Biblioteca Polirom

Tom Sharpe

Wilt e tare

POLIROM

Prozatorul Tom Sharpe (n. 1928), considerat azi unul dintre cei mai buni umorişti britanici, alături de David Lodge sau P.G. Wodehouse, a studiat la Cambridge. În 1951 a plecat în Africa de Sud. A lucrat în domeniul asistenţei sociale şi în învăţământ. După o vreme şi-a deschis un studio fotografic în capitala provinciei Natal, Pietermaritzburg, care a funcţionat din 1957 până în 1961. În 1961 Tom Sharpe a fost expulzat, ca urmare a opoziţiei sale faţă de politica de apartheid. S-a întors în Marea Britanie şi, între anii 1963 şi 1972, a predat istoria la Cambridge College of Arts and Technology. Primul său roman, The Riotous Assembly, a apărut în 1971, urmat în 1973 de Indecent Exposure. Cărţile lui au cunoscut un succes fulminant, graţie umorului adesea cinic sau chiar negru – şi stilului dinamic şi atractiv ce îl caracterizează pe autorul britanic. Ele au fost traduse într-un număr impresionant de limbi la scurt timp după apariţia lor în Marea Britanie, iar unele au fost ecranizate pentru marele şi micul ecran. Tom Sharpe este faimos mai ales prin ciclul de volume al cărui erou principal este Henry Wilt, profesor de Studii Liberale la un colegiu tehnic englez, şi care îmbină umorul absurd tipic britanic cu o ironie subtilă la adresa clişeelor lumii contemporane, în Wilt haihui Henry Wilt, soţul credincios, dar exasperat al Evei Wilt, încearcă să scape de o vizită în Statele Unite, la o rudă bogată a nevestei. În cele din urmă Eva, o femeie masivă, energică şi voluntară, pleacă în America însoţită de cele patru gemene ale familiei, iar Henry poate să-şi urmeze în sfârşit un vechi vis: să plece haihui, cu rucsacul în spate, prin Anglia rurală. Doar că ghinionul îl urmăreşte şi aici, ca şi în volumele anterioare: ajunge implicat într-un incendiu provocat la conacul unui nobil local, presupus pedofil, e accidentat şi atrage din nou atenţia poliţiei. Nici Eva Wilt nu are mai mult noroc în America. E bănuită de trafic de droguri,

iar cele patru fete ale ei se arată mult prea de interesate de modul de viaţă american şi mai ales de obiceiurile sexuale ale unchiului şi mătuşii lor. Până în final lucrurile se rezolvă – parţial şi într-un mod surprinzător. Şirul de încurcături desfăşurate de-a lungul cărţii cu voluptate comică, dar şi dialogurile pline de umor fac din Wilt haihui unul din volumele cele mai reuşite ale imaginativului autor britanic.

TOM SHARPE
WILT E TARE

1

„Vin vremuri de huzur, de lapte şi miere”, îşi spuse Wilt. Era un comentariu fără noimă, dar dacă tot stătea la şedinţa Comisiei de Finanţe şi Probleme Generale, trebuia să se destindă şi el măcar un pic, căci pentru al cincilea an la rând dr. Mayfield se ridicase în picioare şi anunţase:

— Trebuie să facem în aşa fel încât să vedem Colegiul de Arte şi Tehnologie Fenland pus în locul pe care-l merită pe hartă!

— Eu aveam impresia că a fost pus deja acolo, spuse dr. Board, interpretându-i – ca de obicei – cuvintele în sens literal, ca tehnică personală de păstrare a sănătăţii mintale. De fapt, din câte ştiu eu, este acolo încă din anul 1895, atunci când…

— Ştii foarte bine la ce mă refer! îl întrerupse dr. Mayfield. Esenţa problemei constă în faptul că de-acum colegiul a ajuns într-un punct de unde nu mai există cale de întoarcere.

— Întoarcere la ce? întrebă dr. Board.

Dr. Mayfield îşi îndreaptă atenţia spre directorul colegiului.

— Ideea pe care încerc s-o demonstrez… începu el. Dar dr. Board nu terminase.

— E clar, precizează el, că suntem ori un avion ce a străbătut jumătate din drumul până la destinaţie, ori o formă cartografică specifică. Sau poate chiar ambele.

Directorul scoase un oftat şi se gândi la pensionarea anticipată.

— Dr. Board, spuse el, ne-am strâns aici ca să discutăm căile şi metodele prin care să ne păstrăm structura cursurilor şi nivelele de încadrare a personalului didactic de la momentul actual, în ciuda presiunilor exercitate de Autoritatea Locală pentru Educaţie şi de guvernul central în vederea reducerii colegiului nostru la o simplă anexă a Biroului de Şomaj.

Dr. Board înălţă dintr-o sprinceană.

— Serios? Eu credeam că suntem aici ca să predăm. Desigur, s-ar putea să mă înşel, dar atunci când am început să practic această profesie, mie aşa mi s-a dat de înţeles. Iar acum aflu că sunt aici ca să menţin structura cursurilor, oricare ar fi ele, şi să păstrez normele de încadrare. Adică, pe înţelesul tuturor, să le dau de lucru băieţilor.

— Şi fetelor, zise şefa catedrei de Catering, care nu ascultase prea atentă ce se discutase.

Dr. Board îi aruncă o privire critică.

— Şi, desigur, la una-două creaturi de sex nedefinit, murmură el. Dar acum, dacă dr. Mayfield…

— Ar fi lăsat să continue, îl întrerupse directorul, poate am reuşi să ajungem la o concluzie până la ora prânzului.

Dr. Mayfield continuă. Wilt se holbă îndelung pe fereastră la noua clădire a catedrei de Electronică şi se întrebă pentru a nu ştiu câta oară ce aveau oare comisiile astea, de transformau nişte bărbaţi şi femei cultivaţi şi relativ inteligenţi, cu toţii absolvenţi de Universitate, în nişte făpturi acrite, plictisitoare şi certăreţe, al căror unic scop părea a fi acela de a se auzi vorbind şi de a le dovedi tuturor celorlalţi că nu au dreptate. Iar

comisiile ajunseseră să stăpânească în Colegiul Tehnic. În vremurile de odinioară încă mai era în stare să vină la lucru şi să-şi petreacă dimineţile şi după-amiezile încercând să predea sau cel puţin să trezească vreun strop de curiozitate intelectuală la clasele de Strungari şi Instalatori, ba chiar şi la cele de Tencuitori şi Tipografi, şi chiar dacă elevii nu învăţau prea multe de la el, Wilt măcar putea să se ducă seara acasă cu conştiinţa faptului că, în schimb, el învăţase ceva de la ei.

Dar acum totul era altfel. Până şi numele catedrei lui – Studii Liberale – fusese schimbat în cel de Aptitudini Comunicaţionale şi împlinire Expresivă, iar Henry Wilt îşi petrecea timpul în tot felul de comisii, redactând memorii şi aşa-numite documente consultative sau citind documentele similare şi la fel de lipsite de sens de la alte catedre. Aşa stăteau lucrurile în întreg Tehnicul. Şeful catedrei de Construcţii, a cărui alfabetizare fusese întotdeauna pusă la îndoială, fusese obligat să justifice orele de zidărie şi de tehnică a tencuitului într-un referat de patruzeci şi cinci de pagini, intitulat „Construcţia modulară şi finisarea suprafeţei interne”, o lucrare de o platitudine şi un agramatism atât de monumentale, încât dr. Board sugerase să fie înaintată la cei de la RIBA[1], cu recomandarea de a i se acorda autorului o catedră de Semantică – sau, eventual, de Cimentică. O zarvă similară s-a iscat şi în cazul monografiei prezentate de şefa catedrei de Catering, „Progresele dietetice în aprovizionarea instituţională multifazică”, la care dr. Mayfield obiectase cu îndârjire, pe baza faptului că accentul pus pe fuduliile de berbecuţ şi pe deservirea pe uşa din dos ar fi putut provoca unele confuzii în anumite cercuri. Dr. Cox, şeful catedrei de Ştiinţe, ceruse să i se spună ce era aceea o instituţie multifazică şi care dracu’ era problema cu deservirea pe uşa din dos, dacă tot a venit vorba despre aşa ceva. Dr. Mayfield i-a explicat că se

referise la homosexuali, iar şefa catedrei de Catering încurcase şi mai tare lucrurile, negând faptul că ar fi fost feministă. Wilt rămăsese aşezat pe tot timpul controversei, minunându-se în tăcere cum făcea şi acum – de ciudata prezumţie modernă conform căreia puteai modifica acţiunile doar folosind cuvintele într-un mod diferit. Un bucătar rămânea bucătar chiar dacă te apucai să-l numeşti cercetător culinar. Iar dacă pe un instalator de gaz îl numeai subinginer de Gaze şi Lichefieri, asta nu schimba cu nimic faptul că era înscris tot la un curs de instalaţii de gaz.

Tocmai se întreba cât timp o să le trebuiască până când o să-l numească şi pe el cercetător educaţional sau chiar inspector de procesare mentală, când se trezi smuls din reveria sa de o întrebare referitoare la „orele de contact”.

— Dacă aş putea beneficia de un sinopsis pe catedre al activităţii de încadrare normativo-temporală a cadrelor didactice, întemeiată pe orele de contact în timp real, am putea computeriza spaţiile de suprapunere care, în circumstanţele prezente, determină o neviabilitate a efectivelor noastre didactice la o analiză a rentabilităţii raportului costuri-venituri, tocmai spunea dr. Mayfield.

Pe când şefii catedrelor încercau să înţeleagă cele de mai sus, în sală se lăsă tăcerea. Dr. Board pufni, iar directorul muşcă nada.

— Merge, Board…? întrebă el.

— Nu foarte bine, răspunse şeful catedrei de Limbi Moderne, dar mulţumesc de întrebare.

— Pricepi dumneata foarte bine ce vrea să spună dr. Mayfield!

— Numai pe baza experienţei mele din trecut şi a muncii de decriptare lingvistică, zise dr. Board. Ceea ce mă încurcă în cazul de faţă este utilizarea de către dânsul a sintagmei „ore de contact în timp real”. Vedeţi dumneavoastră, conform vocabularului meu…

— Dr. Board, interveni directorul, care îşi dorea din tot sufletul să-l poată zbura din şcoală pe omul ăsta, ce vrem noi să ştim e un lucru destul de simplu: numărul orelor de contact pe care îl execută membrii catedrei dumneavoastră săptămânal.

Dr. Board făcu un spectacol întreg din consultarea unui carneţel, după care în cele din urmă spuse:

— Niciuna.

— Niciuna?

— Exact aşa cum aţi auzit.

— Vrei să-mi spui că membrii catedrei dumitale nu predau deloc? Asta-i o minciună sfruntată! Dacă nu cumva e…

— N-am spus nimic despre predare şi nici nu m-a întrebat nimeni aşa ceva. Dr. Mayfield a întrebat foarte clar despre „orele de contact în timp real”…

— Mă doare-n cot de timpul real! Voia să spună „contact real”.

— Asta vreau şi eu să spun, replică dr. Board. Iar dacă vreunul din membrii catedrei mele au ajuns să-i atingă pe elevi în vreun fel măcar un minut, ce să mai zicem de o oră întreagă, eu o să…

— Board! lătră directorul. Are şi răbdarea mea nişte limite! Răspunde la întrebare.

— Asta şi fac. Contact înseamnă atingere, influenţare a simţurilor, prin urmare o oră de contact înseamnă o oră de sensibilizare. Nici mai mult, nici mai puţin. Consultaţi orice dicţionar doriţi şi o să vedeţi că termenul provine direct din latinescul contactus. Infinitivul lui e convingere, iar participiul trecut, contactum şi, indiferent cum l-aţi lua, tot atingere înseamnă. Nu înseamnă predare.

— Doamne Dumnezeule! exclamă directorul printre dinţi, dar dr. Board încă nu încheiase.

— Pe de altă parte, eu, personal, nu ştiu ce abordare încurajează dr. Mayfield la Sociologie, aşa că, după mine, ar putea foarte bine să abordeze

predarea prin atingere, adică ceea ce am impresia că în limbajul obişnuit se numeşte „pipăială în grup“, dar în catedra mea…

— Taci din gură! zbieră directorul, care trecuse zdravăn de limita răbdării. O să-mi prezentaţi cu toţii în scris o situaţie cu numărul orelor de predare – numărul real al orelor de predare pe care le susţine fiecare membru din catedrele pe care le conduceţi.

Când întâlnirea se termină, dr. Board o porni pe coridor împreună cu Wilt.

— N-ai prea des ocazia să-i dai cuiva la gioale pe motive de proprietate a termenilor, îi zise el lui Henry Wilt, dar cel puţin am vârât un levier în mecanismul minţii lui Mayfield. Omu’ ăsta-i nebun.

* * *

Acesta a fost subiectul pe care Wilt l-a reluat o jumătate de oră mai târziu în birtul Porcul la Frigare, împreună cu Peter Braintree.

— Întreg sistemul e aiurea rău, îi zise el la a doua halbă de bere. Mayfield a renunţat la clădirea imperiului cursurilor de licenţă şi acum a alunecat pe panta calculării eficienţei raportului costuri-venituri.

— Mie-mi spui? îi replică Braintree. Noi am pierdut deja jumătate din suma alocată anul ăsta pentru achiziţii de carte, iar Foster şi Carston au fost pensionaţi anticipat cu de-a sila. Dacă o ţine în ritmul ăsta, o să ajung să predau Regele Lear la o clasă de şaizeci de elevi, cu opt exemplare din carte care să circule de la un elev la altul.

— Cel puţin tu predai ceva. Dar încearcă numai să ţii cursul de împlinire Expresivă la Mecanicii Auto III. Împlinire Expresivă! Păi, în primul rând, blestemaţii ăia ştiu tot ce se poate şti despre maşini, iar eu n-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă împlinire Expresivă. Şi-atunci ne mai întrebăm cum de se risipesc banii contribuabililor! Şi, oricum, eu îmi petrec mai mult timp prin

comisii şi şedinţe decât predând, cum s-ar presupune că trebuie să fac. Asta mă scoate din minţi.

— Ce mai face Eva? întrebă Braintree, intuind proasta dispoziţie a lui Wilt şi încercând să schimbe subiectul.

— Plus ga change, plus c'est la meme chose[2]. Ei, nu, nu-i întru totul adevărat! Măcar a renunţat la campaniile pentru dreptul de vot al copiilor şi pentru „Votul de la 11 ani". Asta după ce au vizitat-o doi gagii de la CIP, pe care i-a bălăcărit zdravăn şi i-a zburat afară.

— CIP?

— Comunitatea de Informaţii a Pedofililor. Odinioară li se spunea violatori de copii.

Cretinii ăia doi au făcut greşeala să vină şi să încerce să obţină sprijinul Evei pentru reducerea vârstei relaţiei liber consimţite la patru ani. Eu i-aş fi putut informa că patru e un număr cu ghinion pe la noi prin zonă, dacă ţii cont de toate câte le fac cvadrupletele. Când Eva a terminat cu ăştia doi, cred că au crezut că numărul 45 de pe Oakhurst Avenue face parte dintr-o afurisită de grădină zoologică şi că ei s-au apucat să discute drept în cuşca unei tigroaice.

— Las' că porcii au căpătat ce-au meritat!

— Numai că domnul Birkenshaw n-a meritat în niciun caz ce-a căpătat. Samantha le-a organizat imediat pe celelalte într-o echipă CIV, cunoscută sub numele întreg de Copiii împotriva Violului, şi şi-au făcut un poligon în grădină. Din fericire, vecinii au pus piciorul lor comunitar în prag înainte ca vreunul din băieţeii de pe stradă să ajungă să fie castrat. Cvadrupletele abia ce se încălzeau cu nişte bricege. Bun, de fapt erau nişte cuţite Sabatier luate din bucătărie, iar fetiţele se descurcau al naibii de bine cu ele. Emmeline putea, al dracului, să nimerească scrotul ăla de la şase-şapte metri, iar Penelope îl ciuruia de la trei-patru.

— Scrotul? exclamă slab Braintree.

— Ei, ce-i drept, era puţin cam supradimensionat. L-au confecţionat din camera unei mingi de fotbal vechi şi din două mingi de tenis. Dar penisul a fost cel care i-a făcut pe vecini să sară în sus. Şi pe domnul Birkenshaw. Habar n-aveam că omul are prepuţul exact aşa. Dacă stau să mă gândesc, mă îndoiesc că există cineva de pe stradă care să ştie. Asta până când Emmeline i-a scris numele pe afurisitul ăla de prezervativ, după care i-a înconjurat capătul cu hârtia de împachetat de la tortul de Crăciun, iar vântul l-a cărat peste zece grădini, sâmbătă după-amiaza, la o oră de maximă vizibilitate. Până la urmă a rămas agăţat de vişinul domnului Lorrimer, de pe colţ. Aşa, ca să poţi vedea limpede de pe toate patru străzile cum scrie BIRKENSHAW.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Braintree. Şi ce naiba a spus domnul Birkenshaw despre toată povestea?

— Deocamdată nu prea multe, răspunse Wilt, încă e şocat. Şi-a pierdut cea mai mare parte din seara de sâmbătă la secţia de poliţie, încercând să-i convingă pe copoi că nu-i Exhibiţionistul Fantomă. Ăştia încearcă de ani de zile să-l prindă pe ţicnit, iar de data asta au crezut că au pus laba pe el.

— Cum? Birkenshaw? Şi-au ieşit din minţile lor mărunţele! Omul e consilier orăşenesc!

— A fost, replică Wilt. Mă îndoiesc c-o să mai candideze acum, după ce i-a spus Emmeline poliţistei. A zis că ştia cum îi arată scula fiindcă tipul a ademenit-o în spatele grădinii lui şi şi-a bălăngănit socoteala pe sub nasul ei.

— A ademenit-o? întrebă neîncrezător Braintree. Henry, cu tot respectul pe care-l am faţă de fiicele tale, eu n-aş îndrăzni să zic că pot fi ademenite. Pot fi inventive, asta da, şi…

— Diabolice, precizează Wilt. Să nu crezi că mă deranjează ce spui despre ele. Eu sunt nevoit să

trăiesc laolaltă cu pisicile astea demonice. Bineînţeles că n-a fost ademenită. Are ea pică pe mâţa lui de câteva luni încoace, fiindcă aia vine şi le cafteşte pe ale noastre. Probabil că încerca să otrăvească bestia. În orice caz, chestia e că era în grădina lui şi, din câte zice ea, şi-a bălăngănit scula pe sub nasul ei. Desigur, asta nu-i şi versiunea lui. Omul susţine că se pişă dintotdeauna pe grămada de compost, iar dacă fetiţa a vrut să îl pândească… Oricum, poliţistei tot nu i-a sunat prea bine. A zis că nu-i igienic.

— Şi unde era Eva când se întâmpla toată povestea?

— Ei, era şi ea pe ici, pe colo… zise nepăsător Wilt. Asta în afară de faptul că, practic, l-a acuzat pe domnul Birkenshaw că ar avea anumite legături cu Spintecătorul din Yorkshire… Am reuşit să împiedic introducerea informaţiei în raportul poliţiei, spunând că puştoaica e isterică. Ca să vezi cum şi-o caută omul cu luminarea… Măcar am avut-o pe poliţistă acolo ca să mă apere şi, din câte ştiu eu, legea calomniei nu se aplică în cazul persoanelor în vârstă de zece ani. Dacă s-ar aplica, ar trebui să emigrăm. Deocamdată trebuie să muncesc nopţile ca să pot să le ţin la blestemata aia de aşa-zisă şcoală pentru copii supradotaţi. Taxele sunt astronomice!

— Eu aveam impresia că Eva mai dădea şi ea o mână de ajutor pe-acolo.

— Nu cred că asta e expresia cea mai potrivită. Adevărul e că i s-a interzis accesul în clădire, explică Wilt, după care mai ceru două halbe de bere.

— De ce, Doamne iartă-mă? Eu aveam impresia că s-ar bucura foarte tare să aibă acolo, la curăţenie şi la gătit, un ajutor neplătit atât de plin de energie cum e Eva!

— Nu şi în cazul în care aşa-zisului ajutor îi intră în cap ideea să dea cu vopsea metalizată pe microcomputerele de-acolo, ca să le facă să

strălucească. Oricum, rezultatul a fost că le-a stricat pe toate şi a fost un miracol ceresc că nu ne-au pus să le înlocuim. Acum, pe cuvânt că nu m-ar fi deranjat nici să le dau în loc pe cele pe care le avem în casă. E împânzită toată cu cabluri electrice, ştechere şi dischete, de nu pot să mă apropii niciodată de televizor. Iar când reuşesc s-o fac, undeva porneşte o chestie care se cheamă imprimantă cu ace şi care face ca un cuib de viespi agitat. Şi toate astea pentru ce? Pentru ca patru fetiţe de inteligenţă medie – chiar dacă demonică – să poată să le-o ia un pic înainte în cursa prin labirintul educaţiei unor băieţei la fel de mucoşi.

— Ei, suntem noi de modă veche! îi replică Braintree cu un oftat. Adevărul e că de-acum nu se mai poate face nimic fără computer şi copiii ştiu cum să-l folosească, iar noi nu. Nici măcar limbajul lui nu-l ştim.

— Nu-mi mai pomeni de bălmăjeala lor cretină! Până de curând, credeam că octetul e o formaţie de muzică clasică alcătuită din opt oameni. Dar de fapt e ceva numeric legat de un program şi nici programul nu mai e ce era. Nimic nu mai e cum era. Nici măcar şoarecii şi cozile de maimuţă. Şi ca să plătesc pentru răsfăţul ăsta electronic, eu îmi petrec seara de luni în închisoare, unde-l învăţ pe un afurisit de gangster tot ce-am uitat despre E.M. Forster, iar în serile de vineri merg la baza aeriană Baconheath ca să predau cursuri de Cultură şi Instituţii Britanice la o liotă de yankei care au o grămadă de timp de pierdut, de-acum şi până la Judecata de Apoi!

— Eu aş avea grijă ca veştile astea să nu ajungă cumva la urechile lui Mavis Mottram, zise Braintree când cei doi amici îşi terminară berea şi plecară din cârciumă. S-a implicat cu îndârjire în mişcarea aia cu „Jos bomba atomică!“. I-a împuiat urechile şi lui Betty şi chiar mă mir că n-a îmbrobodit-o încă pe Eva.

— A încercat, dar uite că măcar de data asta nu i-a mers. Eva e prea ocupată cu grijile pe care şi le face cu cvadrupletele ca să se mai implice şi în demonstraţii.

— Chiar şi aşa, eu mi-aş ţine gura în legătură cu slujba de la baza aeriană. Doar n-ai chef s-o vezi pe Mavis că-ţi pichetează casa.

Numai că Wilt nu era sigur.

— Of, nu ştiu… Poate că ne-ar face puţin mai simpatici în ochii vecinilor. La ora actuală, în capetele lor greoaie a intrat ideea că sunt fie un potenţial ucigaş în masă, fie un revoluţionar de stânga, fiindcă predau la Tehnic. Dacă am fi pichetaţi de Mavis pe motivul complet fals că eu aş fi în favoarea bombei atomice, poate ni s-ar mai îmbunătăţi imaginea.

Cei doi se întoarseră la Colegiul Tehnic, traversând cimitirul.

* * *

în casa din Oakhurst Avenue, Eva avea parte de una din zilele ei bune. Pe lume existau zile, zile bune şi zile „din alea”. Zilele erau pur şi simplu zile în care nimic nu mergea aiurea, când Eva le ducea pe cvadruplete cu maşina la şcoală fără prea mult scandal, după care se întorcea acasă, unde făcea treburile din gospodărie, se ducea la cumpărături, mânca la prânz o salată de ton, după care făcea ceva reparaţii, planta câte ceva prin grădină, se ducea să ia fetiţele de la şcoală şi nu se întâmpla aproape nimic rău. Când avea parte de una din zilele „alea”, toate mergeau pe dos. Fetiţele se certau înainte de micul dejun, în timpul micului dejun şi după micul dejun, Henry îşi pierdea răbdarea cu ele şi Eva se vedea nevoită să le apere, deşi ştia foarte bine că soţul ei avea dreptate, feliile de pâine se înţepeneau în prăjitor, întârzia cu fetiţele la şcoală, aspiratorul Hoover începea să-i facă cine ştie ce probleme sau nu se mai trăgea apa la WE şi toate pe lumea asta păreau să meargă doar pe dos, astfel că Eva era ispitită să

dea peste cap un pahar de sherry înainte de prânz, ceea ce nu era deloc bine, pentru că după aceea voia să tragă şi un pui de somn, aşa că urma să-şi petreacă restul zilei chinuindu-se să recupereze şi să facă tot ce trebuia făcut. Însă într-una din zilele ei bune făcea toate lucrurile pe care le făcea în zilele obişnuite şi era cumva însufleţită de gândul că fetiţele se descurcau extraordinar de bine la Şcoala pentru Copii Supradotaţi şi că vor lua în mod sigur burse şi mai apoi vor deveni medici sau oameni de ştiinţă sau ceva cu adevărat creativ şi că era minunat să trăieşti într-o epocă în care toate aceste lucruri erau posibile şi nu într-o perioadă ca aceea când fusese ea mică şi trebuise să facă doar ce i se spunea. În asemenea zile, Eva ajungea chiar să se gândească cum oare ar fi dacă ar aduce-o pe mama ei să locuiască acolo, cu ei, în loc s-o ţină la casa de bătrâni din Luton, aruncând pe apa sâmbetei atâţia bani. Desigur, se mulţumea doar să se gândească la asta, pentru că Henry nu putea s-o sufere pe bătrână şi o ameninţase că dacă aceasta stătea la ei în casă mai mult de trei zile, pleca el de-acolo şi-şi găsea un sălaş în altă parte.

— N-am chef ca babornița aia să-mi polueze atmosfera cu mahorca ei şi cu obiceiurile ei slinoase! zbierase el odată atât de tare, încât până şi doamna Hoggart, care în acel moment se afla în baie, n-a mai avut nevoie de aparatul auditiv ca să prindă esenţa mesajului. Şi încă ceva: cu prima ocazie când cobor să iau micul dejun şi-o prind că pune coniac în oala de ceai – şi pune din coniacul meu! o să-i sucesc gâtul băbătiei!

— N-ai niciun drept să vorbeşti aşa! La urma urmei, face parte din familie şi…

— Familie?! strigă Wilt. OK, fie şi familie. Da-i afurisita ta de familie, nu a mea! Eu nu ţi-l bag pe gât pe taică-meu…

— Taică-tău miroase ca un bursuc bătrân, replică răzbunătoare Eva. E neigienic. Cel puţin mama se spală.

— Şi are mare nevoie s-o facă, dacă te gândeşti la tot jegul unsuros cu care-şi mânjeşte cana aia îngrozitoare a ei! Webster n-a fost singurul care a văzut ţeasta de sub piele[3]. Ieri dimineaţă am încercat să mă bărbieresc şi…

— Cine-i Webster? îl interogă Eva înainte ca Henry să apuce să reia dezgustătoarea relatare despre apariţia doamnei Hoggart, goală-goluţă, din dosul perdelei de duş.

— Nimeni. E dintr-un poem. Şi, dacă tot vorbeam despre sinii neîncorsetaţi ai babornitei…

— Să nu îndrăzneşti să-i spui aşa! E mama mea şi va veni ziua în care o să fii şi tu bătrân şi neajutorat şi-o să ai nevoie…

— Da, poate că da, dar acum nu-s deloc neajutorat şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-l văd pe bătrânul Dracula travestit, bântuindu-mi casa şi fumând în pat. Mare lucru că până acum n-a dat foc la toată casa cu plapuma aia a ei inflamabilă…

Amintirea acelei izbucniri teribile de furie şi a plapumei fumegânde au fost cele care au împiedicat-o pe Eva să se lase pradă impulsurilor din ziua ei bună. Mai mult, era ceva adevărat în cele spuse de Henry, chiar dacă el le prezentase într-un mod atât de oribil. Eva avusese întotdeauna sentimente ambigue faţă de mama ei, iar o parte din dorinţa sa de a o avea acolo, în casă, îşi avea originea în dorinţa de răzbunare. O să-i arate ea ce însemna o mamă cu adevărat bună. Aşa se face că într-una din zilele ei bune Eva îi telefona mamei sale şi îi spunea bătrânei doamne ce minunat se descurcau cele patru gemene şi ce atmosferă veselă era în casă şi cu cât calm se purta Henry cu fetiţele – punct în care doamna Hoggart intervenea invariabil cu o tuse seacă –, iar în câte una din zilele ei cele mai bune o invita să stea la ei pe timpul weekendului, dar regreta aproape imediat ce punea telefonul în furcă. În acel moment ziua devenise deja una „din alea”.

Dar azi rezistase tentaţiei şi se dusese până la Mavis Mottram ca să aibă o discuţie de suflet cu ea înainte de prânz. Spera doar că Mavis n-o să încerce s-o racoleze pentru demonstraţia împotriva bombei atomice.

Dar Mavis încercă.

— Eva, nu are niciun rost să spui că ai mâinile legate din cauza cvadrupletelor, începu ea când Eva sublinie faptul că n-ar fi avut cum să le lase pe fetiţe cu Henry şi îi explică ce s-ar întâmpla dacă ea ar fi trimisă la închisoare. Dacă o să înceapă un război nuclear, n-o să mai ai niciun fel de fetiţe. Or să fie moarte toate din prima secundă. Vreau să spun că ăia de la Baconheath ne pun în situaţia de a fi prima ţintă lovită. Ruşii vor fi siliţi să ne atace ca să se protejeze pe ei înşişi şi-aşa o să fim raşi cu toţii de pe faţa pământului.

Eva încercă să-şi limpezească lucrurile în minte.

— Nu pricep de ce am fi noi prima ţintă dacă ruşii ar fi cei atacaţi, zise ea în cele din urmă. Asta n-ar fi a doua lovitură?

Mavis oftă. Îi era întotdeauna aşa de greu s-o facă pe Eva să priceapă cum stau lucrurile! Aşa fusese dintotdeauna, iar la ora actuală, cu bariera cvadrupletelor în spatele căreia se tot retrăgea, era practic imposibil.

— Războaiele nu încep aşa. Ele încep de la nişte probleme mărunte şi banale, cum a fost asasinarea arhiducelui Ferdinand la Sarajevo în 1914, îi zise ea, prezentând lucrurile pe cât de simplu îi permitea colaborarea ei cu Universitatea Deschisă.

Dar Eva nu se lăsă impresionată.

— Eu nu consider că asasinarea oamenilor e banală, rosti ea. E ticăloasă şi stupidă.

Mavis se blestemă în sinea ei. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte că experienţa pe care Eva o avusese cu teroriştii o făcuse să aibă prejudecăţi împotriva asasinatelor politice.

— Sigur că da. Eu nu zic că nu e aşa. Ce vreau eu să…

— Probabil că pentru soţia lui a fost ceva îngrozitor, reluă Eva, continuându-şi şirul ei logic de consecinţe casnice.

— Cum, din întâmplare, a fost omorâtă odată cu el, nu cred că i-a păsat chiar atât de tare de asta, spuse acră Mavis.

Exista ceva absolut oribil de antisocial la toată familia Wilt, dar Mavis îi dădu totuşi mai departe:

— Ideea de ansamblu pe care încerc eu s-o subliniez e că războiul cel mai îngrozitor din toată istoria omenirii până în acel moment a avut loc ca urmare a unui accident. Un bărbat şi soţia lui au fost împuşcaţi de un fanatic, iar rezultatul a fost acela că au murit milioane de oameni obişnuiţi. Soiul ăsta de accidente s-ar putea petrece din nou, iar de data asta n-o să mai scape nimeni viu. Rasa umană va dispărea. Doar nu vrei să se întâmple aşa ceva, nu?

Eva se uită amărâtă la figurina de porţelan de pe poliţa şemineului. Ştia că face o greşeală dacă se apropie – oricât de puţin – de Mavis Mottram într-una din zilele ei bune.

— Chestia e că pur şi simplu nu văd ce-aş putea face eu ca să împiedic aşa ceva, zise ea şi-l aruncă în luptă pe Henry Wilt. De altfel, zise ea, Henry zice că ruşii n-or să înceteze fabricarea bombei atomice şi că tot ei mai au şi gaz paralizant, cum avea şi Hitler, şi că el l-ar fi folosit dacă ar fi ştiut că noi nu aveam aşa ceva în timpul războiului.

Mavis muşcă momeala.

— Asta e din cauză că are interese de ordin financiar ca lucrurile să rămână aşa cum sunt, zise ea. Aşa fac toţi bărbaţii. De aceea sunt împotriva mişcării pentru pace a femeilor. Se simt ameninţaţi fiindcă preluăm noi iniţiativa şi, într-un fel, bomba atomică e un simbol al orgasmului masculin. Reprezintă potenţa la nivelul distrugerii în masă.

— Eu n-am privit lucrurile în felul ăsta, zise Eva, care nu prea era sigură cum s-ar putea ca o chestie care ucide pe toată lumea să fie un simbol

al orgasmului. Şi, la urma urmei, Henry era unul din membrii Campaniei pentru Dezarmare Nucleară.

— Era, pufni Mavis, dar nu mai e. Bărbaţii vor ca noi să rămânem pasive şi să încremenim în rolul de sex subordonat.

— Eu sunt sigură că Henry nu vrea asta. Adică vreau să zic că el nu-i prea activ pe plan sexual, zise Eva, care rămăsese cu mintea la exploziile de bombe şi la orgasme.

— Asta din cauză că tu eşti o persoană normală, îi explică Mavis. Dacă ai urî sexul, atunci te-ar înghesui tot timpul. Aşa, îşi menţine puterea asupra ta refuzându-ţi drepturile.

— Eu n-aş zice că e chiar aşa.

— Ba chiar aşa e! Şi n-are niciun rost să pretinzi că lucrurile stau altfel.

A fost rândul Evei să se arate sceptică. În trecut Mavis se plânsese de mult prea multe ori de numeroasele legături amoroase ale bărbatului ei.

— Dar tu-mi spui mereu de Patrick că e prea focalizat pe sex.

— Era, zise Mavis, accentuând cuvântul cu un ton oarecum sinistru. Zilele lui de boncăluit s-au cam terminat. Acum află şi el ce înseamnă menopauza masculină. Aia prematură.

— Prematură? Probabil că aşa trebuie să fie. Păi, n-are decât patruzeci şi unu de ani, nu-i aşa?

— Patruzeci, zise Mavis. Doar că el şi-a accelerat îmbătrânirea, mulţumită doctoriţei Kores.

— Doctoriţa Kores? Adică vrei să spui că Patrick s-a dus la ea după articolul ăla înfiorător pe care l-a scris femeia în revista News? Henry a ars ziarul înainte ca fetele să apuce să-l citească.

— Da, aşa face Henry. E ceva tipic pentru el. E împotriva libertăţii de informare.

— Păi, nu era chiar un articol foarte simpatic, nu ţi se pare? Adică vreau să spun că nu-i nicio problemă să spui că bărbaţii nu sunt decât… din alea… nu sunt decât nişte bănci biologice de

spermă, dar nu cred că ar fi corect să ne dorim să-i castrăm pe toţi după ce face fiecare câte doi copii. Motanul nostru doarme toată ziua şi e cas…

— Pe cuvântul meu, Eva, zău că eşti mult prea naivă! Femeia nu spunea nimic despre castrarea lor. Pur şi simplu sublinia faptul că femeile trebuie să sufere toate durerile naşterii, ca să nu mai vorbim de scurgerile lunare, iar creşterea explozivă a populaţiei o să facă planeta să se confrunte cu o foamete în masă dacă nu se acţionează cumva.

— Nu mi se pare o soluţie pentru Henry. Nu în felul ăsta, replică Eva. El nu dă voie nimănui nici măcar să discute despre vasectomie. Zice că are efecte secundare nedorite.

Mavis ricană:

— Parcă pilula n-ar avea – şi încă unele mult, mult mai periculoase. Numai că pe corporaţiile farmaceutice multinaţionale le doare exact în cot. Nu le interesează decât profitul şi sunt conduse şi ele tot de bărbaţi.

— Presupun că aşa-i, zise Eva, care se obişnuise să tot audă despre companiile multinaţionale, deşi încă nu ştia exact ce erau acestea, iar termenul de „farmaceutic” o lăsa cu totul pe dinafară. Cu toate astea, mă surprinde că Patrick a acceptat.

— A acceptat?

— Să-şi facă vasectomie.

— Cine a zis ceva despre faptul că şi-a făcut vasectomie?

— Păi, tocmai ai zis chiar tu că s-a dus la doctoriţa Kores.

— Eu m-am dus la ea! precizează mohorâtă Mavis. Ce mi-am zis? „Băiete, zău că m-am săturat până peste cap să văd cum te tăvăleşti cu alte femei şi, cine ştie, doctoriţa Kores ar putea să mă ajute cumva.“ Şi am avut dreptate. Mi-a dat ceva care să-i reducă apetitul sexual.

— Şi el l-a luat? întrebă Eva, de data asta sincer mirată.

— O, da, nici vorbă că l-a luat! Patrick e dintotdeauna maniac cu vitaminele şi mai ales cu vitamina E. Aşa că i-am strecurat capsulele alea în flacon. Sunt nu ştiu ce soi de hormon sau steroid şi el ia una dimineaţa şi două seara. Bineînţeles, sunt încă în faza experimentală, dar doctoriţa mi-a zis că au acţionat excelent asupra porcilor şi că nu-i pot face niciun rău. Adică a pus câteva kile pe el şi se plânge că i s-au umflat puţin sfârcurile, dar ce e sigur e că s-a liniştit foarte tare. Nu mai iese niciodată seara. Stă doar în faţa televizorului şi moţăie acolo. E o schimbare semnificativă.

— Cred şi eu că e, zise Eva, amintindu-şi cât de zburdalnic fusese dintotdeauna Patrick Mottram. Dar eşti absolut sigură că nu-i fac rău?

— Absolut! Doctoriţa Kores m-a asigurat că au de gând să le folosească pe homosexuali şi pe travestiţii care se tem de operaţia de schimbare de sex. Le micşorează testiculele sau ceva asemănător.

— Asta nu sună foarte plăcut. Eu n-aş vrea ca ale lui Henry să se micşoreze.

— Presupun că nu, zise Mavis, care se dăduse la Wilt odată, la o petrecere, şi încă îi mai purta pică fiindcă nu reacţionase deloc. În cazul lui, probabil că ţi-ar da ceva care să-l stimuleze.

— Chiar crezi aşa ceva?

— Nu strică niciodată să încerci, susţinu Mavis. Doctoriţa Kores înţelege cu adevărat problemele femeilor şi nu sunt prea mulţi medici despre care să poţi spune aşa ceva.

— Dar am impresia că nu e chiar un doctor în toată regula, ca dr. Buchman. Nu e de fapt ceva pe la Universitate?

Mavis Mottram îşi înăbuşi impulsul de a spune că da, era consultant acolo în domeniul creşterii animalelor, aşa că ar fi chiar mai potrivită pentru nevoile lui Henry Wilt decât pentru cele ale lui Patrick.

— Eva, cele două lucruri nu sunt incompatibile reciproc. Vreau să zic că la Universitate există şi un colegiu de medicină, după cum ştii şi tu. Oricum, ideea e că ea a înfiinţat o clinică pentru femeile cu probleme şi eu zic că o să ţi se pară foarte înţelegătoare şi foarte săritoare.

Până când Eva plecă de la ea şi se întoarse la casa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, şi la un prânz cu supă de ţelină în combinaţie cu tărâţe, era deja convinsă. Avea de gând să sune la doctoriţa Kores şi să se ducă să discute cu ea despre Henry. În plus, era destul de mulţumită de sine. Izbutise să-i abată atenţia lui Mavis de la subiectul deprimant al bombei atomice spre medicina alternativă şi spre nevoia femeilor de a influenţa viitorul din cauză că bărbaţii făcuseră o treabă atât de proastă cu trecutul. Eva era întru totul de acord cu ideile respective şi, în timp ce se ducea cu maşina ca să le ia pe cele patru fetiţe, simţi foarte clar că aceasta era una din zilele ei bune. De pretutindeni răsăreau noi şi numeroase posibilităţi.

2

Şi pentru Wilt răsăreau de pretutindeni noi şi numeroase posibilităţi, dar el, unul, n-ar fi trecut ziua de azi în categoria celor bune. Se întorsese la birou ducând după el mirosul celei mai bune beri nefiltrate de la Porcul la Frigare şi sperând că o să poată să lucreze măcar un pic la cursul pentru baza aeriană fără să fie deranjat, dar descoperi că era aşteptat de consilierul districtual pentru Aptitudini Comunicaţionale şi de un alt bărbat într-un costum de culoare închisă.

— Dânsul este domnul Scudd, de la Ministerul Educaţiei, spuse inspectorul. Domnia sa vine din partea ministerului, cu misiunea de a face o serie de vizite neprogramate la colegii, pentru a certifica gradul de relevanţă al anumitor programe de studiu.

— Mă bucur să vă văd, zise Wilt şi se retrase în dosul biroului.

Nu-l plăcea foarte tare pe consilierul districtual, dar nimic nu se compara cu spaima lui de oamenii în costume gri-închis, mai ales din cele cu vestă, aşa cum era acesta, şi care acţionau în numele Ministerului Educaţiei.

— Luaţi loc, vă rog!

Domnul Scudd rămase ferm pe poziţii.

— Nu cred că am avea nimic de câştigat dacă stăm aşa în biroul dumneavoastră şi discutăm tot felul de ipoteze teoretice, zise el. Mandatul meu este clar: trebuie să raportez observaţiile – observaţiile mele personale – asupra a ceea ce se petrece concret în cadrul sălilor de curs.

— Exact, îi răspunse Wilt, sperând al naibii de tare ca în niciuna din sălile lui de curs să nu se petreacă nimic concret.

Cu câţiva ani în urmă, avusese loc un incident urât, când fusese silit să oprească procedura unui viol în grup, declanşată asupra unei profesoare mult prea atrăgătoare de studenţii de la anul Vulcanizare, stârniţi de un pasaj din romanul Posedaţi de amor[4], care le fusese recomandat de şeful catedrei de engleză.

— Vă rog să ne conduceţi dumneavoastră, spuse domnul Scudd şi deschise uşa.

Rămas în urma lui, însuşi consilierul districtual adoptase o privire de câine bătut. Wilt îi conduse afară din birou, pe coridor.

— Mă întreb dacă aţi putea să comentaţi orientarea ideologică a membrilor catedrei dumneavoastră, rosti domnul Scudd, întrerupând încercarea disperată a lui Wilt de a se hotărî în care sală ar fi cel mai sigur să-l ducă pe omul ăsta. Am remarcat că aveţi în birou o serie de volume despre marxism-leninism.

— Da, adevărul e că am, zise Wilt şi aşteptă răbdător continuarea.

Dacă tâmpitul venise să declanşeze cine ştie ce vânătoare de vrăjitoare ideologică, un răspuns

blând era cea mai bună reacţie. În felul acesta, ticălosul o să se poticnească repede de tot.

— Şi le consideraţi un material de lectură adecvat pentru ucenicii din clasa muncitoare?

— Mă pot gândi la altele mai rele, replică Wilt.

— Chiar aşa? Prin urmare, recunoaşteţi că există o tendinţă stângistă în viziunea dumneavoastră pedagogică?

— Să recunosc? Nu am recunoscut absolut nimic! Dumneavoastră aţi spus că am volume de marxism-leninism în birou. Nu văd ce legătură are asta cu ceea ce predau eu.

— Dar tot dumneavoastră aţi spus că vă puteţi gândi la materiale de lectură şi mai rele pentru studenţi, comentă domnul Scudd.

— Da, răspunse Wilt, exact aşa am spus.

Gagiul ăsta începea deja să-l calce serios pe nervi.

— Dacă nu vă supăraţi, aţi putea să vă dezvoltaţi afirmaţia?

— Cu plăcere. Ce-ar fi, pentru început, să pomenesc de Prânzul dezgolit?

— Prânzul dezgoliţi

— Sau Ultima ieşire spre Brooklyn[5]. O lectură drăguţă şi sănătoasă pentru minţile tinere, nu credeţi?

— Doamne Dumnezeule! mormăi consilierul districtual, care se făcuse pământiu.

Nici domnul Scudd nu arăta foarte bine, deşi el înclina mai degrabă spre culoarea vineţie.

— Vorbiţi serios când spuneţi că dumneavoastră consideraţi cele două cărţi amintite… că încurajaţi lectura unor astfel de cărţi?

Wilt se opri în faţa sălii de cursuri unde domnul Ridgeway se lupta fără niciun fel de sorţi de izbândă cu nişte studenţi din primul an care nu voiau să audă ce părere avea el despre Bismarck.

— Cine a pomenit ceva de încurajarea lecturii vreunei cărţi antice? întrebă Wilt cu o voce mai mult decât răsunătoare.

Ochii domnului Scudd se îngustară.

— Am impresia că nu aţi înţeles exact raţiunea întrebărilor mele, zise el. Eu am venit aici…

Dar se întrerupse. Zgomotul venit din sala de curs a lui Ridgeway făcea conversaţia imposibilă.

— Am remarcat asta! zbieră Wilt.

Consilierul districtual interveni şovăielnic.

— Domnule Wilt, începu el, cred într-adevăr că…

Dar domnul Scudd se uita ca vrăjit prin cadrul ferestrei în sala de curs. Undeva, în spate, un tânăr tocmai îi trecuse ceva ce semăna suspect de tare cu un joint unei fete cu părul galben, tuns periuţă, căreia nu i-ar fi prins rău un sutien.

— Vreţi să-mi spuneţi că asta-i o oră de curs tipică?! întrebă el, întorcându-se cu faţa spre Wilt ca să se facă auzit.

— Tipică pentru ce? întrebă Wilt, pe care situaţia începea să-l distreze.

Incapacitatea lui Ridgeway de a păstra controlul asupra clasei sau de a menţine interesul studenţilor de anul I, care se presupune că sunt foarte motivaţi, îl va pregăti frumuşel pe Scudd pentru docilitatea elevilor maiorului Millfield de la Prăjitură II.

— Tipică pentru felul în care li se permite studenţilor dumneavoastră să se poarte!

— Studenţilor mei? N-au nicio legătură cu mine! Aştia-s de la Istorie, nu de la Aptitudini Comunicaţionale.

Şi înainte ca domnul Scudd să poată întreba de ce dracu’ stăteau ei în faţa unei săli de curs în timp ce înăuntru se dezlănţuise iadul pe pământ, Wilt o porni mai departe pe coridor.

— Dar tot nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă domnul Scudd când îl ajunse din urmă.

— La care?

Domnul Scudd încercă să-şi amintească. Vederea acelei afurisite de fetişcane îi distrusese concentrarea.

— Cea despre materialele de lectură pornografice şi revoltător de violente, zise el în cele din urmă.

— Interesant, comentă Wilt. Chiar foarte interesant…

— Ce e interesant?

— Că dumneavoastră citiţi astfel de lucruri. Eu, unul, în niciun caz n-o fac.

Urcară încă un etaj şi domnul Scudd se folosi de batista pe care o ţinea împăturită ca element decorativ în buzunarul său de la piept.

— Nu citesc gunoaie din alea! zise el cu răsuflarea tăiată când ajunseră sus.

— Mă bucur să aud asta, zise Wilt.

— Şi eu m-aş bucura să aflu de ce aţi adus problema în discuţie!

Răbdarea nu era punctul cel mai tare al domnului Scudd.

— N-am adus-o eu, replică Wilt, care tocmai ajunsese în sala unde maiorul Millfield le preda celor de la Prăjitură II şi se asigură că totul era în bună regulă, aşa cum, de altfel, spera.

Dumneavoastră aţi adus-o, când a venit vorba de lucrările de istorie ce se găsesc la mine în birou.

— Dumneata numeşti cartea lui Lenin, Statul i} d revoluţia, o lucrare de istorie? Eu, unul, nu i-aş spune în niciun caz aşa. E propagandă comunistă de tipul cel mai virulent, iar ideea că minţile tinere din catedra dumitale se hrănesc cu aşa ceva mi se pare extraordinar de sinistră.

Wilt îşi permise să zâmbească.

— Continuaţi, vă rog, zise el. Nimic nu mă satisface mai mult decât să ascult cum o minte de o mărginire extremă forţează bunul-simţ şi ajunge la concluzii greşite. Îmi reînnoieşte încrederea în democraţia parlamentară.

Domnul Scudd inspiră adânc. În cariera sa, ce acoperea treizeci de ani de autoritate neîntreruptă şi se îndrepta spre o pensie tot mai grasă, pregătită să apară în viitorul apropiat, ajunsese să aibă o

părere extrem de bună despre propria lui inteligenţă şi nu avea nici cea mai mică intenţie să şi-o dispreţuiască tocmai acum.

— Domnule Wilt, spuse el, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune ce concluzii ar trebui să trag atunci când remarc că şeful catedrei de Aptitudini Comunicaţionale are în biroul său un raft plin cu operele lui Lenin.

— Personal, eu nu aş înclina să trag nicio concluzie, spuse Wilt, dar dacă insistaţi să…

— Evident că insist, spuse domnul Scudd.

— Ei bine, un lucru e cert. Eu n-aş presupune că tipul ăla e un marxist fanatic.

— Nu-i un răspuns prea tranşant.

— Nici întrebarea nu-i foarte tranşantă, dacă tot veni vorba, zise Wilt. M-aţi întrebat ce concluzii aş trage eu şi când v-am spus că eu n-aş trage niciun fel de concluzii, tot n-aţi fost satisfăcut. Nu-mi dau seama ce-aş putea face în plus.

Dar înainte ca domnul Scudd să poată să-i răspundă, consilierul districtual se strădui să intervină.

— Eu am impresia că domnul Scudd nu vrea decât să afle dacă la catedra dumneavoastră, pe parcursul actului predării, intervine vreo formă de influenţă politică.

— Masivă, spuse Wilt.

— Masivă? întrebă domnul Scudd.

— Masivă? se auzi şi ecoul vocii consilierului districtual.

— Actul predării e complet îmbâcsit de aşa ceva. De fapt, dacă vreţi să ştiţi părerea mea…

— Vreau! sări domnul Scudd. De fapt, exact asta şi fac.

— Ce? se miră Wilt.

— Vă întreb câtă influenţă politică este implicată în actul predării, zise domnul Scudd, recurgând iarăşi la batistă.

— În primul rând, v-am spus deja, iar în al doilea rând, parcă am avut impresia că aţi spus

chiar dumneavoastră că nu credeţi că am avea ceva de câştigat dacă discutăm tot felul de ipoteze teoretice, aşa că aţi venit să vedeţi cu ochii dumneavoastră ce se întâmplă în sălile de curs. Aşa este?

Domnul Scudd înghiţi în sec şi îi aruncă o privire disperată consilierului districtual, dar Wilt continuă:

— Aşa este. Păi, atunci, vă rog să aruncaţi o privire aici, înăuntru, unde maiorul

Millfield tocmai are o oră cu anul al doilea de ghilimele Catering plus Patiserie şi Brutărie, am închis ghilimelele, an cunoscut sub numele drăgălaş de Prăjitură II, iar după aceea vă rog să veniţi şi să-mi spuneţi cât de multă influenţă politică aţi reuşit să stoarceţi din vizita dumneavoastră.

Şi, fără să mai aştepte alte întrebări, Wilt se întoarse şi o porni pe scări în jos spre biroul său.

* * *

— Să stoarcă? spuse peste două ore directorul colegiului. Trebuia să-l întrebi pe secretarul particular şi personal al ministrului Educaţiei cât de multă influenţă politică poate să stoarcă de la Prăjitură II?

— Oho, aşadar ăsta a fost secretarul particular şi personal al ministrului Educaţiei?

Întrebă Wilt. Ia te uită, ia te uită! Chestia e că dacă ar fi fost inspectorul Maiestăţii Sale…

— Wilt, rosti directorul cu oarecare dificultate, dacă tu ai impresia că ticălosul ăsta n-o să vrea să ni-l aducă pe cap pe unul dintre inspectorii Maiestăţii Sale… de fapt, n-aş fi deloc mirat dacă întreg inspectoratul ar tăbărî asupra noastră – şi toate astea mulţumită ţie –, ei, în locul tău eu m-aş gândi mai bine!

Wilt îşi roti privirea peste comisia ad hoc ce fusese convocată pentru a rezolva criza. Era formată din director, directorul adjunct, consilierul

districtual şi, fără niciun motiv evident, trezorierul colegiului.

— Pe mine nu mă doare capul cât de mulţi inspectori o să repeadă el aici. Îi primesc cu toată bucuria!

— Poate că dumneata da, dar mă cam îndoiesc că…

Directorul ezită. Prezenţa consilierului districtual nu-i permitea să-şi dea frâu liber opiniilor sale despre deficienţele celorlalte catedre.

— Consider ca pe ceva de la sine înţeles că toate comentariile pe care le fac vor fi considerate neoficiale şi complet confidenţiale, zise el în cele din urmă.

— Fără îndoială, spuse consilierul districtual. Eu mă ocup doar de Studiile Liberale şi…

— Cât de plăcut e să aud că se mai foloseşte termenul ăsta! interveni Wilt. Azi după-amiază e pentru a doua oară.

— Ai fi putut să vorbeşti şi dumneata despre afurisitele astea de studii în loc să-i laşi nenorocitului ăluia impresia că celălalt cretin de profesor e un membru cotizant al Tineretului Liberal şi un prieten personal al lui Peter Tatchell[6]! mârâi consilierul.

— Domnul Tatchell nu-i de la Tineretul Liberal, precizează Wilt. Din câte ştiu eu, el e membru al Partidului Laburist – mai de centru-stânga, desigur, dar…

— Şi e şi-un împuţit de poponar!

— Habar n-am, dar, oricum, eu credeam că termenul îngăduitor folosit e gay.

— Căcat, murmură directorul.

— Sau ăsta, dacă vă place mai mult, zise Wilt, deşi mi-ar fi greu să descriu un asemenea termen drept îngăduitor. În orice caz, după cum tocmai spuneam…

— Nu mă interesează ce spuneai! Contează ceea ce ai spus în faţa domnului Scudd. L-ai determinat

în mod intenţionat să creadă că acest colegiu, în loc să fie dedicat Formării Profesionale…

— Îmi place acel „dedicat”. Zău că-mi place! îl întrerupse Wilt.

— Da, dedicat Formării Profesionale, Wilt! Iar tu l-ai determinat să creadă că noi nu angajăm altceva decât membri ai Partidului Comunist şi, la cealaltă extremă, o gaşcă de lunatici de la Frontul Naţional.

— Din câte ştiu eu, maiorul Millfield nu este afiliat nici unui partid, replică Wilt. Faptul că tocmai discuta implicaţiile sociale ale politicilor imigraţioniste…

— Politicile imigraţioniste! explodă consilierul districtual. Nu făcea în niciun caz aşa ceva! Vorbea despre canibalism la coloraţii din Africa şi despre un porc care ţinea căpăţâni de oameni în frigider!

— Idi Amin, zise Wilt.

— Nu contează cine! Ideea e că dădea dovadă de un grad de tendenţiozitate rasistă care ar putea face obiectul unei anchete a Comisiei pentru Relaţii între Rase, iar dumneata a trebuit să-i spui domnului Scudd să intre şi să asiste la oră!

— De unde dracu’ era să ştiu despre ce vorbea maiorul? Clasa era liniştită şi trebuia să-i avertizez pe ceilalţi profesori că le vine pe cap nătărăul ăsta. Vreau să zic că dacă ai chef să te trezeşti aşa, din senin, cu un tip care n-are niciun statut oficial…

— Statut oficial? exclamă directorul. Doar ţi-am spus deja că domnul Scudd nu este altul decât…

— O, ştiu toate astea, dar tot nu mi-e clar. Ideea e că tipul intră la mine în birou împreună cu domnul Reading, aici de faţă, îşi bagă nasul prin cărţile de la mine de pe raft şi în secunda următoare mă acuză că aş fi agentul afurisitului ăluia de Comintern.

— A, mai e şi problema asta, zise directorul. L-ai lăsat în mod intenţionat să creadă că te foloseşti de cartea aia a lui Lenin, cum îi zice…

— Statul şi revoluţia, preciză Wilt.

— Ca material didactic pentru ucenicii de la seral. Am dreptate, domnule Reading?

Consilierul districtual dădu din cap fără vlagă, încă nu-şi revenise după povestea cu căpăţânile acelea din frigider sau după vizita făcută ulterior la clasa de Educatoare, care erau prinse într-o discuţie despre subiectul imposibil şi absolut îngrozitor al avortului postnatal în cazul handicapaţilor fizic. Afurisita aia de muiere fusese în favoarea lui.

— Iar ăsta nu-i decât începutul, continuă directorul. Numai că Wilt se săturase.

— Punct! zise el. Dacă tipul s-ar fi deranjat să fie politicos, poate că lucrurile ar fi decurs altfel. Dar n-a făcut-o. Şi nici măcar n-a fost destul de atent ca să observe că respectivele cărţi cu Lenin erau de la catedra de Istorie, erau ştampilate în consecinţă şi erau acoperite de praf. Din câte ştiu eu, cărţile respective stau acolo pe raft încă de când mi s-a schimbat biroul, iar cei de la Istorie le foloseau cu elevii din anii superiori la cursul special despre Revoluţia Rusă.

— Şi-atunci de ce nu i-ai spus şi lui toate astea?

— Pentru că nu m-a întrebat. Nu văd de ce aş oferi informaţii de bună voie unor persoane complet străine.

— Dar cu Primul dezgolit ce-i? Acolo ai oferit informaţii de bună voie! sări consilierul districtual.

— Numai pentru că m-a întrebat despre materiale de lectură mai rele şi nu mi-a trecut prin minte ceva mai dezgustător.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu măcar pentru această mică bucurie, murmură directorul.

— Dar dumneata ai declarat în mod clar că la catedra dumitale actul predării este îmbâcsit da, ai folosit cu siguranţă cuvântul „îmbâcsit” de influenţe politice. Te-am auzit cu urechile mele, continuă consilierul districtual.

— Şi-aici aveţi dreptate, acceptă Wilt. Ţinând cont de faptul că am în circă patruzeci şi nouă de

membri ai corpului profesoral, incluzându-i aici şi pe cei de la plata cu ora, şi singura tehnică a predării pe care o folosesc oamenii constă în faptul că vorbesc până le înţepeneşte gura în faţa studenţilor ca să-i poată ţine liniştiţi preţ de o oră, bănuiesc că opiniile lor politice trebuie să acopere întreg spectrul existent, nu?

— Nu asta a fost impresia pe care mi-ai lăsat-o.

— Eu nu-s angajat aici ca să las impresii, zise Wilt. Cel dinţii lucru neîndoielnic pe care-l pot afirma e că sunt profesor şi nu un afurisit de expert PR. Bine, asta e tot. Acum trebuie să mă duc să fac o oră cu clasa de Tehnicieni Electronişti, în locul domnului Stott, care lipseşte pe caz de boală.

— Ce probleme are? întrebă neatent directorul.

— Are iar o cădere nervoasă, zise Wilt. Nici nu-i de mirare.

Şi părăsi încăperea.

În urma lui, membrii comisiei se uitară amărâţi înspre uşă.

— Credeţi într-adevăr că individul ăsta, Scudd, îl va convinge pe ministru să trimită o comisie de anchetă? întrebă directorul adjunct.

— Mie aşa mi-a spus, zise consilierul. Sigur este că în Parlament se vor pune anumite întrebări după toate câte le-a auzit şi le-a văzut. Nu doar chestiile cu sexul l-au călcat pe nervi, deşi pentru firea lui şi asta era îndeajuns de grav. Omul e catolic şi accentul pus pe contracepţie…

— Nu! şopti directorul.

— Dar cel mai tare l-a scos din sărite un nătărău beat din anul III Mecanici Auto, care i-a spus să se ducă în pizda mă-sii. Şi Wilt, desigur.

— Oare n-am putea face nimic în privinţa lui Wilt? întrebă disperat directorul, în timp ce el şi cu directorul adjunct se întorceau la birourile lor.

— Nu văd ce, îi răspunse adjunctul. Jumătate din membrii catedrei lui i-au rămas moştenire dinainte şi atâta timp cât nu poate scăpa de ei, nici nu poate să facă mai mult de-atât.

— Ce poate să facă Wilt este să ne transforme în subiectul unor interpelări în Parlament, să mobilizeze absolut tot inspectoratul Maiestăţii Sale şi să provoace o anchetă oficială în privinţa felului în care este administrat locul ăsta.

— Eu, unul, n-aş crede că or să ajungă până acolo incit să provoace o anchetă oficială. Individul ăsta, Scudd, o avea el o oarecare influenţă, dar mă îndoiesc foarte tare că…

— Eu nu mă-ndoiesc deloc. L-am văzut pe cretin înainte să plece şi era literalmente înnebunit. Oricum, ce Dumnezeu înseamnă „avort postnatal”?

— Sună mai degrabă a omor… începu directorul adjunct.

Dar directorul i-o luă cu mult înainte pe firul unui raţionament ce-i putea provoca pensionarea forţată:

— Infanticid! Asta e! Voia să ştie dacă eu am habar că la noi se organizează un curs de Infanticid la clasa de viitoare educatoare şi m-a întrebat dacă n-avem cumva şi vreun curs seral de Eutanasie sau de Sinucidere la Domiciliu pentru pensionari. N-avem aşa ceva, nu?

— Nu. Din câte ştiu eu, nu.

— Dacă am avea, i-aş cere lui Wilt să-l ţină el. Afurisitul ăsta o să mă termine…

* * *

La secţia de poliţie din Ipford inspectorul Flint era animat de sentimente identice. Wilt îi nimicise deja şansele de a ajunge comisar, iar nefericirea lui fusese agravată şi de cariera unuia dintre fiii săi, Ian, care părăsise şcoala şi casa părintească înainte să-şi ia examenele de bacalaureat şi, după ce ajunsese licenţiat în marijuana şi fusese condangat la închisoare cu suspendare, reuşise să fie prins la Dover de cei de la vamă cărând după el o grămadă de cocaină. „Şi uite-aşa s-a dus de râpă orice speranţă de promovare!”, îşi spusese mohorât Flint când fiul lui fusese trimis la zdup pentru cinci ani

şi atrăsese pe capul inspectorului mânia doamnei Flint, care îl învinovăţea pe el pentru delincvenţa fiului lor.

— Dacă n-ai fi fost atât de preocupat de blestemata aia de muncă a ta, de promovare şi de toate alea şi dacă ai fi avut grijă de el aşa cum trebuie să facă un tată, n-ar fi acolo unde e acum! ţipase femeia la el. Dar nu, tu a trebuit s-o ţii tot cu da, domnule, nu, domnule, am înţeles, domnule, şi să lucrezi în fiecare blestemată de noapte în care ai avut ocazia! Şi-n weekend-uri. Şi cât timp a avut parte Ian de propriul lui tată? Niciun pic! Iar când a avut, asta a însemnat întotdeauna poveşti cu nu ştiu ce infracţiune sau răufăcător şi cât de-al dracului de deştept ai fost tu că l-ai prins! Uite cum ţi-a ajutat cariera în viaţa de familie!

Şi – pentru prima dată în viaţa lui – Flint nu a mai fost convins că nevastă-sa nu avea dreptate. Dar nu reuşi să se exprime mai pozitiv decât atât. Avusese întotdeauna dreptate. Sau avusese dreptatea de partea lui. Aşa şi trebuia să fie ca să poată fi un poliţai bun, iar el, în mod sigur, nu fusese unul incorect. Iar cariera lui trebuia să fie pe primul loc.

— Poţi spune ce vrei! îi răspunse el soţiei, oarecum gratuit, de vreme ce acesta era cam singurul lucru pe care i-l permitea să-l facă în afară de cumpărături, spălat, curăţenie în casă, plâns din pricina lui Ian, hrănitul pisicii şi al câinelui şi, în general, toată salahoreala casnică. Dacă n-aş fi tras până să-mi rup oasele, n-am fi avut nici casă, nici maşină şi nici n-ai fi putut să-l duci pe ticălosul ăla mic în Costa…

— Nici să nu-ndrăzneşti să-i spui aşa! zbieră doamna Flint, punând fierul de călcat încins pe cămaşa inspectorului şi pârlind-o de furie.

— Îi spun aşa cum am eu chef, dracu’ să mă ia! E un pungaş mizerabil, ca toţi ceilalţi!

— Iar tu eşti un tată mizerabil. Cam singurul lucru pe care l-ai făcut ca tată a fost să mi-o tragi

şi, din punctul meu de vedere, n-a fost niciodată decât atât şi nimic mai mult.

Flint plecase de acasă, întorcându-se la secţia de poliţie cu mintea plină de gânduri întunecate legate de femei, al căror loc era – sau ar fi trebuit să fie – la cratiţă, de faptul că urma să fie bătaia de joc a întregului inspectorat de poliţie Fenland, care avea să-i trântească poante despre cum o să se ducă el să viziteze puşcăria din Bedford ca să-l vadă pe deţinutul său propriu, crescut la sân şi ajuns dealer de droguri, sau gândindu-se ce-o să-i facă primului nemernic care o să-i zică Linie şi-o să-l sâcâie cu asta… Şi, în tot timpul ăsta, undeva în străfundul minţii sale persista un sentiment de ranchiună împotriva cretinului ăluia de Henry Wilt. Fusese dintotdeauna acolo, dar acum reînviase cu mai multă putere decât oricând: Wilt îi futuse cariera, mai întâi cu păpuşa aia gonflabilă a lui şi după aceea cu asediul. O, da, la un anumit moment aproape că îl admirase pe Wilt, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, cu foarte-foarte mult timp în urmă. Acum nemernicul ăsta mic stătea frumuşel în casa lui de pe Oakhurst Avenue, cu un salariu bun la afurisitul ăla de Colegiu Tehnic, iar într-o bună zi probabil că o să devină director în locul ăla păcătos. În schimb, toate speranţele pe care le avusese vreodată Flint de a primi gradul de comisar şi de a fi numit pe post într-un loc unde să nu fie şi Wilt se risipiseră ca un fum. Era sortit să rămână inspectorul Flint pentru tot restul carierei sale şi să înţepenească în Ipford. Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze lipsa oricărei şanse, şefii îl aduseseră pe postul de şef al Brigăzii Antidrog pe inspectorul Hodge, şi ăsta era şi el unul din ăia care făceau pe deştepţii. O, desigur că încercaseră să mai îndulcească hapul ăsta amar, dar comisarul-şef îl chemase pe Flint ca să-l anunţe personal, iar asta trebuia să însemne ceva. Că era pe linie moartă şi că nu puteau avea încredere în el când era vorba de lupta cu

drogurile, fiindcă fiul lui era vârât în afacere. Şi aşa ajunse iar la una din durerile lui de cap, despre care crezuse mereu că erau migrene, numai că de data aceasta medicul secţiei de poliţie îl diagnosticase cu hipertensiune şi îl pusese să ia pastile.

— Bineînţeles că sunt hipertensionat, îi spuse Flint felcerului. La câţi ticăloşi de-ăştia deştepţi se-nvârt pe-aici în libertate în loc să fie după gratii, orice poliţist de bun-simţ trebuie să fie tensionat. N-ar avea nicio şansă să-i agaţe pe căcaţii ăia dacă n-ar fi aşa. E un risc profesional.

— E orice zici dumneata, dar eu te informez că ai presiunea sângelui mărită şi că…

— Acum câteva clipe ai spus cu totul altceva, îi aruncă Flint. Ai afirmat că am tensiune. Acum una din două: ori am hipertensiune, ori am presiunea sângelui mărită!

— Inspectore, îi spuse medicul, acum nu interoghezi un suspect. (Doar că Flint avea rezerve în privinţa asta.) Aşa că îţi spun în cel mai simplu mod cu putinţă că hipertensiunea şi presiunea mărită a sângelui sunt unul şi acelaşi lucru. O să-ţi dau să iei câte un diuretic pe zi…

— Un ce?

— Ceva care să te ajute să ieşi la toaletă.

— De parcă aş avea nevoie de medicamente pentru asta! Într-o afurisită de noapte ca asta mă duc acolo de două ori.

— Atunci ai face mai bine să o laşi mai moale cu băutul. Şi asta o să-ţi ajute la reglarea presiunii sângelui.

— Cum? Doar mi-ai spus să nu fiu tensionat. Iar lucrul care mă ajută cel mai tare este să dau pe gât o bere sau două la un local.

— Sau opt, spuse medicul, care îl văzuse pe Flint la birt. Oricum, o să te ajute să mai slăbeşti.

— Şi-o să mă facă să mă piş mai puţin. Prin urmare ’mneata îmi dai o pilulă care mă face să mă

piş mai mult şi-mi spui să beau mai puţin. N-are nicio logică.

Când inspectorul Flint părăsi infirmeria, tot nu ştia pentru ce sunt pastilele pe care trebuia să le ia. Nici măcar medicul nu fusese în stare să-i explice cum acţionau inhibitorii beta. Îi spusese doar că acţionau şi că Flint trebuia să ia aşa ceva până-n ceasul morţii.

După ce trecu vreo lună, inspectorul îşi făcuse deja o idee despre modul în care acţionau.

— Nici măcar nu mai pot să dactilografiez! zise el, arătându-i medicului cele două palme mari, cu nişte degete albe-albe. Uită-te la ele! Parcă-s nişte afurisite de rădăcini fierte în înălbitor.

— Era normal să apară nişte efecte secundare. O să-ţi dau ceva care să reducă din simptomele astea.

— Nu mai vreau să iau niciun fel de pilule de pişare! exclamă Flint. Nenorocitele alea mă deshidratează. Eu sunt tot timpul într-o afurisită de alergătură şi se vede clar că n-a mai rămas suficient sânge în mine ca să mai ajungă şi la degete. Şi asta nici nu e tot! Vrei să încerci să-i freci ridichea nu ştiu cărui ticălos şi te trezeşti că te taie pişarea tocmai când tipul îi dă drumul la mărturisire. Ascultă-mă ce-ţi spun: povestea asta îmi afectează munca.

Medicul se uită la el bănuitor şi se gândi cu jind la zilele când pacienţii nu-i întorceau vorba, iar poliţiştii erau de un alt calibru decât Flint. Mai mult, nu-i plăcea nici expresia „să-i freci ridichea nu ştiu cărui ticălos”.

— Atunci o să trebuiască pur şi simplu să încercăm cu dumneata un alt tip de medicaţie, rosti el şi se văzu surprins de reacţia inspectorului.

— Să încerci pe mine alte medicamente? se porni belicos Flint. Pe cine crezi tu că tratezi aici, pe mine sau idioatele alea de medicamente? Eu sunt cel care are presiune în sânge. Nu ele! Şi nu-mi place să se facă experimente cu mine. Să ştii că nu-s vreun afurisit de câine!

— Presupun că nu, comentă medicul şi îi dublă inspectorului doza de inhibitori beta, dar cu un nume de marcă diferit, adăugă şi câteva pastile ca să contracareze efectul asupra circulaţiei şi schimbă numele diureticului.

După ce trecu pe la farmacie, Flint se întoarse la el în birou cu senzaţia că e un dulăpior de medicamente ambulant.

Peste o săptămână era pus la grea încercare când era întrebat cum se mai simte.

— Al dracului de rău, asta-i tot ce pot spune! îi zise el sergentului Yates, care fusese suficient de nechibzuit ca să-l întrebe. Cred că în ultimele şase săptămâni am dat afară mai multă afurisită de apă decât barajul de la Assuan. Şi am şi aflat ceva nou: că nenorocitul ăsta de oraş nu are suficiente toalete publice!

— Eu rămăsesem cu impresia că sunt destul de multe ca să te poţi descurca, răspunse

Yates, care avusese odată nefericita experienţă de a fi arestat de un gardian public în uniformă în timp co hoinărea în haine de stradă prin toaletele publice din jurul unui cinematograf, încercând să pună mâna pe un vagabond ce-şi făcea veacul prin WE-uri.

— Ei, eu zic să te gândeşti mai bine! îi aruncă Flint. Ieri, când eram pe Canton Street, m-a apucat dintr-odată, şi ce crezi? Crezi c-am găsit vreuna? Nici să nu visezi la aşa ceva! Am fost silit să mă folosesc de o ulicioară dintre două case şi aproape că am fost prins în flagrant de o femeie care-şi Întindea rufele pe frânghie. Într-una din zilele lintea o să fiu arestat pentru exhibiţionism…

— Fiindcă veni vorba de exhibiţionism, avem un raport despre un alt caz pe malul râului. De data asta s-a dat la o femeie de cincizeci de ani.

— Măcar e o schimbare, după javrele alea de Wilt şi Birkenshaw, consilierul orăşenesc. A apucat să se uite ca lumea la ea?

— Femeia zice că n-a apucat să o vadă foarte bine, fiindcă ea era pe celălalt mal al râului, dar a avut impresia că nu o avea foarte mare.

— Nu o avea? Nu o aveai \ zbieră Flint. Nu mă interesează cum o avea! Eu vorbeam despre moaca ticălosului! Cum dracu' crezi că o să-l putem identifica pe maniac altfel? Facem o paradă de sule şi le cerem victimelor să treacă prin faţa ălora şi să le studieze ştremeleagurile? Data viitoare o să mă trezesc că te apuci să emiţi acte de identitate pentru penisuri!

— Femeia n-a reuşit să-i vadă faţa. Şi-o ţinea aplecată în pământ.

— Şi îndrăznesc să spun că se pişa. Probabil din cauza aceloraşi fututе de pastile la care sunt condangat şi eu. În orice caz, eu n-aş lua în considerare declaraţia unei afurisite de muieri de cincizeci de ani. La vârsta asta toate sunt obsedate de sex. Ştiu eu cum stă treaba. Bătrânica mea e practic ieşită din minţi după aşa ceva, iar eu îi spun tot timpul că idiotul ăla de felcer mi-a redus aşa de tare presiunea sângelui, că n-aş mai putea să-mi scol blestemăţia nici dacă aş vrea s-o fac. Şi ştii ce mi-a zis ea?

— Nu, răspunse sergentul Yates, căruia subiectul i se părea cam dezgustător.

În plus, se vedea limpede că nu ştia ce-a zis doamna Flint şi nici nu voia să audă. Până şi ideea că ar exista cineva care să-l dorească pe inspector îi depăşea puterea de înţelegere.

— A avut tupeul să-mi spună mie s-o fac pe invers!

— Pe invers? scăpă fără să vrea Yates.

— Adică în poziţia şaiş'nouă. Absolut dezgustător. Şi, probabil, ilegal. Iar dacă îi trece cuiva prin cap că la vârsta mea o să m-apuc să dau limbi, ba chiar afurisitei mele de muieri, păi ăluia nu i se învârt bine rotiţele în tărtăcuţă!

— Aşa mă gândesc şi eu, zise sergentul, aproape compătimitor.

Fusese întotdeauna destul de legat de bătrânul Flint, dar existau totuşi nişte limite. Într-o încercare disperată de a orienta discuţia spre un subiect mai puţin revoltător, sergentul Yates pomeni de şeful Brigăzii Antidrog. O făcu exact la timp. Inspectorul tocmai se lansase într-o descriere respingătoare a încercărilor făcute de doamna Flint pentru a-l stimula.

— Hodge? Ce mai vrea acum blestematul ăla de muist? ţipă Flint, reuşind să combine în continuare cele două teme ale discuţiei.

— Dispozitive de ascultare a telefoanelor, îi răspunse Yates. E de părere că a nimerit pe urmele unei reţele de traficanţi de heroină. Şi Încă una mare de tot.

— Unde?

— Nu vrea să spună – în orice caz, nu mie.

— Şi de ce vrea permisiunea mea? Să se ducă să-l întrebe pe comisarul-şef sau pe şeful poliţiei, Oft eu n-am nicio treabă cu asta. Sau am?

Lui Flint îi răsări în minte că ar putea fi vorba de o aluzie subtilă la el şi problema cu fiul lui.

— Dacă javra aia crede că acum o să mă piş pe mine din cauza… bombăni el, după care se Întrerupse.

— Nu mi se pare că ar fi cazul, îi zise Yates, revanşându-se pentru cele îndurate. Nu cu pastilele alea pe care le luaţi.

Dar Flint nu îl auzise. Mintea lui o luase în uite direcţii, influenţate mai mult decât putea să-şi dea el seama de inhibitorii beta, de vasodilatatoare şi de toate celelalte medicamente pe care le înghiţea, dar care se combinau cu ura lui naturală faţă de Hodge şi îngrijorările însumate legate de slujbă şi de familie, ajungând să-l transforme într-un tip foarte urâcios. Dacă şeful Brigăzii Antidrog credea cumva că poate să-l ducă de nas, s-ar putea să aibă o surpriză.

— Dacă vrei să umpli burta unei pisici, nu-i nevoie s-o îndopi cu smântână, zise el cu un rânjet

rău prevestitor.

Sergentul Yates îi aruncă o privire suspicioasă.

— N-ar trebui să fie cumva pe dos? întrebă el şi imediat regretă faptul că făcuse o trimitere la dos. Auzise suficiente amănunte despre viaţa sexuală perversă a doamnei Flint, iar umplutul burţii pisicilor era deja prea mult.

„Probabil că gagiul e dus rău cu pluta“, îşi zise sergentul.

— Chiar aşa! spuse inspectorul. O să-l îndopăm pe căcăcios cu smântână fără nicio problemă. Ai cumva idee pe cine vrea să fileze?

— Nu-mi spune el mie astfel de lucruri! I-a intrat în cap că nu poţi avea încredere în poliţiştii în uniformă şi nu vrea niciun fel de scurgeri de informaţii.

Cuvântul „scurgeri” îi puse capac inspectorului Flint. Ţâşni din scaun şi îşi găsi imediat şi temporar – uşurarea la toaletă.

Când se întoarse în birou, era într-o cu totul altă dispoziţie. Era aproape ţicnit de veselie.

— Să-i spui că suntem gata să cooperăm cu ei sub orice formă, îi spuse el sergentului, şi că îl ajutăm cu mare bucurie.

— Sunteţi sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur! Nu trebuie decât să vină să discute cu mine. Aşa să-i spui.

— Dacă ziceţi dumneavoastră… spuse Yates şi părăsi încăperea complet nedumerit.

Flint se aşeză pe scaun, într-o stare de confuzie provocată de medicamente. În viitorul lui limitat, un singur punct luminos se întrezărea la orizont. Dacă ticălosul ăla de Hodge voia să-şi facă praf cariera folosindu-se de supravegherea neautorizată a unor telefoane, Flint se va strădui din toate puterile să-l încurajeze. Revigorat de valul brusc de optimism ce-l cuprinsese, înghiţi absent încă un inhibitor beta.

3

Numai că lucrurile se mişcau deja într-o direcţie pe care inspectorul ar fi considerat-o chiar mai încurajatoare. Wilt părăsise întâlnirea comitetului de criză excesiv de satisfăcut de prestaţia lui. Dacă domnul Scudd avea într-adevăr trecerea pe care pretindea că o are la ministrul Educaţiei, nu era deloc exclus să aibă loc o inspecţie generală organizată de funcţionarii Maiestăţii Sale. Wilt se bucură de idee. Se gândise deseori la ce avea de câştigat de pe urma unei asemenea confruntări directe. În primul rând, va avea posibilitatea să ceară o declaraţie explicită despre ce credea cu adevărat ministrul Educaţiei că ar fi Subiectul Studiilor Liberale. Căci Aptitudini Comunicaţionale şi împlinire Expresivă nu erau, în niciun caz. Din ziua în care intrase în corpul profesoral de la Tehnic, adică de aproape douăzeci de ani, nu izbutise niciodată să obţină o explicaţie clară şi completă şi nici nu găsise pe nimeni altcineva care să fie în stare să-i spună. Începuse cu un enunţ ciudat, emis de domnul Morris, care era pe atunci şeful catedrei de Studii Liberale şi care presupunea că activitatea lui era aceea de „a-i expune culturii pe studenţii de la cursurile serale”, ceea ce însemna să-i pună pe nenorociţii ăia şmecheri să citească împăratul muştelor şi Candide, după care le cerea să spună care era, după părerea lor, subiectul cărţii şi le contracara opiniile cu ale sale. Din câte reuşise să remarce Wilt, întreaga procedură fusese contraproductivă şi – după cum se exprimase chiar el -

dacă fusese cineva expus la ceva, atunci aceia erau profesorii, care s-au trezit că suportă barbaria colectivă a studenţilor seralişti, ceea ce explica, de altfel, numărul mare de cadre didactice cu căderi nervoase şi apariţia unor lăptari cu diplomă universitară. Iar propriul său efort de a modifica programa, direcţionând-o spre nişte cunoştinţe cu un caracter mai practic, cum ar fi completarea declaraţiilor de venit pentru Fisc, realizarea

dosarului pentru ajutor social şi altele asemenea – ce ajută deplasarea cu mai multă încredere prin labirintul de complicaţii birocratice care transformase statul asistenţial într-o puşculiţă fără fund pentru clasa de mijloc şi pentru cei cu o spoială de carte, dar făcuse din el un coşmar ininteligibil şi umilitor de formulare şi jargoane pentru săracii uşori la pungă –, fusese deformat de teoriile aiurite ale aşa-numiţilor educaţionalişti din anii ’60, de soiul profesorului Mayfield, dar şi de politicile de alocări bugetare la fel de iraţionale din anii ’70. Wilt persistase cu protestele sale, susţinând că Studiile Liberale nu aveau nevoie de camere video şi de un potop de alte materiale didactice audiovizuale, dar i-ar fi prins foarte bine o declaraţie a cuiva despre scopul Studiilor Liberale.

Fusese o cerere nechibzuită. Dr. Mayfield şi consilierul districtual redactaseră amândoi rapoarte de informare pe care nu putea să le priceapă nimeni şi se organizaseră o duzină de şedinţe de consiliu în care nu se hotărâse nimic, cu excepţia faptului că, de vreme ce camerele video tot erau disponibile, puteau la fel de bine să fie folosite şi că denumirea de Aptitudini Comunicaţionale şi împlinire Expresivă era mult mai potrivită cu spiritul vremii decât cea de Studii Liberale. S-a văzut ulterior că reducerile în bugetul educaţiei au blocat alocarea materialelor didactice audiovizuale, iar faptul că profesorii inutili din mai multe catedre ale colegiului nu puteau fi concediaţi cu niciun chip însemna că Wilt era împovărat cu şi mai mulţi puturoşi. Dacă inspectorii Maiestăţii Sale ar fi apărut cumva, ar fi avut ceva şanse să deblocheze întreg mecanismul şi să facă un pic de ordine, iar Wilt ar fi fost absolut mulţumit. În plus, se mândrea cu capacitatea lui de a-şi impune punctul de vedere în confruntări.

Optimismul său era prematur. După ce a petrecut cincizeci de minute explicându-le

Tehnicienilor Electronişti înţelesul televiziunii prin cablu, s-a întors la el în birou şi a găsit-o pe doamna Bristol, secretara sa, într-o stare de mare agitaţie.

— O, domnule Wilt! sări ea când îl văzu venind pe coridor. Trebuie să veniţi repede! A apărut iar aici şi nu-i prima oară!

— Ce nu-i prima oară? întrebă Wilt din dosul unui teanc de exemplare din Shane pe care nu le folosise niciodată.

— Când o văd acolo.

— Pe cine vezi acolo?

— Pe ea. În toaletă.

— Pe ea, în toaletă? întrebă Wilt, sperând din tot sufletul că doamna Bristol nu avea iar unul din „accesele" ei.

Femeia reacţionase odată absolut ciudat şi anormal, când una din fetele de la Prăjitură III

o anunţase cu toată nevinovăţia că la ea-n cuptor stau să iasă cinci dintr-odată.

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

Din câte se părea, nici doamna Bristol n-avea habar.

— Şi-a scos chestia aia cu ac şi… chiţăi femeia.

— Chestia cu ac?

— Seringa, izbuti să spună doamna Bristol. Şi-i la ea în braţ, şi-i plină de sânge şi…

— Doamne Dumnezeule! exclamă Wilt şi se repezi spre uşă, dând-o la o parte pe secretară. În care toaletă?

— Cea a profesoarelor.

Wilt se opri brusc din cursă.

— Vrei să-mi spui că una dintre profesoarele din catedră îşi vâră heroină în venă în toaleta cadrelor didactice?

Acum doamna Bristol chiar o luă razna de tot.

— Aş fi recunoscut-o dacă era una din profesoare. Dar era o fată! O, faceţi ceva, domnule Wilt! Ar putea să se rănească serios!

— Poţi s-o mai zici o dată, aruncă Wilt şi o luă la goană pe coridor, coborând în fugă scările până la toaleta de pe palier şi dând buzna acolo.

Ajuns în toaletă, se trezi că are în faţă şase cabine, un şir de chiuvete, o oglindă lungă şi un automat cu şerveţele de hârtie. Nu se vedea nici urmă de vreo fată. Pe de altă parte, uşa celei de-a treia cabine era închisă, iar cineva dinăuntru emitea nişte sunete neplăcute. Wilt ezită. În condiţii mai puţin grave ar fi putut să presupună că domnul Rusker, a cărui soţie era o maniacă a alimentaţiei pe bază de carbohidraţi vegetali, avea iarăşi parte de una din zilele sale grele. Dar domnul Rusker nu folosea toaleta femeilor.

Cu toate că, dacă îngenunchea puţin, ar fi putut arunca o privire. Dar Wilt hotărî să n-o facă, fiindcă nu voia să arunce priviri şi b) începuse să-şi dea seama că se găsea – ca s-o spunem mai pi ocolite – într-o situaţie delicată, iar dacă s-ar apleca şi ar trage cu ochiul pe sub uşile de la rubinele de toaletă ale femeilor, ar putea da naştere la interpretări greşite. Mai bine ar aştepta căldură. Fata – dacă era o fată şi nu vreo plăsmuire ciudată a imaginaţiei doamnei Bristol – trebuia să iasă odată şi-odată.

După ce mai aruncă o privire în coşul de gunoi, uitându-se după seringi, Wilt o porni în vârful picioarelor spre uşă. Dar nu ajunse la ea. În spatele lui se deschise uşa unei cabine.

— Mă gândeam eu! urlă o voce. Un scârbos de Voyeur!

Wilt cunoştea vocea aceea. Îi aparţinea domnişoarei Hare, o conferenţiară de la Educaţie Fizică, pe care el o comparase odinioară în cancelarie pe un ton puţin cam prea ridicat – cu Myra Hindley[7] în travesti. În secunda următoare braţul lui Wilt era răsucit spre ceafă, iar obrazul lui Intrase în contact cu faianţa peretelui.

— Pervers prăpădit! continuă domnişoara Ilare, sărind direct la cea mai urâtă şi – din punctul de

vedere al lui Wilt – cea mai nedorită concluzie.

Domnişoara Hare era ultima persoană la care şi-ar fi dorit să tragă cu ochiul. Numai un pervers ar fi făcut aşa ceva. Dar nu părea momentul potrivit s-o spună cu voce tare.

— Mă uitam doar… începu el, dar era evident că domnişoara Hare nu uitase poanta lui cu Myra Hindley.

— Poţi să-ţi păstrezi explicaţiile pentru poliţişti! ţipă ea şi îşi întări remarca cu un brânci, izbindu-l cu obrazul de faianţă.

Tocmai când se simţea ea mai bine – iar Wilt mai rău uşa se deschise şi în toaletă pătrunse doamna Stoley de la Geografie.

— L-am prins pe voyeur asupra faptului! zise domnişoara Hare. Cheamă poliţia!

Lipit de perete, Wilt încercă să prezinte şi perspectiva lui asupra situaţiei, dar eşuă. Faptul că genunchiul generos al domnişoarei Hare îi intrase în vertebrele lombare nu-l ajuta deloc să se exprime şi îi mai sărise din gură şi dintele fals.

— Dar ăsta-i domnul Wilt! exclamă şovăitoare doamna Stoley.

— Sigur că-i Wilt! Şi de la el te poţi aştepta exact la genul ăsta de lucruri.

— Păi… începu doamna Stoley, care era clar că nu se aştepta la aşa ceva.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-te odată! Nu vreau să-l las pe piticul ăsta să-mi scape!

— Am încercat cumva? bâigui Wilt şi, în urma strădaniilor sale, se trezi cu nasul turtit de zid.

— Dacă zici tu aşa, spuse doamna Stoley şi părăsi încăperea, dar se întoarse în cinci minute, împreună cu directorul şi directorul adjunct.

Între timp domnişoara Hare îl transferase pe Wilt pe podea şi îl ţintuise zdravăn cu genunchii.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? o chestiona directorul. Domnişoara Hare se ridică.

— L-am prins în flagrant delict în timp ce trăgea cu ochiul la părţile mele intime, spuse tui. Tocmai încerca să fugă când am pus mâna pe ni.

— Nu-ncercam, interveni Wilt, bâjbâind pe jos după dintele lui fals pe care, din nechibzuinţă, şi-l vârî înapoi în gură.

Avea gustul unui dezinfectant extrem de puternic, care nu fusese omologat şi ca apă de gură şi îi amorţise limba. Când se adună de pe jos şi ne repezi spre chiuvete, domnişoara Hare îi aplică un dublu nelson.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul! zbieră Wilt, care de-acum era convins că o «ă moară intoxicat cu fenol. E o greşeală îngrozitoare!

— A ta, îi replică domnişoara Hare şi îl strânse până i se tăie răsuflarea.

Directorul se uită suspicios la cei doi. Cu toate că în alte circumstanţe s-ar fi bucurat de faptul că Wilt ajunsese la ananghie, vederea unui bărbat strangulat de o femeie cu o constituţie atât de atletică cum era domnişoara Hare, a cărei fustă alunecase în jos, era prea mult pentru stomacul său.

— Cred că aţi face mai bine să-i daţi drumul, zise el, timp în care Wilt se întunecă la faţă şi limba i se îţi afară din gură. Se pare că sângerează destul de rău.

— Aşa-i trebuie! replică domnişoara Hare, eliberându-l fără tragere de inimă.

Wilt se împletici până la o chiuvetă şi deschise robinetul.

— Wilt, ce înseamnă asta? întrebă directorul. Dar dintele fals al lui Wilt căzuse din nou, iar el se străduia cu disperare să-şi cureţe gura sub robinet.

— Oare n-ar fi mai bine să aşteptăm să vină poliţia înainte de a-i auzi declaraţia?

Întrebă domnişoara Hare.

— Poliţia? chiţăiră concomitent directorul şi directorul adjunct. Doar nu vă gândiţi serios că ar

trebui să chemăm poliţia să se ocupe de această… ăăă… afacere?

— Ba da, bombăni Wilt de la chiuvetă.

Până şi domnişoara Hare păru deconcertată.

— Chiar aşa? zise ea. Ai tupeul să intri aici şi să tragi cu ochiul la…

— Căcat, zise Wilt, a cărui limbă părea să fi revenit la dimensiunea ei normală, deşi încă mai avea gust de scaun de toaletă recent dezinfectat.

— Cum îndrăzneşti…? urlă domnişoara Hare şi tocmai era pe punctul să se repeadă din nou la el, când directorul adjunct interveni.

— Eu zic că ar trebui să ascultăm şi versiunea lui Wilt înainte să facem ceva nechibzuit. Nu credeţi? întrebă el.

Era limpede că domnişoara Hare nu credea asta, dar rămase pe loc.

— Eu v-am spus deja exact ce făcea, spuse femeia.

— Da, dar daţi-mi voie să vă spun că…

— Era aplecat şi se uita pe sub uşă, continuă nemiloasă domnişoara Hare.

— Ba nu mă uitam! sări Wilt.

— Cum îndrăzneşti să minţi?! Am ştiut dintotdeauna că eşti un pervers! Vă amintiţi incidentul «cola revoltător cu păpuşa gonflabilă? zise ea, întorcându-se spre director.

Directorul nu avea nevoie să i se amintească de el, dar cel care a răspuns a fost Wilt.

— Doamna Bristol, bâigui el, tamponându-şi irisul cu un şerveţel de hârtie. Toate au pornit de la doamna Bristol.

— Doamna Bristol?

— Secretara lui, explică directorul adjunct.

— Vrei să sugerezi că o căutai pe secretara dumitale aici? întrebă directorul. Asta vrei să spui?

— Nu, deloc. Ce vreau eu să spun e că doamna bristol o să vă explice de ce sunt aici şi aş vrea M-o auziţi pe ea înainte ca afurisitul ăsta de buldozer

acţionat de steroizi anabolici să înceapă Iar să mă bată de să mă cac pe mine.

— Eu n-o să stau aici ca să aud cum sunt insultată de un…

— Atunci mai bine ţi-ai trage fusta la loc, zise directorul adjunct, care era cu totul de partea lui Wilt.

Micul grup de oameni o porni pe scări în sus, trecu pe lângă o clasă de elevi de postliceală care tocmai terminaseră un curs cu domnul Gallen, despre „Elementul pastoral în Preludiul lui Wordsworth”, şi prin urmare erau complet nepregătiţi pentru elementul urban reprezentat de nasul însângerat al lui Wilt. La fel de nepregătită era şi doamna Bristol.

— O, Iisuse, domnule Wilt! Ce aţi făcut acolo? întrebă ea. Doar nu v-a atacat aia?

— Spune-le! zise Wilt. Te rog să le spui!

— Ce să le spun?

— Ce mi-ai spus şi mie! izbucni Wilt.

Dar doamna Bristol era prea îngrijorată de starea lui, iar prezenţa directorului şi a directorului adjunct o intimidau.

— Vreţi să spuneţi despre…

— Vreau să spun… N-are importanţă ce vreau să spun! spuse Wilt, palid la faţă. Spune-le pur şi simplu ce făceam în toaleta femeilor şi gata.

Chipul doamnei Bristol fu marcat de o buimăceală sporită.

— Dar eu nu ştiu! zise ea. Nu eram acolo.

— Ştiu că nu erai acolo, ce mama dracului! Ei vor să ştie de ce eram eu acolo!

— Păi… începu doamna Bristol, după care îşi pierdu iar cumpătul. Dar nu le-aţi spus? întrebă ea.

— Duh al lui Cezar, nu poţi să-ţi dai odată drumul la gură? sări Wilt. Uite, sunt acuzat că aş fi un voyeur pervers de către domnişoara Burke şi Hare[8], aici de faţă…

— Mai zi-mi odată aşa şi nici maică-ta n-o să te mai recunoască! făcu domnişoara Hare.

— De vreme ce mama e moartă de zece ani, nici nu cred c-ar mai avea cum, zise Wilt, retrăgându-se în spatele biroului.

Până să se dezlănţuiască profesoara de Educaţie Fizică, directorul încercă să priceapă cât de cât ceva din situaţia ce devenea tot mai încâlcită.

— Vă rog, poate cineva să arunce un strop de lumină în toată afacerea asta sordidă? întrebă el.

— Dacă poate cineva, atunci ea e aceea, spuse Wilt, arătând spre secretara lui. La urma urmei, ea m-a îndemnat.

— Te-am îndemnat, domnule Wilt? N-am făcut absolut nimic de genul ăsta! Tot ce-am spus a fost că în toaleta profesorilor e o fată cu o seringă fi că nu ştiu cine e şi…

Intimidată de privirea îngrozită ce apăruse pa chipul directorului, secretara se opri.

— Am zis ceva ce nu trebuia?

— Ai văzut o fată cu o seringă de unică folosinţă în toaleta profesorilor? Şi i-ai spus domnului Wilt aşa ceva?

Doamna Bristol dădu din cap fără să mai scoată vreun sunet.

— Când ai spus „fată“, presupun că nu te refereai la un cadru didactic, nu-i aşa?

— Sigur nu era aşa ceva. Nu i-am văzut faţa, dar aş fi recunoscut-o în mod sigur. Şi avea seringa aia îngrozitoare, plină cu sânge, şi…

Femeia se uită la Wilt, cerându-i ajutorul.

— Ai spus că se droga.

— N-a intrat nimeni în toaletă cât timp am fost eu acolo, interveni domnişoara Hare. Dacă nr fi fost, aş fi auzit.

— Presupun că putea să fie cineva cu diabet, zise directorul adjunct. Poate vreuna dintre studentele mai mari, care, din motive evidente, nu voia să folosească toaleta elevilor.

— A, da, sigur! comentă Wilt. Doar ştim cu toţii că diabeticii umblă peste tot cu seringi de unică

folosinţă umplute cu sânge! E limpede că lata refula ca să poată folosi doza maximă.

— Refula? întrebă cu glas pierit directorul.

— Da, aşa fac toţi drogaţii, explică directorul adjunct. Îşi bagă seringa în venă şi după aceea…

— Nu vreau să ştiu! îl întrerupse directorul.

— Păi, vedeţi, dacă lua heroină…

— Heroină! Asta ne mai lipseşte! scăpă directorul şi se lăsă pe scaun, distrus.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, interveni acum domnişoara Hare, toată istoria e o făcătură. Eu stăteam acolo de vreo zece minute…

— Şi ce făceai? o întrebă Wilt. Pe lângă faptul că m-ai atacat pe mine.

— Ceva feminin, dacă chiar vrei să ştii!

— Cum ar fi să iei steroizi. Bun, dă-mi voie să-ţi spun că atunci când am coborât acolo – şi am stat înăuntru mai bine de…

Acum veni rândul doamnei Bristol să intervină:

— Aţi coborât? Aţi zis cumva că aţi coborât?

— Bineînţeles c-am zis că am coborât! Ce aţi fi vrut să spun? Că am urcat?

— Dar toaleta e la etajul al patrulea, nu la al doilea. Acolo era fata aceea.

— Şi-acum ne spui! Şi unde dracu' crezi că m-am dus eu?

— Dar eu mă duc întotdeauna la etaj! explică doamna Bristol. Aşa mă menţin în formă. Doar ştiţi asta! Trebuie să fac şi eu ceva mişcare şi-atunci…

— Of, las-o moartă! trânti Wilt şi îşi tamponă nasul cu o batistă plină de sânge.

— Bun, aşadar hai să ne-nţelegem! spuse directorul, care hotărâse că venise momentul să-şi exercite întru câtva autoritatea. Doamna Bristol i-a zis lui Wilt că la etaj e o fată care se injectează cu ceva sau o chestie asemănătoare şi Wilt, în loc să urce scările, a coborât până la toaleta de la etajul al doilea şi-acolo…

— A fost făcut arşice de mădămoiu Burke Centură Neagră, aici de faţă, zise Wilt, care începuse să-şi recapete spiritul de iniţiativă. Şi bănuiesc că nu i-a trecut nimănui prin cap să urce şi să vadă dacă drogata aia mai e acolo.

Dar directorul adjunct deja o pornise într-acolo.

— Dacă răhăţelul ăsta îmi mai spune odată Hlirke… aruncă ameninţătoare domnişoara

Hare. Oricum, eu sunt în continuare de părere că ar trebui să chemăm poliţia. La urma urmei, de ce a venit Wilt jos în loc să urce? Mie mi se pare ciudat.

— Pentru că eu nu folosesc toaleta femeilor «au, în cazul dumitale, pe cea a bisexualilor, uite ile ce!

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă directorul. E clar că la mijloc a fost o greşeală şi dacă o să ne păstrăm calmul…

Directorul adjunct se întoarse.

— Nici urmă de ea, anunţă el. Directorul se ridică în picioare.

— Bun, păi asta e. E evident că s-a făcut o greşeală. Poate că doamna Bristol şi-a imaginat…

Dar indiferent ce remarcă batjocoritoare la adresa imaginaţiei doamnei Bristol va fi vrut să Iacă directorul, următoarele cuvinte ale directorului adjunct îl făcură să tacă.

— Dar am găsit asta în coşul de gunoi, spuse acesta şi scoase la iveală un şerveţel de hârtie mototolit şi pătat de sânge, care semăna bine cu batista lui Wilt.

Directorul se uită dezgustat la şerveţel.

— Asta nu prea dovedeşte nimic. Femeile mai şi sângerează din când în când.

— Atunci hai să zicem că-i un tampon şi să terminăm cu asta! zise cu răutate Wilt. El, unul, se săturase să sângereze. Dar domnişoara Hare se întoarse spre el:

— Tipic pentru unul ca tine, sexist porcos! îi aruncă ea.

— Nu făceam altceva decât să interpretez ceea ce directorul tocmai a…

— Dar mai e ceva şi mai relevant – asta! îl întrerupse directorul adjunct, scoţând acum la iveală un ac de seringă.

A fost rândul doamnei Bristol să pufnească, superioară.

— Uite, vedeţi? Ce v-am spus eu? Nu mi-am imaginat nimic. Acolo, la etaj, era o fată care îşi injecta ceva şi eu chiar am văzut-o! Şi-acum ce aveţi de gând să faceţi?

— Acum nu trebuie să ne grăbim cu concluziile numai fiindcă… începu directorul.

— Chemaţi poliţia! Vă somez să chemaţi poliţia! spuse domnişoara Hare, decisă să profite de ocazie ca să-şi difuzeze pe o arie cât mai mare părerile despre calităţile de voyeur ale lui Wilt.

— Domnişoară Burke, începu directorul confuz, ajungând să împărtăşească sentimentele lui Wilt despre profesoara de Educaţie Fizică, aici avem de-a face cu o problemă care impune să ne păstrăm capetele limpezi!

— Mă cheamă domnişoara Hare şi dacă dumneata n-ai bunul-simţ să… Da’ tu unde crezi că pleci?

Profitând de ocazie, Wilt se strecura pe uşă afară.

— La toaleta bărbaţilor, ca să evaluez pagubele pe care le-ai provocat. După aceea trec pe la secţia de transfuzii ca să-mi refac plinul, iar apoi, dacă o să fiu în stare, mă duc pe la medic şi pe la cel mai bătăios avocat pe care-l pot găsi, ca să te dau în judecată pentru agresiune fizică şi lovituri cauzatoare de răni grave.

Şi înainte ca domnişoara Hare să poată pune mâna pe el, Wilt dispăruse deja pe coridor şi se încuiase în toaleta bărbaţilor.

Rămasă în birou, domnişoara Hare îşi direcţionă furia asupra directorului.

— Bun, acum chiar e de-ajuns! strigă ea. Dacă dumneata nu chemi poliţia, atunci o s-o chem cu! Vreau ca tot ce s-a întâmplat în cazul de faţă să iasă la iveală clar şi fără ascunzişuri, în aşa fel încât dacă maniacul ăla mic se-apropie măcar du vreun avocat, să afle toată lumea ce fel de oameni predau aici! Vreau ca toată istoria asta dezgustătoare să fie analizată în public!

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea directorul colegiului.

— Zău, nu cred că ar fi înţelept, zise el. La urma urmei, s-ar putea ca Wilt să fi făcut o greşeală naturală.

Domnişoara Hare nu putea fi îmblânzită.

— Greşeala făcută de Wilt n-a fost deloc naturală. Şi apoi, doamna Bristol a văzut-o într-adevăr pe fata aia luând heroină.

— Nu ştim sigur asta. S-ar putea să existe vreo explicaţie dintre cele mai banale.

— În momentul în care seringa va ajunge la poliţie, cei de acolo vor afla destul de repede, Insistă neclintită domnişoara Hare. Ei, ce ziceţi? Le telefonezi dumneata sau o fac eu?

— Dacă aşa pui dumneata problema, presupun că n-am încotro, răspunse directorul, fixând-o cu o privire plină de ură.

Apoi puse mina pe telefon.

4

Ajuns în toaleta bărbaţilor, Wilt îşi cercetă chipul în oglindă. Arăta la fel de neplăcut cum se şi simţea. Nasul îi era umflat, avea urme de sânge pe bărbie, iar domnişoara Hare izbutise să-i redeschidă şi o rană mai veche de deasupra ochiului drept. Wilt se spălă pe faţă la chiuvetă şi se gândi îngrozit la infecţiile tetanice. Apoi îşi scoase dintele fals şi-şi studie limba. Nu era de două ori mai mare decât de obicei, aşa cum se aşteptase, dar încă mai simţea pe ea gustul de dezinfectant. Îşi dăţi gura la robinet, gândindu-se cu un oarecare optimism că dacă papilele sale

gustative erau măcar cât de cât demne de încredere, atunci un germene de tetanos n-ar fi avut nici cea mai mică şansă de supravieţuire. Apoi îşi puse înapoi dintele fals şi se întrebă din nou care era problema lui, de atrăgea asupră-i neînţelegeri şi dezastre.

Chipul din oglindă nu-l lămurea cu nimic. Era un chip dintre cele mai banale, iar Wilt nu-şi făcea iluzii cum că ar fi prea arătos. Şi totuşi, în banalitatea lui, nu era decât o faţadă în dosul căreia stătea la pândă o minte extraordinară. Mai demult îi plăcuse să creadă că avea o minte originală sau, în cel mai rău caz, una bine particularizată. Nu că asta l-ar fi ajutat prea mult. Fiecare minte nu putea să fie decât personalizată, dar aşa ceva nu făcea pe nimeni să atragă accidente – ca să nu spunem lucrurilor chiar pe nume.

Nu, esenţa problemei era că îi lipsea simţul propriei sale autorităţi.

Nu faci altceva decât să laşi să ţi se întâmple lucruri, îi spuse el chipului din oglindă. A venit vremea să faci să ţi se întâmple lucruri!

Dar chiar în clipa în care a spus-o, a ştiut că lucrurile nu vor sta niciodată aşa. N-o să fie niciodată o persoană dominatoare, un bărbat intrat cu forţă, ale cărui ordine să fie ascultate fără crâcnire. Nu-i stătea în fire. Ca să fim mai exacţi, îi lipseau vigoarea şi impulsul de a trata lotul în detaliu, de a ocoli esenţialul în cazul unei proceduri oarecare, de a-şi face aliaţi şi de o dejuca planurile adversarilor. Pe scurt, nu reuşea să-şi concentreze atenţia asupra mijloacelor necesare pentru cucerirea puterii. Mai grav, dispreţuia oamenii înzestraţi cu respectivul impuls. Ei se mărgineau invariabil la o perspectivă asupra lumii în care singurele persoane importante erau ni şi în care ceea ce-şi doreau ceilalţi nu preţuia nici cât o ceapă degerată. Iar ei, Hitlerii ăştia de comitet, se găseau pretutindeni, în special la Tehnic! Venise

momentul să le ţină piept! Poate că vreodată va izbuti să…

Wilt a fost întrerupt din visare de intrarea directorului adjunct.

— A, aici erai, Henry! îi spuse acesta. M-am gândit că ar fi mai bine să te anunţ că noi am fost siliţi să chemăm poliţia.

— Din ce cauză? întrebă Wilt, brusc îngrijorat la gândul reacţiei pe care-o va avea Eva ducă domnişoara Hare îl acuza că era voyeur.

— Din cauza drogurilor din colegiu.

— A, de-aia! E un pic cam târziu, nu ţi se pare? Chestia asta se întâmplă nici nu mai ţin minte de când…

— Vrei să spui că ştiai despre droguri?

— Credeam că toată lumea ştie. E o informaţie banală. Oricum, mi se pare evident că, la câţi elevi şi studenţi avem aici, nu se putea să nu existe şi câţiva drogaţi, preciză Wilt şi reuşi să evadeze fără probleme cât timp directorul adjunct avea treabă la vespasiană.

Peste cinci minute plecase deja de la Tehnic şi se cufundase din nou în acele speculaţii care păreau să-i ocupe atât de mult timp atunci când rămânea singur. De exemplu, de ce oare era atât de interesat să obţină puterea când, de fapt, nu era cu adevărat decis să facă ceva în privinţa asta? La urma urmei, avea un salariu mulţumitor – care ar fi fost unul cu adevărat bun dacă Eva nu ar fi cheltuit atât de mult cu educaţia fetiţelor – şi, obiectiv vorbind, n-avea de ce să se plângă. Obiectiv. De parcă asta ar fi contat cine ştie cât! Ceea ce contează e cum se simte omul. Din această perspectivă, lui Wilt îi pierea buna dispoziţie chiar şi în zilele în care nu se alegea cu faţa zdrobită de mădămoiu Hare.

Uite-l, de exemplu, pe Peter Braintree. El n-avea niciun fel de simţ al inutilităţii sau al lipsei de putere. Refuzase până şi să fie avansat, din cauză că asta ar fi însemnat să renunţe la predare şi să

preia tot felul de sarcini administrative. În loc să facă aşa ceva, el era mulţumit că putea să-şi ţină orele de literatură engleză, să meargă apoi acasă, la Betty şi la copiii lui, şi, după ce termina de corectat şi notat lucrări, să-şi petreacă serile jucându-se cu trenuleţe ori făcând machete de aeroplane. Iar în weekenduri se ducea undeva să vadă un meci de fotbal sau să joace crichet. Nici în timpul vacanţelor lucrurile nu ho petreceau altfel. Cei din familia Braintree murgeau întotdeauna undeva cu cortul, se plimbau şi ho întorceau acasă veseli, fără să fi suportat ulei una din certurile sau nenorocirile care păreau art fie o componentă inevitabilă a excursiilor familiei Wilt. În felul său propriu, Wilt îl invidia |m Peter, deşi trebuia să admită că invidia lui ura atenuată de un dispreţ despre care ştia că e complet nejustificat. În lumea modernă – şi în orice lume – nu era suficient să fii pur şi simplu mulţumit şi să speri că până la urmă totul se va termina foarte bine. Conform experienţei lui Wilt, totul se termina foarte prost, cum a fost cazul cu domnişoara Hare. Pe de altă parte, atunci când încerca într-adevăr să facă ceva, rezultatul era unul catastrofal. Din câte se părea, nu exista niciun fel de cale de mijloc.

Wilt încă mai încerca să descâlcească problema când ajunse să traverseze Bilton Street şi să o ia pe Hillbrow Avenue. Iată, şi aici toate semnele îi arătau că aproape fiecare om era mulţumit cu co avea. Vişinii erau în floare, iar petalele albe şi roz acopereau trotuarul ca nişte confetti. Wilt observă fiecare grădiniţă din faţa caselor. Majoritatea erau frumos aranjate şi mărginite cu rânduri de flori, dar unele – în zona unde locuiau profesorii de la Universitate – rămăseseră neîngrijite şi le năpădiseră buruienile. La colţul cu Pritchard Street, domnul Sands îşi făcea de lucru printre tufele de iarbă neagră şi azalee, arătându-i unei lumi neinteresate de asta că un manager de bancă pensionat putea să găsească satisfacţii în creşterea

unor plante iubitoare de sol acid într-un sol alcalin. Domnul Sands îi explicase într-o zi lui Wilt ce dificultăţi întâmpina şi cum era nevoit să înlocuiască stratul de sol de deasupra cu turbă, pentru a-i reduce pH-ul. Cum Wilt habar n-avea ce însemna pH-ul, nu pricepuse deloc despre ce vorbea domnul Sands şi, oricum, fusese de fapt mai interesat de caracterul acestuia şi de taina stării sale de mulţumire. Era de presupus că timp de patruzeci de ani omul ăsta trăise sub imperiul fascinaţiei faţă de transferul banilor dintr-un cont în altul, faţă de fluctuaţiile ratei dobânzilor şi de acordarea împrumuturilor şi a creditelor pentru nevoi personale, iar acum părea întru totul gata să stea şi să discute despre nevoile cameliilor şi ale coniferelor miniaturale pe care le cultiva. Asta nu se explica nicidecum şi era la fel de ininteligibil ca personajul pe nume doamna Cranley, care odinioară jucase un rol spectaculos într-un proces ce avea legătură cu un bordel din Mayfair, dar care acum cânta în corul bisericii St. Stephens şi scria poveşti pentru copii pline de o bizarerie lipsită de păcat şi de o inocenţă înfricoşătoare. Era ceva ce pe Wilt îl depăşea. Din toate observaţiile sale nu putuse să deducă decât un singur lucru: oamenii erau capabili să-şi schimbe vieţile de la o zi la alta în mod radical, şi o şi făceau, întărit de cunoaşterea proaspăt dobândită, Wilt îşi continuă drumul cu paşi mari, mai plin de încredere în sine şi hotărât ca în seara aceea să nu înghită niciun fel de aiureli de la cvadrupletele sale.

Ca de obicei, se înşela. Nici nu apucă să deschidă bine uşa de la intrare, că se şi pomeni sub asediu.

— Vai, tati, ce ţi-ai făcut la obraz? îl interogă Josephine.

— Nimic, răspunse Wilt şi încercă să evadeze Iu etaj, luând-o pe scări înainte de lansarea adevăratului rechizitoriu.

Avea nevoie să facă o baie, iar hainele îi miroseau a dezinfectant. Se văzu oprit de Emmeline, rare se juca cu hamsterul la jumătatea scărilor.

— Să nu o calci pe Percival! îl avertiză fetiţa. K gravidă.

— Gravidă? întrebă Wilt, rămânând pe moment buimac. Hamsterul n-are cum să fie gravid. E imposibil.

— Percival e o ea, nu un el.

— O ea? Dar tipul de la magazinul de animale de casă ne-a garantat că e mascul. I-am cerut foarte clar unul de-ăla.

— Şi nu-i „unul de-ăla“! mai spuse Emmeline. E o viitoare mămică.

— Ar face mai bine să nu fie, îi spuse Wilt. N-am de gând să-mi las casa ameninţată de o explozie demografică la hamsteri. Şi, oricum, tu de unde ştii asta?

— Pentru că am pus-o împreună cu hamsterul lui Julian ca să vedem dacă se luptă unul cu altul până la moarte, aşa cum scrie în carte, iar Percival a intrat în transă şi n-a făcut absolut nimic.

— Isteţ flăcău! comentă Wilt, identificându-se imediat cu Percival, date fiind teribilele circumstanţe.

— Percival nu-i un flăcău! Mămicile hamster intră întotdeauna în transă când vor să fie făcute.

— Făcute?

— Adică ce-i faci tu lui mami duminica dimineaţa şi după aia mami se poartă întotdeauna mai ciudat.

— Iisuse! exclamă Wilt, blestemând-o pe Eva pentru că nu închidea uşa de la dormitor.

În plus, amestecul de limbaj copilăresc şi precizie a detaliului îl zguduiră.

— Bun, nu contează ce facem noi. Eu aş vrea să…

— Intră şi mami într-o transă? întrebă Penelope, care cobora scările cu o păpuşă într-un cărucior.

— Nu-i o chestie despre care să mă simt pregătit să discut, zise Wilt. Trebuie să fac o baie şi asta o să şi fac. Chiar acum!

— Nu poţi, zise Josephine. Sammy se spală pe cap. Are lindini. Şi mai şi miroşi cam ciudat. Ce-ai acolo, pe guler?

— Şi pe pieptul cămăşii, de sus până jos? se auzi, de data asta dinspre Penelope.

— Sânge, le răspunse Wilt, pronunţând cuvântul cu o tonalitate cât mai ameninţătoare.

Apoi trecu pe lângă cărucior şi intră în dormitor, întrebându-se ce Dumnezeu aveau cvadrupletele, de îi dădeau senzaţia asta îngrozitoare de autoritate colectivă. Patru fiice separate n-ar fi avut acelaşi grad de tupeu, dar gemenele moşteniseră în mod clar de la mama lor, Eva, capacitatea să înrăutăţească lucrurile la maximum. În timp ce se dezbrăca, o putu auzi pe Penelope transmiţându-i Evei prin uşa băii veselul buletin informativ despre nenorocirea pe care o păţise el.

— Tati a venit acasă mirosind a dezinfectant şi s-a tăiat pe obraz.

— Acuma-şi dă jos pantalonii, iar cămaşa i-e plină toată de sânge, interveni cu glas cântat Josephine.

— Bun, superb! comentă Wilt. Asta o s-o scoată afară ca pe o pisică opărită.

Dar anunţul care a declanşat scandalul a fost al Emmelinei, conform căreia tati zisese că ni a mi intră într-o transă când are chef de un Cutai.

— Nu rosti cuvântul ăla! urlă Wilt. Ţi-am spus nu o dată, ci de o mie de ori, şi n-am pomenit nimic despre faptul că afurisita voastră de mamă nr intra într-o transă. Eu am spus că…

— Cum mi-ai zis?! ţipă Eva, ţâşnind afară din baie.

Wilt îşi trase iar boxerii pe el şi oftă. Afară, pe palier, Emmeline descria cu o precizie clinică obiceiurile de împerechere ale hamsterilor femele ţi îi atribuia descrierea lui Wilt.

— N-am zis nicidecum că ai fi un afurisit de hamster! E-o minciună sfruntată! Nu ştiu nici cât negru sub unghie despre fututele alea de chestii şi în niciun caz nu am chef să le văd…

— Uite, vezi, vezi?!!! zbieră Eva. Numai ce le-ai spus fetiţelor să nu folosească cuvinte murdare şi imediat după aia le foloseşti chiar tu! Atunci n-ai cum să le pretinzi să…

— Le pretind să nu spună minciuni. E ceva mult mai grav decât cuvintele pe care le folosesc şi, oricum, Penelope l-a folosit prima! Eu…

— Şi n-ai absolut niciun drept să discuţi cu ele despre viaţa noastră sexuală!

— N-o fac şi nici n-am făcut-o, îi replică Wilt. Tot ce-am zis eu a fost că n-am chef să-mi văd casa invadată de blestemaţii ăia de hamsteri. Tipul de la magazin mi-a vândut şobolanul ăsta cu handicap mental pe post de mascul, nu de afurisită de maşinărie reproducătoare!

— Acuma devii şi-un sexist dezgustător! chirăi Eva.

Wilt îşi roti ochii plini de furie prin dormitor.

— Nu sunt sexist, zise el în cele din urmă. Accidental, e un adevăr bine-cunoscut de toată lumea că hamsterii…

Dar Eva profită de inconstanţa sa logică.

— Ba da, eşti! Dacă te-ar auzi cum vorbeşti, oricine ar crede că femeile sunt singurele care au poftă de ştii-tu-ce.

— E, ştii-tu-ce! Căcat. Muieruştile alea patru ştiu cum stau lucrurile şi fără să le iei cu ştii-tu-ce.

— Cum îndrăzneşti să le spui muieruşti propriilor tale fiice? E-un cuvânt dezgustător!

— Se potriveşte, replică Wilt. Iar în ceea ce priveşte faptul că sunt propriile mele fiice, dacă te interesează, pot să-ţi spun că…

— Nici să nu încerci! aruncă Eva.

Wilt nu mai spuse nimic. Dacă forţai prea tare nota cu Eva, se putea întâmpla orice. În plus,

avusese parte de suficiente manifestări de forţă feminină pentru ziua aceea.

— Bine, îmi cer scuze, zise el. Am spus o prostie.

— Aşa mă gândeam şi eu, îi răspunse Eva, revenind de la punctul de fierbere spre normal şi aplecându-se să-i culeagă cămaşa de pe jos. Da' cum naiba ai ajuns să te mânjeşti tot cu sânge pe cămaşa cea nouă?

— Am alunecat şi-am căzut pe jos la toaletă, la pisoare, explică Wilt, hotărând că nu prea era momentul să prezinte o relatare exactă. De-aia şi miroase în halul ăsta.

— La pisoare? întrebă neîncrezătoare Eva. Ai căzut pe jos la pisoare?

Wilt scrâşni din dinţi. Îşi imagina deja feluritele evoluţii pe care le-ar fi luat situaţia dată dacă adevărul ar fi ieşit la iveală, numai că se angajase deja în direcţia asta.

Pe o bucată de săpun, spuse el. Nu ştiu ce cretin l-a lăsat pe podea.

Şi un alt cretin a călcat pe el, spuse Eva, aplecându-se şi luând de jos haina şi pantalonii Im Wilt, pe care îi depozită apoi într-un coş de plastic. Ai face bine să laşi mâine lucrurile astea la o spălătorie în drum spre slujbă.

— Desigur, zise Wilt şi se repezi spre baie.

— Nu poţi intra încă acolo. Trebuie să termin sa o spăl pe cap pe Samantha şi n-am chef să te vad ţopăind pe-acolo în pielea goală…

— Atunci o să fac duş cu boxerii pe mine, replică Wilt şi în secunda următoare se şi găsea În dosul perdelei de la duş, de unde o auzi pe Penelope cum anunţă în gura mare că hamsterii lamele îi muşcă adesea pe masculi de testicule după copulaţie.

— Mă întreb de ce se mai deranjează să aştepte atât, murmură Wilt, cu mintea în altă parte, punându-şi boxerii. Asta dacă tot vorbim despre

cum să rămâi şi cu porcu' gras în bătătură, şi cu porumbu-n hambar.

— Să ştii că te-am auzit! spuse Eva şi dădu brusc drumul robinetului de apă caldă de la cadă.

În dosul perdelei de la duş, Wilt se cutremură sub un şuvoi de apă îngheţată. Mârâi disperat, Închise cu o smucitură robinetul de apă rece şi Ieşi de sub duş.

— Tati face spune la chiloţi! schelălăiră încântate cvadrupletele. Wilt se repezi ca turbat la fetiţe.

— Să mă ia dracu' dacă n-o să fac eu spume şi în alte părţi dacă nu ieşiţi naibii odată de-aici! urlă el.

Eva opri apa caldă la robinetul de la cadă.

— Dacă vorbeşti aşa, spuse ea, n-o să le dai în niciun caz un exemplu bun. Ar trebui să-ţi fie ruşine!

— Ruşine pe dracu'! Azi am avut la Tehnic o zi din aia afurisită şi enervantă şi-a trebuit să mă duc şi la închisoare ca să-i predau creaturii ăleia îngrozitoare de Mecullum, iar în clipa în care intru în sânul menajeriei mele domestice, imediat mă şi…

Soneria de la intrare se auzi sunând zgomotos la parter.

— Asta trebuie să fie domnul Leach, de vizavi, care vine iar să se plângă.

— Blestematul de domn Leach! rosti Wilt şi se vârî înapoi în cabina de duş. De data asta află pe pielea lui ce înseamnă să fii opărit.

5

Lucrurile se înfierbântat şi pentru alţi cetăţeni din Ipford. Directorul Colegiului Tehnic era unul dintre ei. Tocmai ajunsese acasă şi deschisese liurul încastrat, cu speranţa că va atenua amintirea zilei dezastruoase pe care o avusese, când auzi cum sună telefonul. Era directorul adjunct.

— Mă tem că am nişte veşti destul de îngrijorătoare, îi spuse acesta cu o satisfacţie

lugubră pe care directorul o recunoscu.

— E vorba despre fata aceea pe care am căutat-o din cauză că…

Directorul se întinse după sticla de gin şi pierdu restul propoziţiei. Se întoarse la timp ca Hă audă ceva despre sala cazanelor.

— Repetă, te rog, spuse el, ţinând sticla de gin între genunchi şi încercând să o deschidă cu o singură mână.

— Ziceam că omul de serviciu a găsit-o în sala cazanelor.

— În sala cazanelor? Dar ce Dumnezeu făcea acolo?

— Murea, rosti directorul adjunct, adoptând an ton şi mai sumbru.

— Murea?!

Directorul deschisese de-acum sticla şi îşi turnase un pahar mare de gin. Era chiar mai îngrozitor decât se aştepta.

— Mă tem că da.

— Şi-acum unde e fata? întrebă directorul, încercând să-şi alunge din minte varianta cea mai îngrozitoare.

— Tot în sala cazanelor.

— Tot în… Dar, omul lui Dumnezeu, dacă e în starea aia, de ce dracu’ n-ai dus-o la spital?

— Nu e în starea aia, îi răspunse directorul adjunct, după care făcu o pauză.

— Tocmai am zis, reluă el, că fata murea. Ce voiam de fapt să zic e că a murit.

— Dumnezeule! scăpă directorul şi trase o înghiţitură zdravănă de gin. Vrei să spui că a murit din cauza unei supradoze?

— Probabil. Presupun că poliţia o să-şi dea seama.

Directorul dădu peste cap şi restul de gin din pahar.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Cam acum o oră.

— Acum o oră? Acum o oră eram încă la birou. De ce mama dracului n-am fost anunţat?!

— Omul de serviciu a crezut mai întâi că fata era beată şi a adus-o pe doamna Ruckner. Doamna Ruckner tocmai ţinea o oră de împletit tradiţional cu cei de la Administraţie Casnică în corpul Morris şi…

— Lasă asta acum! îl repezi directorul. În incinta şcolii a murit o fată şi tu n-ai altceva mai bun de făcut decât să îi tot dai înainte cu doamna Ruckner şi împletiturile tradiţionale.

— Nu-i dau înainte cu doamna Ruckner, zise directorul adjunct, devenind uşor sfidător.

Încerc pur şi simplu să vă explic.

— Bine, bine, te-am auzit. Aşadar, ce-ai făcut OU ca?

— Cu cine? Cu doamna Ruckner?

— Nu, cu blestemata aia de fată, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i cazul să fii spiritual!

— Dacă aveţi de gând să mă luaţi pe tonul Anta, aţi face mai bine să veniţi şi să vedeţi cu ochii dumneavoastră! spuse adjunctul şi închise telefonul.

— Căcat mic şi afurisit! bombăni directorul, adresându-se involuntar soţiei sale, care tocmai Intrase în încăpere.

* * *

Chiar şi la secţia de poliţie din Ipford atmosfera ora destul de încărcată.

— Nu mă lua pe mine cu din astea! zise Flint, care se întorsese dintr-o vizită lipsită de roade În spitalul de psihiatrie pentru a-l interoga pe un pacient care făcuse o mărturisire

(complet mincinoasă) cum că el ar fi Exhibiţionistul Fantomă.

— Dă-i-l lui Hodge. El e de la Antidrog, iar mie mi-a ajuns până peste cap cât am lucrat la afurisitul de Tehnic.

— Inspectorul Hodge e plecat, spuse sergentul, iar cei de acolo v-au cerut pe dumneavoastră în

mod special. Personal.

— Să i-o spui lui mutu'! îi răspunse Flint. Cineva îţi face o farsă. Eu sunt ultima persoană pe care şi-ar dori s-o întâlnească. Iar sentimentul e reciproc.

— Nu-i nicio farsă, domnule. Era însuşi directorul adjunct. II cheamă Avon. Ştiu asta fiindcă flăcăul meu învaţă acolo.

Flint îl fixă cu o privire neîncrezătoare.

— Fiul tău învaţă în groapa aia de iad? Şi tu îi dai voie? Probabil că nu eşti în toate minţile. Eu nu mi-aş lăsa vreunul din fii nici măcar să se apropie la un kilometru de locul ăla!

— Poate că nu, răspunse sergentul, evitând cu mult tact să emită observaţia că, de vreme ce fiul lui Flint tocmai îşi ispăşea cei cinci ani de închisoare, nici nu prea avea şanse să se apropie de locul acela sau de oricare altul. Numai că e ucenic instalator. Trebuie să meargă la cursurile alea la seral şi n-are cum să scape de ele. E o lege care-l obligă.

— Dacă vrei să ştii ce cred eu, ar trebui să existe o lege care să-i împiedice pe tineri să aibă de-a face în vreun fel cu idioţii care predau aici. Numai când mă gândesc la Wilt…

Şi inspectorul clătină din cap cu amărăciune.

— Domnul Avon a spus ceva despre necesitatea unei abordări discrete, continuă sergentul. Şi, oricum, ei nici nu ştiu de ce a murit fata. Vreau să spun că nu trebuie să fi fost neapărat o supradoză.

Flint se sumeţi.

— Abordare discretă, un căcat, bombăni el. Totuşi, o crimă autentică înseamnă ceva nou.

Se ridică anevoie în picioare, merse la garaj şi conduse pe Nott Road, ajungând în cele din urmă la Colegiul Tehnic. În faţa porţilor era parcată o maşină de poliţie. Flint trecu pe lângă ea şi parcă în mod intenţionat în spaţiul rezervat pentru trezorierul colegiului. Apoi intră în clădire cu aceeaşi lipsă de siguranţă pe care o simţea

întotdeauna când revenea la Tehnic. Directorul adjunct îl aştepta la biroul de informaţii.

— A, domnule inspector! Mă bucur că aţi reuşit să veniţi!

Flint îl privi bănuitor. La vizitele sale anterioare nu se bucurase de o primire prea caldă.

— Bun. Unde-i cadavrul? întrebă el pe nepregătite şi văzu cu încântare că adjunctul tresări.

— Aăă… în camera cazanelor, răspunse acesta. Dar avem mai întâi problema cu discreţia. Ar fi extrem de util, din toate punctele de vedere, dacă am putea evita în cât mai mare măsură publicitatea.

Inspectorul Flint se înveseli. Când afurisiţii Ăştia încep să schelălăie despre publicitate şi despre nevoia de discreţie, trebuie că lucrurile «tot încurcate rău de tot. Pe de altă parte, avusese el însuşi parte de destulă publicitate negativă chiar la Tehnic.

— Dacă are vreo legătură cu Wilt… începu Inspectorul. Dar directorul adjunct clătină din cap că nu.

— Vă asigur că nu e vorba de asta, îi spuse ol. Cel puţin nu în mod direct.

— Cum adică, nu în mod direct? Ce vreţi să spuneţi? întrebă precaut Flint. Cu Wilt nimic nu era vreodată direct.

— Păi, el a fost primul căruia i s-a spus că domnişoara Lynchknowle a luat o supradoză, numai că n-a nimerit toaleta potrivită.

— N-a nimerit toaleta potrivită? repetă Flint şi îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet prefăcut.

În clipa următoare zâmbetul îi dispăru. Simţise că puteau apărea probleme.

— Domnişoara cum?

— Lynchknowle. De aceea am pomenit de… în fine, de nevoia de discreţie. Adică e vorba de…

— Nu-i nevoie să-mi spuneţi despre cine e vorba! Ştiu şi eu atâta lucru, replică Flint, dar pe

un ton puţin prea brutal pentru gustul directorului adjunct. Fiica unui lord de la noi din ţinut ajunge să dea ortul popii la voi şi n-aţi vrea ca el să…

Se opri şi îi aruncă o privire dură directorului adjunct.

— Dar, în primul rând, cum se face că a nimerit aici? Să nu-mi spuneţi că era cuplată cu unul dintre aşa-zişii voştri studenţi?

— Era chiar una dintre studentele noastre, spuse adjunctul, încercând să-şi păstreze o urmă de demnitate în faţa scepticismului cras al lui Flint. Era la Secs III Avansaţi şi…

— Sex trei avansaţi? Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de specializare mai e şi asta? Carne I e deja destul de dezgustător, mai ales când te gândeşti că-s o gloată de băieţi de măcelar, dar dacă vreţi să-mi spuneţi că ţineţi un curs de pregătire pentru prostituate, iar una din ele e afurisita aia mică a lordului Lynchknowle…

— Secî-sî! Secretare-şef, pufni directorul adjunct. O specializare extrem de respectabilă. Întotdeauna a dat rezultate de excepţie.

— Cum ar fi morţii, zise Flint. În ordine, hai să aruncăm o privire la ultima dumneavoastră victimă.

Convins de-acum că făcuse o greşeală când ceruse să fie chemat inspectorul Flint, directorul adjunct îl conduse pe poliţist prin clădire.

Numai că inspectorul nu terminase.

Am auzit că aţi considerat că e vorba de o SD autoadministrată? Corect?

— Sî-dî?

— Supradoză.

— Bineînţeles. Doar nu sugeraţi că ar putea fi vorba de altceva? Inspectorul Flint îşi răsuci mustaţa.

Eu nu sunt în măsură să sugerez nimic. Deocamdată. Vă întreb doar de ce aţi spus că fiul, a murit din cauza drogurilor.

— Păi, doamna Bristol a văzut o tânără care făcea o injecţie în toaleta profesorilor şi s-a tins să-l aducă pe domnul Wilt…

— De ce tocmai pe Wilt, dintre toţi oamenii de aici? E ultima persoană pe care aş fi chemat-o.

— Doamna Bristol e secretara lui Wilt, zise adjunctul, după care continuă cu relatarea încâlcitului curs al evenimentelor.

Flint îl ascultă mohorât. Singurul pasaj care I a făcut plăcere a fost acela în care a auzit cum a fost tratat Wilt de domnişoara Hare. Părea o femeie pe placul inimii lui. Restul se potrivea cu prejudecăţile sale despre Colegiul Tehnic.

— Un lucru e sigur, spuse el după ce adjunctul termină. Nu am de gând să trag niciun fel de concluzii până nu fac o analiză detaliată. Şi rând spun „detaliată", asta înseamnă chiar detaliată. Ce mi-ai povestit dumneata n-are nicio noimă. O fată neidentificată îşi injectează o doză într-o toaletă şi imediat după aceea afli că domnişoara Lynchknowle e descoperită moartă în «ala cazanelor. Cum aţi ajuns să presupuneţi că o vorba de aceeaşi fată?

Directorul adjunct spuse că părea pur şi simplu logic.

— Mie însă nu mi se pare, răspunse Flint. Şi ce făcea ea în sala cazanelor?

Adjunctul se uită nefericit în jos, spre treptele ce duceau la uşă, şi rezistă ispitei de a-i spune că murea, asta făcea. Poate că aşa ceva mergea la director, dar atitudinea inspectorului Flint nu sugera că ar răspunde cu blândeţe la afirmaţii tranşante.

— Habar n-am. Poate că simţea pur şi simplu nevoia să meargă într-un loc întunecat şi călduros.

— Poate că acolo a şi ajuns, replică Flint. Oricum, o să aflu în curând.

— Sper doar că o să acţionaţi cu discreţie, spuse adjunctul. Vreau să spun că e un subiect foarte…

— Mă fut în ea de discreţie! răspunse Flint. Pe mine nu mă interesează decât adevărul.

* * *

Peste douăzeci de minute, când sosi şi directorul colegiului, devenise extrem de evident că toată căutarea adevărului în care se angajase inspectorul luase nişte dimensiuni alarmante. Accidental, doamna Ruckner, care era mult mai obişnuită cu drăgălăşenia împletitului tradiţional decât cu resuscitarea, lăsase cadavrul să alunece în spatele boilerului, iar faptul că boilerul nu fusese oprit adăuga o notă macabră întregii scene. Flint refuzase să permită deplasarea corpului înainte de a fi fotografiat din toate unghiurile posibile şi solicitase venirea unor experţi în amprentare şi medicină legală de la brigada de Criminalistică, împreună cu un chirurg al poliţiei. În parcarea de la Tehnic erau aliniate mai multe maşini de poliţie şi o ambulanţă, iar clădirile colegiului păreau infestate cu poliţişti. Şi toate acestea se petreceau în faţa ochilor elevilor şi «studenţilor care veneau la cursurile de după-amiază. Directorul avea senzaţia că inspectorul urmărea în mod intenţionat să atragă maximum în publicitate negativă.

— Omul ăsta-i nebun? îl întrebă el pe directorul adjunct, călcând peste o bandă albă ce fusese întinsă pe jos, în faţa treptelor de la sala cazanelor.

— Zice că vrea să trateze cazul ca pe o crimă până i se dovedeşte că nu e aşa, zise cu glas slab directorul adjunct. Iar dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu n-aş intra acolo jos.

— De ce dracu’ să nu intru?

— Păi, în primul rând fiindcă acolo e un cadavru ţi apoi…

— Bineînţeles că e un cadavru, spuse directorul, care luptase în al Doilea Război Mondial fi menţiona frecvent acest lucru. Nu-i nimic dezgustător în asta.

— Dacă ziceţi dumneavoastră. Şi totuşi eu…

Dar directorul coborâse deja scările şi intrase

În sala cazanelor. Peste câteva clipe era escortat afară şi era clar că nu arăta deloc bine.

— Doamne, Iisuse Hristoase! Ai fi putut să-mi spui că se face o autopsie la faţa locului! bâigui ol. Cum dracu' a ajuns fata în starea asta?

— Eu cred că doamna Ruckner…

— Doamna Ruckner? Doamna Ruckner? bolborosi directorul, încercând să pună cumva în acord ceea ce tocmai văzuse cu figura slabă a profesoarei angajate la plata cu ora pentru cursul de împletit tradiţional, fără a izbuti să împace aceste două imagini. Ce legătura dracului există între doamna Ruckner şi chestia… chestia aia…

Dar înainte să apuce să se exprime cât de cât limpede, celor doi directori li se alătură inspectorul Flint.

— Ei, cel puţin de data asta ne-am ales cu un cadavru adevărat! zise el, temperându-şi frumuşel veselia. Ceva nou pentru Tehnic, nu-i aşa?

Directorul îl fixă cu o privire plină de ură. Indiferent ce ar fi simţit Flint despre nevoia de a împânzi Colegiul Tehnic cu cadavre, nu-i împărtăşea în niciun caz opiniile.

— Uite cum stau lucrurile, domnule inspector… începu el, încercând să-şi impună autoritatea. Dar Flint deschisese o cutie de carton.

— Cred că ar fi mai bine dacă v-aţi uita mai întâi aici, zise el. Asta-i cumva genul de material tipărit pe care studenţii dumneavoastră sunt încurajaţi să-l citească aici?

Directorul se uită în cutie, fascinat de abominabil. Dacă te luai după coperta revistei de deasupra

care prezenta două femei, un scaun de tortură şi un bărbat revoltător de androgin, îmbrăcat în lanţuri şi… — directorul preferă să nu se gândească deloc cum arăta – întreaga cutie era plină cu materiale tipărite despre care n-ar fi vrut ca studenţii colegiului să afle vreodată, necum să le citească.

— Nici gând, zise el. Asta-i pornografie curată!

— Hardcore, preciză Flint. Şi mai sunt şi altele acolo unde am găsit-o pe asta. Parcă aruncă o altă lumină asupra întregii poveşti, nu-i aşa?

— Doamne Dumnezeule! bâigui directorul când Flint se îndepărtă cu paşi mari prin clădire, n-o să fim menajaţi niciun pic? Blestematul ăsta de poliţist îmi dă impresia că toată afacerea asta oribilă i se pare absolut îmbucurătoare!

— Probabil din cauza acelui îngrozitor incident cu Wilt de acum câţiva ani, zise adjunctul. Nu cred că inspectorul a uitat vreo clipă de el.

— Nici eu, completă directorul, uitându-se mohorât în jur, la clădirile în care sperase odată că o să-şi creeze un renume.

Şi, într-un fel, s-ar părea că îi creaseră într-adevăr unul. Mulţumită atâtor lucruri, care în mintea lui erau legate de Wilt. Era un subiect asupra căruia ar fi căzut de acord cu inspectorul. Ticălosul ăla mic ar fi meritat să fie băgat la zdup.

* * *

Şi, într-un anumit sens, Wilt chiar era la zdup. Pentru a o împiedica pe Eva să afle că îşi petrecea după-amiezile de vineri la baza aeriană Maconheath, în fiecare luni se dedica instruirii unui anume domn Mecullum la închisoarea din Ipford, iar apoi o făcuse să creadă că avea încă o şedinţă de pregătire cu acesta patru zile mai târziu. Se simţea foarte vinovat din pricina acestui subterfugiu, dar în sinea lui se scuza, gândindu-se că dacă Eva voia să le ofere o educaţie costisitoare celor patru fiice ale lor şi să le cumpere computere, nu se putea aştepta în mod serios ca salariul lui să plătească atât de multe, oricât de suplimentat va fi fost el graţie Sistemului Penitenciar al Maiestăţii Sale. Cursurile de la baza aeriană plăteau toate astea şi, oricum, compania lui Mecullum reprezenta o formă de penitenţă. Şi tot compania sa avea ca efect diminuarea sentimentului de vinovăţie al lui Wilt. Nu fiindcă elevul său n-ar fi

făcut tot ce-i stătea în afurisitele lui de puteri ca să i-l inculce. Un profesor de Sociologie de la Universitatea Deschisă îi oferise o bază solidă în domeniu, iar încercările lui Wilt de a stârni interesul lui Mecullum faţă de E.M. Forster şi de Howard's End erau întrerupte în mod constant de comentariile puşcăriaşului despre mediul socio-economic defavorabil care l-a făcut să sfârşească acolo unde era acum. Condangatul era la fel de competent şi pe tema luptei de clasă, a necesităţii unei revoluţii – de preferinţă sângeroase – şi a redistribuirii complete a avuţiei. De vreme ce-şi petrecuse întreaga viaţă prigonindu-i pe cei bogaţi cu mijloace extrem de ilegale şi de nesuferite, care implicaseră moartea a patru persoane şi utilizarea unei lămpi de sudură ca mijloc de convingere asupra câtorva domni pe care-i avea pe conştiinţă, cucerindu-şi astfel simpatica poreclă de „Harry Artificierul", împreună cu douăzeci şi cinci de ani de închisoare primiţi din partea unui judecător cu prejudecăţi de ordin social, Wilt îi găsea argumentaţia oarecum suspectă.

Nu-i plăceau nici schimbările de dispoziţie ale domnului Mecullum. Ele variau de la autocompătimirea plângăcioasă şi pretenţia că era transformat în mod intenţionat într-o legumă până la accese de fervoare religioasă, pe parcursul cărora numele de Longford apărea mult, mult prea des, şi apoi la o agresivitate înclinată spre vărsare de sânge, atunci când ameninţa că o să-i prăjească el pe căcăcioşii de ciripitori care-l dăduseră în gât. Pe ansamblu, Wilt îl prefera pe Mecullum leguma şi era bucuros că în timpul orelor de pregătire era despărţit de elevul său printr-un grătar de sârmă zdravăn şi se aflau în prezenţa unui gardian şi mai zdravăn. După povestea cu domnişoara Hare şi smotoceala verbală pe care o încasase de la Eva, puţină protecţie nu-l deranja deloc, iar în seara asta dispoziţia lui Mecullum nu avea nimic în comun cu legumele.

— Ascultă, tu habar n-ai de nimic, nu-i aşa? îi zise el tăios lui Wilt. Ai impresia că ştii totul, dar n-ai stat niciun pic la răcoare. La fel e şi cu KM. Forster. Nici el nu era decât un fătălău din clasa de mijloc.

— S-ar putea, răspunse Wilt, dându-şi seama că aceea nu era una din serile în care să insiste prea tare ca Mecullum să rămână la subiectul lecţiei. În mod cert făcea parte din clasa de mijloc. Pe de altă parte, este posibil ca asta să-i fi dezvoltat sensibilitatea necesară pentru a…

— Mă fut în ea de sensibilitate! A trăit cu un porc! Cam asta a fost sensibilitatea lui de cretin jegos!

Wilt aprecie că o astfel de evaluare a vieţii particulare a marelui scriitor era una îndoielnică. În mod evident, la fel credea şi gardianul.

— Cu un porc? întrebă Wilt. Ştii, nu prea îmi vine să cred. Eşti sigur?

— Bineînţeles că. Sunt sigur! Un afurisit de porc pe nume Buckingham.

— A, ăla! spuse Wilt, blestemându-se în sinea lui pentru că încurajase bestia umană să citească biografia lui Forster ca material informativ pentru romanele sale.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că orice menţiune despre poliţişti era sortită să-l arunce pe „Harry Artificierul” într-o dispoziţie proastă.

— Oricum, dacă judecăm opera lui de scriitor, de observator al scenei sociale şi de…

Mecullum se săturase de aşa ceva.

— Scenă socială pe dracu’! Şi-a petrecut o grămadă de timp analizându-şi gaura curului!

— Ei, da, metaforic vorbind, cred că ai putea să…

— Literal! lătră Mecullum şi răsfoi paginile cărţii. Ce zici de asta? „2 ianuarie… am sentimentul că sunt frumos şi fermecător… bla-bla-bla… dar mi-aş pudra nasul dacă nu s-ar observa… bla-bla-bla… Anusul îmi e înfundat cu

păr…“ Şi toate astea sunt în jurnalul afurisitului ăstuia al tău de Forster. Un poponar narcisist declarat!

— Trebuie să fi folosit o oglindă, cred eu, zise Wilt, încremenit câteva clipe din pricina acestei revelaţii. În orice caz, romanul lui reflectă…

— Ştiu ce vrei să-mi spui! îl întrerupse Mecullum. Că au relevanţă socială pentru epoca în care a trăit. Căcat! Putea fi tăiat pentru ce-a făcut, pentru că s-a dat şmecher prin mahalale, umblând cu unul dintre călăii angajaţi ai statului după el. Cărţile lui au la fel de multă relevanţă socială ca şi romanele afurisitei ăleia de Barbara Cartland. Doar ştim cu toţii ce sunt, nu-i aşa? Ghiveci literar.

— Ghiveci literar?

— Lecturi pentru coafeze, zise Mecullum cu deosebită satisfacţie.

— E o teorie interesantă, îi răspunse Wilt, care habar n-avea despre ce vorbea ticălosul din faţa lui, deşi eu, personal, aş fi considerat că scrierile Barbarei Cartland sunt soiul cel mai pur de evazionism, în vreme ce…

— Ajunge cu asta! îl întrerupse gardianul. Aici trebuie să discutaţi despre cărţi.

— Ascultă-l pe Wilberforce, zise Mecullum privindu-l în continuare fix pe Wilt. Are un vocabular al dracului de încântător, nu-i aşa?

În spatele lui Wilt, gardianul se încordă.

— Nu mă cheamă Wilberforce[9] şi o ştii prea bine! pufni el.

Bun, dar nu vorbeam aici despre tine, nu-i aşa? spuse Mecullum. Vreau să zic că toată lumea ştie că te cheamă Gerard, şi că nu eşti un cretin blestemat care are nevoie de cineva alfabetizat ca să-i citească rezultatele de la curse. Şi-acum, după cum spunea domnul Wilt…

Wilt încercă să-şi amintească unde ajunsese.

— La Barbara Cartland ca nutreţ pentru idioţi, îi suflă Mecullum.

— A, da… aşadar, conform teoriilor tale, lectura romanelor sentimentale este şi mai dăunătoare pentru conştiinţa de clasă decât… Care-i problema?

Domnul Mecullum îi arunca un zâmbet oribil de dincolo de plasa de sârmă.

— Copoiul s-a şucărit, sâsâi el. Ştiam c-aşa o nit fie. Pe ăsta oricum l-am cumpărat, iar nevastă-sa citeşte Barbara Cartland, aşa că nu poate răbda să asculte aşa ceva. Uite, ia asta!

Wilt se uită la sulul micuţ de hârtie pe care Mecullum i-l împingea prin plasa de sârmă.

— Ce-i asta?

— Eseul meu săptămânal.

— Dar pe ăla ţi l-ai scris în caiet!

— Închipuie-ţi că asta e şi doseşte-l repede! ti spuse Mecullum.

— Ba n-o să…

— Ba o să! spuse el.

— Nu prea câştigi tu mare lucru, nu-i aşa? îl întrebă el. Trăieşti într-o casă semidetaşată şi conduci un Escort. N-ai o casă din aia mare şi în Jaguar în curtea din faţă, nu-i aşa?

— Nu chiar, spuse Wilt, care nu fusese niciodată atras cine ştie ce de maşinile Jaguar. Eva era

suficient de periculoasă într-o maşină mai mică.

— Chiar aşa. Ei bine, acum ai şansa să faci rost de cincizeci de bătrâne.

— Cincizeci de bătrâne?

— Miare. Bani gheaţă, spuse Mecullum şi se uită la uşa din spatele profesorului.

— Bani gheaţă?

— Bancnote vechi. Cu valoare mică şi care nu pot fi depistate. E bine?

— E rău, răspunse Wilt ferm. Dacă-ţi închipui că mă poţi cumpăra ca să mă bagi într-o…

— Tacă-ţi fleanca! îi aruncă Mecullum, încruntându-se urât de tot. Ai o nevastă şi patru fiice şi trăieşti într-o casă de cărămidă şi mortar pe Oakhurst Avenue, la numărul 45. Conduci un Ford Escort de culoarea căcatului palid de câine, cu numărul de înmatriculare HPR 791N. Ai un cont bancar la Lloyds, cu numărul 0737… doreşti să continui?

Wilt nu dori. Se ridică în picioare. Dar Mecullum nu terminase.

— Stai jos cât timp mai ai genunchi pe care să-i îndoi! şuieră el. Şi fiice. Wilt se aşeză. Îl apucase brusc un acces de slăbiciune.

— Ce vrei? întrebă el.

Domnul Mecullum zâmbi.

— Nimic. Absolut nimic. Doar să te duci pur şi simplu acasă şi să te uiţi pe bucăţica aia de hârtie şi totul o să fie cum nu se poate mai ca lumea.

— Şi dacă n-o fac? întrebă Wilt, care se simţea Iii continuare slăbit.

— Doliul venit pe neaşteptate e o afacere păcătoasă, îi spuse Mecullum. Foarte păcătoasă. Mai ales atunci când eşti schilod.

Wilt se uită lung prin plasa de sârmă şi se întrebă – nu pentru prima oară în viaţă, deşi, după cum se prezentau lucrurile, ar fi putut să fie pentru ultima oară – ce era cu el de atrăgea lot ce era oribil. Iar Mecullum era oribil, oribil şi drăcesc de

eficient. Oare de ce răul trebuia să fie aşa de eficient?

— Vreau totuşi să ştiu ce-i pe hârtia asta, Insistă el.

— Nimic, îi spuse Mecullum. E doar un semn. Acum, după cum văd eu lucrurile, Forster a dorit un produs tipic al mediului clasei mijlocii. Avea o grămadă de tâmpenii în cap şi locuia cu bătrâna lui mam…

— Mă fut în mama lui E.M. Forster! zise Wilt. Ce vreau eu să ştiu e de ce crezi tu că o să mă…

Dar toate speranţele sale de a discuta viitorul său personal pieriră odată cu reîntoarcerea gardianului.

— Poţi să pui cep la curs, că închidem prăvălia, zise acesta.

— Ne vedem săptămâna viitoare, domnule Wilt, li aruncă Mecullum cu un rânjet larg în timp ce ora dus înapoi în celula sa.

Wilt se îndoia. Dacă exista vreun lucru asupra căruia era absolut hotărât, acela era faptul că n-o să-l mai revadă niciodată pe porcul ăla. Douăzeci şi cinci de ani erau, fără nicio îndoială, o pedeapsă mult prea mică pentru un gangster şi un criminal. Ar trebui să fie viaţă pentru viaţă, niciun strop mai puţin. Wilt se îndepărtă amărât pe coridor, îndreptându-se spre intrarea principală, conştient de hârtia din buzunar şi de teribilele alternative pe care le avea în faţă. Lucrul cel mai normal pe care îl putea face era să-l informeze pe gardianul de la poartă de ameninţările lui Mecullum. Doar că ticălosul spusese că îl cumpărase pe unul dintre gardieni şi dacă o făcuse cu unul, de ce nu cu mai mulţi? De fapt, dacă stătea să se gândească la lunile care trecuseră, Wilt putea să-şi amintească de câteva dăţi în care Mecullum îi dovedise că are foarte multă influenţă în închisoare. Ba chiar şi în afara închisorii, fiindcă ştia până şi numărul de cont bancar al lui Wilt. Nu, nu, trebuia să

informeze pe cineva care avea putere de decizie, nu pe un nimeni oarecare.

— Aţi avut o întâlnire plăcută cu „Artificierul”? îl întrebă gardianul de la capătul coridorului cu un ton care lui Wilt i se păru sinistru.

Da, era foarte clar că trebuia să discute cu cineva cu putere de decizie.

La poarta principală a fost şi mai rău.

— Aveţi ceva de declarat, domnule Wilt? îl întrebă cu un rânjet gardianul de acolo. Vreau să zic că nu avem nicio şansă să vă convingem să rămâneţi înăuntru, nu-i aşa?

— În niciun caz, spuse în grabă Wilt.

— Să ştiţi că sunt lucruri şi mai rele decât să intraţi în echipa noastră. Afară-s toţi escrocii ăia din modă şi de la teve, iar de-o vreme încoace potolul de aici nu mai e aşa de rău. O celulă mică şi drăguţă; cu vreo doi tovarăşi simpatici. Şi toţi zic că duc o viaţă sănătoasă. Nici urmă de stresul de care ai parte afară…

Dar Wilt nu vru să asculte mai multe. Păşi «Cară, în ceea ce cu ceva timp în urmă considerase a fi libertate. Acum nu i se mai părea atât de liberă. Până şi casele de peste drum, scăldate în lumina soarelui de apus, îşi pierduseră farmecul lor modest. Ferestrele lor deveniseră în Hadâmb goale şi ameninţătoare. Wilt se urcă în muşină şi merse vreo doi kilometri pe Gill Road, după care intră pe o stradă laterală şi opri. Apoi, asigurându-se că nu-l vede nimeni, scoase bucata de hârtie din buzunar şi o derulă. Hârtia era albă. Albă? N-avea niciun sens. O ridică la lumină şi mă uită îndelung la ea, dar bucata de hârtie nu era nici liniată şi, din câte reuşi el să vadă, nu avea nimic scris pe ea. Chiar şi atunci când o ţinu în poziţie orizontală şi se holbă la ea, nu reuşi să observe pe suprafaţa ei niciun fel de şanţuri care să-i sugereze cumva că mesajul fusese scris cu un băţ de chibrit sau cu capătul bont al unui creion. Un bărbat venea înspre el pe trotuar. Cuprins de o senzaţie de vinovăţie, Wilt

lăsă hârtia să cadă pe podeaua maşinii şi scoase o hartă rutieră din torpedo, prefăcându-se că o studiază până ce bărbatul îl depăşi. Apoi se uită mai întâi în oglinda retrovizoare şi abia după aceea luă iarăşi hârtia în mână. Rămăsese acolo unde o lăsase. Era doar o foaie albă dintr-un carneţel, cu una din margini neregulate, ca şi cum fusese ruptă foarte neîndemânatic din legătură. Poate că porcul ăla folosise cerneală invizibilă. Cerneală invizibilă? De unde dracu' să facă rost de cerneală invizibilă în închisoare? N-avea cum. Numai dacă… Ceva se agită în memoria literară a lui Wilt. Nu cumva Graham Greene sau Muggeridge pomeneau ceva de utilizarea găinaţului de păsări pe post de cerneală invizibilă pe vremea când lucraseră ca spioni, în al Doilea Război Mondial? Sau era vorba de suc de lămâie? Nu că asta ar fi contat prea mult. Cerneala invizibilă însemna că trebuia să fie invizibilă, iar dacă ticălosul ăla voia ca Wilt să citească mesajul, i-ar fi spus şi cum. Desigur, dacă nu cumva porcul era în mod clar dus cu pluta şi, după părerea lui Wilt, oricine omorâse patru oameni şi torturase alţi câţiva cu o lampă de sudură ca parte a procesului de asigurare a traiului cotidian trebuia să fie al dracului de ţicnit. Nu că asta l-ar fi scăpat în vreun fel pe Mecullum de pedeapsă. Indiferent dacă era sau nu sănătos la cap, căcăciosul tot criminal rămânea şi cu cât îşi împlinea mai repede prezicerile şi devenea o legumă, cu atât mai bine. Păcat că nu se născuse aşa.

Cuprins dintr-odată de disperare, Wilt o porni spre Breasla Sticlarilor, ca să stea şi să judece lucrurile la un pahar de băutură.

6

În regulă, lăsaţi-o baltă, spuse inspectorul Flint, luându-şi un pahar de cafea de la automat şi intrând cu paşi grei la el în birou.

— S-o lăsăm baltă? întrebă sergentul Yates, urmându-l în birou.

— Exact asta am spus, nu? Am ştiut de la hun început că a fost o supradoză. Dar măcar le-am arătat boşorogilor ălora băşinoşi partea urâtă a lucrurilor şi au văzut şi ei cum e viaţa adevărată. Că trăiesc într-o blestemată de lume a viselor, unde totu-i drăguţ şi igienic, pentru că o format din cuvinte. Nu le-a trecut prin cap că aşa ceva se şi întâmplă, aşa-i?

— Eu n-am văzut lucrurile în felul ăsta, zise Yates.

Inspectorul scoase o revistă din cutia de carton şi studie o fotografie cu un trio încolăcit grotesc.

— Al naibii de dezgustător, zise el.

Sergentul Yates aruncă o privire peste umărul inspectorului.

— Nici nu-ţi vine să crezi că ar exista cineva care ar avea tupeul să se lase tras în poză în timp ce face aşa ceva, nu?

— Dacă vrei să ştii, părerea mea e că oricine face aşa ceva ar merita să fie tras pe roată, răspunse Flint. Deşi, pe de altă parte, ăştia n-o fac de-adevăratelea. Nu au cum. Şi-ar fractura ceva sau mai ştiu eu ce altă chestie. Am găsit tenculeţul de reviste în sala cazanelor şi directorului ăluia mohorât nu i-a picat deloc bine. S-a colorat la faţă într-un fel foarte ciudat. Chiar aşa a făcut.

— Nu-s ale lui, nu-i aşa? întrebă Yates. Flint închise revista şi o aruncă înapoi în cutie.

— Nu se ştie niciodată, dragul meu. Nu se ştie niciodată. Cu tipii ăştia aşa-zişi educaţi n-ai cum să fii sigur. La ei totul se ascunde în spatele vorbelor. Din afară par în regulă, dar ceea ce se întâmplă aici, înăuntru, e absolut ciudat.

Şi Flint îşi ciocăni fruntea cu degetul, plin de înţeles.

— Şi apoi mai e încă ceva.

— Bănuiesc că trebuie să mai fie, spuse Yates. Mai ales când în toată povestea intră şi ceva igienic.

Flint îi aruncă o privire bănuitoare. Nu reuşise să-şi dea seama niciodată dacă sergentul Yates era atât de prost pe cât părea.

— Încerci să faci poante sau ce?

— Desigur că nu. Numai că primul lucru pe care l-aţi spus a fost că ăia trăiesc într-o lume de vis igienică, o lume a vorbelor. După care spuneţi că au numai perversiuni în cap. N-am făcut decât să leg cele două lucruri.

— Ei bine, n-o face, îi spuse Flint. Nici măcar nu încerca. Du-te numai şi adu-mi-l pe Hodge. Cei de la Antidrog pot să preia ei toată încurcătura şi le urez mult noroc.

Sergentul ieşi şi-l lăsă pe inspector să-şi studieze degetele palide şi să învârtă în minte gânduri ciudate despre Hodge, despre Colegiul Tehnic şi despre posibilităţile care ar putea rezulta din punerea laolaltă a şefului Brigăzii Antidrog şi a Instituţiei ăleia diavoleşti. Laolaltă cu Wilt. Era o perspectivă interesantă, mai ales că inspectorul îşi aduse aminte de solicitarea lui Hodge de a primi aparatură de înregistrare a telefoanelor şi de aerul conspirativ pe care îl degaja în general. Îşi ţinea cărţile în mânecă, asta făcea inspectorul Hodge, şi până acum lucrul ăsta îl ajutase mai mult de-o grămadă. Ei bine, jocul ăsta îl puteau juca foarte bine şi doi inşi, iar dacă existase vreodată vreo zonă de nisipuri mişcătoare, plină de informaţii eronate şi de inconsecvenţe, aceea nu putea fi decât cea a Tehnicului, laolaltă cu Wilt. Flint inversă ordinea. Wilt, împreună cu Tehnicul. Iar Wilt avusese o legătură vagă cu lata moartă, chiar dacă numai fiindcă se dusese în toaleta greşită. Cuvântul îi aminti inspectorului de propriile sale necesităţi imediate. Afurisitele alea de pilule loveau din nou.

O porni grăbit pe coridor ca să facă un pipi şi în timp ce stătea în picioare în faţa pisoarului, fixând cu privirea faianţa de pe perete şi un anunţ care spunea „Nu aruncaţi chiştoacele de ţigări în pisoar.

Se îmbibă cu apă şi sunt greu de scos afară“, dezgustul său se transformă în inspiraţie. Din anunţul respectiv se putea extrage o învăţătură, dacă ştiai să o vezi. Avea legătură cu conexiunea dintre o pretenţie raţională şi o presupoziţie complet revoltătoare. Cuvântul „inconsecvent” îi răsări din nou în minte. Dacă-l alătura pe inspectorul Hodge lui Wilt, era ca şi cum ai lega între ele cozile a două pisici şi ai aştepta să vezi care din ele iese învingătoare. Iar dacă Wilt nu ieşea cumva câştigător, atunci Flint se înşelase amarnic când îl evaluase pe căcăciosul ăla mic. Şi în spatele lui Wilt mai erau şi Eva, şi cele patru fetiţe, iar dacă o asemenea combinaţie înfiorătoare nu-i nenorocea cariera lui Hodge la fel de eficient cum i-o distrusese pe a lui Flint, atunci inspectorul Hodge chiar merita promovat. Flint se întoarse în birou cu mintea stăpânită de gândul încântător că acuma o să se răzbune şi el pe Wilt şi se apucă imediat să mâzgălească pe hârtie nişte desene de o confuzie infinită, adică exact ceea ce spera să declanşeze.

Încă mai era cufundat ferice în visul lui răzbunător, când Yates se întoarse.

— Hodge e plecat, raportă el. A lăsat un mesaj cum că revine imediat.

— Tipic! rosti Flint. Probabil cretinul se ascunde în cine ştie ce cafenea şi încearcă să se hotărască cărei muieroaie vrea să-i mai pună cătuşele.

Yates oftă. De când Flint avea probleme cu inhibitorii ăia de penis sau cum le-o fi zis, avea numai gagici în minte.

— Şi de ce n-ar trebui să facă aşa ceva? întrebă sergentul.

— Fiindcă ăsta-i stilul în care lucrează idiotul! Un poliţai făcut dintr-un material prost, foarte prost! Saltă nu ştiu ce gagică fiindcă a fumat nişte iarbă şi dup-aia încearcă s-o facă ciripitoare. E de-ăla care s-a uitat prea mult la televizor.

Flint fu întrerupt de un telefon cu raportul preliminar de la laborator.

— Doză masivă de heroină, îi spuse tehnicianul laboratorului. Asta aşa, pentru început. Fata a mai folosit ceva, dar n-am reuşit încă să identificăm ce. Ar putea fi un produs nou. În orice caz, nu e ceva obişnuit. Ar putea fi totuşi „fluidul de îmbălsămare".

— Fluid de îmbălsămare? Ce dracu' să facă Iuta cu ăla? zise Flint, cuprins de o greaţă autentică şi îndreptăţită.

— Aşa se cheamă unul din halucinogenele acelea de genul LSD-ului, numai că e ceva mai puternic. Oricum, o să vă ţinem la curent.

— N-o faceţi! îi spuse Flint. Trataţi direct cu l lodge. De-acum mingea-i în terenul lui. Fuse telefonul în furcă şi clătină din cap cu amărăciune.

— Cică şi-a băgat în ea heroină şi nu ştiu ce alt gunoi căruia-i zice „fluid de îmbălsămare", îi explică el lui Yates. Îţi vine greu să crezi, nu-i aşa? Fluid de îmbălsămare. Nu ştiu ce-o să se aleagă de lumea asta a noastră!

* * *

La vreo şaptezeci-optzeci de kilometri depărtare, cina lordului Lynchknowle a fost întreruptă de sosirea unei maşini de poliţie şi de vestea despre moartea fiicei sale. Faptul că asta se întâmplase între pateul de scrumbie şi plăcinta cu carne de vânat, iar în zona vinului, între un excelent Montrachet şi un Château Lafite din 1962, din care fuseseră deschise câteva sticle pentru a-l impresiona pe ministrul de Interne şi pe doi vechi amici de la Ministerul de Externe, îl enervă şi mai mult. Desigur că nici prin cap nu-i trecea să dea peste cap masa cu vestea asta, anunţând-o înainte de a termina de mâncat, dar prevedea că ulterior va avea parte de o ciocnire urâtă cu soţia lui pentru simplul motiv că revenise la masă şi aruncase remarca destul de nefericită cum că nu era nimic important. Desigur, se putea

scuza fără nicio problemă pe temeiul faptului că ospitalitatea era mai importantă şi că, la urma urmei, bătrânul Freddie era ministru de Interne şi nici n-avea rost să lase să se risipească acel Lafâte din ’62, dar pe undeva ştia că mai târziu Hilary urma să facă un scandal de-o să dezlănţuie iadul pe pământ. Stătu şi mestecă brânza Stilton, cuprins de o dispoziţie meditativă şi dorindu-şi din tot sufletul să nu se fi însurat niciodată cu femeia asta. Dacă se uita în urmă, la toţi anii care trecuseră, îşi dădea seama că mama lui avusese dreptate când îl avertizase că „familia aia“, Puckertonii, avea sângele stricat.

— De sângele stricat nu poţi să scapi nicidecum, ştii asta, îi spusese ea, şi cum bătrâna creştea bull-terrieri de rasă, ştia bine despre ce vorbeşte. Până la urmă iese la iveală. Ţine minte vorbele mele!

Şi sângele ăla ieşise – în afurisita aia de fată, în Penny. Curva aia proastă ar fi trebuit să rămână la cursele de călărie cu obstacole în loc să-şi bage în cap că o să devină nu ştiu ce soi de intelectuală şi s-o şteargă la nenorocitul ăla de Colegiu Tehnic din Ipford ca să umble cu toţi nenorociţii de-acolo. Şi-aici era întru totul vina lui Hilary, pentru că ea o încurajase pe fată. Nu că Hilary ar fi văzut lucrurile la fel. Acum toată vina o să pice pe capul lui. Bine, bine, o să trebuiască să facă el ceva ca s-o potolească. Poate să-l sune pe şeful poliţiei şi să-l determine pe Charles să pună bocancul în prag. Ochii lordului dădură roată în jurul mesei şi se opriră nervoşi pe ministrul de Interne. Asta era. O să schimbe el vreo două vorbe cu Freddie înainte să plece şi o să se asigure astfel că poliţia va primi ordinele de acţiune de sus de tot.

Până când izbuti să rămână singur cu ministrul de Interne, procedură care îl sili să se furişeze prin întunericul din faţa garderobei şi sa asculte Vltava comentarii pline de francheţe la adresa lui omise în bucătărie de chelnerii angajaţi pentru acea seară, lordul Lynchknowle reuşise să-şi creeze o stare de

indignare stimulata, în mod evident, de simţul său civic.

— Nu-i doar o simplă problema personala,

Kreddie, îi spuse el ministrului de Interne după, „reuşi în cele din urmă să-l convingă pe acesta că fiica lui chiar era moartă şi ca lordul nu se lăsase iar pradă acelui umor ciudat al sau care-l făcuse faimos în anii de şcoală.

— Şi era acolo, la îngrozitorul ala de colegiu afurisit, Tehnicul, pradă tuturor traficanţilor ălora de droguri! Trebuie să pui capăt cumva întregii povesti.

— Sigur, sigur, îi răspunse ministrul de Interne, dându-se înapoi şi nimerind peste un cuier de pălării şi o grămadă de bastoane şi umbrele.

Regret extrem de profund…

— Regretele voastre profunde de politicieni afurisiţi nu-s de niciun folos!

Continua Lynchknowle, silindu-l să se retragă şi mai tare, până la un vraf de pelerine de ploaie, să înţeleg dezamăgirea oamenilor de rând faţa de procesul parlamentar. (Ministrul de Interne se îndoia de înţelegerea lordului.) Mai mult, vorbele nu vindecă rănile (de asta ministrul nu se îndoia), iar eu vreau acţiune. „..

— Şi-o să ai acţiune, Percy, îl asigura ministrul de Interne. Îţi garantez eu. Mâine la prima oră o să-i trimit la treabă pe cei mai bum oameni de la Scotland Yard. Asta negreşit.

Ministrul îşi scoase carneţelul pe care=l folosea ca să-i liniştească pe susţinătorii ce se bucurau de influenţă.

— Cum ziceai că se cheamă locul ăla?

— Ipford, spuse lordul Lynchknowle, continuând să-l privească supărat.

— Şi fata era acolo la universitate?

— La Colegiul Tehnic.

— Serios? întrebă ministrul de Interne, cu o inflexiune a vocii suficient de clară ca să-i diminueze hotărârea lordului Lynchknowle.

— A fost vina maică-sii, spuse el, în chip de justificare.

— Exact. Cu toate acestea, dacă le dai voie fiicelor tale să meargă la colegii tehnice… nu că aş avea ceva împotrivă, dar un om în poziţia ta trebuie să aibă foarte mare grijă…

Lady Lynchknowle, care se afla pe hol, prinse fraza din zbor.

— Ce faceţi voi, bărbaţii, acolo? întrebă ea cu o voce stridentă.

— Nimic, draga mea, absolut nimic, îi răspunse lordul Lynchknowle.

A fost o replică pe care urma s-o regrete amarnic peste o oră, după ce oaspeţii plecaseră.

— Nimic? ţipă lady Lynchknowle, care abia îşi revenise după condoleanţele prezentate atât de brusc de ministrul de Interne. Îndrăzneşti să stai în faţa mea şi să spui că moartea lui Penny e un nimic?

— Adevărul e că nu stau în faţa ta, draga mea, spuse lordul Lynchknowle din adâncurile unui fotoliu.

Dar soţia sa nu putea fi contracarată atât de uşor.

— Şi pe tot timpul cinei ai stat pur şi simplu acolo, când ştiai că fata noastră zace pe o lespede de marmură? Ştiam eu că eşti un porc lipsit de simţire, dar…

— Fir-ar al dracului, ce altceva aş fi putut să Inc? strigă Lynchknowle înainte ca nevastă-sa să-şi între în mână. Să mă întorc la masă şi să anunţ că fiică-ta era o afurisită de drogată? Asta ţi-ar fi plăcut, nu-i aşa? Şi acum parcă te aud cum zici…

— Nu mă auzi! urlă femeia cu o voce care răsună până în aripa servitorilor.

Lynchknowle se ridică anevoie în picioare şi trânti uşa.

— Şi să nu crezi cumva că o să poţi…

— Ţine-ţi gura! strigă el. Am vorbit cu Freddie şi-o să pună Scotland Yard-ul să investigheze

cazul, iar acum am de gând să-l sun pe Charles. Cum el e şeful poliţiei, poate să…

— Şi cu ce o să ne ajute asta? Charles nu poate să mi-o dea înapoi pe fată!

— Nimeni nu poate, fir-ar al dracului! Şi dacă tu nu i-ai fi băgat în capul ăla sec al ei ideea că e în stare să se descurce pe propriile ei picioare, când era clar ca lumina zilei că n-avea mai multă minte decât o curcă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Lordul Lynchknowle puse mâna pe telefon şi formă numărul şefului poliţiei.

* * *

Wilt era la Breasla Sticlarilor şi vorbea şi el la telefon. Îşi petrecuse timpul încercând să se gândească la vreo cale prin care să evite planurile înfiorătoare pe care Mecullum şi le făcuse cu el – oricare vor fi fost ele – fără să-şi dezvăluie identitatea în faţa autorităţilor închisorii. Nu era uşor.

După două whisky-uri mari, Wilt îşi făcu suficient curaj ca să sune la închisoare, refuză să-şi dea numele şi ceru numărul de acasă al guvernatorului. Nu era în cartea de telefon.

— E la secret, îi spuse gardianul de serviciu.

— Exact, zise Wilt. De-aia îl şi cer.

— Şi de-aia eu nu pot să ţi-l dau. Dacă guvernatorul ar avea chef ca fiecare infractor din ţinut să ştie unde pot să-i fie trimise ameninţări cu moartea, şi l-ar fi trecut acolo, nu-i aşa?

— Aşa-i, spuse Wilt. Pe de altă parte, când un cetăţean obişnuit este ameninţat de unul dintre deţinuţii voştri, cum Dumnezeu credeţi că poate să-l informeze pe guvernator că o să aibă loc o evadare în masă?

— O evadare în masă? Ce ştii dumneata despre vreun plan de evadare în masă?

— Destul de mult ca să vreau să vorbesc cu guvernatorul.

Urmă un moment de tăcere, în timpul căruia gardianul stătu să rumege cele auzite, iar Wilt mai vârî o fisă în telefon.

— De ce nu poţi să-mi spui mie? întrebă în cele din urmă gardianul. Wilt îi ignoră întrebarea.

— Ascultă! zise el cu o sinceritate disperată, care răsărise din înţelegerea faptului că dacă mersese atât de departe, acum nu mai avea cum să dea înapoi, iar dacă nu reuşea să-l convingă pe omul ăsta că urma să se producă o criză veritabilă, în scurt timp complicii lui Mecullum vor face ceva îngrozitor cu genunchii lui.

— Te asigur că e o problemă extrem de serioasă! Vreau să vorbesc personal cu guvernatorul. O să revin cu un telefon peste zece minute. În ordine?

— S-ar putea să nu reuşim să dăm de el într-un timp atât de scurt, domnule, îi răspunse gardianul, recunoscând tonul disperării autentice. Dacă aţi putea să-mi daţi numărul dumneavoastră, o să-i spun să vă sune dumnealui.

— E 23194, Ipford, zise Wilt. Şi nu glumesc deloc!

— Nu, domnule, îi răspunse gardianul. O să vă sun din nou cât de repede pot.

Wilt puse receptorul în furcă şi se întoarse agale la whisky-ul său de la bar, îngrijorat de conştiinţa faptului că de-acum se angajase pe o direcţie de acţiune care putea avea consecinţe înspăimântătoare. Îşi termină whisky-ul şi mai comandă unul, ca să mai atenueze gândul că-i dăduse gardianului numărul de telefon de la barul unde era bine-cunoscut. „Cel puţin asta o să-i demonstreze că am vorbit serios”, se gândi el şi apoi se întrebă care era problema cu mentalitatea birocratică, de îngreuna atât de tare comunicarea. Lucrul cel mai important era să ajungă să ia legătura cu guvernatorul cât mai repede posibil şi să-i explice situaţia. Odată ce Mecullum ar fi

transferat într-o altă închisoare, ar scăpa şi el cu faţa curată.

* * *

La închisoarea Maiestăţii Sale din Ipford, informaţia că o evadare în masă era iminentă provocase deja repercusiuni. Gardianul-şef, care fusese sculat din pat şi convocat urgent, încercase să-l sune pe guvernator.

— Probabil că afurisitul ăla a ieşit să ia cina pe undeva, zise el după ce telefonul sună preţ de câteva minute fără ca nimeni să răspundă. Eşti sigur că nu-i o farsă prin telefon?

Gardianul de serviciu clătină din cap.

— Mie mi-a sunat autentic, zise el. O voce educată şi în mod clar înspăimântată. De fapt, am avut chiar impresia că o recunosc.

— Că o recunoşti?

— Nu o pot asocia cu niciun nume, dar mi-a sunat cumva familiar. Oricum, dacă n-ar fi fost ceva autentic, cum se face că insul mi-a dat atât de repede numărul lui de telefon?

Gardianul-şef se uită la număr şi îl formă. Linia era ocupată. O fată de la Breasla Sticlarilor stătea de vorbă cu prietenul ei.

— Şi de ce nu şi-a dat numele?

— După cum v-am spus, părea speriat de moarte. A spus ceva cum că ar fi fost ameninţat. Şi dacă mă gândesc la unele din javrele pe care le avem aici…

Gardianul-şef nu mai avea nevoie să i se spună asta.

— Aşa-i. Nu putem să riscăm nimic. Declanşează planul de urgenţă acum, imediat. Şi încearcă în continuare să iei legătura cu afurisitul ăla de guvernator.

Peste o jumătate de oră guvernatorul se întoarse acasă şi auzi cum sună telefonul din birou.

— Da. Cine-i acolo?

— Ameninţare cu evadare în masă, domnule, îi spuse gardianul. Un bărbat…

Dar guvernatorul nu mai stătu pe gânduri. Trăise ani de-a rândul cu spaima că odată şi-odată avea să se întâmple ceva de genul ăsta.

— Vin acolo imediat, zbieră el şi se repezi la maşină.

În momentul în care ajunse la închisoare, teama lui se transformă în panică din pricina vaierului sirenelor de poliţie şi a prezenţei pe şosea a câtorva maşini de pompieri, care se deplasau cu viteză mare în faţa lui. În momentul în care se repezi spre poartă, se văzu oprit de trei poliţişti.

— Unde vă repeziţi aşa? îl chestionă un sergent. Guvernatorul îl privi, livid de furie.

— De vreme ce, întâmplător, eu sunt guvernatorul, guvernatorul acestei închisori, dacă mă înţelegeţi, mă duc înăuntru. Acum v-aş ruga frumos să vă daţi la o parte.

— Aveţi cum să vă identificaţi, domnule? îl întrebă sergentul. Am primit ordin să împiedic pe oricine să intre sau să iasă.

Guvernatorul se scotoci prin buzunarele costumului şi scoase la iveală o bancnotă de cinci lire sterline şi un pieptene.

— Uite ce e, sergent, începu el, dar sergentul deja se uita. Se uita, adică, la bancnota de cinci lire. Ignoră pieptenele.

— Dacă aş fi în locul dumitale, eu n-aş încerca aşa ceva, îi spuse el guvernatorului.

— Ce anume n-ai încerca? Am impresia că asta e tot ce am la mine.

— Ai auzit ce-a spus, agent, spuse sergentul, încercare de mituire a unui funcţionar…

— Mită? încercare de mituire?! explodă guvernatorul. Mi-ai cerut să mă identific şi când încerc să scot ceva din buzunar, dumneata începi să vorbeşti despre mită! Cere-i gardianului de la poartă să mă identifice, ce mama naibii!

Au fost necesare încă alte cinci minute de proteste până să reuşească să pătrundă înăuntrul închisorii şi, între timp, guvernatorul ajunsese într-

un hal de nervi în care nu mai putea în niciun caz să trateze situaţia în mod adecvat.

— Tu ai făcut asta? zbieră el la gardianul-şef.

— I-am mutat pe toţi oamenii de la etajele de sus în celulele de jos, domnule. M-am gândit că ar fi mai bine aşa, în caz că vor să ajungă pe acoperiş. Desigur, sunt puţin cam înghesuiţi, dar…

— Înghesuiţi? Deja aveai câte patru oameni într-o celulă de o persoană! Vrei să-mi spui că acuma-s opt? Mare minune că nu au început deja să se revolte!

Guvernatorul fu întrerupt de nişte ţipete care veneau din blocul C. Ofiţerul Blaggs se repezi într-acolo, timp în care guvernatorul încercă să-şi dea seama ce se întâmplă. Era aproape la fel de dificil pe cât fusese să pătrundă în închisoare. Din câte se părea, la nivelul al treilea din aripa A o încăierare tocmai era în plină desfăşurare.

— Asta trebuie să fie din cauză că i-am pus pe Fidley şi Gosling laolaltă cu Stanforth şi Haydow, spuse gardianul de la birou.

— Fidley şi… Aţi pus doi ucigaşi de copii laolaltă cu doi jefuitori de bănci decenţi şi cu frica lui Dumnezeu? Probabil că Blaggs a înnebunit. Cât mai durează până să le facă de petrecanie?

— Deocamdată nu cred că sunt încă morţi, zise gardianul cu o voce mult mai încărcată de dezamăgire decât şi-ar fi dorit guvernatorul. Ultima dată când am auzit ceva de ei, izbutiseră să-l împiedice pe Haydow să-l castreze pe Fidley. Acela a fost momentul în care Blaggs s-a hotărât să intervină.

— Vrei să spui că nebunul ăla a stat s-aştepte? întrebă guvernatorul.

— Nu tocmai, domnule. Vedeţi, a fost incendiul ăla din blocul D…

— Incendiul din blocul D? Care incendiu din blocul D?

— Moore şi-a dat foc la saltea, domnule, iar în momentul în care…

Dar guvernatorul nici nu-l mai asculta. Îşi dăduse seama că aici era în joc cariera lui.

Numai faptul că ţicnitul ăla de Blaggs a acţionat ca un complice la crimă şi i-a înghesuit pe toţi ticăloşii din blocul de maximă securitate într-o singură celulă era suficient ca să-l termine. Tocmai era gata să se convingă că exact aşa stăteau lucrurile, când gardianul-şef Blaggs se întoarse.

— Totul e sub control, domnule, îi spuse el vesel.

— Sub control?! răbufni guvernatorul. Sub control?! Dacă ai impresia că ministrul de Interne o să creadă că „sub control" înseamnă să-i laşi pe ucigaşii de copii să fie castraţi de ceilalţi deţinuţi, pot să te asigur că nu eşti deloc la curent cu ultimele reglementări în materie. Spune-mi acum cum stau lucrurile cu cei de la maximă securitate.

— N-aveţi niciun motiv să vă faceţi griji, domnule. Dorm toţi ca nişte nou-născuţi.

— Ciudat, comentă guvernatorul. Dacă într-adevăr urma să aibă loc o evadare, m-aş fi gândit că ei n-au cum să nu fie implicaţi. Eşti sigur că nu se prefac?

— Absolut, domnule, spuse mândru Blaggs. Cel dintâi lucru pe care l-am făcut – ca măsură de precauţie – a fost să le amestec o doză dublă de somnifer în laptele cu cacao.

— Iisuse Hristoase! gemu guvernatorul, încercând să-şi imagineze consecinţele experimentului făcut de gardianul-şef în domeniul sedării preventive, în cazul în care informaţiile s-ar fi strecurat la Liga Howard pentru Reformă Judiciară. Ai spus cumva „doză dublă"?

Gardianul-şef dădu din cap că da.

— Aceeaşi substanţă pe care a trebuit s-o folosim pe Fidley atunci când a văzut filmul acela cu Shirley Temple şi l-au apucat năbădăile. Vedeţi, în noaptea asta, dacă e sănătos la cap, n-o să apuce să i se scoale.

— Dar ai folosit o doză dublă de fenobarbital! spuse guvernatorul cu o voce gâtuită.

— Exact, domnule. Le-am dat o doză dublă, aşa cum tocmai aţi spus. S-au potolit ca mieluşeii, nu altceva.

Guvernatorului nu-i venea să creadă.

— Te-ai apucat să le dai oamenilor ălora o doză de patru ori mai mare decât e normal, gemu guvernatorul. Probabil i-ai ucis pe blestemaţi. Substanţa aia e letală. Eu nu ţi-am spus niciodată să faci aşa ceva.

Gardianul-şef Blaggs păru dezamăgit.

— Am făcut doar ce credeam că ar fi mai nimerit, domnule. Vreau să spun că ticăloşii ăia sunt un pericol pentru societate. Jumătate din ei sunt ucigaşi psihopaţi.

— Nu-s singurii psihopaţi din zonă, murmură guvernatorul.

Tocmai se pregătea să comande venirea unei echipe medicale în închisoare, ca să le facă spălături stomacale ticăloşilor pe care Blaggs îi sedase, când gardianul de serviciu interveni.

— Putem să spunem liniştiţi că i-a otrăvit Wilson, sugeră el. Doar exact de asta se tem şi ei. Vă amintiţi de perioada în care au intrat în grevă de curăţenie şi domnul Blaggs, aici de faţă, l-a lăsat pe Wilson să spele prin bucătărie?

Guvernatorul îşi amintea, măcar că ar fi preferat să uite. Fusese întotdeauna de părere că era o nebunie să laşi un individ care otrăvea lumea să se apropie de vreo bucătărie.

— Şmecheria a funcţionat, domnule. Au renunţat cât ai clipi din ochi să-şi mai murdărească celulele.

— Şi, în schimb, au intrat în greva foamei, comentă guvernatorul.

— Şi nici lui Wilson nu i-a picat prea bine, dacă tot veni vorba, adăugă gardianul, pentru care incidentul era în mod evident o amintire plăcută. A spus că n-aveam niciun drept să-l obligăm să

poarte mănuşi de box când spală. A fost al naibii de şucărit că…

— Taci din gură! zbieră guvernatorul, încercând să se reîntoarcă într-o lume relativ sănătoasă la cap, dar îl întrerupse ţârâitul telefonului.

— E pentru dumneavoastră, domnule, spuse gardianul-şef pe un ton plin de înţeles. Guvernatorul apucă receptorul.

— Am înţeles că aveţi unele informaţii despre un plan de evadare pe care vreţi să mi le comunicaţi, spuse el, dar nu primi drept răspuns decât piuitul unui telefon public.

Însă, înainte de a apuca să-l întrebe pe gardianul-şef de unde ştia că el fusese cel căutat la telefon, moneda căzu în aparat. Guvernatorul repetă fraza.

— De aceea v-am şi sunat, spuse interlocutorul. E ceva adevărat în zvonurile astea?

— Ceva adevărat în… spuse guvernatorul. De unde dracu' să ştiu? Dumneata eşti cel care a stârnit toată povestea.

— Asta-i ceva nou pentru mine, spuse bărbatul de la telefon. Am nimerit la închisoarea Ipford, nu?

— Bineînţeles că la închisoarea Ipford şi, mai mult decât atât, vorbiţi cu guvernatorul. Cine naiba aţi crezut că era?

— Nimeni, spuse bărbatul, a cărui voce suna acum în mod evident surprinsă. Absolut nimeni. Ei bine, nu chiar nimeni, dar… vedeţi… nu prea păreţi a fi guvernatorul închisorii. În fine, ce încerc eu să aflu este dacă are sau nu loc o încercare de evadare.

— Ascultă! spuse guvernatorul, care începea să împărtăşească îndoielile interlocutorului său în privinţa propriei identităţi. Dumneata ai sunat puţin mai devreme în seara asta ca să dai nişte informaţii despre un plan de evadare şi…

— Am sunat? Eşti cumva dus cu pluta sau ce? în afurisitele astea de trei ore am fost pe teren, pe Bliston Road, ca să fac un material despre un

căcăcios de camion carbonizat, iar dacă ai impresia că am mai avut timp să sun şi la dumneata, eşti complet ţicnit!

Guvernatorul se chinui să asimileze aliteraţia, după care îşi dădu seama că altceva nu era cum trebuie.

— Şi cu cine stau de vorbă? întrebă el, adunându-şi toată bruma de răbdare care-i mai rămăsese.

— Mă numesc Nailtes, spuse bărbatul, lucrez la Ipford Evening News şi aş…

Guvernatorul trânti telefonul şi se întoarse spre Blaggs.

— Ne-ai vârât într-o încurcătură frumuşică al dracului! urlă el. Erau cei de la Ipford Evening News, care voiau să afle dacă a avut loc o evadare.

Gardianul-şef Blaggs părea ruşinat, aşa cum se şi cuvenea.

— Îmi pare rău dacă s-a petrecut vreo încurcătură, începu el, atrăgându-şi asupra capului un nou torent de insulte.

— Încurcătură?! încurcătură?! ţipă guvernatorul. Nu ştiu ce maniac sună şi înşiră o afurisită de poveste idioată despre o evadare, iar tu te-ai apucat să-i otrăveşti pe…

Dar continuarea discuţiei a fost blocată de veştile despre o nouă criză. Trei spărgători de case de bani, care fuseseră transferaţi dintr-o celulă proiectată pentru un singur deţinut victorian într-una ocupată de patru negustori din Glasgow condangaţi pentru rănire deosebit de gravă, cunoscuţi şi sub numele de Cururile Scoţiene Vesele, începuseră să ducă la îndeplinire profeţia lui Wilt, încercând să evadeze din celulă şi cerând să fie închişi laolaltă cu nişte criminali heterosexuali, ca să fie protejaţi.

Guvernatorul îi găsi argumentându-şi poziţia în faţa gardienilor din blocul B.

— Noi n-avem de gând să stăm înăuntru cu o gaşcă de bandiţi curişti. Asta nu se discută! spunea

purtătorul lor de cuvânt.

— Nu-i decât o mutare temporară, le zise guvernatorul, încercând el însuşi să câştige timp. Mâine dimineaţă…

— O să avem SIDA, interveni spărgătorul de seifuri.

— SIDA?

— Sindromul Imunodeficienţei Dobândite. Cerem nişte criminali de treabă şi curaţi, nu pe javrele alea jegoase, cu herpes anal. Tăvăleala o fi ea o chestie, şi tot aşa şi ciocăneala, dar nu genul de tăvăleală pe care-or să ne-o tragă nenorociţii ăia de scoţieni, şi să mă ia dracu dac-o să mă las ciocănit unde nu trebuie. Asta trebuie să fie închisoare, nu şcoala de băieţi stătuţi!

Până când guvernatorul reuşi să-i potolească şi să-i trimită înapoi în propria lor celulă, începu deja să aibă el însuşi unele îndoieli legate de locul unde se afla. După părerea lui, închisoarea semăna mai degrabă cu o casă de nebuni. Următoarea lui vizită – de data aceasta în zona de maximă securitate – îi făcu o impresie şi mai proastă. Peste întregul corp de clădire inundat de lumină domnea o linişte mormântală şi, în timp ce trecea de la o celulă la alta, guvernatorul avu senzaţia că nimerise într-o capelă de cimitir. În orice parte se uita, vedea bărbaţi pe care în alte circumstanţe s-ar fi bucurat să-i vadă morţi şi care acum chiar păreau să fie. Doar câte un sforăit înfiorător, auzit ici şi colo, sugera că lucrurile nu stăteau aşa. În rest, deţinuţii zăceau lăbărţaţi pe marginile paturilor sau întinşi grotesc, cu faţa în sus, pe podea, în nişte poziţii care păreau să sugereze că în corpurile lor se instalase deja rigor mortis.

— Numai să-l găsesc eu pe cretinul care a iscat toată tevatura! murmură el. O să-i… o să-l… o să-l…

Renunţă. În corpul pedepselor admise de lege nu se găsea nimic care să fie pe măsura unei asemenea infracţiuni.

7

Când Wilt plecă de la Breasla Sticlarilor, disperarea îi fusese domolită de bere şi de incapacitatea lui de a se apropia în vreun fel de telefon. După trei whisky-uri trecuse pe bere, iar trecerea îi îngreunase strădania de a fi în două locuri în acelaşi timp, care părea o condiţie necesară pentru a găsi telefonul liber. În prima jumătate de oră o fătucă se lansase într-o conversaţie intensă cu taxă inversă, iar când Wilt se întorsese de la toaletă, locul ei fusese deja luat de un tânăr agresiv, care îi spusese să se care naibii de-acolo. După aceea se pare că s-a creat o conspiraţie ce urmărea să-l ţină departe de telefon. Îl folosiră un şir succesiv de oameni, iar Wilt sfârşi prin a se bloca la bar, unde bău şi ajunse până la urmă la concluzia că, la urma urmei, lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău, deşi era nevoit să meargă pe jos până acasă în loc să se folosească de maşină.

— Ticălosul e în închisoare, îşi spuse el când părăsi barul. Mai mult decât atât, nu iese de-acolo încă douăzeci de ani, aşa că ce motive aş avea să-mi fac griji? Nu-mi poate face rău, nu-i aşa?

Cu toate acestea, în timp ce înainta pe străduţele înguste ce duceau spre râu, continuă să se uite în urmă şi să se întrebe dacă nu cumva e urmărit. Însă în afară de un bărbat cu un câine de talie mică şi de o pereche pe biciclete, care îl depăşi, Wilt era singur şi nu simţi niciun semn de ameninţare. Neîndoielnic, acesta avea să vină mai târziu. Wilt încercă să facă un scenariu al evenimentelor. Era de presupus că Mecullum îi dăduse bucata aia de hârtie ca pe un mesaj simbolic, o indicaţie a faptului că el o să fie un soi de om de legătură. Ei bine, din aşa ceva putea să scape foarte uşor: n-o să se mai apropie niciodată de închisoarea aia afurisită. Numai că atunci s-ar putea să se încurce lucrurile cu Eva. Trebuia să se facă pur şi simplu nevăzut în serile de luni şi să pretindă că-i predă în

continuare îngrozitorului de Mecullum. N-ar trebui să fie prea greu şi, oricum, Eva era atât de preocupată de cvadruplete şi de aşa-zisa lor dezvoltare, încât aproape că nici nu băga de seamă ce face el. Esenţial era că mai avea încă slujba de la baza aeriană şi că astfel putea aduce în casă bani serioşi.

Dar între timp trebuia să se ocupe de nişte probleme mult mai urgente. Cum ar fi ce o să-i spună Evei când o să ajungă acasă. Se uită la ceas şi văzu că era miezul nopţii. După miezul nopţii şi fără maşină. Era limpede că Eva avea să-i ceară o explicaţie. În ce afurisită de lume trăia! Trebuia să-şi petreacă zilele tratând cu birocraţii cretinoizi cu care se intersecta la Tehnic şi lăsându-se ameninţat de maniaci prin închisori, iar după aceea venea acasă şi era silit să mintă de o nevastă care nu voia să creadă că lucrase din greu toată ziua. Iar într-o lume afurisită nu reuşeau să-şi facă loc decât oamenii afurisiţi. Oamenii afurisiţi şi şireţi. Oamenii motivaţi şi hotărâţi. Wilt se opri sub un felinar de pe stradă şi se uită la straturile de iarbă-neagră şi de azalee din grădina domnului Sands pentru a doua oară în ziua aceea, dar de data asta o făcu sub imperiul acelor motivaţii şi hotărâri pe care le zămisliseră în el berea şi iraţionalitatea lumii.

O să-şi impună personalitatea. O să facă o chestie care o să-l deosebească de masa de indivizi plaţi şi proşti care acceptau orice fel de viaţă le era dat, după care se duceau – probabil în negura uitării (Wilt nu fusese niciodată sigur în privinţa asta) – fără să lase în urmă altceva decât nişte amintiri eronate în mintea copiilor lor şi nişte fotografii îngălbenite în albumul de familie. Wilt va fi… ei bine, orice s-ar întâmpla, Wilt va fi Wilt, indiferent ce însemna asta. Mâine dimineaţă trebuia să mediteze puţin la problemă.

Dar deocamdată se ocupă de Eva. N-avea de gând să înghită niciun fel de prostie de genul

„unde ai fost până acum“? Sau „ce-ai făcut până la ora asta“? O să-i spună femeii să-şi vadă de treabă…

Nu, n-o să meargă! Era genul de provocare pe care blestemata aia de muiere abia o aştepta şi nu va face altceva decât s-o stârnească să-l ţină treaz jumătate de noapte ca să discute ce nu era în regulă cu căsnicia lor. Wilt ştia ce nu era în regulă cu căsnicia lor: dura de douăzeci de ani, iar Eva născuse cvadruplete în loc să nască fetele una câte una. Ceea ce era tipic pentru ea. Să mai zici ceva despre lucrurile făcute numai pe jumătate! Dar nu asta era problema. Sau asta să fi fost? Poate că Eva făcuse cvadrupletele pentru a compensa, într-un mod determinist şi genetic înfricoşător, faptul că se măritase cu o jumătate de om. Mintea lui Wilt o luă din nou razna, tangent la ideea de mai înainte, când se gândi la faptul – dacă era un fapt – că după războaie rata natalităţii la bărbaţi explodează de parcă Natura – cu N mare – se apuca să compenseze automat numărul lor redus. Dacă Natura era atât de inteligentă, ar fi putut să găsească ceva mai bun decât să-l facă atrăgător în ochii Evei – şi invers. Raţionamentul acesta îi fu întrerupt de un alt atribut al naturii. De data aceasta era vorba de chemarea ei. Da, dar acum n-avea de gând să mai facă pipi într-o tufă de trandafiri. O dată îi fusese de ajuns.[10]

O porni grăbit pe stradă şi se strecură în mare grabă în locuinţa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, hotărându-se ferm că dacă se întâmpla cumva ca Eva să fie trează, să-i spună că maşina se stricase şi că o dusese la un atelier de reparaţii. La urma urmei, era mai bine să fii şiret decât afurisit. De fapt, până la urmă Wilt n-a trebuit să fie altfel decât pur şi simplu tăcut. Eva, care îşi petrecuse seara cosind la hainele cvadrupletelor şi descoperise că fetiţele îşi tăiaseră chiloţii în faţă, făcându-le şliţuri, ca semn de egalitate sexuală, dormea dusă. Wilt se cocoţă încetişor în pat, lângă

ea, şi rămase întins aşa, în întuneric, gândindu-se la motivaţie şi hotărâre.

* * *

Şi la secţia de poliţie se simţea o puternică atmosferă de motivaţie şi hotărâre. Telefonul dat de lordul Lynchknowle şefului poliţiei, precum şi vestea că ministrul de Interne promisese sprijinul celor de la Scotland Yard, îl făcuse pe comisar să intre în priză, aruncându-l de pe fotoliul său din faţa televizorului înapoi la secţia de poliţie, unde a ţinut o şedinţă urgentă.

— Vreau rezultate şi nu mă interesează cum le obţineţi! le aruncă el pe nepregătite gradaţilor din secţie. Nu vreau să ajungem cunoscuţi ca echivalentul din Fenland al cartierului Soho, al lui Piccadilly Circus sau pe unde s-o mai vinde gunoiul ăsta. M-aţi înţeles? Vreau acţiune!

Flint zâmbi arogant. Era pentru prima dată când se simţea mulţumit de prezenţa inspectorului Hodge. În plus, putea să susţină cu toată îndreptăţirea că el, unul, se dusese direct la Tehnic şi făcuse o analiză minuţioasă a cauzelor morţii.

— Domnule, eu cred că o să găsiţi în raportul meu toate detaliile preliminare, spuse el. Moartea s-a datorat unei supradoze masive de heroină şi de ceva numit fluid de îmbălsămare. Hodge trebuie să ştie ce-i aia.

— E vorba de fenciclidină sau PCP, spuse cel numit. Se găseşte sub un întreg şir de nume, cum ar fii super iarbă, pleasnă, praful îngerilor şi iarbă ucigaşă.

Comisarul însă n-avea nevoie de un catalog cu nume.

— Ce face gunoiul ăsta? Desigur, pe lângă faptul că omoară copii?

— E ca LSD-ul, numai că de o mie de ori mai rău, spuse Hodge. Dacă fumează cineva prea mult din ea, îi declanşează o psihoză şi de obicei îi arde creierii cu totul. E moarte curată.

— Asta am observat şi noi, spuse comisarul. De unde a făcut fata rost de ea, uite ce vreau eu să aflu. Eu şi şeful poliţiei şi ministrul de Interne.

— E greu de zis, răspunse Hodge. E o marfă obişnuită la yankei. Până acum n-am auzit să se găsească pe-aici.

— Aşadar, fata s-a dus în State în vacanţă şi şi-a cumpărat-o de acolo? Asta vrei să spui acum?

— Dacă ar fi făcut aşa, nu şi-ar fi făcut singură bucata, spuse Hodge. Ar fi ştiut mai bine ce face.

Presupun că ar fi putut s-o ia de undeva de la universitate.

— Ei bine, începu crunt comisarul, indiferent de unde a luat-o, vreau să-mi descoperiţi sursa. Şi încă repede! De fapt, vreau ca întreg oraşul să fie curăţat înainte să-i vedem pe cei de la Scotland Yard căzând pe capul nostru ca o tonă de cărămizi ca să ne arate că nu suntem altceva decât o gloată de ţărănoi prostovani. Şi nu sunt cuvintele mele, ci ale şefului poliţiei. Bun, acum să vedem: suntem siguri că a luat singură drogurile alea? Ar fi putut să-i fie… ăăă, date împotriva voinţei ei?

— Conform informaţiilor mele, nu, spuse Flint, recunoscând aici o încercare de a deturna ancheta într-o anumită direcţie şi de a curăţa numele lordului Lynchknowle de orice conexiune cu zona drogurilor. Fata a fost văzută injectându-şi o doză într-una din toaletele cadrelor didactice de la Tehnic. Asta dacă „injectând“ e cuvântul potrivit, continuă Flint, aruncându-i o privire lui Hodge, cu speranţa că va reuşi să treacă în spinarea lui sarcina de a-i ţine pe cei de la Scotland Yard la distanţă în timpul investigării familiei Lynchknowle.

Comisarul nu se arătă interesat de răspuns.

Aşa o fi, zise el. Prin urmare, nu se pune problema unui joc murdar?

Flint clătină din cap. Toată afacerea asta blestemată cu drogurile era un joc murdar, dar acum nu părea momentul potrivit să comenteze

problema. Lucrul cel mai important – din punctul de vedere al lui Flint – era să-l vâre pe Hodge în afacere până peste cap. Să-l lase pe el să se încurce cu cazul ăsta, fiindcă până la urmă o să-şi pună singur capul pe butuc.

— Vedeţi, spuse el, ce mi s-a părut mie suspect it fost faptul că fata a folosit toaleta profesorilor. Aici s-ar putea să existe o legătură.

— Care ar fi? întrebă comisarul.

— Vedeţi, nu zic că e aşa, dar nu zic nici că nu e aşa, răspunse Flint, într-un mod despre care îi plăcea să creadă că era o exprimare de o ambiguitate subtilă. Nu vreau să sugerez decât că ar putea fi cineva dintre profesori.

— Ce-ar putea fi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ar putea fi implicat în trafic, precizã Flint. Vreau să spun că de-aia ne vine aşa de greu să aflăm vreo informaţie despre locul de unde vine marfa. Nimeni nu i-ar bănui pe profesori că ar face pe dealerii, nu-i aşa?

Inspectorul se opri o clipă înainte de a pune punctul pe i.

— Să-l luăm, de exemplu, pe Wilt, pe domnul Henry Wilt. Uite, ăsta e un tip în care n-aş avea încredere decât dacă l-aş avea tot timpul la doi paşi de mine, dar şi atunci aş sta tot timpul cu ochii pe el. Doar ştiţi că nu e prima dată când avem probleme la colegiu. Despre ticălosul ăsta am un dosar gros cât cartea de telefon şi încă ceva pe deasupra. Iar el e şeful catedrei de Studii Liberale exact în locul ăla. Ar trebui să-i vedeţi pe câţiva dintre retardaţii care lucrează sub conducerea lui. Să fiu al naibii dacă pricep de ce lordul Lynchknowle şi-a lăsat fiica să se ducă la Tehnic!

Flint se opri iar. Cu coada ochiului îl observă pe inspectorul Hodge, care îşi lua notiţe.

Nemernicul muşcase momeala. La fel ca şi comisarul.

— S-ar putea să dai de ceva acolo, inspectore, zise Flint. O grămadă de profesori sunt rămaşi

acolo din anii ’60 şi ’70 şi din toată perioada aia nasoală. Iar faptul că fata a fost observată în toaleta profesorilor…

Ultimul argument a fost hotărâtor. În momentul în care şedinţa se încheie, Hodge era decis să facă o anchetă sistematică la Colegiul Tehnic şi i s-a dat permisiunea să trimită acolo agenţi sub acoperire.

— Să-mi trimiteţi o listă cu nume, iar eu o să o înaintez şefului poliţiei, spuse comisarul. De vreme ce s-a implicat şi ministrul de Interne, n-ar trebui să fie nicio problemă, dar, pentru numele lui Dumnezeu, veniţi şi voi cu ceva rezultate!

— Da, domnule, spuse inspectorul Hodge şi plecă fericit la biroul său.

La fel se simţea şi Flint. Înainte de a părăsi secţia de poliţie, îl chemă pe şeful Brigăzii Antidrog şi îi înmână dosarul lui Wilt.

— Dacă foloseşte cumva la ceva… zise el şi-l lăsă să cadă pe birou cu o reţinere prefăcută. Iar dacă vă pot fi de ajutor într-un fel sau altul, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

— Aşa o să fac, spuse inspectorul Hodge, având în minte exact ideea opusă.

Afară, felinarele de pe stradă se stinseseră şi Ipfordul dormea, dar Hodge rămase treaz, cu mintea deja infectată de virusul ambiţiei şi al speranţei. Studie cu minuţiozitate raportul lui Flint despre descoperirea cadavrului şi, cel puţin de data asta, nu reuşi să descopere nicio eroare în concluziile inspectorului. Ele erau confirmate de raportul preliminar de la Criminalistică. Victima murise de o supradoză de heroină combinată cu fluid de îmbălsămare. Acesta din urmă era elementul care îl interesa pe Hodge.

— De la americani, mormăi el încă o dată şi verifică pe reţeaua informatică naţională a poliţiei Incidenţa utilizării drogului.

Neglijabilă. Exact aşa cum îşi imaginase. Cu toate acestea, drogul era extrem de periculos, Iar răspândirea lui în Statele Unite fusese atât de

rapidă, încât fusese denumit sifilisul drogaţilor. Numai să rezolve cazul ce-i picase în mâini, şi numele lui Hodge va ajunge cunoscut nu numai în

Ipford, ci şi la lordul ţinutului, la ministrul de Interne şi… Visele lui Hodge o luară pe urmele numelui său înainte de a se întoarce în prezent. Cuprins de neîncredere, puse mâna pe dosarul lui Wilt. El nu fusese în Ipford când avusese loc cazul Păpuşii Uriaşe[11], cu teribilele sale efecte asupra carierei lui Flint, dar auzise de el în sala de mese comună, unde faptul că domnul Henry Wilt se dovedise mai şiret decât inspectorul Flint era un adevăr general recunoscut. Verdictul obişnuit era acela că Wilt îl făcuse pe Flint să pară un cretin, dar nu a devenit niciodată limpede ce avusese de gând individul acela. Niciun om cu mintea întreagă nu s-ar duce să arunce o păpuşă gonflabilă, îmbrăcată în hainele nevesti-sii, în fundul unui puţ, cu douăzeci de tone de ciment deasupra întregii chestii. Dar Wilt o făcuse. De aici rezulta fie că Wilt nu era în toate minţile, fie că acoperise astfel cine ştie ce altă infracţiune. Abătuse suspiciunile. În orice caz, indiferent ce va fi pus la cale, afurisitul scăpase şi pe parcurs i-o şi trăsese lui Flint. Prin urmare, Flint avea un ghimpe împotriva lui. Şi ăsta era un adevăr general recunoscut.

În consecinţă, neîncrederea cu care Hodge se apucă de dosarul lui Wilt şi citi în detaliu transcrierea interogatoriului era justificată. Şi pe măsură ce citea, în mintea lui creştea un anumit respect sumbru faţă de acest Wilt. Ticălosul nu se abătuse de la povestea lui, în ciuda faptului că fusese ţinut treaz şi potopit cu întrebări. Şi-l făcuse pe Flint să pară idiot – aşa cum de fapt era. Hodge înţelegea asta, la fel de bine cum înţelegea că Flint avea un ghimpe împotriva lui. Dar, dincolo de toate, propria lui intuiţie îi spunea că Wilt n-avea cum să nu fie vinovat de ceva. Pur şi simplu n-avea cum. Doar că fusese prea isteţ pentru javra aia bătrână. Aşa se explica şi de ce Flint fusese

dispus să-i dea lui dosarul. Flint voia să-l vadă pe Wilt la răcoare.

Absolut normal. Numai că, din moment ce cunoştea atitudinea lui Flint faţă de el, Hodge era surprins că inspectorul îi oferise dosarul. Cu toate chestiile alea din el, care dovedeau cât de cretin era. Aici trebuia să se ascundă altceva. Cumva bătrânul îşi dădea seama când era înfrânt? Căci în ultima vreme se purta într-adevăr aşa. Şi tot aşa şi dădea impresia, aşa că poate când îi oferise dosarul, recunoscuse tacit acest fapt. Hodge zâmbi în sinea lui. Ştiuse dintotdeauna că e mai bun şi că va apărea şi ocazia când o va putea dovedi. Ei bine, al dracului să fie dacă ocazia aceea nu venise!

Hodge se întoarse la raportul lui Flint despre domnişoara Lynchknowle şi îl citi sistematic şi cu mare atenţie. Metodele lui Flint nu erau deloc de criticat şi doar atunci când ajunse la partea în care Wilt se dusese în toaleta greşită, inspectorul Hodge văzu unde se înşelase bătrânul. Citi încă o dată, cu atenţie, partea respectivă.

„Directorul ne-a declarat că Wilt a mers la toaleta de la etajul al doilea, când de fapt ar fi trebuit să meargă la cea de la etajul al patrulea.” Iar mai încolo: „Secretara lui Wilt, doamna Bristol, a spus că i-a zis lui Wilt să meargă la toaleta profesoarelor de la etajul al patrulea. Susţine că acolo o văzuse mai înainte pe fată“. Se potrivea. Iată încă una din mişcările isteţe ale lui Wilt: să se ducă la altă toaletă. Dar Flint nu remarcase, fiindcă altfel l-ar fi interogat pe nemernic. Hodge îşi notă în minte să verifice deplasările domnului Wilt. Dar asta în taină. Nu avea niciun sens să-l pună în gardă. Hodge îşi notă în continuare în minte. „Instrumentarul din laboratoarele de la Tehnic oferă mijloace de producere a fluidului de îmbălsămare” a fost una din chestiuni. O alta, „Sursa heroinei”. Şi în tot acest timp în care inspectorul se concentra, o parte din mintea lui o

pornea în alte direcţii, ce implicau locuri cu nume ce sunau romantic, cum ar fi „Triunghiul aurit” şi „Semiluna de aur”, acele zone de junglă din Thailanda, Burma şi Laos sau, în cazul „Semilunii de aur“, laboratoarele pakistaneze din care provenea heroina adusă în Europa. În mintea lui Hodge nişte omuleţi bruneţi, pakistanezi, turci, iranieni şi arabi, se îndreptau cu toţii spre Marea Britanie, călare pe măgari, ascunşi în containerul vreunui camion sau pe câte un vas oarecare, întotdeauna noaptea, într-o deplasare cernită şi sinistră a opiaceelor ucigaşe, finanţată de nişte oameni care locuiau în case imense, erau membri ai unor cluburi exclusiviste şi aveau în proprietatea lor iahturi. Şi apoi mai era şi filiera siciliană, cu ucigaşii Mafiei aflaţi aproape zilnic pe străzile din Palermo. Şi, în fine, mai erau şi dealerii din Londra, jăvruţele de genul fiului lui Flint, care îşi ispăşea pedeapsa la Bedford. Asta putea fi iarăşi o explicaţie a modificării atitudinii lui Flint nemernicul ăla de fiu al lui. Dar imaginea romantică a ţinuturilor îndepărtate şi a ticăloşilor de-acolo rămase dominantă, iar Hodge însuşi era figura cea mai dominantă dintre toate – justiţiarul singuratic din războiul împotriva celei mai perfide dintre toate infracţiunile de pe lume.

Realitatea era, bineînţeles, alta şi se suprapunea peste geografia mentală a lui Hodge doar în măsura în care heroina venea într-adevăr din Asia şi Sicilia şi că în Europa începuse o epidemie de dependenţă teribilă, pe care doar acţiunile cele mai decise şi mai inteligente ale poliţiei şi cooperarea internaţională o mai puteau stopa. Ajuns aici însă – dat fiind faptul că, în ciuda gradului său, inspectorul nu era nici inteligent şi nici înzestrat cu ceva în plus în afara unei imaginaţii fertile –, Hodge se dezlănţui cu totul. În locul inteligenţei, nu găseai la el decât hotărâre, hotărârea unui bărbat fără familie şi fără prea mulţi prieteni, dar cu o misiune. Aşa se face că inspectorul Hodge

trudi toată noaptea, planificându-şi acţiunile pe care urma să le întreprindă. Când părăsi în cele din urmă secţia de poliţie şi dădu colţul, îndreptându-se spre apartamentul său ca să apuce să doarmă câteva ore, era patru dimineaţa. Chiar şi atunci rămase întins în întuneric şi savură frustrarea lui Flint. „Nemernicul merită să nu-i iasă aşa cum vrea el“, se gândi el înainte de a adormi.

* * *

În cealaltă margine a Ipfordului, într-o căsuţă cu o grădină îngrijită, ieşind în evidenţă printr-un iaz cu caraşi drăguţ şi simetric şi un heruvim de piatră în mijloc, inspectorul Flint l-ar fi aprobat pe Hodge, deşi sursa problemei sale avea legătură mai degrabă cu berea şi cu afurisitele alea de pilule de pişare decât cu viitorul lui Hodge. Dar în cealaltă privinţă era tăcut şi sigur pe el. Se întoarse în pat, întrebându-se dacă n-ar fi o mişcare inteligentă să-şi ia câteva zile libere. Mai avea două săptămâni de concediu şi, oricum, putea să pretindă – absolut justificat – că medicul său îi recomandase s-o lase mai moale. O călătorie până pe Costa Brava… sau poate în Malta? Singura problemă era că doamna Flint avea tendinţa să fie stârnită sexual de căldură. Slavă Domnului, în ultima vreme era cam singura situaţie în care o apuca! Poate Cornwall ar fi o alegere mult mai bună. Pe de altă parte, ar fi mare păcat să piardă momentul când Hodge se va dezlănţui, iar dacă Wilt n-o să-l facă să-şi muşte mâinile, atunci Flint se înşelase amarnic în privinţa profesorului. Ce idee mişto să legi cozile a două pisici!

* * *

Noaptea se târî astfel spre sfârşit. În închisoare activităţile declanşate de Wilt continuau. La două noaptea, un alt deţinut din blocul D şi-a dat foc la saltea, care i-a fost până la urmă stinsă de un spărgător întreprinzător cu ajutorul găleţii cu zoaie. Dar cel mai rău stăteau lucrurile în blocul de maximă securitate. Guvernatorul descoperi

descumpănit că în celula lui Mecullum mai erau doi deţinuţi complet treji şi, fiindcă era totuşi celula lui Mecullum, nu voia să intre decât după ce-şi asigura protecţia cu şase gardieni, iar şase gardieni erau greu de găsit, pe de o parte fiindcă şi ei împărtăşeau temerile guvernatorului, iar pe de altă parte fiindcă aveau de lucru în alte părţi. În lipsa susţinerii acestora, guvernatorul se văzu obligat să poarte un dialog cu tovarăşii lui Mecullum prin uşa celulei. Cunoscuţi sub numele de Boul şi Ursul, cei doi acţionau pe post de bodyguarzi ai lui Mecullum.

— Măi oamenilor, voi de ce nu dormiţi? îi chestionă guvernatorul.

Poate c-aşa am face dacă n-ai fi aprins blestemata aia de lumină! zise Boul, care odinioară făcuse greşeala să se îndrăgostească nebuneşte de nevasta unui manager de bancă, ca să se trezească apoi trădat, asta după ce îi realizase femeii visurile, ucigându-i bărbatul şi jefuind banca de cincizeci de mii de lire sterline.

Ulterior, femeia se recăsătorise cu un agent de bursă.

Nu-mi vorbi tu mie aşa! zise guvernatorul, chiorându-se bănuitor prin vizetă.

Spre deosebire de ceilalţi doi deţinuţi, Mecullum părea să doarmă profund. O.mână îi atârna moale pe marginea patului de metal, iar faţa îi era neobişnuit de palidă. Ţinând cont de faptul că ticălosul era de obicei al naibii de rumen, guvernatorul rămase descumpănit. Ar fi fost gata să jure că dacă era cineva implicat în planul de evadare, acel cineva trebuia să fie neapărat Mecullum. Caz în care el ar fi… Guvernatorul nu era sigur ce ar fi făcut, dar în mod sigur n-ar fi adormit aşa de repede şi n-ar fi avut în obraji culoarea aceea cenuşie înfricoşătoare, în timp ce Boul şi Ursul rămăseseră complet treji. Neîndoielnic, faptul că Mecullum dormea era extrem de suspect.

— Mecullum! zbieră guvernatorul. Mecullum, trezeşte-te! Mecullum nu se clinti.

— Fir-ar a naibii! exclamă Ursul, ridicându-se. (le dracu' se-ntâmplă?

— Mecullum! urlă guvernatorul. Îţi ordon să ho trezeşti!

— Care mama dracului e problema ta? zbieră ţi Boul. În fututul ăsta de miez de noapte se «coală un cretin care a luat-o razna şi al dracului ducă nu se apucă să-i trezească pe oameni! Ştii, avem şi noi nişte futute de drepturi, chiar dacă «intern la puşcărie, iar tipului ăstuia n-o să-i placă deloc o asemenea treabă!

Guvernatorul strânse din dinţi şi numără până la zece. Nici lui nu-i plăcea să fie numit cretin.

— Încerc pur şi simplu să mă asigur că Mecullum e bine, sănătos, spuse el. Aşa că acum vă rog frumos să-l treziţi!

— Bine, sănătos? Bine, sănătos? Păi, de ce n-ar fi bine, sănătos? întrebă Ursul. Guvernatorul nu-i spuse de ce.

— Nu-i decât o măsură de precauţie, răspunse el.

Refuzul lui Mecullum de a da cel mai mic semn de viaţă – de fapt, postura şi culoarea pielii lui, care arătau exact contrariul – îl îngrijora. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, ar fi deschis uşa celulei şi ar fi intrat. Dar nemernicul ăla putea foarte bine să se prefacă şi, cum îi avea alături pe Bou şi pe Urs, ar fi putut plănui să pună mâna pe un gardian care ar fi intrat să vadă ce nu era în regulă. Înjurându-l pe tăcute pe gardianul-şef fiindcă îi făcea viaţa aşa de grea, guvernatorul se repezi să aducă ajutoare. În urma lui, Boul şi Ursul dădură glas sentimentelor lor faţă de cretinii nenorociţi, care lăsau nenorocita aia de lumină aprinsă toată nenorocita de noapte, până când le trecu prin cap că s-ar putea totuşi să existe ceva interesant în ideea de a verifica starea lui Mecullum. În secunda următoare ţipetele lor

transformară blocul de maximă securitate într-un iad.

— Să fiu al dracului dacă nu-i mort! zbieră Ursul, în timp ce Boul făcu o încercare rudimentară de a-l resuscita pe Mecullum aplicându-i ceea ce el îşi imagina că ar fi respiraţie artificială, dar de fapt însemna că se aruncase peste trupul acestuia şi acum scotea din plămânii victimei tot aerul care îi mai rămăsese.

— Dă-i afurisitul ăla de sărut al vieţii! îi ordonă Ursul.

Dar Boul avea nişte reţineri. Dacă Mecullum nu era mort, n-avea nici cea mai mică intenţie să-l aducă iarăşi la realitate numai pentru ca acesta să descopere că e sărutat, iar dacă îşi dăduse duhul, nu-l încânta ideea de a săruta un hoit.

Căcăcios fiţos! îi urlă Ursul după ce Boul îi prezentă opiniile sale asupra problemei. Hai, dă-te la o parte! Lasă-mă să ajung la el!

Dar răceala lui Mecullum îi risipi şi lui avântul.

Criminali nenorociţi! strigă el prin uşa celulei.

— De data asta chiar c-ai încurcat-o, spuse guvernatorul.

Găsise pe gardianul-şef în birou, unde acesta savura o ceaşcă de cafea.

— Tu şi sedativele tale diavoleşti!

— Eu? întrebă gardianul-şef. Guvernatorul trase adânc aer în piept.

— Fie Mecullum e mort, fie se preface foarte convingător. Adu-mi zece gardieni şi un medic! Dacă ne grăbim, poate ajungem la timp şi-l salvăm.

O porniră în grabă pe coridor, dar gardianul-şef încă nu era întru totul convins.

— I-am dat şi lui aceeaşi doză ca şi celorlalţi. Vă trage pe sfoară.

Chiar şi atunci când se blindară cu cei zece gardieni şi ajunseră în faţa uşii de la celulă, gardianul-şef încă mai trase de timp.

— Vă sugerez să ne lăsaţi pe noi să rezolvăm problema, domnule, zise el. Dacă or să ia ostatici, dumneavoastră trebuie să rămâneţi afară şi să purtaţi negocierile. Doar ştiţi că avem de-a face cu trei tipi extrem de periculoşi.

Guvernatorul se îndoia. Părea mai probabil să fie doar doi.

Gardianul-şef Blaggs încercă să se uite în celulă.

— S-ar putea să-şi fi dat cu praf de cretă pe faţă sau mai ştiu eu ce, zise el. E un diavol al naibii de inventiv!

— Şi cu ocazia asta s-a şi pişat pe el?

— Niciodată nu face lucrurile doar pe jumătate. Aşa-i gagiul ăsta al nostru, replică gardianul-şef. În ordine, îndepărtaţi-vă de uşa celulei. Intrăm!

În secunda următoare celula se umplu de gardieni, iar în înghesuiala care se stârni după aceea răposatului Mecullum i se mai provocară câteva răni post mortem, care nu ajutară cu nimic la îmbunătăţirea aspectului său. Dar nu era nicio îndoială că murise. Nici nu prea mai era nevoie de medicul închisorii ca să-i certifice moartea, determinată de o otrăvire cu o supradoză de barbiturice.

* * *

— Păi, de unde era să ştiu că Boul şi Ursul au de gând să-i dea lui ceştile lor de cacao cu lapte?

Spuse pe un ton plângăreţ gardianul-şef la şedinţa organizată ad hoc în biroul guvernatorului pentru a discuta despre criza apărută.

Asta va trebui să le-o explici celor de la Interne la anchetă, zise guvernatorul.

Şedinţa a fost întreruptă de un gardian al închisorii, care îi anunţă că în salteaua îmbibată de lichid a lui Mecullum fusese descoperită o ascunzătoare pentru droguri. Guvernatorul se uită afară, la cerul pe care se iveau zorii, şi gemu.

— A, şi mai e ceva, domnule! zise gardianul. Domnul Coven, care era de serviciu, şi-a amintit

unde a mai auzit vocea de la telefon. Atunci i s-a părut că o recunoaşte. Zice că era domnul Wilt.

Domnul Wilt? întrebă guvernatorul. Cine dracu' e domnul Wilt?!

— Un profesor sau ceva de genul ăsta de la Tehnic, care-i predă engleză lui Mecullum. Vine în flecare luni.

Lui Mecullum? îi predă engleză lui Mecullum? Şi Coven e sigur că el e cel care a telefonat?

În ciuda oboselii, guvernatorul se trezise acum de-a binelea.

— Neîndoielnic, domnule. Zice că i s-a părut o voce familiară şi, firește, când a auzit că „Artificierul Harry a dat colţul, a făcut legătura.

Acum o făcu şi guvernatorul. Cum îi era periclitată cariera, era gata să acţioneze cu hotărâre.

— În regulă, spuse el, întorcând capul circumspect spre curentul care se strecura pe sub uşă. Mecullum a murit de toxiinfecţie alimentară. Asta e varianta oficială. Urmează să…

Ce vreţi să spuneţi prin „toxiinfecţie alimentară"? întrebă medicul închisorii. Moartea a fost provocată de o supradoză de fenobarbital şi eu n-am de gând să declar oficial că…

— Şi unde era otrava? în laptele lui cu cacao, desigur, îi aruncă guvernatorul. Iar dacă laptele cu cacao nu e aliment, atunci eu nu mai ştiu ce o. Aşa că declarăm oficial că a fost vorba de o toxiinfecţie alimentară.

Făcu o pauză şi aruncă o privire spre medic.

— Asta în cazul în care dumneata nu vrei cumva să fii etichetat drept medicul care era să otrăvească treizeci şi şase de deţinuţi.

— Eu? Eu n-am avut nimic de-a face cu asta! Prostovanul de colo s-a dus şi i-a sedat pe nemernici!

Şi medicul arătă spre gardianul-şef Blaggs. Numai că gardianul-şef întrezărise o cale de ieşire.

— La instrucţiunile dumitale, zise el, aruncând o privire plină de înţeles înspre guvernator. Vreau să zic că eu n-aş fi avut cum să pun mâna pe marfa aia dacă n-aş fi avut autorizaţia dumitale, nu-i aşa? Medicamentele puternice şi sedativele le ţii întotdeauna încuiate în dulapul dumitale de la dispensar, nu? Ar fi o dovadă de iresponsabilitate să faci altfel. Cel puţin aşa mă gândesc eu.

— Dar eu n-am făcut niciodată… începu medicul.

Însă guvernatorul îl întrerupse.

— Mă tem că domnul Blaggs are pe undeva dreptate, zise el. Desigur, dacă doreşti să polemizezi asupra celor petrecute cu comisia de anchetă, e dreptul dumitale s-o faci. Şi nu mă îndoiesc că şi cei din presă or să scoată ceva de aici. „MEDIC AL ÎNCHISORII IMPLICAT ÎN OTRĂVIREA CONDANGAŢILOR.” Un titlu ca ăsta ar da bine în The Sun, nu-i aşa?

— Dacă avea droguri la el în celulă, presupun ca am putea spune că a murit de o supradoză zise medicul.

8

— N-are niciun rost să-mi spui că azi-noapte n-ai venit târziu acasă, fiindcă aşa ai venit, spuse Eva.

Erau la micul dejun şi, ca de obicei, Wilt era interogat de preaiubita şi prea iubitoarea lui soţie. În alte zile Eva le lăsa pe cvadruplete să-i facă masa un iad, punându-i întrebări despre computere sau biochimie, domenii la care Henry nu se pricepea absolut deloc. Dar în dimineaţa asta absenţa maşinii îi oferise Evei ocazia să-şi plaseze propriile întrebări.

— N-am zis că n-am venit acasă târziu, zise Wilt printre bucăţile de musli cu care îşi umpluse gura.

Eva rămăsese în continuare adepta alimentelor organice şi pregătea un musli de casă care era

menit să garanteze o cantitate adecvată de fibre, dar făcea chiar mai mult de atât.

— Asta-i o dublă negaţie, zise Emmeline. Wilt îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ştiu şi eu ce e, zise el şi scuipă o coajă de sămânţă de floarea-soarelui.

— Atunci înseamnă că nu spui adevărul, continuă Emmeline. Minus cu minus dă plus, iar tu n-ai spus că ai venit acasă târziu.

— Dar n-am spus nici că n-am venit, replică Wilt, luptându-se cu logica fiicei sale şi încercând să-şi folosească limba ca să-şi dea jos tărâţele care i se lipiseră de dinţi.

Afurisitele astea păreau să se bage peste tot.

— Nu-i nevoie să mormăi atâta, interveni Eva. Ce vreau eu să ştiu e unde ai lăsat maşina.

Ţi-am spus deja. Am lăsat-o într-o parcare. O să duc un mecanic să o verifice şi să vadă ce-i în neregulă cu ea.

Ai fi putut să faci asta aseară. Acum cum te gândeşti c-o să le duc pe fetiţe la şcoală?

Presupun că n-ar fi nicio problemă să meargă pe jos, zise Wilt, extrăgându-şi o stafidă din gură cu ajutorul degetelor şi studiind-o agresiv. Ştii, asta-i o formă organică de transport.

Spre deosebire de puiul ăsta de prună uscată, care îmi dă impresia că a dus o viaţă sedentară şi a avut parte de o moarte sedimentară. Mă întreb de ce oare alimentele sănătoase conţin atât de des obiecte programate să ucidă. Dacă luăm această…

Nu mă interesează comentariile tale! zise Eva. Nu faci altceva decât să încerci să te fofilezi, iar dacă te aştepţi ca eu să…

Mergi pe jos? o întrerupse Wilt. Doamne fereşte! Ţesutul adipos cu care tu…

Nu mă lua pe mine cu adipoasele, Henry Wilt! începu Eva, dar se văzu întreruptă acum de Penelope.

— Ce-i aia ţesut adipos? întrebă fetiţa.

— Aia-i mama, răspunse Wilt. În ceea ce priveşte semnificaţia termenului, însemnă grăsime, depozite de grăsime şi care ţin de grăsime.

Eu nu-s grasă, declară ferm Eva, iar dacă tu îţi închipui că am de gând să-mi risipesc timpul meu preţios umblând pe jos patru kilometri jumate, dus şi patru kilometri jumate întors de două on pe zi, să ştii că te înşeli.

— Ca de obicei, spuse Wilt. Bineînţeles. Am uitat că aranjamentele de gen din gospodăria noastră mă plasează într-o minoritate cu un singur membru.

— Ce sunt acelea aranjamente de gen? îl chestionă Samantha.

— Sex, zise cu amărăciune Wilt şi se ridică de la masă.

În spatele lui Eva pufni. Nu era niciodată pregătită să discute despre sex în faţa cvadrupletelor.

— Ţie-ţi convine foarte bine! spuse ea, revenind la problema maşinii, care îi provoca o nemulţumire autentică. Tu nu trebuie decât să…

— Prind un autobuz, zise Wilt şi se repezi să iasă din casă înainte ca Eva să se gândească la o replică potrivită.

De fapt nici n-a fost nevoie de autobuz. A fost luat din drum de Chesterton, de la catedra de Electronică, şi i-a ascultat tânguielile despre reducerile de buget şi de ce nu făceau aşa ceva la cei de la Aptitudini Comunicaţionale, ca să scape de câţiva dintre puturoşii ăia de la Studii Liberale.

— Ei, doar ştii şi tu cum merge treaba! îi zise Wilt când se dădu jos din maşină la Tehnic. Noi trebuie să compensăm inexactităţile ştiinţei.

— Nu ştiam că există aşa ceva, răspunse Chesterton.

— Elementul uman, îi zise enigmatic Wilt şi traversă biblioteca, după care urcă în lift şi se duse în biroul său.

Elementul uman îl aştepta chiar acolo.

— Eşti de o lipsă de punctualitate mortală, Henry, îi spuse directorul adjunct. Wilt îl scrută o vreme cu privirea. De obicei se înţelegea destul de bine cu adjunctul.

Şi tu arăţi destul de mortal în dimineaţa asta, răspunse el. De fapt, dacă nu te-aş fi auzit vorbind, aş fi zis chiar că eşti un mort ambulant. Care-i problema? Ai avut parte de distracţie cu nevasta?

Directorul adjunct fu străbătut de un fior. Încă nu reuşise să depăşească şocul trăit la vederea primului cadavru din viaţa lui, în carne şi oase, nu pur şi simplu în coşciug, iar încercarea de a îneca amintirea aceea în alcool nu îi reuşise deloc.

Pe unde naiba ai umblat azi-noapte?

Ei, pe ici, pe colo… parcă nu ştii cum e? răspunse Wilt.

N-avea nici cea mai mică intenţie să-i spună directorului adjunct că predase şi în afara colegiului.

Nu, nu ştiu, zise adjunctul. Am încercat să te sun acasă şi n-am reuşit să dau decât de un afurisit de robot telefonic!

Ăsta trebuie să fi fost unul din computerele noastre, zise Wilt. Au pus cvadrupletele un program acolo. Presupun că-i ceva înregistrat pe bandă. Ce-i drept, e foarte util. Ţi-a spus să te duci dracului?

De câteva ori, răspunse directorul adjunct.

— Minunile ştiinţei. Tocmai l-am ascultat pe Chesterton, care lăuda…

Şi eu tocmai l-am ascultat pe inspectorul de poliţie, i-o tăie directorul adjunct. În problema domnişoarei Lynchknowle. Vrea să te vadă.

Wilt înghiţi un nod. Domnişoara Lynchknowle n-avea nici cea mai mică legătură cu închisoarea. Nu mai pricepea nimic. În orice caz, n-aveau cum să ajungă atât de repede la el. Sau puteau?

— Domnişoara Lynchknowle? Ce-i cu ea?

— Vrei să spui că n-ai auzit?

— Ce să aud? întrebă Wilt.

— Ea e fata care era în toaletă, îi explică directorul adjunct. A fost găsită moartă aseară în sala cazanelor.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Wilt. E îngrozitor!

— Exact. În orice caz, azi-noapte pe-aici roia de poliţişti, iar azi-dimineaţă a apărut un tip nou. El e cel care vrea să stea puţin de vorbă cu tine.

O porniră amândoi pe coridor, îndreptându-se spre biroul directorului. Acolo aştepta inspectorul Hodge, însoţit de încă un poliţist.

— E doar o problemă de rutină, domnule Wilt, îi spuse inspectorul când directorul adjunct părăsi încăperea. I-am interogat deja pe doamna Bristol şi pe alţi câţiva angajaţi de-aici. Aşadar, din câte am înţeles, dumneata i-ai fost profesor domnişoarei Lynchknowle?

Wilt dădu din cap că da. Experienţele sale anterioare cu poliţiştii nu-l încurajau să spună mai mult decât trebuia să spună. Cretinii ăştia reuşeau întotdeauna să interpreteze totul în cel mai răuvoitor mod.

— I-ai predat engleza? continuă inspectorul.

— Predau engleza la anul III Secretare-şef, da, precizã Wilt.

— Joi după-amiaza, de la ora două şi cincisprezece?

Wilt dădu iarăşi din cap că da.

— Şi n-ai observat nimic ciudat la ea?

— Ciudat?

— Ceva care ar fi putut sugera că e dependentă de droguri, domnule.

Wilt încercă să se gândească. Din punctul lui de vedere, fetele de la Secretare-şef erau toate ciudate. Da, mai ales în contextul Colegiului Tehnic. În primul rând, toate veneau din „familii mai bune“ decât majoritatea celorlalţi elevi şi studenţi şi, cu părul lor făcut permanent şi discuţiile despre mămicile şi tăticuţii lor, care erau

cu toţii fermieri bogaţi sau angajaţi pe undeva prin armată, păreau să fi aterizat aici direct din anii ’50.

— Bănuiesc că era uşor diferită de celelalte fete din clasă, zise el în cele din urmă. De exemplu, era raţa aceea…

— Raţa? interveni Hodge.

— Da, avea obiceiul să aducă la ore o raţă căreia îi spunea Humphrey. Era un deranj al dracului să ai o raţă la oră, dar bănuiesc că pe fată o liniştea faptul că avea la ea o chestie din aia blănoasă.

— Blănoasă? întrebă Hodge. Raţele nu au blană. Au pene.

— Nu şi asta, explică Wilt. Era ca un ursuleţ. Ştiţi, era împăiată. Doar nu vă imaginaţi că aş fi acceptat la orele mele o raţă vie, care să se găinăţeze peste tot, nu?

Inspectorul Hodge nu spuse nimic. Începea să-i displacă Wilt ăsta.

— În afară de dependenţa asta mai stranie a fetei, nu-mi vine în cap nimic altceva notabil în legătură cu ea. Vreau să zic că nu avea convulsii, nu părea exagerat de palidă şi nici măcar nu îşi schimba brusc dispoziţia, cum te-ai aştepta să vezi la junkies.

— Înţeleg, spuse Hodge, abţinându-se să lanseze comentariul cum că domnul Wilt părea exagerat de bine informat despre simptomele specifice consumului de droguri. Şi dumneata ai fi de părere că se consumă excesiv de multe droguri în incinta colegiului?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Wilt. Deşi acum, dacă stau bine să mă gândesc, presupun că s-ar putea să fie destui, ţinând cont de numărul de elevi pe care-i avem. N-am de unde să ştiu. Nu-i domeniul meu.

— Chiar aşa, domnule, spuse inspectorul, simulând respectul.

— Şi-acum, dacă nu vă supăraţi, eu am treabă, anunţă Wilt.

Inspectorul nu se supără.

— N-am scos prea multe de-aici, comentă sergentul după ce Wilt ieşi.

— Niciodată nu scoţi prea multe când ai de-a face cu ticăloşi cu-adevărat deştepţi, spuse Hodge.

— Eu tot nu pricep de ce nu l-aţi întrebat de ce s-a dus în altă toaletă şi ce i-a spus secretara. Hodge zâmbi.

— Dacă chiar vrei să ştii, n-am făcut-o fiindcă nu vreau să-i stârnesc nici cel mai mic grăunte de bănuială. De-aia n-am făcut-o. L-am verificat pe domnul ăsta Wilt şi e-un flăcău tare şmecher. Zău că da! L-a băgat în cofă pe bătrânul Flint, nu? Şi de ce? îţi spun eu de ce. Fiindcă Flint a fost suficient de prost ca să facă exact ce voia Wilt. L-a arestat, l-a frecat la anchetă, iar domnul Wilt a scăpat basma curată cu afurisita aia de crimă. Eu n-o să mă las prins în aceeaşi capcană.

— Dar omul n-a comis nicio crimă! N-a îngropat altceva decât o blestemată de păpuşă gonflabilă! spuse sergentul.

— Hai, lasă-mă! Doar nu crezi că nemernicul a făcut-o fără să aibă un motiv! Astea-s tâmpenii!

Nu, gagiul învârtea altceva şi-a avut nevoie de o acoperire, pentru el şi dama lui, aşa că a aruncat o momeală şi Flint a muşcat din ea. Boşorogul ăla nu s-ar prinde că e dus de nas nici dacă i-ai arăta negru pe alb! Ardea aşa de tare să-l prindă la înghesuială pe Wilt cu păpuşa aia, încât nu a mai fost în stare să vadă pădurea din cauza copacilor.

Sergentul Runk reuşi să-şi croiască drum prin hăţişul metaforelor, dar nu ieşi mult mai lămurit din mijlocul lor.

— Cu toate astea, zise el în cele din urmă, nu îmi vine să cred că un profesor de aici e băgat în afaceri cu droguri. Nu-l văd vânzând marfă de-asta. Unde-i stilul de viaţă specific? N-are nici casă mare şi nici maşină de lux. Nu e înscris la niciun club select. Nu se potriveşte cu tipicul.

— Dar nici n-are cine ştie ce salariu aici, remarcă Hodge. Aşa că poate pune deoparte bani albi pentru zile negre. Oricum, noi tot îl verificăm, iar el nici n-o să aibă habar.

— Mie mi s-ar părea că prin zonă există şi variante mai de perspectivă, spuse sergentul.

Ce ziceţi de gagiul ăla de la restaurantul grecesc, Macropolis sau nu mai ştiu cum, ăla pe care l-aţi pus sub ascultare? Ştim că e pe heroină. Şi mai e şi aviatorul ăla tânăr de pe Siltown Road, ăla cu atelierul auto, cel pe care l-am ridicat pentru vătămare fizică gravă. Şi el îşi injecta marfă.

— Da, bine, dar Wilt e în interior, nu? Iar la ora actuală domnul Macropolis e plecat din ţară. Şi, oricum, n-am zis că Wilt e vinovatul. Din câte ştim noi până acum, fătuca putea să se fi dus foarte bine la Londra şi să-şi ia marfa de acolo. Situaţie în care nu mai e pe felia noastră. Eu nu tic decât că vreau să-mi păstrez mintea trează şi atentă, iar domnul Wilt mi-a trezit interesul. Asta-i tot.

Iar Wilt urma să-i trezească şi mai mult interesul peste o oră, atunci când s-au întors la secţia de poliţie.

— Şeful vrea să vă vadă, îi spuse sergentul de serviciu. E şi guvernatorul închisorii la el.

— Guvernatorul închisorii? întrebă Hodge. Şi ce vrea?

— Pe dumneata, dacă se poate, spuse sergentul.

Inspectorul Hodge ignoră poanta sergentului şi o porni spre coridor către biroul comisarului. După o jumătate de oră, când ieşi de acolo, mintea lui colcăia de dovezi circumstanţiale şi toate duceau, în modul cel mai clar, direct la Wilt. Wilt îi preda unuia dintre cei mai faimoşi răufăcători din Marea Britanie, care acum, din fericire, murise din pricina unei supradoze din propriile lui droguri. (Autorităţile închisorii se hotărâseră să indice prezenţa acelei cantităţi mari de heroină din salteaua lui Mecullum drept cauză a morţii în loc de fenobarbital, spre marea uşurare a gardianului-

şef Blaggs.) Wilt stătuse închis împreună cu Mecullum chiar în momentul în care fusese descoperit cadavrul domnişoarei Lynchknowle. Şi – lucrul cel mai semnificativ dintre toate – la o oră după ce Wilt părăsise închisoarea şi, probabil, aflase că poliţiştii aveau o treabă la Tehnic, sunase la închisoare fără să-şi spună numele şi lăsase un mesaj aiurea despre o presupusă evadare în masă, iar Mecullum luase brusc supradoza aceea.

Dacă toate chestiile astea, luate laolaltă, nu sugerau ceva ce se apropia de certitudinea că Wilt era implicat în afacere, atunci Hodge nu mai ştia ce e aia certitudine. Oricum, combinate cu ceea ce ştia deja despre trecutul lui Wilt dădeau ceva cert. Pe de altă parte, mai era totuşi şi stânjenitoarea problemă a dovezii. Unul dintre dezavantajele sistemului juridic britanic, de care Hodge s-ar fi dispensat bucuros în cruciada lui împotriva lumii interlope, era acela că mai întâi trebuia să-l convingi pe şeful Procuraturii că exista un caz în care trebuiau declanşate procedurile legale, după care trebuia să te duci şi să prezinţi dovezi care să convingă un judecător senil şi un juriu de filantropi naivi, dintre care jumătate au fost deja cumpăraţi, că un ticălos notoriu este într-adevăr vinovat. Iar Wilt nu era un ticălos notoriu. Nemernicul era al dracului de subtil, iar pentru a-l băga la zdup pe un afurisit din ăsta îţi trebuiau dovezi beton, nu glumă.

Ascultaţi! le spuse inspectorul Hodge sergentului Runk şi micului grup de poliţişti în civil care constituiau echipa lui personală de acţiune. N-am chef să o facem de oaie, aşa că operaţiunea trebuie să fie una sub acoperire şi când spun asta, înseamnă strict sub acoperire. Nimeni, nici măcar comisarul, nu trebuie să ştie ce se întâmplă, aşa că o să-i dăm operaţiunii numele de cod „Flint. În felul ăsta nimeni n-o să bănuiască nimic. Oricine din secţia asta poate să spună liniştit „Flint", că nici n-o să fie băgat în seamă.

Asta ar fi una la mână. A doua la mână: vreau ca domnul Wilt să fie filat douăzeci şi patru de ore, fără întrerupere. Şi cineva s-o fileze şi pe madama lui. Să n-o daţi în bară! Începând cu momentul de faţă, vreau să ştiu ce fac oamenii ăştia în fiecare clipă din zi şi din noapte.

— Dar n-o să fie puţin cam dificil? întrebă sergentul Runk. Zi şi noapte! Nu avem nicio posibilitate să strecurăm pe cineva la filaj în casă la ei şi…

— Le punem microfoane, asta facem! zise Hodge. Mai târziu. Mai întâi o să schematizăm stilul lor de viaţă pe baza unui orar cotidian. În ordine?

— În ordine, se auziră ca un ecou glasurile echipei.

Mai schematizaseră o dată viaţa unui comerciant de peşte cu cartofi prăjiţi şi a familiei lui, pe care Hodge îi bănuise că erau implicaţi în pornografia hardcore, pe cea a unui fost dirijor de cor – de data asta din cauza băieţilor din cor şi pe cea a unui domn şi a unei doamne Pateli numai din pricina numelui lor. În fiecare dintre cazuri, schematizarea nu reuşise să confirme bănuielile inspectorului, care erau de fapt complet neîntemeiate, dar stabilise câteva adevăruri de netăgăduit: că vânzătorul de peşte cu cartofi prăjiţi îşi deschidea prăvălia la ora şase după-amiaza, cu excepţia duminicilor, că dirijorul de cor avea o relaţie amoroasă fericită şi viguroasă cu nevasta unui luptător de wrestling şi că, oricum, avea o aversiune ce ajungea aproape până la alergie faţă de băieţei şi că familia Pateli mergea la librăria orăşenească în fiecare marţi, că domnul Pateli lucra ca voluntar cu normă întreagă la handicapaţii mental, în vreme ce doamna Pateli servea, tot pe bază de voluntariat, mese la domiciliu pentru cetăţenii defavorizaţi, în cadrul programului Masa pe Roţi. Hodge justificase timpul pierdut şi cheltuielile făcute susţinând că nu fusese vorba

decât despre nişte misiuni de instruire, ce îi pregăteau pe oamenii săi pentru cele veritabile.

— Aşa stau lucrurile, continuă Hodge. Dacă reuşim să-l băgăm în cofă pe tip înainte ca Scotland Yard-ul să preia ancheta, ne-am scos într-un mare fel! O să mai organizăm şi un dispozitiv de supraveghere la Tehnic. Chiar acum mă duc eu acolo ca să vorbesc cu directorul despre asta. Între timp Pete şi Reg pot să se deplaseze la cantină şi la Sala Comună a elevilor şi să pretindă că sunt studenţi de colegiu din ani mai mari, daţi afară de la Essex sau de la vreo altă universitate din cauza drogurilor.

Într-o oră Operaţiunea Flint se lansase deja. Pete şi Reg, îmbrăcaţi în mod adecvat în costume de piele care i-ar fi alarmat şi pe cei mai duri dintre îngerii Iadului, goliseră deja de lume Sala Comună de la Tehnic, graţie limbajului lor şi a presupoziţiei neverificate cum că toată lumea îşi băga heroină în venă. Ajuns în biroul directorului, inspectorul Hodge avea cam acelaşi efect asupra directorului şi a directorului adjunct, căruia simpla idee că Tehnicul era centrul de distribuţie a drogurilor din Fenland i se părea înfiorătoare. Celor doi nu le plăcu foarte tare nici propunerea de a se procopsi cu cincisprezece copoi subdezvoltaţi din punct de vedere educaţional, care să apară în postura de studenţi de colegiu maturi.

În perioada asta a anului? întrebă directorul. Dar, la naiba, e aprilie! Nu înmatriculăm studenţi maturi în timpul semestrului ăstuia. Nu înmatriculăm pe nimeni, dacă tot veni vorba. Toţi vin în septembrie! Şi, oricum, unde dracu' am putea să-i plasăm?

Presupun că n-ar fi nicio problemă dacă le-am spune „studenţi în practică pedagogică", mini adjunctul directorului. În felul ăsta ar putea să stea în orice clasă şi la orice oră vor fără să trebuiască să spună prea multe.

— Tot o să pară al naibii de ciudat! zise directorul. Şi, să fiu sincer, povestea asta nu-mi place absolut deloc.

Numai afirmaţia inspectorului cum că nici lordul, nici şeful poliţiei şi – lucrul cel mai grav dintre toate – nici ministrul de Interne nu erau deloc încântaţi de cele ce se petreceau la Tehnic a înclinat balanţa în favoarea lui.

— Dumnezeule, ce individ înfiorător! a exclamat directorul după ce inspectorul a părăsit biroul. Credeam că Flint era destul de rău, dar tipul ăsta e chiar şi mai afurisit! Cum se face că poliţiştii sunt aşa de antipatici? Când eram copil, erau cu totul altfel.

— Presupun că şi infractorii erau cu totul altfel, comentă directorul adjunct. Vreau să zic că nu pare să fie prea distractiv să ai de-a face cu puşti cu ţeava retezată şi cu huliganii care aruncă în tine cu cocteiluri Molotov. E de-ajuns ca să-l facă afurisit pe orice om.

— Ciudat, spuse directorul şi nu mai continuă discuţia.

* * *

între timp Hodge îl pusese pe Wilt sub supraveghere permanentă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe sergentul Runk.

— Wilt e tot la Colegiul Tehnic, aşa că încă nu am reuşit să îl reperăm, iar nevastă-sa n-a făcut încă mai nimic, cu excepţia cumpărăturilor.

Numai că exact în timp ce sergentul spunea asta, Eva acţiona deja într-o manieră calculată să stârnească suspiciune. Avusese inspiraţia să o sune pe doctoriţa Kores şi să-şi programeze o consultaţie. De unde îi venise inspiraţia, Eva n-ar fi putut să spună, dar avea legătură în parte cu un articol pe tema sexului şi a menopauzei, pe care îl citise în revista ei de la supermarket şi care se intitula „Fără pauză la pauză importanţa preludiului după vârsta de patruzeci de ani, şi în

parte cu faptul că îl zărise pe Patrick Mottram, la casa de marcat, unde acesta obişnuia odinioară să o vrăjească pe cea mai drăguţă fetişcană de-acolo. De data aceasta bărbatul aruncase priviri drăgăstoase exclusiv spre batoanele de ciocolată şi începuse să calce degajat, cu privirea nepăsătoare a insului pentru care consumarea în taină a unui kilogram de Cadbury cu fructe şi alune ar fi fost culmea experienţei senzuale. Dacă doctoriţa Kores reuşise să-l aducă într-o asemenea stare pe cel mai focos mascul din Ipford, atunci existau toate şansele să poată produce şi efectul contrar în cazul lui Henry.

În timpul mesei de prânz, Eva reciti articolul şi, ca întotdeauna când era vorba despre sex, rămase blocată. Toate prietenele ei dădeau impresia că au parte de foarte mult – ori cu soţii lor, ori cu altcineva – şi părea evident că era ceva important, altfel oamenii n-ar fi scris şi n-ar fi discutat atât de mult despre el. Totuşi, Eva încă mai avea probleme să împace asemenea idei cu felul în care fusese ea educată. Uite că mama ei greşise foarte tare că o tot bătuse la cap să rămână fecioară până la căsătorie. Acum Eva înţelegea asta. Ea n-avea să facă în niciun caz acelaşi lucru cu cvadrupletele. Nici n-avea de gând să le facă să devină nişte curvuliţe, cum erau fetele Hatten, care se machiau de la paisprezece uni şi umblau brambura pe motociclete cu tot fulul de tinerei prost crescuţi. Dar mai târziu, când vor avea optsprezece ani, atunci n-o să fie nicio problemă. Aveau nevoie de experienţă Înainte de căsătorie, nu să ajungă să se căsătorească pentru ca să…

Eva se opri. Asta nu era adevărat. Ea nu se măritase cu Henry doar pentru sex. Se iubiseră cu adevărat. Desigur, Henry o pipăise şi o giugiulise, dar niciodată agresiv, cum făceau unii dintre băieţii cu care mai ieşise. Dacă ora vorba pe-aşa, fusese mai degrabă timid şi ruşinat, iar ea a trebuit să-l încurajeze. Mavis avea dreptate când îi spunea că-i

o femeie plină de viaţă. Îi plăcea să facă sex, dar numai cu Henry. Nu avea de gând să se apuce de amantlâcuri şi în niciun caz cu fetiţele în casă. Trebuia să dea un exemplu, iar familiile destrămate erau ceva rău. Pe de altă parte, existau şi familii în care ambii părinţi se certau mereu şi se urau unul pe altul. Aşadar, şi divorţul era un lucru bun. Nu că aşa ceva le-ar fi ameninţat cumva căsnicia. Numai că pur şi simplu avea şi ea dreptul la o viaţă sexuală mai satisfăcătoare, iar dacă Henry era prea timid ca să ceară ajutor – ceea ce, de altfel, era adevărat –, atunci trebuia s-o facă ea în locul lui. Aşa că Eva sunase la doctoriţa Kores şi aflase cu surprindere că putea să meargă la ea pe la două şi jumătate.

Eva o pornise într-acolo fără să observe că are o escortă de două maşini şi patru poliţişti, iar la capătul lui Perry Road prinsese autobuzul care o ducea la Silton şi la ferma de ierburi în dezordine a doctoriţei Kores. „Bănuiesc că nu are timp să pună totul la punct, se gândi Eva când trecu peste câteva răsadniţe vechi şi pe lângă un cultivator ruginit, îndreptându-se spre casă.

Totuşi, se simţi puţin demoralizată de lipsa de organizare de-acolo. Dacă aia ar fi fost grădina ei, nu ar fi arătat aşa. Dar, pe de altă parte, fiecare creatură organică avea tendinţa de a acţiona în felul ei caracteristic, iar doctoriţa Kores avea reputaţia unei persoane excentrice. De fapt, Eva chiar se pregătise să se confrunte cu cine ştie ce făptură bătrână şi scofâlcită, învelită într-un şal împletit, dar uşa se deschise şi în faţa ei apăru o femeie aspră, cu un sacou alb, care stătea în picioare şi o privea printr-o pereche de ochelari cu lentile de un azuriu ciudat.

— Doamna Wilt?

I se păruse Evei sau percepuse o uşoară duritate germanică în felul în care femeia pronunţase „W“? Dar înainte să apuce să mediteze asupra problemei, se văzu condusă pe un coridor până într-un cabinet

de consultaţii. Eva aruncă o privire temătoare în jur, iar doctoriţa se aşează pe un scaun din spatele biroului.

— Aveţi probleme? întrebă aceasta din urmă. Eva se aşează.

— Da, spuse ea, jucându-se nervoasă cu bareta poşetei şi dorindu-şi să nu-şi fi fixat consultaţia asta.

— Cu soţul dumneavoastră, parcă aşa mi-aţi spus, nu?

— Păi… nu chiar cu el neapărat, începu Eva, pornindu-se să-l apere pe Henry.

La urma urmei, nu era vina lui că nu avea atât de multă energie ca alţi bărbaţi.

— Chestia e că… e… adică… nu e atât de activ pe cât ar putea fi.

— Din punct de vedere sexual?

Eva dădu din cap că da.

— La câţi ani? continuă doctoriţa Kores. _La Henry vă referiţi? Patruzeci şi trei împlineşte patruzeci şi patru în martie, anul viitor. E în…

Dar se văzu clar că doctoriţa Kores nu era interesată de zodia în care era Wilt

— Şi gradientul sexual a scăzut brusc.

— Presupun că da, răspunse Eva, întrebându-se ce-o fi ăla un gradient sexual.

— Maximum de activitate pe săptămână, va rog. Eva se uită intimidată la lampa de birou Anglepoise cu braţe reglabile şi încercă să se gândească.

— Păi, imediat după ce ne-am căsătorit…

Se opri.

— Continuaţi! îi ordonă doctoriţa Kores.

— Ei bine, într-o noapte de care îmi amintesc, Henry a făcut-o de trei ori, spuse Eva, împroşcând propoziţia afară din gură. Desigur, s-a întâmplat doar o dată.

Pixul doctoriţei se opri.. „

— Vă rog să-mi explicaţi! zise ea. Mai întâi aţi spus că a fost activ sexual de trei ori într-o noapte. Iar după aceea aţi spus ca a fost activ doar o dată.

Vreţi să spuneţi ca doar cu prima ocazie a avut loc o ejaculare seminala.

— Drept să vă spun, nu prea ştiu, răspunse Eva. Nu-ţi poţi da seama prea uşor, nu. Doctoriţa Kores o privi nedumerită.

— Haideţi să mă exprim altfel. La apogeu fiecărui episod a existat un spasm penal.

— Presupun că da, răspunse iar Eva. A trecut destul de mult timp de-atunci şi tot ce-mi amintesc e că Henry era foarte-foarte obosit a doua zi

— În ce an s-a petrecut asta? întreba doctoriţa după ce scrise cu pixul „spasm perna incert”.

— În 1963. În iulie, zise Eva. Îmi amintesc exact fiindcă eram în vacanţă, într-o excursie în ţinutul Peak, iar Henry zicea că pică de oboseală.

— Foarte amuzant, comentă sec doctoriţa Kores. Şi acela a fost maximumul performanţei sale sexuale?

— A mai făcut-o de două ori în 1970, de ziua lui de naştere…

— Iar media a fost de câte ori pe săptămână? întrebă doctoriţa Kores, hotărâtă în mod evident s-o împiedice pe Eva să introducă în discuţie orice element cât de cât uman.

— Media? A, da… păi, de obicei era o dată sau de două ori pe săptămână, dar acum sunt norocoasă dacă se întâmplă o dată pe lună, iar uneori ni se întâmplă să treacă şi mai mult.

Doctoriţa Kores îşi linse buzele ei subţiri şi lăsă pixul din mână.

— Doamnă Wilt, începu ea, rezemându-se de birou şi formând un triunghi cu degetele arătătoare şi cele mari de la ambele mâini. Eu mă ocup exclusiv de problemele feminine într-un context social dominat de masculi şi, să fiu sinceră, consider că atitudinea dumitale faţă de relaţia pe care o ai cu soţul este de o docilitate excesivă.

— Chiar credeţi asta? exclamă Eva, începând să se învioreze. Henry zice mereu că sunt prea înfiptă.

— Vă rog! începu doctoriţa, străbătută de ceva ce aducea cu un fior. Nu mă interesează absolut deloc părerile soţului dumitale sau persoana lui. Dacă dumneata preferi să faci altfel, e treaba dumitale. Treaba mea este să te ajut pe dumneata ca fiinţă complet independentă şi, ca să fiu sinceră, auto-obiectivizarea dumitale mi se pare dezagreabilă în cel mai înalt grad.

— Îmi pare rău! spuse Eva, întrebându-se ce Dumnezeu o fi aia auto-obiectivizare.

De exemplu, ai afirmat în mod repetat că aici te citez – „A făcut-o de trei ori“ şi apoi iarăşi „A mai făcut-o de două ori!“.

— Păi chiar aşa a fost, ripostă Eva.

— Şi pe cine a făcut el? Pe tine? spuse cu îndârjire doctoriţa.

— N-am vrut să se înţeleagă ceva de genul ăst… începu Eva. Dar doctoriţa Kores nu mai putea ti oprita

— Ba chiar şi verbul „a făcut” sau cuvântul făcut" reprezintă o acceptare tacită a violului domestic. Ce-ar fi zis soţul tău dacă l-ai fi făcut tu pe el?

— O, nu cred că lui Henry i-ar plăcea aşa ceva! zise Eva. Vreau să zic că nu-i chiar aşa de mare în… şi…

— Nu te supăra, interveni doctoriţa, dar mărimea nu are nicio treabă aici! Importantă este problema atitudinii! Eu sunt gata să te ajut numai în cazul în care faci un efort susţinut ca să te vezi pe tine însăţi ca lider în relaţia voastră în dosul ochelarilor ei cu lentile azurii, ochii doctoriţei se îngustară.

— Desigur că o să încerc, spuse Eva.

— O să reuşeşti! îi sâsâi doctoriţa. Este esenţial s-o faci! Repetă după mine: „O să reuşesc!“

— O să reuşesc! zise Eva.

— Sunt superioară! spuse doctoriţa Kores.

— Da, zise şi Eva.

— Nu „Da!“, şuieră doctoriţa, uitându-se lung şi parcă şi mai ciudat în ochii Evei. „Sunt superioara!

— Sunt superioară, spuse supusă Eva.

— Acum ambele!

— Ambele, zise Eva.

— Nu asta! Vreau să te aud cum repeţi ambele remarci. Mai întâi…

— O să reuşesc, spuse Eva, care până la urmă înţelesese ideea. Sunt superioară.

— Încă o dată!

— O să reuşesc! Sunt superioară!

— Bine, spuse doctoriţa. Ca să pot să te ajut, ai neapărată nevoie să îţi impui atitudinea psihică corectă. O să repeţi aceste instrucţiuni personale de trei sute de ori pe zi. Ai înţeles?

— Da, răspunse Eva. Sunt superioară. O să reuşesc.

— Încă o dată! insistă doctoriţa.

În următoarele cinci minute Eva rămase înţepenită în fotoliu şi repetă afirmaţiile acestea, în timp ce doctoriţa Kores o fixă cu privirea drept în ochi, fără să clipească vreodată.

— Ajunge! decise ea într-un sfârşit. Desigur, înţelegi şi ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Oarecum, răspunse Eva. E ceva legat de ceea ce spunea Mavis Mottram despre femeile care preiau rolul conducător în lume, nu?

Doctoriţa Kores se lăsă pe spate în fotoliul ei, surâzând vag.

— Doamnă Wilt, începu ea, în ultimii treizeci şi cinci de ani am studiat neîntrerupt problema superiorităţii sexuale a genului feminin în lumea mamiferelor. Chiar şi în copilărie eram fascinată de obiceiurile de împerechere ale arahnoidelor. Mama mea era un fel de expert în domeniu înainte de a face pasul acela atât de nefericit – de a se căsători cu taică-meu, înţelegi?

Eva dădu din cap aprobator. Spre norocul ei, îi scăpase trimiterea la păianjeni, dar era prea

fascinată ca să nu înţeleagă că, indiferent ce «punea doctoriţa Kores, era ceva important.

Mintea ei stăruia la viitorul cvadrupletelor.

— Dar, continuă doctoriţa, propria mea muncă du cercetare s-a concentrat asupra formelor superioare de viaţă şi în particular asupra talentelor infinit superioare ale genului feminin în domeniul supravieţuirii. La fiecare nivel de dezvoltare rolul masculului este unul subordonat, iar femela demonstrează o adaptabilitate care asigură supravieţuirea speciei. Numai în universul uman – şi chiar şi acolo exclusiv într-un context social şi nu într-unul pur biologic – acest proces a fost inversat. Inversarea respectivă a fost realizată de caracterul concurenţial şi militarist al societăţii în care forţa brută a masculinului şi-a găsit justificarea oprimării la care e supus femininul. Până aici eşti de acord?

— Da, presupun că da, spuse Eva, căreia demonstraţia i se păruse greu de urmărit, deşi reuşea să-şi dea seama că avea un anumit soi de logică.

— Bun, spuse doctoriţa Kores. Iar acum ajungem la criza mondială, în care distorsionarea de tip masculin a progresului ştiinţific în scopuri militare a făcut probabilă exterminarea vieţii pe planetă. Femeile sunt singurele care pot să salveze viitorul.

Aici femeia făcu o pauză şi o lăsă pe Eva să savureze o asemenea perspectivă.

— Din fericire, reluă ea, tot ştiinţa ne-a pus la dispoziţie mijloacele să facem aşa ceva.

În societatea automatizată contemporană, forţa fizică pură a masculului şi-a pierdut avantajul. Bărbatul este redundant, iar acum, în epoca computerelor, femeile sunt cele care vor deţine puterea. Ai citit, desigur, despre studiile făcute la St. Andrew’s! S-a dovedit că femeile au un corpus collossum mai mare decât bărbaţii.

— Un corpus collossum? întrebă Eva.

O sută de milioane de neuroni, reţele neurale care fac conexiunile între emisferele creierului şi joacă un rol fundamental în transferul informaţiilor. Atunci când lucrezi cu computerul, acest schimb reciproc are o semnificaţie supremă. S-ar putea ca el să însemne pentru epoca electronicii ceea ce au însemnat muşchii pentru epoca materială…

Şi doctoriţa Kores continuă să vorbească încă douăzeci de minute, deplasându-se cu o fervoare aproape nebunească de la demonstraţia raţională de tip feminist la afirmaţiile seci. Pentru Eva, care era dintotdeauna înclinată să accepte entuziasmul fără niciun pic de discernământ, doctoriţa părea să întruchipeze tot ceea ce era mai demn de admirat în lumea intelectuală, în care ea nu fusese inclusă niciodată. Abia în clipa în care doctoriţa dădu impresia că se scufundă în fotoliu îşi aminti şi Eva motivul pentru care venise.

În legătură cu Henry… începu ea şovăitoare.

Preţ de o clipă, doctoriţa Kores continuă să se concentreze asupra unui viitor în care probabil că nu existau bărbaţi. Abia după aceea se târî înapoi în prezent.

O, da, soţul dumitale, zise ea, aproape indiferentă. Doreşti ceva care să-l stimuleze sexual, aşa-i?

— Dacă e posibil, spuse Eva. El n-a fost niciodată…

Dar doctoriţa Kores o întrerupse cu un râs aspru.

Doamnă Wilt, începu ea, te-ai gândit la posibilitatea ca lipsa de activitate sexuală a soţului dumitale să fie doar ceva aparent?

— Mă tem că nu înţeleg.

— O altă femeie, poate?

— O, nu! sări Eva. Henry nu-i genul ăla! Zău că nu-i!

— Sau poate o homosexualitate latentă?

— Dacă ar fi fost astfel, nu s-ar fi însurat cu mine, nu credeţi? întrebă Eva, de-acum şocată de-a

binelea.

Doctoriţa Kores îi aruncă o privire critică. În astfel de momente credinţa ei în superioritatea înnăscută a femininului îi era pusă la grea încercare.

— Se ştie foarte clar… începu ea să spună printre dinţi.

Tocmai se pregătea să deschidă o discuţie despre viaţa de familie a lui Oscar Wilde, când se auzi soneria de pe coridor.

— Scuză-mă o clipă, spuse atunci femeia şi ieşi grăbită din încăpere. Când se întoarse, intră pe altă uşă.

— Dispensarul meu, explică ea. Am aici o tinctură care s-ar putea dovedi benefică. Doar că dozajul este problematic. Ca multe alte tratamente medicamentoase, conţine elemente care, dacă sunt luate în exces, provoacă în mod cert efecte secundare. Trebuie să te avertizez să nu depăşeşti doza prescrisă cu mai mult de cinci mililitri. Ai la dispoziţie aici şi o seringă, pentru maximum de precizie în măsurare. În limitele specificate, tinctura va produce rezultatul dorit, în afara acelor limite, eu nu-mi asum nicio responsabilitate. Bineînţeles, vei trata problema cu maximum de confidenţialitate. Ca savant, nu pot să fiu trasă la răspundere pentru aplicarea eronată a unor formule atestate.

Eva puse sticla de plastic în poşetă şi o porni pe coridor. În timp ce trecu pe lângă cultivatorul ruginit şi pe lângă răsadniţele sparte, mintea ei se văzu prinsă într-un vârtej de impresii contradictorii. Era ceva ciudat cu doctoriţa Kores. Nu că ar fi spus ceva aiurea, fiindcă Eva îşi dădea seama că vorbele ei aveau sens. Era vorba mai degrabă de felul în care le rostea şi felul în care se purta. Trebuia să discute problema cu Mavis. Cu toate acestea, în timpul cât aşteptă în staţia de autobuz, se trezi că îşi repetă aproape mecanic în sinea ei „Sunt superioară. O să reuşesc.”

La o sută de metri depărtare de ea, doi dintre agenţii în civil ai inspectorului Hodge o urmăreau şi îşi notau ora şi locul unde erau. Schematizarea vieţilor celor din familia Wilt începuse foarte serios.

9

Şi continuă la fel de serios. Timp de două zile mai multe echipe de detectivi îi supravegheară pe cei din familia Wilt şi îi raportară inspectorului Hodge, care consideră că toate semnalele erau neechivoce. Mai ales vizita Evei la doctoriţa Kores era extrem de acuzatoare.

— Fermă de ierburi? S-a dus la o fermă de ierburi din Silton? întrebă neîncrezător inspectorul.

După patruzeci şi opt de ore aproape integral nedormite şi după la fel de multe ceşti de cafea fără zahăr, nici lui nu i-ar fi prins rău un pic de medicină alternativă.

— Şi a ieşit de acolo cu o sticlă mare de plastic?

— Aşa se pare, spuse detectivul.

Plătise şi el din greu pentru încercarea de a ţine pasul cu Eva. Şi cu cvadrupletele.

— Din câte mi-am dat eu seama, a intrat acolo cu o sticlă. Noi n-am văzut decât când scotea sticla din poşetă în timp ce aştepta autobuzul.

Hodge îi ignoră raţionamentul. Din punctul lui de vedere, suspecţii care vizitau ferme de ierburi şi după aceea aveau sticle în poşetă erau neîndoielnic vinovaţi.

Dar ceea ce i-a stârnit cel mai tare interesul în acea după-amiază, puţin mai târziu, a fost apariţia pe Oakhurst Avenue, la numărul 45, a lui Mavis Mottram.

„Subiectul ia fetiţele de la şcoală la ora 15.30“, citi el într-un raport scris, „ajunge acasă şi o femeie pleacă la volanul unui Mini“.

— Exact.

— Cum arată femeia?

În mod clar are cel puţin patruzeci de ani. Păr de culoare întunecată. Cam un metru şaizeci şi cinci.

Hanorac albastru, pantaloni kaki şi jambiere. A intrat la 15.55, a ieşit la 16.20.

— Aşadar, s-ar putea să fi preluat sticla?

Presupun că s-ar putea, dar nu a avut niciun fel de geantă şi sticla nu se vedea nicăieri.

— Şi după aceea?

— Nimic până la 17.30, când a venit acasă vecinul de alături. Uitaţi, aveţi totul scris aici în raport.

Ştiu asta, replică Hodge. Încerc doar să-mi fac o imagine de ansamblu. De unde ştiai că îl cheamă Gamer?

— Ei, ce naiba! După cum i s-a adresat femeia, ar fi trebuit să fiu surd ca o toacă ca să nu-l aud. Ca să nu mai spun că nevastă-sa are ceva cronic.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Gagiu ăsta, Gamer, intră pe poarta de la numărul 43, începu detectivul, şi după cinci minute uite-l iar afară, ca o mâţă opărită, iar nevastă-sa încearcă să-l oprească. Se repede roată până la alde Wilt şi-ncearcă să intre pe portiţa din spatele casei. Pune mâna pe închizătoarea de la portiţă şi-n clipa următoare-l văd lat pe spate, în stratul de flori, bâţâindu-se de parcă ar avea boala copiilor, iar madama lui urlă cum că i l-au omorât.

Deci vrei să-mi spui că portiţa din spate era electrificată? întrebă Hodge.

— Nu zic eu asta. El a zis-o. Adică atunci CÂnd a putut să vorbească şi a-ncetat cu bâţâiala. Doamna Wilt a ieşit din casă şi a vrut să ştie ce caută printre micsandrele ei. Numai ce a apucat omul să se ridice în picioare, că a şi început să zbiere că fututele alea de mâţe diavoleşti ale ei – sunt cuvintele lui, nu ale mele – au încercat să-l omoare, că i-au furat o statuetă pe care o avea la el în grădină şi au mutat-o în grădină la ele, după care au conectat portiţa din dos la reţeaua de curent electric din casă. Iar doamna Wilt i-a zis să nu fie prost şi că îl roagă frumos să nu folosească un asemenea limbaj vulgar în faţa fiicelor ei. După

aceea lucrurile s-au încâlcit un pic, fiindcă omul îşi voia statuia, iar femeia spunea că nu-i la ea şi că n-ar fi luat-o nici dacă el i-ar fi făcut-o cadou, fiindcă e murdară.

— Murdară? lătră Hodge. Ce-i murdar la ea?

— E una din chestiile alea cu un băieţel care face pipi. Şi-a pus-o în bazinul din curte.

Practic, femeia l-a numit pervers. Şi în tot timpul ăsta soţia tipului îl tot ruga să intre în casă şi s-o lase naibii de statuie afurisită, fiindcă or să-şi poată cumpăra oricând alta după ce vând casa. Asta a umplut paharul. „Să vindem casa?“ a urlat el. „Cui? Niciun nebun de legat n-ar cumpăra o casă alături de blestemaţii ăştia de-alde Wilt!“ Probabil că aici omul avea dreptate.

— Şi până la urmă ce s-a întâmplat? întrebă inspectorul Hodge, notându-şi în minte că avea un aliat în domnul Gamer.

— Ea a insistat ca el să vină să caute prin casă, ca să vadă dacă statuia lui e acolo, fiindcă nu vrea ca fetiţele ei să fie făcute hoaţe.

— Şi omul s-a dus? întrebă neîncrezător Hodge.

— Cam cu reţinere, zise detectivul. Şi-a ieşit tremurând şi jurându-se că a văzut-o clar acolo şi dacă ea nu crede că fetiţele alea au încercat să-l omoare, atunci de ce toate luminile din casă pâlpâie. Cu asta a dat-o gata şi i-a arătat cu degetul spre o bucată de sârmă care încă mai era legată de lama de curăţat bocancii din faţa porţii din dos a casei.

— Interesant, spuse Hodge. Şi era acolo?

Trebuie să fi fost, fiindcă femeia s-a tulburat tare, mai ales atunci când el i-a zis că aia era o dovadă pe care o s-o arate poliţiei.

Desigur că s-a tulburat! Doar mai avea încă în casă sticla aia cu drog, comentă Hodge. Nu-i de mirare că au blocat poarta din dos.

În mintea inspectorului se contură o nouă teorie.

— Ascultă-mă pe mine, de data asta suntem pe cale să dăm de ceva!

Până şi comisarul, care împărtăşea opinia lui cum că inspectorul Hodge era un pericol mai mare pentru cetăţeni decât escrocii mărunţi pe care îi aresta şi care l-ar fi trimis cu multă plăcere pe cretin la dirijarea circulaţiei, trebuia să admită că măcar de data asta inspectorul părea să fi pornit pe o pistă bună.

Tipul ăsta, Wilt, trebuie să fie el vinovat de ceva, mormăi el după ce studie raportul despre extraordinarele acţiuni ale acestuia din timpul pauzei de prânz.

De fapt Wilt stătea cu ochii în patru după asociaţii lui Mecullum şi îi reperase pe cei doi detectivi, plasaţi într-o maşină cu aspect şters, aproape imediat după ce ieşise de la Tehnic şi se pornise să-şi recupereze Fordul Escort din spate de la Breasla Sticlarilor, aşa că se lansă cu iuţeală

Într-o acţiune de evadare de sub urmărire, cu o tehnică pe care o învăţase uitându-se la televizor Iu filme poliţiste vechi. Astfel, Wilt intră în depăşiri duble pe drumuri înguste, dispăru cu maşina pe ulei strimte, printre clădiri, îşi cumpără mai multe articole complet inutile din magazinele cele mai aglomerate şi chiar intră în goană la Boots, ieşind |a fel de grăbit pe uşa din spate – şi abia după aceea o luă înspre local.

— S-a întors în parcarea de la Tehnic la ora 14.15, spuse comisarul. Unde-a fost până atunci?

— Mă tem că l-am pierdut, zise Hodge. Omul e un profesionist. Tot ce ştim e că s-a întors în viteză la volanul maşinii şi practic s-a năpustit în clădirea colegiului.

Nici atitudinea lui Wilt din momentul în care a părăsit Tehnicul în acea seară nu fusese calculată în aşa fel încât să inspire încredere în nevinovăţia sa. Când un ins iese pe uşa principală cu o pereche de ochelari fumurii pe ochi, un pardesiu cu gulerul ridicat şi o perucă pe cap (Wilt împrumutase una de la catedra de Teatru), îşi pierde jumătate de oră aşezat pe o bancă de lângă traseul de bowling pe

iarbă din Midway Park, studiind cercetător maşinile care treceau pe-acolo, iar apoi se strecoară iarăşi încet până în parcarea de la Tehnic, atunci nu încape nicio îndoială că se trece singur în categoria suspecţilor principali.

— Crezi că aştepta pe cineva? a întrebat comisarul. _Mai degrabă cred că încerca să-i avertizeze să plece, zise Hodge. Probabil că au ei un sistem de semnalizare. Complicii lui au trecut cu maşina pe-acolo, l-au văzut aşezat pe bancă şi au înţeles mesajul.

Bănuiesc că aşa stau lucrurile, comentă comisarul, care nu se putea gândi la vreo altă variantă cât de cât logică. Aşadar ne putem aştepta să avem o arestare rapidă. O să-i spun şefului poliţiei…

Eu n-aş spune asta, domnule, interveni Hodge. Aş zice doar că am dat în mod cert de un fir. Dacă e aşa cum zic eu, atunci aici avem în mod clar o structură mafiotă extrem de bine organizată. Nu vreau să mă grăbesc şi să fac o arestare rapidă când omul ăsta ar putea să ne ducă la sursa lui de bază.

Atunci asta e, spuse mohorât comisarul.

El sperase că felul în care Hodge va instrumenta cazul se va dovedi atât de eronat, încât i-ar permite să cheme echipa criminalistică regională. În loc de asta, afurisitul ăsta părea să se descurce cu succes. Iar după anchetă îşi va depune în mod cert dosarul pentru promovare şi o va şi obţine. Cu puţin noroc, în altă parte. Dacă nu, comisarul voia să îşi ceară el transferul altundeva. Şi mai exista şi şansa ca Hodge să o dea totuşi în bară.

Asta şi făcea Hodge la Tehnic. Insistenţa lui de a plasa acolo agenţi în civil deghizaţi în ucenici sau – lucru şi mai nepotrivit – ca studenţi în practică pedagogică făcu ţăndări dispoziţia corpului profesoral.

— Nu mai suport! îi spuse directorului dr. Cox, şeful catedrei de Ştiinţe. Nu-mi ajungea că trebuie

să le predau unora dintre studenţii cu care ne-am procopsit, acum mai trebuie să am pe cap şi un individ care-şi tot bagă nasul pe-acolo şi care habar n-are care-i diferenţa dintre un arzător Bunsen şi un aruncător de flăcări. Practic, tipul a incendiat laboratorul de la etajul al treilea. Şi în ceea ce priveşte ideea că ar fi cumva pe cale de a deveni profesor…

— Omul ăla nu trebuie să spună nimic. La urma urmei, au venit aici doar ca să supravegheze.

— Teoretic, zise dr. Cox. În realitate ăsta îi tot ia pe studenţii mei deoparte şi-i întreabă dacă nu pot să-i facă rost de nişte fluid de îmbălsămare. Dacă-l auzi, ai impresia că eu sunt şeful unei firme de pompe funebre.

Directorul îi explică termenul.

— Dumnezeule atotputernic! Acum nu mă mai mir că nenorocitul ăsta de tip m-a întrebat noaptea trecută dacă nu poate să rămână aici ca să facă inventarul la substanţele chimice.

La fel stăteau lucrurile şi în catedra de Botanică.

— De unde era să ştiu eu că aveam de-a face cu o poliţistă? se plânse domnişoara Ryfield. Şi, oricum, eu habar n-aveam că studenţii cultivă marijuana în ghivecele de la noi din sere. Tipa părea să mă considere vinovată de situaţie!

Doar dr. Board vedea situaţia dintr-o perspectivă întru totul filosofică. Graţie faptului că niciunul dintre poliţişti nu vorbea franceza, catedra lui fusese scutită de intruziuni.

— La urma urmei, suntem în 1984, anunţă el în timpul unei şedinţe ad hoc ţinute în cancelarie. Iar din câte mi-am dat eu seama, starea de disciplină s-a îmbunătăţit enorm.

— Nu şi în catedra mea, spuse domnul Spirey de la Construcţii. Am avut cinci bătăi cu pumnii la Tencuitori şi la Zidari, iar domnul Gilders e în spital, cu nişte răni provocate de lanţuri de bicicletă.

— Răni provocate de lanţuri de bicicletă?

— Cineva i-a spus derbedeului ăluia tânăr de la poliţie că e un bou futut, iar domnul Gilders a încercat să intervină.

Şi presupun că ucenicii au fost arestaţi fiindcă aveau la ei arme albe, nu? întrebă dr. Mayfield.

Şeful catedrei de Construcţii clătină din cap.

Nu, că poliţistul era cel care avea lanţul de bicicletă. Ce-i drept, după aia tipii l-au căpăcit bine de tot, adăugă el cu o anumită satisfacţie în glas.

Dar cercetările lui Hodge se desfăşurau cu maximum de asiduitate în rândurile Secretare-lor-şefe.

Dacă povestea asta mai continuă multă vreme, rezultatele noastre la examen or să fie înfiorătoare, spuse domnişoara Dill. Habar n-aveţi ce efect are asupra performanţelor fetelor la dactilografie faptul că sunt scoase din sala de clasă şi interogate. Se creează cumva impresia că întreg colegiul e un focar de vicii.

Ce n-aş da să fie aşa! spuse dr. Board. Dar, ca de obicei, ziarele au înţeles totul aiurea. Totuşi pagina a treia merită văzută.

Şi profesorul scoase la iveală un exemplar din Sun cu o fotografie a domnişoarei Lynchknowle goală, fotografie făcută vara trecută în Barbados. Legenda de sub fotografie spunea: „MOŞTENITOARE DROGATĂ MOARTĂ LA TEHNIC“.

— Desigur că am văzut ziarele, iar publicitatea asta e dezgustătoare, le spuse directorul membrilor Comitetului pentru Educaţie.

Aceştia veniseră iniţial să discute vizita iminentă a inspectorilor Maiestăţii Sale, dar acum erau mult mai preocupaţi de criza recent apărută.

— Ce vreau eu să scot în evidenţă e faptul că avem de-a face cu un incident izolat şi că…

— Nu-i aşa! interveni consilierul Blighte-Smythe. Am aici o listă de dezastre care au tăbărât asupra colegiului de la numirea dumitale încoace.

Mai întâi a fost povestea aia îngrozitoare cu profesorul de la Studii Liberale care…

Doamna Chatterway, ale cărei vederi erau inepuizabil de progresiste, interveni.

— Nu cred că am avea mare lucru de câştigat dacă ne întoarcem asupra trecutului, spuse ea. _De ce nu? o chestionă domnul Squidley.

A venit vremea să mai şi plătească cineva pentru ceea ce se petrece acolo. Ca plătitori de taxe şi de impozite locale, avem dreptul la o educaţie profesională decentă pentru copiii noştri şi…

— Câţi copii ai dumneata la Tehnic? îi aruncă doamna Chatterway. Domnul Squidley îi aruncă o privire dezgustată.

— Niciunul, slavă Domnului! spuse el. Nu mi-aş lăsa copiii nici măcar să se apropie de locul ăsta.

— Haideţi totuşi să nu ne abatem de la ideea centrală a discuţiei, interveni şeful inspectoratului şcolar.

— Nu mă abat absolut deloc de la ideea discuţiei noastre, spuse domnul Squidley, iar ideea e că eu, ca angajator, nu plătesc o grămadă de bani pentru ca elevii-ucenici să fie transformaţi în nişte drogaţi de o gaşcă de rataţi universitari de mina a şaptea!

— Mă jigniţi! sări directorul. În primul rând, domnişoara Lynchknowle nu era un elev-ucenic, iar în al doilea rând, la noi în colegiu îi avem pe aceşti devotaţi…

— … ţicniţi periculoşi, interveni şi consilierul Blighte-Smythe.

— Voiam să spun „devotaţi dascăli”.

— Ceea ce, neîndoielnic, explică de ce secretarul ministrului Educaţiei face presiuni pentru numirea unei comisii de anchetă, care să investigheze predarea marxism-leninismului la catedra de Studii Liberale. Dacă asta nu sugerează în mod clar că aici e ceva în neregulă, atunci nu ştiu ce altceva ar putea-o face.

— Obiectez! Obiectez cu tărie! interveni doamna Chatterway. Adevărata cauză a problemei o reprezintă tăierile de fonduri. Dacă vrem să-i înzestrăm pe tinerii noştri cu un veritabil simţ al responsabilităţii sociale, să-i facem să fie interesaţi şi să le pese de…

— O, Doamne, nu mai vreau! mormăi domnul Squidley. Dacă măcar jumătate dintre cretinii pe care sunt nevoit să-i angajez ar şti măcar să citească şi să scrie, fir-ar a dracului…

Directorul îi aruncă o privire semnificativă inspectorului-şef şi se simţi mult mai bine. Comitetul pentru Educaţie nu o să ajungă la niciun fel de concluzii clare. N-o făcea niciodată.

* * *

în locuinţa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, Wilt privea nervos pe fereastră. Din pauza de prânz, de când descoperise că e urmărit, era cu nervii în piuneze. De fapt, condusese maşina până acasă cu privirea înfiptă atât de ferm în oglinda retrovizoare, încât îi scăpase din vedere semaforul de pe Nott Road şi izbise spatele maşinii de poliţie care îşi luase măsura de prevedere de a-l urmări din faţă. Schimbul de cuvinte ce a avut loc ulterior cu cei doi agenţi de poliţie în civil – care, din fericire, nu erau înarmaţi îi confirmă părerea că viaţa îi era pusă în pericol.

Iar Eva nu fusese în niciun caz înţelegătoare.

— Nu te uiţi niciodată pe unde mergi! îi spusese ea când Henry îi explicase de ce maşina avea bara din faţă şi radiatorul îndoite. Pur şi simplu nu eşti în stare de nimic!..

— Nici tu n-ai mai fi în stare de nimic dacă ai fi avut o zi cum am avut eu azi, zise Wilt şi îşi luă o sticlă de bere făcută în casă.

Luă un gât de bere şi se uită bănuitor la sticla.

Probabil ca am uitat sa pun blestematul ăla de zahăr, murmură el, dar Eva schimbă imediat subiectul, trecând la incidentul cu domnul Gamer.

Wilt o ascultă, dar numai cu o ureche. În mod normal, berea lui nu avea un asemenea gust şi, oricum, nu prea era niciodată în halul asta de răsuflată.

— Ca şi cum nişte fetiţe de vârsta asta ar fi în stare să treacă peste gard o statuie oribilă ca aia, zise Eva, încheind astfel o prezentare excesiv de tendenţioasă a evenimentului.

Wilt îşi abătu atenţia de la bere.

— Of, ce să zic? Probabil asta explica ce făceau ieri cu scripetele domnului Boykins. Ma întrebam eu de ce-au devenit dintr-odată aşa de interesate de fizică. „„. „

— Dar să zici că au încercat să-l şi electrocuteze… continuă Eva pe un ton indignat.

Atunci să-mi spui de ce s-a dus dracului toată instalaţia electrică din casă! zise Wilt. Fiindcă a sărit siguranţa principala, de-aia. Şi să nu-mi spui iarăşi că a intrat un şoarece m prăjitorul de pâine, fiindcă am verificat. Oricum, şoarecele ăla n-a ars toate siguranţele şi dacă n-aş fi fost eu nemulţumit fiindcă la micul dejun, în loc de gustul de pâine prăjită cu marmeladă, aveam parte de un gust de şoarece putrezit, tu nici n-ai fi băgat de seamă vreodată.

Aia a fost cu totul altceva, explică Eva. Bietul animal a intrat acolo fiindcă umbla să găsească nişte firimituri. De-aia a murit.

Iar domnul Gamer era cât pe ce să moară fiindcă umbla să-şi găsească afurisitul ăla de ornament de grădină al lui! spuse Wilt. Şi pot să-ţi spun şi de unde le-a venit ideea asta progeniturilor tale. De la nenorocitul ăla de şoarece, uite de unde! într-una din zilele următoare or să se prindă care-i şmecheria cu scaunul electric şi când o să vin acasă, o să-l găsesc pe băieţelul familiei Radley cu o tigaie pe cap, mort ţeapăn şi legat de un blestemat de cablu de-ăla lung, care duce la priza aragazului electric.

— N-ar face niciodată una ca asta! replică Eva. Ştiu ele ce se poate şi ce nu. Tu priveşti întotdeauna numai partea urâtă a lucrurilor!

— Eu privesc întotdeauna realitatea, o contracară Wilt, şi ce văd eu sunt patru fetiţe letale, care o fac pe Myra Hindley să pară un candidat potrivit pentru postul de educatoare de grădiniţă.

— Nu faci altceva decât să fii greţos! spuse Eva.

— Aşa face şi afurisita asta de bere, spuse Wilt în timp ce desfăcea încă o sticlă.

Luă o înghiţitură şi înjură, dar cuvintele i-au fost acoperite de mixerul Magimix pe care Eva tocmai îl pornise, în parte pentru a face o salată de mere cu morcovi, care era extrem de sănătoasă pentru fetiţe, dar şi pentru a-şi exprima enervarea. Henry nu voia să recunoască nicio clipă că fetiţele erau extraordinare, inteligente ţi bune. În ochii lui erau întotdeauna rele.

Tot aşa era şi berea. Adaosul de cinci mililitri din stimulentul sexual al doctoriţei Kores în fiecare sticlă de bere nefiltrată, băutura de casă a lui Henry, sporise tăria băuturii, îi schimbase aroma şi, în plus, o făcuse să se răsufle.

— Probabil că la şarja asta n-am strâns prea bine dopurile, mormăi Wilt când Magimixul se opri din huruit.

— Ce-ai spus? întrebă Eva pe un ton neplăcut.

Întotdeauna bănuia că Wilt se folosea de mixer sau de râşniţa de cafea ca să-şi exprime adevăratele lui gânduri la adăpostul lor.

— Absolut nimic, îi răspunse Wilt, preferind Hă ţină pentru el subiectul berii.

Eva îl cicălea tot timpul cu ce-i făcea băutura aia ficatului lui şi, cel puţin de data asta, Henry o crezu. Pe de altă parte, dacă ucigaşii lui Mecullum aveau să-i rupă oasele, intenţiona să fie beat atunci când ăia se puneau pe treabă, chiar dacă trăscăul avea un gust ciudat. Tot era mai bun decât nimic.

* * *

La celălalt capăt al Ipfordului, inspectorul Flint stătea în faţa televizorului şi se uita distrat la un film despre ciclul vieţii la ţestoasele gigant. Nu dădea nici două parale pe ţestoase sau pe viaţa lor sexuală. Cam singurul lucru pozitiv pe care îl găsi la ele a fost acela că aveau bunul-simţ să nu le pese de progeniturile lor şi îi lăsau pe căcăcioşii ăia mici să iasă din ouă pe o plajă îndepărtată sau, şi mai bine, să fie mâncaţi de prădători. Oricum afurisitele trăiau două sute de ani şi era de bănuit că nu sufereau de hipertensiune arterială.

În schimb gândurile i se întoarseră la Hodge şi la fata lui Lynchknowle. După ce-l direcţionase pe şeful Brigăzii Antidrog spre mocirla de iraţionalitate care era punctul forte al lui Wilt, a început să îşi dea seama că ar putea cuceri ceva lauri dacă ar rezolva el însuşi cazul. În primul rând, Wilt nu era băgat în povestea cu drogurile. Flint era sigur de asta. Ştia că Wilt era băgat în ceva – era la mintea cocoşului dar instinctul lui de copoi îi spunea că drogurile nu se potriveau aici.

Prin urmare altcineva trebuie să-i fi făcut rost fetei de marfa care o omorâse. Cu stăruinţa domoală a unei broaşte ţestoase gigant care înoată în adâncurile Pacificului, Flint recapitulă faptele. Fata murise din cauza heroinei şi a fenciclidinei, asta era cert. Wilt îi preda javrei de Mecullum (care murise şi el din cauza drogurilor) – încă un lucru cert. Wilt a sunat la închisoare – asta nu mai era ceva cert, ci doar o posibilitate. Insă era totuşi o posibilitate interesantă, iar dacă îl eliminai pe Wilt din caz, nu mai aveai absolut nimic care să se lege. Flint luă ziarul şi se uită la fotografia fetei moarte. Făcută în Barbados. Lume bună… şi jumătate din ei se drogau. Dacă fata făcuse rost de marfă în cercul ăla al ei, Hodge n-avea nici cea mai mică şansă. Aia nu-şi divulgau secretele. Oricum, n-ar fi rău să controleze ce aflase inspectorul până acum. Flint opri televizorul şi se duse în hol.

— Mă duc să-mi dezmorţesc puţin picioarele! strigă el către nevastă-sa.

I se răspunse printr-o tăcere mohorâtă. Doamnei Flint nu-i păsa nici cât negru sub unghie de picioarele lui şi de ce făcea cu ele.

Peste douăzeci de minute Flint se afla la el m birou, ţinând în faţa lui un raport asupra discuţiei purtate cu lordul şi lady Lynchknowle. Bineînţeles, lor nu le trecuse niciodată prin cap ca fata lor se droga. Flint recunoscu simptomele şi dorinţa celor doi de a se spăla de orice vina.

Au aproape la fel de multă grijă pământeasca precum afurisitele alea de ţestoase! „mormăi el «i trecu la discuţia cu fata care locuise într-un apartament împreună cu domnişoara Lynchknowle. De data asta găsi ceva mai concret Nu, Penny nu mai fusese la Londra de un secol. De fapt, nu mergea niciodată nicăieri, nici măcar acasă, în weekenduri. Din când în când la discoteci, dar în general era singuratica, mama de Crăciun se despărţise şi de prietenul ei de la universitate etc. Nici n-o vizitase nimeni de curând. Câteodată mai ieşea la câte o cafenea sau se mai plimba pe malul râului. O văzuse pe-acolo de două ori când se întorcea de la cinema. Pe unde exact? Prin zona portului. Flint reţinu informaţia, precum şi faptul că sergentul care venise la ea pusese întrebările potrivite. Inspectorul îşi nota şi numele câtorva dintre cafenele. N-avea niciun rost să le viziteze, fiindcă or să fie verificate de Hodge şi, în plus, Flint nu intenţiona în niciun caz să se vadă că era interesat de caz. În primul rând însă ştia că acţiona pe baza intuiţiei a, mirosului" asupra cazului, care venea din îndelungata lui experienţă şi din conştiinţa faptului că, indiferent ce-ar fi fost Wilt – căci inspectorul Flint avea propriile sale opinii în cazul de traficant de droguri în niciun caz nu era. Lotuşi, ar fi fost interesant de ştiut dacă sunase cumva la închisoare în noaptea în care Mecullum luase supradoza de drog. Şi

incidentul de acolo implica o coincidenţă ciudată, iar lui Flint nu-i era greu sa afle povestea din gura domnului Blaggs.

Îl cunoştea pe gardianul-şef de o grămadă de ani şi avusese adeseori plăcerea să trimită deţinuţi în îndoielnica lui îngrijire.

Aşa se face că nu Peste mult timp Flint stătea în faţa cârciumii de lângă închisoare şi discuta despre Wilt cu gardianul-şef, plin de o francheţe care lui Wilt i s-ar fi părut doar parţial liniştitoare.

Dacă vrei să ştii ce cred eu, zise gardianul-şef, educarea ticăloşilor e antisocială Nu face altceva decât să le dea mai multă minte decât le trebuie. Şi asta îţi îngreunează treaba după ce ies afară, nu crezi?

Flint se văzu silit să recunoască faptul că nu i-o uşura.

— Dar nu bănuieşti că Wilt ar avea vreo legătura cu faptul că Mac avea o ascunzătoare plină de droguri la el în celulă? întrebă el.

— Wilt? în niciun caz! Gagiu-i un afurisit de samaritean, zău! Ştii, eu nu zic că ăştia nu-s destul de cretini, Fiindcă ştiu sigur că sunt. Dar io-s de părere că o puşcărie trebuie să fie închisoare-nenchisoare, nu o afurisită de şcoală de domnişoare care să-i transforme pe pungaşii mărunţi şi cu minte^ puţină în nişte jefuitori de bănci de prima mână, cu diplomă în drept penal.

— Dar Mac nu studia pentru aşa ceva nu? întrebă Flint. Domnul Blaggs râse.

— Nici n-avea nevoie, zise el apoi. Avea destule parale afară. Doar avea o grămadă de şmecheraşi de-ăştia juridici pe care-i plătea.

— Şi-atunci cum se face că Wilt e bănuit c-ar fi dat telefonul ăla? întrebă Flint.

— Păi, aşa i s-a părut lui Bill Coven, că el a preluat apelul, spuse Blaggs şi aruncă o privire «semnificativă înspre halba lui.

Flint mai comandă un rând.

— Lui i s-a părut că recunoaşte vocea lui Wilt, continuă Blaggs, mulţumit că informaţiile date | ho plătesc cum se cuvine. Ar fi putut fi oricine altcineva.

Flint plăti berea şi încercă să se gândească ce să facă mai departe.

— Şi tu n-ai nici cea mai mică idee cum de-a ajuns marfa la el? întrebă în cele din urmă.

— Ştiu exact cum, îi răspunse mândru Blaggs.

Un alt afurisit de samaritean, numai că de data asta era un căcăcios de vizitator. Dacă vrei sa ştii care-i părerea mea, eu aş interzice toate

— Un vizitator? îl întrerupse Flint înainte ca gardianul-şef să apuce să-şi expună vederile asupra regimului adecvat dintr-o închisoare, care includeau izolare permanentă pentru toţi deţinuţii şi spânzurarea obligatorie a ucigaşilor, a violatorilor şi a tuturor celor care insultau un gardian al închisorii. Adică un vizitator a venit la el, la închisoare?

— Nu. Adică un vizitator autorizat al închisorii, un afurisit de băgăcios cu diplomă. Gagica a intrat şi ne-a tratat pe noi, gardienii, ca şi cum noi am fi comis toate ticăloşiile, iar nemernicii dinăuntru erau cu toţii nişte căcăcioşi de orfani care n-au supt destulă ţâţă pe vremea când erau bebeluşi. Bun, şi javra asta de avocăţica de puşcăriaşi, pe nume Jardin, a fost aia pe care Mecullum a convins-o să-i aducă marfa.

— Iisuse! exclamă Flint. Şi de ce-a făcut aşa ceva?

— De frica, răspunse Blaggs. Câţiva dintre amicii ăi mai nasoi ai lui Mac de-aici, de-afară, i-au făcut o vizită cu nişte lame şi o sticlă de acid azotic şi-au amenințat-o c-or s-o facă s-arate ca o corcitură între cina unui câine şi un lepros cu coşuri dacă refuză să… Ai prins ideea?

— Da, răspunse Flint, care începuse să simtă înţelegere pentru vizitatoarea de la închisoare, deşi, nici să-l fi tăiat, nu şi-ar fi putut imagina cum

arată un lepros cu acnee. Şi tu vrei să-mi spui că tipa a intrat în închisoare şi v-a anunţat?

Ei, Doamne, şi tu! răspunse Blaggs. Sigur că nu. Am pornit pe urmele domnului – da' te-ntreb, lu' ăsta poţi să-i spui „domnul"? — nemernic Mecullum. Concret, pe ticălosul ăsta l-am atârnat cu mâna mea. Nu că m-ar fi deranjat. Aşadar, am dus-o pe tipă la morgă şi bineînţeles că în momentul ăla felcerul nostru tocmai făcea o autopsie şi, din câte mi s-a părut, ăleia nu i-a prea plăcut ce-a văzut pe-acolo, că gagiul folosea un ferăstrău, ştii, şi îl durea în cur dacă îi făcea cineva ceva fututului ăluia. Aşa, şi când a venit şi tipa acolo şi felcera a zis că javra a murit dintr-o supradoză de droguri şi că dacă există cineva care să spună altfel, ăla o să ajungă la tribunal pentru calomnie, şi-atunci tipa n-a mai rezistat. A umplut toată morga de lacrimi şi practic s-a târât în genunchi în faţa guvernatorului. Şi-atunci a ieşit la iveală cum gagica vâra de luni de zile heroină în închisoare. Cică îi părea îngrozitor de rău şi alte chestii din astea.

Cred şi eu că-i părea rău, fir-ar a dracului! exclamă Flint. Când o să fie pusă sub acuzare? Domnul Blaggs sorbi trist din bere.

— Niciodată, mârâi el apoi.

— Niciodată? Dar introducerea ilegală în închisoare a orice – ca să nu mai vorbim de droguri – o o infracţiune penală.

— Nu-mi spune mie! răspunse Blaggs. Numai că, pe de altă parte, guvernatorul nu vrea niciun scandal şi nici nu-şi poate permite aşa ceva când i-e slujba în joc şi-apoi, oricum, într-un fel tipa a făcut un serviciu societăţii când l-a trimis pe nemernicul ăla acolo unde trebuia să ajungă.

— Asta aşa-i, spuse Flint. Şi Hodge ştie de poveste?

Gardianul-şef clătină din cap.

— După cum ţi-am zis, guvernatorul n-are chef de publicitate. Oricum, tipa a susţinut că ea credea

că acolo-i pudră de talc. Pe dracu' pudră de talc, dar ştii şi tu ce poate să facă un avocat profi cu o asemenea tactică de apărare. Singurii vinovaţi sunt angajaţii închisorii şi aşa mai departe. Neglijenţă în serviciu şi alte chestii dintr-astea…

— Şi-a zis tipa de unde-a făcut rost de heroină? întrebă Flint.

— Ea zice c-a luat-o noaptea din dosul unei cabine telefonice de pe London Road. Nu i-a văzut nicio clipă pe gagiii care au livrat-o.

— Şi probabil că nici pe vreunul din gaşca de-a amenințat-o nu l-a văzut vreo clipă, comentă inspectorul.

Flint părăsi cârciuma fericit. Hodge era mult în afara problemei, iar el avea de interogat un vizitator al închisorii cu mustrări de conştiinţă. Nu-l îngrijora nici măcar efectul pe care l-ar fi putut avea cele patru halbe de bere nefiltrată care se scurgeau prin sistemul lui circulator cu ajutorul afurisitelor ălora de pilule de pişare. Îşi stabilise deja traseul spre casă în aşa fel încât să aibă în cale trei toalete publice relativ curate.

10

Dar dacă starea de spirit a lui Flint se îmbunătăţise, nu acelaşi lucru se putea spune despre cea a inspectorului Hodge. Interpretarea pe care o dădea el comportamentului lui Wilt fusese susţinută de accidentul de la capătul lui Nott Road.

— Ticălosul trebuie să fi ştiut că suntem pe urmele lui, de-aia a intrat aşa într-o maşină a poliţiei! îi spuse el sergentului Runk. Aşadar, ce pune la cale?

— Să mă ia dracu' dacă ştiu, răspunse sergentul, care se simţea mai bine seara devreme şi nu putea judeca absolut deloc limpede la ora unu noaptea.

— Vrea să-l arestăm cât mai repede, fiindcă ştie că nu avem nicio dovadă serioasă împotriva lui şi c-o să fim siliţi să-l eliberăm.

— Şi de ce ar vrea să facem aşa ceva?

— Pentru că dacă după aia îl găbjim din nou, o să înceapă să miaune despre hărţuire şi despre afurisitele alea de libertăţi cetăţeneşti, spuse Hodge.

— Mie mi se pare un mod ciudat de-a trata lucrurile, comentă Runk.

— Şi cum ţi s-ar părea dacă tu ţi-ai trimite nevasta la o fermă de plante medicinale ca să ia un transport de droguri chiar a doua zi după ce o fetişcană moare din cauza gunoiului ăluia?

Îl chestionă Hodge.

— Da, chiar aşa, spuse Runk. De fapt, ceva mai ciudat nici nu-mi trece prin minte.

Orice infractor obişnuit s-ar da dracului la fund!

Inspectorul Hodge trase un zâmbet neplăcut.

— Exact. Dar noi n-avem de-a face cu nu ştiu ce infractor obişnuit. Asta încerc eu să-ţi explic. Am dat peste unul dintre cei mai şmecheri maimuţoi dintre toţi cei pe care am avut ocazia să punem laba vreodată.

Sergentul Runk tot nu părea să priceapă.

— Nu şi dacă îşi trimite nevasta să ia o sticlă de marfă când o urmărim. Atunci nu-i deloc şmecher, ci de-a dreptul tăntălău.

Hodge clătină trist din cap. Îi venea întotdeauna greu să-l facă pe sergent să priceapă complexităţile unei minţi criminale.

— Şi dacă presupunem că în sticla pe care o ducea femeia nu era nimic care să semene fie şi pe departe cu drogurile? întrebă el.

Sergentul Runk îşi îndepărtă gândurile de la paturi şi aşternuturi şi încercă să se concentreze. Nu reuşi să spună decât atât:

— Pare a fi o excursie făcută cam degeaba.

— Dar menită să ne trimită într-o direcţie greşită, zise Hodge. Asta e şi tactica lui. Nu trebuie decât să te uiţi la dosarul lui Wilt şi-o să vezi. Să luăm, de exemplu, pozna cu păpuşa gonflabilă. L-a mâncat cu fulgi cu tot pe bătrânul Flint. Şi asta de ce? Pentru că bietul prostănac l-a ridicat pentru

interogatoriu când toate dovezile pe care se putea baza erau o păpuşă gonflabilă în chip de doamnă Wilt, aruncată într-un puţ, cu douăzeci de tone de beton peste ea. Şi unde a fost doamna Wilt în toată săptămâna aia? Pe o ambarcaţiune, împreună cu un cuplu de yankei hippioţi care se drogau până le ieşeau ochii din cap şi pe care Flint i-a lăsat s-o întindă din ţară fără ca măcar să-i ia la întrebări despre ce făceau ei cu adevărat acolo, pe coastă. Se vede de la o poştă că erau traficanţi, dar Wilt a rămas pe post de momeală şi l-a făcut pe Flint să-şi piardă vremea dezgropând o păpuşă de plastic. Uite cât de viclean e Wilt!

— Cum prezentaţi dumneavoastră lucrurile, am impresia că aveţi dreptate, spuse Runk.

Şi presupuneţi că foloseşte şi acum aceeaşi tactică.

— Lupii, spuse Hodge.

— Lupii?

— Îşi schimbă părul, dar nu şi năravul.

— A, lupii! exclamă sergentul, care la acea oră din noapte s-ar fi descurcat mai bine fără elipse.

— Numai că de data asta nu are de-a face cu un copoi delăsător şi depăşit de istorie, cum e Flint, spuse Hodge, de-acum absolut convins de forţa de convingere a demonstraţiei sale. Are de-a face cu mine!

— Asta schimbă complet situaţia, spuse sergentul. Şi, dacă tot veni vorba de schimbări, m-am gândit că m-aş duce…

— Pe Oakhurst Avenue, la numărul 45, spuse decis Hodge, acolo o să ne ducem! Vreau să punem un dispozitiv de supraveghere audio în maşina domnului Şmecher Wilt şi să renunţăm la supravegherea fizică. De data asta o să facem totul cu ajutorul tehnologiei.

— Nu şi dacă mă băgaţi şi pe mine în toată povestea! spuse sfidător Runk. Nu-s atât de fraier încât să mă apuc acum să-i cârpăcesc maşina unui

ticălos ca Wilt. Pe lângă asta, am o nevastă şi trei copii pe care…

— Şi ce dracu' are de-a face familia ta cu asta? sări Hodge. Eu nu-ţi cer decât să trecem pe-acolo când toţi dorm…

— Când dorm? Credeţi că un tip care-şi electrifică poarta din dos a casei riscă să-şi lase blestemata de maşină nesupravegheată? Dumneata poţi să faci ce vrei, dar să mă ia dracu' dacă eu am chef să mă duc să mă întâlnesc cu Creatorul după ce un maniac care-şi leagă maşina la reţeaua naţională de electricitate face din mine mangal! N-o fac nici pentru dumneata, nici pentru nimeni pe lumea asta!

Dar Hodge nu putea fi oprit.

— Putem verifica dacă există vreun risc, insistă el.

— Cum? întrebă Runk, care acum se trezise de-a binelea. Trimitem un câine poliţist să se pişe pe maşină şi vedem dacă-i trec prin sulă treij'două de mii de volţi? Probabil că glumiţi!

— Ba nu! replică Hodge. Atâta îţi spun. Du-te şi adu materialele.

Peste o jumătate de oră, sergentul, agitat şi în pragul disperării, cu cizme de gumă în picioare şi mănuşi de cauciuc izolatoare pe ambele mâini, deschise încet portiera de la maşina lui Wilt. Trecuse deja pe-acolo de patru ori şi verificase dacă nu erau cumva ceva sârme ori cabluri ieşite de undeva din casă şi împământate cu ajutorul unei tije de aramă. Chiar şi după aceea acţionă cu infinită grijă şi fu uşor surprins să vadă că vehiculul nu explodează.

— În regulă. Spuneţi-mi acum unde vreţi să pun casetofonul, zise el când inspectorul veni în cele din urmă lângă el.

— Undeva unde să putem ajunge cât mai uşor la casetă, şopti Hodge.

Runk bâjbâii pe sub bordul maşinii, încercând să găsească un spaţiu gol.

— La dracu', e prea la vedere! exclamă Hodge. Strecoară-i-l sub scaun.

— Cum ziceţi dumneavoastră, spuse Kunk şi înfipse casetofonul între arcurile scaunului. Cu cât ieşea mai repede din afurisita aia de maşină, cu atât mai bine pentru el.

— Şi emiţătorul? întrebă el.

— Unul în portbagaj şi celălalt…

— Celălalt? se miră Runk. În stilul ăsta, o să vedeţi că il ridică tipii de la cablu pentru neplata abonamentelor. Un transmiţător din ăsta bate pe o rază de şapte-opt kilometri.

— Nu vreau să risc nimic, preciza Hodge. Dacă găseşte cumva unul din ele, n-o să-l mai caute şi pe celălalt.

— Dacă nu cumva se duce cu maşina la reparat.

— Pune-l undeva unde n-o să se uite nimeni.

În cele din urmă – şi atunci doar după o îndelungă controversă – sergentul ataşă magnetic un transmiţător radio într-un colţ al portbagajului şi tocmai se vârâse sub maşină ca să caute o ascunzătoare potrivită pentru cel de-al doilea, când în dormitorul lui Wilt se aprinse lumina,

— V-am spus eu că nemernicul ăsta n-o să rişte nimic! şopti disperat Runk, în timp ce inspectorul se înghesui lângă el. Acum am încurcat-o!

Hodge nu scoase mei un cuvânt. Cum nimerise cu faţa într-o pată uleioasă de pe asfalt şi încă în ceva, care mirosea dezgustător a pisici, nu mai era în stare să vorbească.

* * *

Nici Wilt nu era în stare de aşa ceva. Stimulentul sexual al doctoriţei Kores, combinat cu berea lui de casă – Wilt golise pe furiş şase sticle, străduindu-se să găsească una care să nu aibă gustul cela ciudat îi rătăcise minţile şi îi crease mânzaţii clară că o chestie ce semăna cu un batalion de furnici războinice pusese stăpânire pe penisul lui şi săpa cu îndârjire în el. Dacă nu era asta, atunci una dintre cvadruplete îi înfipsese În el

periuţa de dinţi electrică în timp ce dormea. Dur nu părea prea probabil. Pe de altă parte, nici senzaţia pe care o trăia nu părea prea probabilă. Când aprinse lampa de pe noptieră şi aruncă de pe el cearşaful ca să vadă ce naiba nu ora în regulă, zări alături de el un hectar de chiloţi roşii. Eva în chiloţi roşii? Sau poate că şi oa avea mâncărimi?

Wilt se ridică greoi din pat şi începu o luptă dinainte pierdută cu cordonul de la pijama, încercând să-şi dea jos nenorociţii ăia de nădragi fără să se mai deranjeze să le descheie nasturii, după care îndreptă braţul lămpii de noapte înspre organul atacat, străduindu-se să identifice cauza chinurilor sale. Înfiorătoarea creatură (căci Wilt îi acordase dintotdeauna penisului său un anumit grad de autonomie sau, mai precis, nu se asociase niciodată complet la activităţile acestuia) arăta destul de normal, dar în mod cert nu şi-o simţea astfel – nici măcar pe departe. Poate dacă îşi punea pe ea nişte cremă de faţă…

Ţopăi în jurul patului până la măsuţa de toaletă a Evei şi căută prin borcănaşele de-acolo. Unde Dumnezeu îşi ţinea nevastă-sa crema de faţă? Până la urmă alese una care îşi spunea cremă emolientă. O să meargă. Dar n-a mers. În momentul în care ajunse să verse jumătate din borcănaş pe el şi o bună parte şi pe pernă, senzaţia de usturime păru să se fi înteţit. Şi, indiferent ce se petrecea acolo, părea să se petreacă înăuntru. Armata de furnici nu săpa înspre interior; blestematele săpau dinspre interior. Preţ de o clipă de nebunie, Wilt se gândi să folosească un spray insecticid ca să le alunge de acolo, dar hotărî totuşi să n-o facă. Dumnezeu ştie ce-ar fi făcut din vezica lui urinară o porţie de insecticid presurizat! Şi, oricum, afurisita era deja destul de plină. Poate dacă s-ar fi dus să se pişe… Ţinând în continuare în mână crema emolientă, ţopăi stângaci până în baie. „Tipu’ care a zis prima dată că mergi la baie să te uşurezi trebuie să fi fost un ţicnit fără pereche!” se gândi el când termină.

Cam singura uşurare pe care o simţise fusese aceea că nu se pişase cu sânge şi, la sfârşit, în vasul de toaletă nu păreau să fie niciun fel de furnici. Dar pişarea nu-l ajutase cu nimic. Ba chiar avea impresia că înrăutăţise lucrurile. „Într-un minut blestemăţia asta o să ia foc“, mormăi Wilt şi se decise să folosească furtunul de la duş pe post de extinctor, dar în clipa aceea îi răsări în minte o idee mai bună. Nu avea niciun sens să întindă crema emolientă pe exterior. El pe interior avea nevoie de ea. Dar cum naiba s-o facă să ajungă acolo? Privirea îi fu atrasă de un tub cu pastă de dinţi. Exact ceea ce-i trebuia! Ba nu, nu-i trebuia! Nu cu pastă de dinţi! Cu cremă emolientă. Oare de ce nu puneau şi cremele astea tot în tuburi?

Wilt deschise dulapul de medicamente şi bâjbâi pe-acolo, printre lame de ras vechi, flacoane cu aspirine şi siropuri de tuse, căutând un tub sau ceva care să poată fi împins cât de cât în penis, dar în afară de epilatorul Evei… „Mă dau bătut!“ exclamă Wilt, care odinioară se spălase din greşeală pe dinţi cu crema respectivă. „Nu-mi bag exfoliantul ăsta niciunde!“ Ori folosea crema, ori nimic altceva. Şi n-avea de gând să rămână la nimic altceva. Cuprins de un val de disperare proaspăt şi înnebunitor, ieşi cu paşi împleticiţi din baie, cu borcănelul cu cremă ţinut strâns în mână, şi o luă în jos pe scări până în bucătărie, poticnindu-se pe drum, după care scormoni în Mortarul de lângă chiuvetă. În clipa următoare găsi ceea ce căuta.

La etaj Eva se răsuci pe partea cealaltă. De câtva timp devenise vag conştientă de faptul că Îi era frig la spate, dar senzaţia era prea nelămurită ca să facă ceva. Acum deveni conştientă şi de faptul că lumina era aprinsă, că locul de lângă ea era gol şi că aşternuturile fuseseră aruncate pe jos. Asta explica de ce îi era frig. Desigur, Henry plecase la toaletă. Eva trase iar aşternuturile peste ea şi rămase întinsă şi trează, aşteptându-l să se

întoarcă. Poate că soţul ei avea poftă să facă dragoste. La urma urmei, băuse două sticle din berea aceea şi din afrodiziacul doctoriţei Kores, iar ea îşi pusese chiloţeii roşii şi era mult mai plăcut să facă dragoste când fetiţele dormeau duse decât în dimineţile de duminică, atunci când nu dormeau deloc, iar ea trebuia să se ridice şi să închidă uşa, ca nu cumva vreuna din ele să vină înăuntru. Şi nici aşa nu avea garanţia că o să meargă. Eva n-o să uite niciodată momentul acela îngrozitor când Henry era gata s-o facă, iar ea simţise dintr-odată miros de fum şi auzise un şir de ţipete venite de la cvadruplete. „Foc! Foc!“ zbierau ele, iar ea şi Henry săriseră amândoi din pat şi se repeziseră pe palier în pielea goală, ca să le descopere apoi pe fetiţe acolo, cu tigaia ei de făcut gem plină cu ziare aprinse. Fusese una dintre rarele ocazii în care se văzuse nevoită să fie de acord cu Henry în privinţa necesităţii unei bătăi zdravene. Nu că fetiţele ar fi avut parte de vreuna. Ele ajunseseră deja la parter şi zburaseră pe uşă afară înainte ca Henry să poată pune mâna pe ele şi acesta nu mai avusese cum să le urmărească pe stradă fără măcar un colţ de pânză pe el. Nu, era mult mai plăcut noaptea, iar Eva tocmai se întreba dacă ar trebui să-şi dea chiloţii jos de pe-acum şi să nu mai aştepte, când un trosnet venit de la parter îi goni gândul din minte.

Eva se ridică din pat, îşi puse un halat de casă şi coborî să facă cercetări. În clipa următoare, toate gândurile ei despre cum o să facă dragoste dispăruseră. Wilt stătea în mijlocul bucătăriei, cu seringa ei pentru ornat torturi într-o mână şi ţinându-şi penisul cu cealaltă. De fapt, cele două păreau să fie cumva interconectate.

Evei îi veni greu să-şi găsească vorbele.

— Ce naiba crezi că faci acolo? îl repezi ea când se simţi în stare să deschidă gura. Wilt îşi întoarse faţa îmbujorată înspre ea.

— Ce fac? întrebă el, conştient că situaţia de faţă era una ce se preta la nenumărate interpretări şi niciuna dintre ele plăcută.

— Exact asta am întrebat, ce faci, preciză Eva.

Wilt îşi coborî ochii spre seringă.

— Adevărul e că… începu el. Dar Eva i-o luă înainte:

— Aia-i seringa mea de ornat torturile!

— Ştiu ce e. Iar ăsta-i micul meu John Thomas, spuse Wilt.

Eva se uită la cele două obiecte cu un dezgust identic. De-acum n-o să mai poată orna niciodată un tort şi nu era în stare să-şi imagineze cum ar mai putea vedea vreodată ceva atrăgător în acel John Thomas al lui Wilt.

— Şi dacă vrei să ştii, continuă Wilt, acolo, pe podea, e crema ta emolientă.

Eva se holbă în jos, la borcănel. Chiar şi pentru standardele ciudate de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, era ceva năucitor în combinaţia – şi „combinaţie" era cuvântul cel mai potrivit – dintre zdrăngăneaua lui Wilt, seringa pentru ornat şi prezenţa pe podeaua bucătăriei a unui borcănaş cil crema ei emolientă. Femeia se lăsă să cadă pe un taburet.

— Şi dacă vrei să ştii, te mai informez… reluă Wilt, dar Eva îl opri.

— Nu vreau să ştiu, zise ea.

Wilt, palid la faţă, o străfulgeră cu privirea.

— Iar eu nu vreau să simt, îi aruncă el. Dacă tu crezi că găsesc cine ştie ce satisfacţie în faptul că-mi împroşc înăuntrul chestiei ăsteia ale mele, la ora trei noaptea, ce naiba o conţine emolientul pe care-l foloseşti tu pentru faţă, te asigur că nu-i aşa.

— Atunci nu pricep de ce o faci, îi spuse Eva, începând să simtă ea însăşi nişte furnicături neplăcute.

— Pentru că dacă n-aş şti că nu-i aşa, aş crede că nu ştiu ce sadic ticălos mi-a injectat piper în pompa de evacuare. Uite, de-aia!

— Piper?

— Sau sticlă pisată şi curry măcinat, zise Wilt. Mai adaugă aici şi un strop de iperită şi ai obţinut imaginea de ansamblu. Sau senzaţia de ansamblu. Indiferent cum ar fi, e ceva înfiorător. Iar acum, dacă-mi dai voie…

Dar înainte ca Henry să treacă iar la treabă cu seringa de ornat, Eva îl întrerupse din acţiune.

— Trebuie să existe un antidot! exclamă ea. O s-o sun pe doctoriţa Kores. Wilt căscă ochii mari.

— Ce-o să faci? o chestionă el.

— Am spus c-o s-o sun…

— Te-am auzit! urlă Wilt. Ai spus c-o s-o suni pe blestemata aia de doctoriţă homeopată şi naturistă, Kores aia, iar eu vreau să ştiu de ce!

Eva aruncă disperată o privire prin bucătărie, dar acum nu putea să-şi găsească niciun fel de refugiu în Magimix sau în tigăile Creuset care atârnau deasupra cuptorului şi cu atât mai puţin în graficele cu plante medicinale de pe perete. Femeia aia înfiorătoare îl otrăvise pe Henry şi era doar vina ei, fiindcă o ascultase pe Mavis. Dar Wilt o fixa cu o privire ce prevestea pericol, aşa că Eva trebuia să facă urgent ceva.

— Eu aş zice că ar trebui să mergi la un doctor, zise ea. Vreau să zic că ar putea fi ceva grav.

Ar putea fi? ţipă Wilt, de-acum alarmat cu totul. Să-mi bag puia dacă nu-i deja grav! Iar tu nu mi-ai spus încă…

— Ei bine, dacă chiar vrei să ştii, îl întrerupse Eva, contraatacând, n-ar fi trebuit să bei atât de multă bere.

— Bere? Dumnezeule! Vacă proastă, ştiam eu că e ceva în neregulă cu băutura mea! zbieră Wilt şi se repezi prin bucătărie la soţia sa.

Voiam să spun… începu Eva, după care ocoli masa din lemn de pin, pentru a evita seringa.

De salvat o salvară cvadrupletele.

Ce face tati cu toată crema aia întinsă pe organele genitale? întrebă Emmeline.

Wilt încremeni şi se holbă la cele patru chipuri apărute în prag. Ca de obicei, fetiţele adoptau o tactică din acelea care-l blocau. Combinaţia dintre mieunatul acelui „tati“, în special cu inflexiunea pe care o dădea Emmeline acelui cuvânt, şi detaliul anatomic precis erau calculate special ca să-l deconcerteze. Şi de ce nu-l întrebau direct, în loc

să facă o trimitere atât de detaşată la el? Wilt ezită o clipă, iar Eva profită de şansă.

— Asta n-are nicio legătură cu voi, spuse ea şi blocă ostentativ perspectiva fetiţelor asupra priveliştii. Problema e că tatăl vostru nu se simte foarte bine şi…

— Aşa! zbieră Wilt, care îşi dădea seama ce avea să urmeze. Acum dă vina pe mine!

— Nu dau vina pe tine, îi aruncă Eva peste umăr. Numai că…

— Numai că mi-ai tratat berea cu nu ştiu ce substanţă iritantă demonică şi să fiu al dracului dacă nu m-ai otrăvit! Iar acum mai ai tupeul să le spui că nu mă simt foarte bine! Eu zic că nu mă simt bine deloc. Mă…

Un zgomot ca de ciocănit, venit dinspre peretele care dădea către casa familiei Gamer, îi abătu atenţia. Când Wilt azvârli cu seringa înspre „Cavalerul care râde”[12] pe care soacra lui li-l dăruise atunci când vânduse casa şi despre care Eva susţinea că-i aminteşte de copilăria ei fericită din acea casă, Eva le uşui pe fetiţe la etaj. Când coborî iar la parter, Wilt tocmai făcea apel la nişte cuburi de gheaţă.

— Eu zic totuşi că ar trebui să mergi la un medic, spuse ea.

— Ar fi trebuit să mă duc la unul înainte să mă însor cu tine, spuse Wilt. Presupun că-ţi dai seama că la ora asta aş fi putut fi deja mort. Ce dracu’ mi-ai pus în bere?

Eva arăta distrusă.

— Eu am vrut doar să fac căsnicia noastră să meargă, se jelui ea, iar Mavis Mottram mi-a zis că…

— Pe târfa aia io o string de gât!

— Mi-a zis că doctoriţa Kores l-a ajutat pe Patrick şi că…

— L-a ajutat pe Patrick? se miră Wilt, abătându-şi pentru o clipă atenţia de la penisul lui împachetat în gheaţă. Ultima oară când l-am văzut

mi-a dat impresia că ar fi avut nevoie de un sutien. Mi-a şi zis ceva cum că nu mai trebuie să se bărbierească aşa de des.

— Exact asta voiam să-ţi spun. Doctoriţa Kores i-a dat lui Mavis ceva care să-i mai potolească fervoarea sexuală a bărbatului ei şi atunci m-am gândit…

Făcu o pauză. Wilt îi arunca iarăşi priviri prevestitoare de rău.

— Hai, zi-i înainte! Deşi eu am îndoieli asupra utilizării verbului „a gândi“…

— Păi, că ar putea să aibă şi ceva care să mai învioreze…

— S-o învioreze? sări Wilt. De ce nu spui s-o învigoreze, ca să ne lămurim cu totul? Şi de ce dracu’ aş avea nevoie să mă înviorez? Sunt un om al muncii – sau eram –, cu patru afurisite de fetiţe, şi nu un puştan de şapteşpe ani mereu în călduri.

— Eu m-am gândit aşa… adică mi-a venit ideea că dacă l-a putut ajuta atât de mult pe

Patrick… (aici Wilt pufni)… atunci ne-ar putea ajuta şi pe noi să avem parte de… ăăă, de o viaţă sexuală mai plină de satisfacţii.

— Otrăvindu-mă cu cantaridă? Grozavă satisfacţie mai e şi asta! bombăni Wilt. Bun, atunci dă-mi voie să-ţi spun şi eu ceva. Te informez că eu nu sunt nu ştiu ce afurisit de mixer sexual ca Magimixul tău, iar dacă vrei să ai parte de viaţa sexuală pe care revistele alea cretinoide pentru femei îmi dau impresia că vor să ţi-o prezinte ca fiind ceva ce ţi se cuvine – adică o chestie gen de cincisprezece ori pe săptămână –, ai face mai bine să-ţi găseşti alt soţ, fiindcă să mă ia dracu’ dacă io am chef să mă ridic la nivelul pretenţiilor tale! De fapt, după cum mă simt acum, ce vorbesc eu de ridicat? Să fii bucuroasă dacă o să mai fiu în stare să mi-o scol vreodată!

— O, Henry!

— Ia mai du-te dracului! îi aruncă Wilt şi ţopăi cu greu până la WE-ul de la parter, luând cu el şi

castronul de plastic plin cu cuburi de gheaţă.

Astea măcar îi dădeau senzaţia că ajută la ceva, iar acum durerea se mai potolise.

* * *

Când zarva provocată de cearta din casă se potoli, inspectorul Hodge şi cu sergentul se strecurară încet pe Oakhurst Avenue, întorcându-se la maşina lor. Nu izbutiseră să audă ce se vorbise înăuntru, dar era evident că avusese loc un scandal teribil, care întări convingerea lui Hodge cum că familia Wilt nu era una de infractori de rând.

— Presiunea începe să-şi facă simţite efectele, îi spuse el sergentului Runk. Dacă într-o zi, două, n-o să-i vedem cum se apucă să-şi sune amici, înseamnă ca habar n-am pe ce lume trăiesc. Dacă n-apuc să dorm puţin, nici eu n-o să mai am habar, răspunse sergentul. Şi nu mă mira deloc că gagiul de alături vrea să-şi vândă casa. Traiul lângă nişte oameni ca ăştia trebuie să ne iadul pe pământ!

— Nu pentru multă vreme, comentă inspectorul, dar menţionarea domnului Gamer făcu să-i răsară în minte o idee nouă.

Cu un strop de bunăvoinţă din partea familiei Damer, ar putea ajunge să asculte tot ce se petrece în casa lui Wilt. Pe de altă parte, cu maşina lor transformata într-o staţie radio ambulantă, se aştepta sa facă nişte arestări cât de curând.

11

Toată ziua ce a urmat, în vreme ce Wilt a zăcut Întins în pat, cu o buiotă pentru apă caldă pe care o transformase într-un sloi de gheaţă punând-o în congelator, iar inspectorul Hodge a monitorizat toate deplasările Evei prin Ipford, Flint şi-a continuat propria lui anchetă. A verificat la cei de la Criminalistică şi a aflat că heroina cu concentraţie ridicată descoperită în celula lui Mecullum era identică în toate privinţele cu cea găsită în apartamentul domnişoarei Lynchknowle şi că provenea aproape sigur din aceeaşi sursă. Şi-a petrecut o oră cu doamna Jardin, vizitatoarea de la

închisoare, minunându-se de remarcabila capacitate de autoiluzionare a acesteia, care îi permisese deja să pună moartea lui Mecullum pe seama oricui altcuiva, numai a ei nu. Societatea era de vină pentru că îi dăduse naştere ticălosului, responsabilii din învăţământ, pentru educaţia lui şcolară complet inadecvată, comerţul şi industriile, pentru că nu au fost în stare să-i ofere un loc de muncă care să-l motiveze, judecătorul, pentru că îl condangase.

— A fost o victimă a împrejurărilor, conchise doamna Jardin.

— Aţi putea spune acelaşi lucru despre orice alt om, îi replică Flint, aruncând o privire la dulapul din colţ, care avea în el câteva piese de argintărie şi sugera astfel că starea socială a doamnei Jardin îi permitea luxul de a cădea victimă propriului sentimentalism. Cum ar fi, de exemplu, cei trei bărbaţi care v-au ameninţat că vă fac pielea sită cu nişte…

— Vă rog! imploră doamna Jardin, care tremura toată numai reamintindu-şi momentul.

— Păi, şi ei erau nişte victime, nu? Şi tot aşa e şi un câine turbat, numai că asta nu-i cine ştie ce consolare atunci când te muşcă unul. Iar pe dealerii de droguri eu îi bag în aceeaşi categorie.

Doamna Jardin se văzu nevoită să îl aprobe.

Prin urmare nu i-aţi putea recunoaşte dacă i-aţi mai vedea o dată? întrebă inspectorul. Fiindcă purtau nişte ciorapi pe cap, după cum aţi declarat, nu?

— Da, purtau. Şi aveau şi mănuşi.

Şi v-au dus până la London Road, iar acolo v-au arătat unde aveau de gând să lase marfa.

În spatele unei cabine telefonice, vizavi de ieşirea spre Brindiay. Eu trebuia să mă opresc, să intru în cabina telefonică şi să mă prefac că dau un telefon, iar după aceea, dacă nu era nimeni prin preajmă, urma să ies de-acolo, să iau pachetul şi să

mă duc direct acasă. Mi-au spus c-or să stea cu ochii pe mine.

— Şi bănuiesc că nu v-a trecut nicio clipă prin minte să vă duceţi direct la poliţie şi să povestiţi toată tărăşenia, nu? întrebă Flint.

— Bineînţeles că mi-a trecut. A fost primul lucru la care m-am gândit, dar respectivii mi-au spus că au mai mulţi poliţişti care lucrează pentru ei.

Flint oftă. Asta era o tactică veche şi, din câte ştia el, ticăloşii ăia chiar spuneau adevărul. Existau poliţişti corupţi, chiar mult mai mulţi decât pe vremea când intrase el în poliţie, numai că pe atunci nu existau bande aşa de mari şi atâţia buni de mituit ori – dacă nu mergea cu mituirea – pentru plata unui ucigaş profesionist. Ce frumoase erau acelea, în care atunci când ara ucis un poliţist, tot ajungea cineva la spânzurătoare, chiar dacă nu era exact persoana care trebuia! Acum, datorită unor buni samariteni ca doamna Jardin şi cu Christie, care minte în boxa acuzaţilor şi-l bagă în bucluc pe acel retardat mintal, Evans, pentru nişte crime pe care le-a comis însăşi Christie, posibilităţile de intimidare dispăruseră. Lumea pe care o ştia Flint se dusese pe apa sâmbetei, aşa că nici inspectorul nu putea s-o învinovăţească cu adevărat pe femeie fiindcă cedase la ameninţări. Cu toate acestea, el intenţiona să rămână ceea ce fusese întotdeauna: un poliţist onest şi sârguincios.

— Chiar şi aşa… Am fi putut să vă oferim protecţie, spuse el. Iar tipii nu şi-ar mai fi bătut capul cu dumneavoastră din momentul în care aţi fi încetat să-l vizitaţi pe Mecullum.

— Acum o ştiu, îi răspunse doamna Jardin, dar în momentul acela eram prea speriată şi n-am putut judeca limpede.

„Sau deloc“, se gândi Flint, dar n-o spuse cu voce tare. În schimb se concentră pe metoda de livrare. Nimeni nu plasa un transport de heroină în spatele unei cabine telefonice fără să se asigure că

va fi preluat. Dar, pe de altă parte, tipii nici nu rămâneau prin zonă după plasarea pachetului. Aşadar trebuia să existe vreo metodă de comunicare.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă v-aţi fi îmbolnăvit? întrebă el. Să presupunem că pur şi simplu nu aţi fi putut ridica pachetul. Ce-ar fi urmat atunci?

Doamna Jardin se uită la el cu un amestec de dispreţ şi dezorientare pe care se vedea clar că îl trăia atunci când se afla în faţa cuiva ce se concentra atât de insistent asupra unor probleme practice şi neglija considerentele morale. În plus, omul era poliţist şi avea o educaţie proastă. Poliţiştii în postură de victime beneficiau de iertarea păcatelor.

— Nu ştiu, spuse femeia.

Însă Flint începea să se enerveze.

— Ştiţi ceva? Ia nu mă mai luaţi de sus! aruncă el. Puteţi chiţăi că v-au silit să fiţi cărăuş, dar tot vă putem pune sub acuzare fiindcă aţi introdus droguri într-o închisoare. Cui trebuia să-i telefonaţi?

Doamna Jardin cedă:

— Nu ştiu cum îl cheamă. Trebuia să sun la un număr şi să…

— La ce număr?

— Pur şi simplu la un număr. Nu văd cum…

— Daţi-mi-l! îi ceru Flint.

Doamna Jardin ieşi din încăpere, iar inspectorul rămase aşezat şi se uită la titlurile din bibliotecă. Nu îi spuneau prea mare lucru, ci doar că femeia citise sau cel puţin cumpărase o groază de cărţi groase de sociologie, economie, despre al Treilea Război Mondial şi despre reforma sistemului judiciar. Flint nu era deloc impresionat. Dacă o femeie voia într-adevăr să facă ceva în privinţa condiţiilor de trai ale deţinuţilor, să-şi ia mai întâi o slujbă de gardiană la închisoare şi să trăiască din salariul ăla mic în loc să facă aşa, când şi când,

câte o vizită la puşcărie şi să vorbească despre calibrul redus al personalului care trebuia să facă treburile murdare ale societăţii. Numai să-i măreşti impozitele ca sa construieşti nişte închisori mai decente şi imediat o să-nceapă să chiriie. Nici nu ştii unde se ascunde ipocrizia!

Doamna Jardin se întoarse cu o bucăţică de hârtie.

— Ăsta-i numărul, zise ea, înmânându-i-o. Flint se uită la numărul de pe hârtie. Era de la o cabină telefonică din Londra.

— Când trebuia să sunaţi?

— Ei ziceau să fie între nouă jumate şi nouă patruzeci seara, cu o zi înainte de cea în care trebuia să preiau pachetul.

Flint schimbă direcţia de atac.

— De câte ori aţi făcut preluări?

— Doar de trei ori.

Flint se ridică în picioare. N-avea niciun rost. Chiar dacă nu se anunţa în ziare că Mecullum e mort, tipii tot ar fi ştiut, aşa că n-avea niciun sens să presupună că va mai exista vreo livrare de marfă. Dar cel puţin acţionau în afara Londrei. Hodge o pornise pe o pistă greşită. Pe de altă parte, nici despre Flint nu se putea spune că era pe cea bună. Traseul lui se întrerupea la doamna Jardin şi la un telefon public din Londra. Dacă Mecullum ar mai fi fost viu…

Flint ieşi din casa doamnei Jardin şi se duse cu maşina la închisoare.

— Aş vrea să arunc un ochi peste lista cu vizitatorii lui Mac, îi spuse el gardianului-şef Blaggs. „

După care îşi petrecu jumătate de ora notându-şi în carneţel nume şi adrese.

— Cineva din grupuleţul ăsta trebuie neapărat să fi transmis mesaje, spuse el când termină. Nu că m-aş aştepta să ajung la vreun rezultat, dar merită încercat.

Mai târziu, când se întoarse la secţia de poliţie, confruntă numele cu dosarele din computerul central şi cu cele ale traficanţilor de droguri, dar legătura pe care o căuta, cea cu un infractor mărunt care să locuiască în Ipford sau pe undeva pe-aproape, lipsea. Iar el n-avea de gând să-şi piardă vremea încercând să ia legătura cu Londra. De fapt, dacă ar fi fost să fie sincer, trebuia să recunoască că îşi pierdea vremea chiar şi în Ipford, numai că… numai că îi spunea lui ceva că nu şi-o pierdea degeaba. Avea în cap ceva ce-l sâcâia. Stând la el în birou, Flint îşi ascultă instinctul. Fata fusese văzută de colega ei de apartament plimbându-se pe undeva pe malul râului. De mai multe ori. Dar malul râului era un loc la fel de banal ca şi cabina telefonică de pe London Road. Trebuia să găsească o urmă mai clară, una pe care s-o poată verifica.

Flint puse mâna pe telefon şi sună la Secţia de Studiere a Dependenţei de Droguri de la spitalul din Ipford.

* * *

La vremea prânzului Wilt era deja într-un teribil du-te-vino. Ca să fim mai exacţi, fusese deja într-un du-te-vino de câteva ori pe parcursul dimineţii, uneori ca să ia o altă buiotă cu apă pusă la răcit în congelator, dar de cele mai multe ori ca urmare a străduinţei hotărâte de a nu se masturba până la moarte. Presupunerea Evei că ar putea obţine vreun beneficiu de pe urma efectelor acelui iritant diabolic pe care i-l pusese în berea lui de casă se dovedise încununată de succes, dar după cum vedea Wilt lucrurile, o nevastă care era cât pe-aci să-şi otrăvească naibii soţul nu merita nici măcar un strop din plăcerile sexuale pe care le avea el de oferit, oricât de multe vor fi fost ele. Numai să-i dea Evei o cât de vagă umbră de plăcere ca urmare a experimentului ei şi data viitoare o să se trezească în mod sigur la spital, cu organele

interne sfâşiate şi cu o erecţie permanentă. Doar şi acum penisul lui îi făcea probleme foarte mari.

Primul gând care i-a venit lui Wilt a fost „O să-mi congelez blestemăţia asta de socoteală!“, şi o vreme chiar i-a mers, deşi cu preţul multor dureri. Însă după un timp alunecă încet în somn şi se trezi peste o oră cu senzaţia îngrozitoare că îi intrase în cap să aibă o legătură amoroasă cu un calcan proaspăt prins. Descălecă de pe buiotă, se duse cu ea la parter, ca s-o pună înapoi în frigider, şi abia după aceea îşi dădu seama că s-ar putea să nu fie ceva prea igienic. Tocmai se ocupa cu spălarea buiotei când se auzi soneria de la intrare. Wilt puse buiotă pe placa de scurgere, recuperând-o din chiuvetă, unde alunecase ca o anghilă, şi în cele din urmă încercă s-o înghesuie pe grătarul de uscat vase, între un ibric cu fundul în sus şi o caserolă de plastic. Abia după aceea se duse să răspundă la uşă.

Nu era poştaşul, aşa cum credea el, ci Mavis Mottram.

— Cum se face că eşti acasă? îl întrebă ea. Wilt se trase la adăpost în dosul uşii şi îşi adună strâns în jurul trupului halatul de casă.

— Păi, adevărul e că… începu el.

Mavis se avântă pe lângă el şi intră direct în bucătărie.

— Am venit numai ca să văd dacă Eva s-ar putea ocupa de partea alimentară a problemei.

— Care problemă? întrebă Wilt, privind-o cu ura pe femeie.

Mulţumită acesteia, Eva ajunsese să o consulte pe doctoriţa Kores. Mavis îi ignoră întrebarea. Ţinând cont de rolul ei dublu, de feministă militanta şi secretară a organizaţiei Mamele împotriva Bombe! Atomice, era evident că îl considera pe Wilt drept parte componentă a subspeciei masculine.

— Durează mult Până se-ntoarce? continuă Mavis.

Wilt zimbi dizgraţios şi închise uşa bucătăriei după el. Dacă Mavis Mottram avea de gând să-l trateze ca pe un cretin, atunci simţea nevoia să se comporte în consecinţă.

— De unde ştii că nu-i acasă? întrebă el, vericând cu buricul degetului mare lama destul de tocita a unui cuţit de pâine.

— Maşina nu-i afară şi atunci m-am gândit ca… aaa… că tu de obicei iei…

Mavis se opri.

Wilt puse cuţitul de pâine pe suportul magnetic, chiar lângă setul de cuţite Sabatier. Părea nepotrivit acolo.

Falie, spuse el. Interesant.

— Ce e?

Lawrencian, preciză Wilt şi recuperă seringa pentru ornat torturi dintr-o găleată de plastic unde Eva o înecase în dezinfectant, încercând astfel sa se convingă pe sine însăşi că o să mai aibă puterea sa folosească şi altădată instrumentul acela.

— Lawrencian? întrebă Mavis, începând să adopte un ton cu adevărat îngrijorat. Wilt aşeză seringa pe bufet şi se şterse pe mâini. Văzu cu coada ochiului mănuşile de spălat vase ale Evei.

— Sunt de acord, zise el şi începu să-şi tragă mănuşile pe mâini.

— Ce Dumnezeu tot spui tu acolo? întrebă Mavis, amintindu-şi brusc de povestea cu Wilt şi păpuşa gonflabilă.

Femeia începu să dea ocol mesei din bucătărie, îndreptându-se spre uşă, după care se răzgândi. Vederea unui Wilt în halat de casă şi fără pantaloni de pijama, care îşi pusese o pereche de mănuşi de cauciuc şi ţinea într-o mână o seringă de plastic, ora extrem de neliniştitoare.

— În orice caz, spune-i tu să mă sune şi-o să-i explic eu despre partea alimentară a…

Vocea îi pieri cu totul.

Wilt îi zâmbi iar. În acelaşi timp, făcu să ţâşnească în aer din seringa aceea un lichid gălbui,

în mintea femeii pâlpâiră imagini dintr-un film de groază vechi, cu un doctor dement.

— Ziceai ceva cum că Eva n-ar fi aici, zise Wilt, întorcându-se în faţa uşii. Continuă, te rog.

— Ce să continui? întrebă Mavis, cu un tremur clar în glas.

— Cu faptul că ea nu-i aici. Interesul pe care-l arăţi mi se pare curios, ce zici?

— Curios? bâigui Mavis, încercând cu disperare să descopere vreun grăunte de raţiune în remarcile lui incoerente. Ce-i aşa de curios în asta? Doar e limpede că a ieşit la cumpărături şi că…

— Limpede? întrebă Wilt şi aruncă o privire lungă şi pierdută dincolo de femeie, înspre grădina ce se vedea prin fereastră. Eu, unul, n-aş putea spune că aici ar fi ceva evident.

Mavis îi urmări privirea fără să vrea şi găsi că grădina din dosul casei era aproape la fel de sinistră ca şi Wilt cu mănuşi de cauciuc şi o seringă în mână. Făcând un nou efort, se sili să se întoarcă şi să vorbească normal.

Eu o să plec, zise ea şi o porni spre uşa.

Zâmbetul fix al lui Wilt se frânse.

Nu, nu aşa repede! zise el. Hai să pun ibricul pe foc şi să bem o cafea, bine? La urma urmei, tot asta ai fi făcut şi dacă Eva ar fi fost aici. V-aţi fi aşezat pe scaune şi v-aţi fi întins la palavre. Iar tu şi Eva aveţi atât de multe în comun!

— Avem? întrebă Mavis, după care îşi dori din tot sufletul să nu fi deschis gura. Zâmbetul acela îngrozitor reapăru pe chipul lui Wilt.

— Ei bine, dacă şi tu vrei o ceaşcă de cafea, presupun că timp avem, zise el.

Mavis traversă bucătăria, luă ibricul electric şi se duse cu el la chiuvetă. Buiota de apă caldă zăcea pe fundul ei. Mavis o ridică şi se văzu traversată de un nou frison de groază. Buiota de apă caldă nu numai că nu era deloc caldă – era pur şi simplu rece ca gheaţa. Iar în spatele ei Wilt începuse să mârâie îngrijorător. Mavis ezită câteva

clipe înainte să se răsucească pe călcâie. De data asta pericolul cu care se confrunta nu mai lăsa loc de nicio îndoială. Se holba la ea dintre faldurile halatului de casă al lui Wilt. Cu un chirăit, femeia se repezi la uşa din spate, o deschise cu o smucitură, zbură afară şi, acompaniată de zăngănitul unor capace de tomberoane, ieşi pe poartă şi zbură spre maşină.

W În arma ei Wilt lasă seringa să cadă înapoi în găleată şi încercă să-şi scoată mănuşile de cauciuc de pe mâini trăgând de degetele lor. Nu era tocmai cea mai bună metodă şi trecu ceva timp PÂnă când reuşi să scape de blestemăţiile acelea şi sa smulgă a doua buiota din congelator. „Mă fut în ea de muiere!“ mormăi el în timp ce îşi strânse buiota în jurul penisului şi încercă să se gândească la ce-ar putea face în continuare. Dacă Mavis se ducea la poliţie… Nu, era puţin probabil că un ou să facă aşa ceva, dar, pe de altă parte, ar fi oricum bine să-şi ia şi câteva măsuri de precauţie. Uitând de igienă, aruncă buiota din chiuvetă În congelator şi urcă ţopăind până la etaj. „Cel puţin n-o s-o mai vedem pe-aici pe Mavis M.“, se gândi el când se întoarse în pat. Ţinând cont de reputaţia pe care fără îndoială că şi-o dobândise necum, tot era o consolare. Ca de obicei, se înşela Complet.

* * *

Peste douăzeci de minute Eva, care fusese interceptată de Mavis când se întorcea spre casă, o conduse cu maşina până în faţă.

— Henry! urlă Eva din clipa în care trecu dincolo de uşa din faţă. Vino jos chiar acum şi explică-mi ce i-ai făcut lui Mavis!

— Du-te-n mă-ta! spuse Wilt.

— Ce-ai spus?!

— Nimic. Am mârâit doar.

— Ba nu! Te-am auzit clar cum ai spus ceva! zise Eva, urcând scările. Wilt se ridică din pat şi îşi încinse vintrele cu buiota.

— Acum ascultă aici la mine! zise el înainte ca Eva să poată strecura vreun cuvinţel. Mi-a ajuns până-n gât ce mi-aţi făcut până acum cu toţii – tu, Mavis Matracuca Mottram, otrăvitoarea aia de Kores, cvadrupletele şi cretinii de asasini care mă urmăresc! De fapt mi-a ajuns toată lumea asta modernă şi imbecilă, care îmi impune să fiu drăguţ, docil şi pasiv, pe când toţi ceilalţi fac ce le trece prin cap şi-i doare-n cot de urmări! Numai că (1) nu sunt un obiect şi (2) de-acum nu mai suport să fiu călcat în picioare. Nici de tine, nici de Mavis şi, dacă tot veni vorba, nici de afurisitele alea de fetiţe. Şi nu dau nici doi bani jumate ce fel de convingeri eşti gata să sugi ca un burete uscat de la trişorii care scriu articole despre educaţia progresistă, despre sex la vârsta a treia şi despre traiul sănătos cu ajutorul fututei de cucută…

— Cucuta e-o otravă, interveni Eva, încercând să-i abată furia. Nimeni n-a…

Tot otravă-i şi gunoiul ăla ideologic cu care-ţi umpli ţeasta! urlă Wilt. Cianură legală, nuduri la pagina cinci pentru aşa-numita inteligenţie sau grozăvii la video pentru şomeri – toate-s surogate pentru ăia care nu-s în stare să gândească ori să simtă. Iar dacă nu ştii ce-i ăla un surogat, pune mâna şi te uită-ntr-un dicţionar!

Wilt făcu o pauză, cât să-şi tragă răsuflarea, iar Eva profită de ocazie.

Ştii foarte bine ce cred eu despre grozăviile video, zise ea. Nici prin cap nu-mi trece să le las pe fetiţe să se uite la aşa ceva.

— Perfect! zbieră Wilt. Atunci ce-ar fi să ne laşi, pe mine şi pe afurisitul de domn Gamer, să ne vedem de viaţă liniştiţi? Ţi-a trecut vreodată prin cap că astea patru fiice ale tale sunt nişte grozăvii veritabile, în carne şi oase, nişte furii prepubere? O, nu, ele nu, în niciun caz! Ele sunt speciale, ele sunt unice, ele sunt nişte blestemate de genii! Nu avem voie să facem nimic din ce le-ar putea încetini dezvoltarea intelectuală, cum ar fi să le

învăţăm nişte reguli de bună purtare sau cum să se comporte civilizat! Nu, nu! Pentru tine noi suntem nişte părinţi moderni model, care stăm cuminţi la locul nostru, în timp ce alea patru sălbăticiuni mici şi tare prost crescute se transformă în nişte tehnocraţi dependenţi de computer şi cu un simţ moral la fel de dezvoltat ca Use Koch într-una din zilele ei proaste.

— Cine-i lise Koch? întrebă Eva.

— O criminală în masă dintr-un lagăr de concentrare, îi răspunse Wilt. Şi să nu-ţi vină ideea să zici că sunt un reacţionar de dreapta, pornit să educ cu biciul şi postitul, fiindcă nu sunt. Şi nici idioatele alea să nu se gândească la aşa ceva! Nu-s decât un amărât prins la mijloc şi care nu mai ştie în ce direcţie să sară. Dar, Doamne-ajută, eu măcar judec! Sau cel puţin încerc. Acum lasă-mă în pace şi îngrijorare şi du-te de-i spune amicei tale Mavis că dacă nu vrea să vadă şi data viitoare o erecţie involuntară, ar face bine să te sfătuiască să nu te mai apropii în niciun caz de Kores Castratoarea.

Eva coborî la parter. În mod ciudat, se simţea înviorată. De multă vreme nu-l mai auzise pe Henry declarându-şi sentimentele cu atâta tărie şi, cu toate că nu înţelesese chiar tot ce-i spusese soţul ei şi în mod sigur nu credea că acesta fusese cinstit faţă de cvadruplete, era cumva liniştitor să-l vadă cum îşi afirmă autoritatea în casă. O făcea să se simtă mai bine în privinţa faptului că se dusese la acea îngrozitoare doctoriţă Kores, aia cu vorbăria ei fără rost despre… despre ce îi vorbise oare?… despre „superioritatea sexuală a genului feminin în lumea mamiferelor”. Eva nu voia să fie superioară în toate şi-apoi nici nu era un simplu mamifer. Era o fiinţă umană. Şi asta nu era deloc acelaşi lucru.

12

În seara următoare devenise deja greu de spus ce anume era inspectorul Hodge. De vreme ce Wilt nu mai ieşise din casă, în cele două zile care trecuseră inspectorul îşi petrecuse majoritatea

timpului urmărind parcursul Evei spre şcoală, de la şcoală şi prin Ipford în maşina împănată cu microfoane.

— E un exerciţiu bun, îi spuse el sergentului Runk în timp ce se deplasau în spatele femeii cu o dubiţă pe care Hodge o transformase într-o staţie de recepţie.

Pentru ce? întrebă sergentul, înfigând pe harta oraşului un semn ce indica faptul că Eva îşi parcase maşina în spate la Sainsbury's. Pentru ca să aflăm de unde putem obţine cea mai mare reducere la detergentul de rufe?

Pentru când tipul decide să o ia la picior.

Când? se miră Runk. Până acum n-a ieşit toată ziua afară din casă.

A trimis-o pe ea în oraş ca să verifice dacă n-o urmăreşte cineva, explică Hodge. Între timp el stă în ascunzătoare.

Lucru despre care tocmai dumneavoastră aţi zis că nu o să-l facă, spuse Runk. Eu v-am zis că da, iar dumneavoastră aţi zis…

Ştiu ce-am zis. Dar asta se întâmpla atunci când ştia că este urmărit. Acum e cu totul altă poveste.

— Sigur că da! comentă Runk. Aşadar ticălosul ne trimite să facem turul supermarketurilor şi noi nu suntem în stare să ne prindem ce se întâmplă.

S-au prins în noaptea aceea. Runk, care insistase să îşi ia liber în după-amiaza aceea ca să poată închide şi el un ochi dacă tot trebuia să stea la post noaptea următoare, recuperă banda de sub bancheta maşinii şi o înlocui cu una nouă. Era unu noaptea. Peste o jumătate de oră Hodge, care îşi trăise copilăria într-o casă unde nu se vorbise niciodată despre sex, stătea şi asculta cum cvadrupletele discută despre starea lui Wilt cu o francheţe care îl îngrozi. Dacă ar mai fi fost nevoie de ceva care să-l convingă că domnul şi doamna Wilt erau nişte infractori în toată regula, pretenţia repetată a Emmelinei de a afla de ce tati se trezise noaptea şi îşi pusese glazură de tort pe penis

rezolvă problema. Nici explicaţia pe care i-o dădu Eva fetiţei nu-i sună mai bine.

— Nu se simţea prea bine, draga mea. A băut prea multă bere şi n-a mai putut să doarmă, aşa că s-a dus până jos, în bucătărie, ca să vadă dacă n-ar putea să glazureze tortul…

— Nu mi-ar plăcea deloc genul de tort pe care-l glazura el, o întrerupse Samantha. Şi, oricum, aia era cremă de faţă.

— Ştiu, draga mea, dar tati exersa şi a răsturnat-o.

— Drept pe cocoşelul lui? o chestionă Penelope, ceea ce-i oferi ocazia Evei să-i spună fetiţei că nu trebuie să mai folosească niciodată cuvântul respectiv.

— Nu-i frumos! zise ea. Nu-i deloc frumos să spui asemenea lucruri şi nu cumva să aud că le spui cuiva la şcoală!

Nici ce-a făcut tati nu-i deloc frumos: să folosească seringa de glazurat ca să-şi pompeze cremă de faţă la el pe penis, obiectă Emmeline.

În momentul în care discuţia se încheie, căci Eva le lăsă pe fetiţe în faţa şcolii, chipul lui Hodge devenise palid ca moartea. Nici sergentul Runk nu se simţea mult mai bine.

— Nu pot să cred! Să mă ia dracu’ dacă pot să cred măcar o vorbă din ce aud! mârâi inspectorul.

Eu aş vrea din tot sufletul să nu cred, zise Runk. Am auzit eu la viaţa mea multe lucruri revoltătoare, dar asta zău că-i cireaşa de pe tort!

— Nici nu pomeni cuvântul ăsta! exclamă Hodge. Mie tot nu-mi vine să cred. Niciun om cu mintea întreagă n-ar face aşa ceva. Ăştia îşi bat joc de noi.

Păi, eu nu ştiu ce să zic… Am cunoscut odată un gagiu care avea obiceiul să-şi ungă socoteala cu gem de căpşuni, după care o punea pe nevastă-sa…

Taci din gură! zbieră Hodge. Dacă există ceva ce nu suport, păi să ştii că nu suport porcăriile, iar

în noaptea asta mi-am făcut deja plinul.

— Păi, din câte am auzit, cred că şi Wilt şi l-a făcut, spuse Runk, dacă s-a învârtit prin casă aşa, cu ştremeleagul înfipt într-un vas cu cuburi de gheaţă. În seringa aia nu avea cum să fie numai cremă de faţă sau glazură de zahăr.

— Doamne Dumnezeule! scăpă Hodge. Doar nu vrei să spui că îşi băga în venă cu o seringă de glazurat torturi, nu? Până acum l-ar fi luat deja dracu' şi, oricum, blestemăţia aia ar fi scăpat pe de lături!

— Nu şi dacă a amestecat marfa cu cremă rece. Aşa s-ar explica totul, ce ziceţi?

— S-ar putea să meargă, admise inspectorul. Mă gândesc că dacă oamenii pot trage pe nas marfa aia jegoasă, habar n-avem ce altceva ar mai fi în stare să facă. Dar perversiunile lui Wilt nu ne ajută prea mult.

— Ba cum să nu ne ajute? sări sergentul, care descoperise brusc o metodă de a încheia cu apatia provocată de veghea de noapte în dubiţă. Iar, asta înseamnă că are marfa în casă!

— Sau şi-a vârât-o în el, zise Hodge.

— Sau aşa. Oricum, trebuie să existe destulă prin zonă ca să putem să-l săltăm şi să-i facem o percheziţie cum scrie la carte.

Dar inspectorul avea în vedere nişte ţeluri mult mai ambiţioase.

— Ne-ar ajuta mai mult de-o grămadă, chiar dacă tipul ar ceda! spuse el. Dacă ai fi citit ce i-a făcut bătrânului Flint, ţi-ai da seama imediat că…

— Dar de data asta e cu totul altceva! îl întrerupse Runk. În primul rând o să fie silit să stea pe sec. Nici nu trebuie să-l interogaţi. Lăsaţi-l doar într-o celulă vreo trei zile, fără nicio doză de drog, şi o să înceapă să behăie ca un căcăcios de miel de ţâţă.

— Da, şi ştiu şi în avantajul cui, replică inspectorul. În avantajul gurii lui afurisite!

— Da, dar amintiţi-vă că o avem şi pe nevastă-sa. Şi, oricum, de data asta dovezile sunt solide, aşa că n-avem decât să-l punem pur şi simplu sub acuzare. Dacă-i acuzat de deţinere de heroină, nu poate ieşi pe cauţiune.

— Aşa-i, spuse morocănos Hodge. Dacă o să avem dovezi solide. Dacă.

— Păi, nu se poate să nu avem dacă individul a împrăştiat marfa peste tot pe pijamalele lui, cum ziceau fetiţele alea. Cei de la laborator or s-o rezolve uşor. Putem începe chiar de la seringa aia de glazurat. Şi-apoi mai sunt şi prosoape, şi cârpe de vase. La naiba, toată zona trebuie să geamă de câtă marfă-i acolo! După cât drog a împrăştiat gagiul pe-acolo, până şi purecii de pe mâţă trebuie să fi devenit dependenţi!

Exact asta mă şi îngrijorează, preciză Hodge. Cine-a mai auzit de un drogat care împrăştie marfa. Peste tot? Nici vorbă! Sunt al naibii de grijulii. Mai ales atunci când îi arde, ca acum. Ştii ce mă gândesc eu?

Sergentul Runk clătină din cap. După părerea lui, inspectorul nici măcar nu era în stare să gândească.

Mă gândesc că ticălosul încearcă vechiul truc cu momeala. Vrea să-l arestăm. Încearcă să ne atragă în capcană. Asta lămureşte şi toată povestea de mai ’nainte.

— Mie nu-mi lămureşte nimic! zise cu disperare Runk.

— Ascultă! începu Hodge. Ce-am auzit noi acum pe bandă e prea bizar ca să fie şi credibil, aşa-i? Aşa-i. N-ai auzit niciodată de vreun junkie care să şi-o bage-n ştremeleag şi nici eu n-am auzit de aşa ceva. Dar, din câte se pare, Wilt o face. Mai mult, lasă în urma lui o mizerie îngrozitoare, se injectează în miez de noapte, folosindu-se de o seringă de glazurat torturi, şi se asigură că fetiţele sale or să-l descopere în bucătărie în timp ce o face. De ce? Pentru că vrea ca javrele alea mici să-

şi dea drumul la gură în public şi să auzim şi noi povestea, uite de ce! Ei bine, eu nu mă las dus de nas. O să mă înarmez cu răbdare şi-o să aştept ca domnul Wilt Deşteptu' să mă ducă la sursa lui. Nu mă interesează trăgătorii

Izolaţi. De data asta am de gând să prind în laţ Întreaga lor reţea afurisită.

Şi după ce se gratulă singur pentru interpretarea pe care o dăduse comportamentului ieşit din comun al lui Wilt, inspectorul se aşează, savurându-şi potenţialul său triumf. În imaginaţia |ui reuşi să-l vadă pe Wilt în boxa acuzaţilor, împreună cu zece-cincisprezece infractori de calibru, indivizi pe care tipii de genul lui Flint nu i-ar fi bănuit niciodată. Aceştia urmau să fie oameni plini de bani, cu case impunătoare, care jucau golf şi erau membri ai celor mai bune cluburi, iar după ce avea să-i condange, judecătorul urma să-l felicite pe inspectorul Hodge pentru felul sclipitor în care a condus ancheta. Nimeni n-o să-i mai spună vreodată că e ineficient. Va ajunge renumit, iar fotografia lui va fi publicată în toate ziarele.

* * *

Gândurile lui Wilt mergeau în nişte direcţii relativ similare, doar că punctul lor de interes era unul diferit. Efectele entuziasmului arătat de Eva faţă de afrodisiace încă se mai făceau simţite, iar lucrul cel mai dezastruos era acela că îi provocaseră ceea ce părea să fie o erecţie permanentă.

— Desigur că sunt blocat în afurisita asta de casă! îi spusese el Evei când aceasta se plânsese că nu mai voia să-l vadă fluturându-se pe-acolo în halatul lui de casă la întâlnirea ei săptămânală de la cafeaua de dimineaţă. Doar nu te-aştepţi să mă întorc la Tehnic cu protuberanţa asta dură ieşindu-mi în afară ca o vergea de puşcă!

— Da, dar nu am chef să te văd dându-te în spectacol în faţa lui Betty şi a celorlalte fete, aşa cum ai făcut cu Mavis!

— Mavis a primit ce-a meritat, zise Wilt. Nu eu i-am cerut femeii să intre în casă, ea a dat pur şi simplu buzna înăuntru! Şi, oricum, dacă nu te-ar fi trimis la otrăvitoarea de Kores, nu m-aş fi învârtit aşa pe-aici cu un umeraş de haine legat de mijloc, nu ţi se pare?

— Şi ce nevoie ai de umeraş?

— Ca să-mi ţină halatul departe de chestia inflamată, îi explică Wilt. Dacă ai şti cum te simţi când ceva ce seamănă cu o pătură groasă ţi se Freacă de capătul sub presiune şi extrem de sensibil al unui…

— Nu vreau s-aud aşa ceva! îl întrerupse Eva.

— Iar eu nu vreau să simt aşa ceva, îi replică Wilt. De-aia folosesc umeraşul. Dar nu-i numai atât! Ia încearcă tu sa îţi îndoi genunchii şi, concomitent, să te apleci şi în faţă ori de câte ori trebuie să te pişi. E iadul de pe lume! În starea în care sunt acum m-am pocnit de două ori cu capul de perete şi nu m-am mai căcat de două zile. Nu pot nici măcar să stau jos ca să citesc. N u pot decât să stau întins pe spate în pat, folosind coşul de hârtii pentru protecţie, sau în picioare şi cu umeraşul de haine pe mine. Cam asta ar fi acum partea mea cea mai tare. Dacă o să rămână tot aşa, când o să dau colţul, o să trebuiască să mi se construiască un coşciug special, cu penscop.

Eva îl privi suspicioasă.

— Dacă treaba e chiar aşa de serioasă, poate că ar trebui să te duci să te vadă un medic.

— Ce?! îi aruncă Wilt. Dacă tu-ţi închipui că am de gând să ies pe stradă arătând ca un artist travestit şi gravid, te înşeli amarnic! Aş fi arestat înainte să apuc să ajung la jumătatea drumului, iar tabloidul târgului va avea o ştire de senzaţie.

PROFESOR DE LA TEHNIC O ARE MEREU TARE! Şi zău că ţi-ar plăcea la nebunie să auzi că mă strigă Benny Sulă Tare! Aşa că vezi-ţi de petrecerea ta cu porţelanuri, iar eu o să mă-nvârt pe la etaj.

Wilt urcă cu grijă până în dormitor şi se refugie sub coşul de hârtii. Dintr-odată auzi voci de la parter. Comitetul Caritabil al Comunităţii, din care făcea parte şi Eva, începuse să se adune. Wilt se întrebă câte dintre femeile acelea auziseră deja de episodul din bucătărie în versiunea lui Mavis şi se simţeau încântate în sinea lor că Eva se măritase cu un exhibiţionist cu tendinţe criminale. Deşi bineînţeles că ele n-ar recunoaşte niciodată aşa ceva. Nu, ar spune doar „Ai auzit despre bărbatul ăla îngrozitor al bietei Eva?“ sau „Nu pot să înţeleg cum de mai suportă să stea în aceeaşi casă cu înfiorătorul ăla de Henry“, dar în realitate ţinta răutăţilor lor nu ar fi alta decât Eva însăşi. Aşa cum şi trebuia să fie, dacă ţinem cont că ea îi tratase berea cu cine ştie ce soi de otravă primită de la doctoriţa Kores. Wilt se întinse pe spate, începu să se gândească la doctoriţă şi se lăsă cuprins brusc de un vis cu ochii deschişi, în care o dădea în judecată pe doctoriţă şi-i cerea o sumă imensă de bani drept daune, pe motiv că… Ce fel de motiv ar fi putut invoca? Invazia Peninsulei sale? Sau deposedarea de drepturile lui scrotale? Ori, poate, pur şi simplu otrăvire. Numai că aşa ceva n-ar merge, fiindcă Eva îi administrase substanţa aceea şi era de presupus că dacă o luai în doze corecte, n-ar fi avut efecte atât de îngrozitoare. Şi, bineînţeles, curva aia de Kores n-avea de unde să ştie că Eva nu umbla niciodată cu linguriţa. Conform regulilor ei, dacă un pic de ceva îţi făcea bine, de două ori mai mult din acel ceva însemna şi mai bine. Până şi Charlie, motanul, ştia atâta lucru şi îşi dezvoltase un talent incredibil de a dispărea preţ de câteva zile ori de câte ori Eva îi punea pe jos o farfurie cu smântână garnisită cu praf contra viermilor intestinali. Dar, pe de altă parte, Charlie nu era nici el prost şi era limpede că mai ţinea încă minte prin ce trecuse când intestinele îi fuseseră răzuite pe dinăuntru din cauza unei doze de două ori mai mare decât cea

recomandată. Sărmanul animal se întorsese în casă şchiopătând, după ce-şi petrecuse o săptămână în tufele de la capătul grădinii. Arăta ca o tenie cu blană şi fusese trecut imediat pe un regim bogat în sardine, ca să-şi revină.

Aşadar, dacă o pisică putea învăţa din propria experienţă, Wilt nu avea nicio scuză. Pe de altă parte, totuşi, Charlie nu era nevoit să trăiască cu Eva, ci putea s-o întindă la primul semn de necaz. „Norocosul!“ murmură Wilt şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă într-o seară ar suna şi ar anunţa că nu mai vine acasă o săptămână. Îşi putea închipui răbufnirea de la celălalt capăt ăl firului şi dacă punea receptorul în furcă fără să scoată la iveală o explicaţie cu adevărat plauzibilă, urechile lui n-ar mai fi avut niciun strop de linişte când s-ar fi întors acasă. Şi de ce? Pentru că adevărul era întotdeauna prea nebunesc sau prea incredibil. Cam la fel de incredibil ca şi cele petrecute în săptămână ce începuse cu idiotul ăla de la Ministerul Educaţiei şi continuase cu demonstraţia de karate făcută de domnişoara Hare în toaleta femeilor, cu ameninţările lui Mecullum şi cu bărbaţii aceia din maşină care se ţinuseră pe urmele lui. Dacă la toate astea se mai adăuga şi supradoza de cantaridă, obţineai un adevăr pe care nu l-ar crede nimeni. Dar, oricum, n-avea niciun sens să stea aici întins pe spate şi să facă speculaţii asupra unor lucruri pe care nu le putea schimba.

„Fii mai bun ca pisica!“ îşi spuse Wilt şi se duse până în baie ca să verifice în oglindă ce-i mai făcea penisul. De simţit se simţea în mod cert mai bine şi atunci când dădu la o parte coşul de hârtii, descoperi cu încântare că începuse să i se pleoştească. Făcu un duş, se bărbieri şi în momentul în care grupuleţul Evei începu să se împrăştie, se văzu capabil să coboare scările cu pantalonii pe el.

— Cum a decurs petrecerea gâştelor? întrebă Wilt. Eva reacţionă imediat la provocare:

— Văd că ai reintrat în pielea ta obişnuită, de sexist. Dar să ştii că n-a fost niciun fel de petrecere. Pe aia o ţinem vinerea viitoare. Aici.

— Aici?

— Exact. O să fie un bal mascat, cu premii pentru cele mai bune costume şi o tombolă în care o să strângem bani pentru formaţia de muzică Harmony a comunităţii.

— Da, iar eu o să le trimit tuturor celor pe care i-ai invitat o notă de plată în avans, pentru asigurare. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat acasă la familia Vurkell, când Polly Merton i-a dat în judecată fiindcă a căzut pe scări, beată turtă.

— Atunci a fost ceva complet diferit, spuse Eva. A fost întru totul vina lui Mary, pentru că nu şi-a fixat cum trebuie covorul pe scară. Femeia aia n-a avut niciodată grijă ca lumea de casă. La ea era mereu praf.

— Tot aşa era şi Polly Merton când s-a izbit de podea pe coridor. Mare mirare că n-a murit!

Comentă Wilt. În orice caz, nu asta e ideea. Casa lui de-alde Vurkell a fost distrusă şi compania de asigurări n-a vrut să le plătească despăgubiri fiindcă el încălcase regulile când organizase un cazinou ilegal cu ruleta aia a lui.

— Ei, vezi? sări Eva. Noi nu încălcăm niciun fel de reguli dacă organizăm o tombolă în scopuri caritabile.

Eu, unul, dacă aş fi în locul tău, aş mai verifica dacă nu-s ceva lipsuri într-un asemenea raţionament. Şi, dacă tot veni vorba de lipsuri, ai putea să mă treci şi pe mine printre ele, îi zise Wilt. În ultimele două zile am avut destule necazuri cu părţile mele intime şi fără să-mi pun pe mine un costum de Francis Drake, ca ăla în care m-ai împopoţonat Crăciunul trecut.

Arătai foarte drăguţ în el! Chiar şi domnul Persner a zis că meriţi un premiu.

— De vreme ce m-am îmbrăcat în combinezonul cu chiloţi-gogoşar al bunică-tii,

după ce i-am umplut cu paie, îmi permit să spun că meritam într-adevăr unul, dar în niciun caz nu m-am simţit prea drăguţ. Şi, oricum, în noaptea aia trebuie să-i predau deţinutului meu.

— Ai putea să-ţi anulezi ora măcar de data asta, spuse Eva.

— Cum, chiar înainte de examene? în niciun caz! decise Wilt. Inviţi o gloată de prostănaci în costume să ne invadeze casa în scopuri caritabile şi nu te sfătuieşti cu mine, aşa că n-ar trebui să te aştepţi să-mi întrerup tocmai eu munca mea caritabilă.

— Aşadar o să fii plecat şi la noapte? întrebă Eva. Astăzi e vineri şi trebuie să îţi faci treaba ca lumea, nu?

— Doamne Dumnezeule! sări Wilt, care pierduse şirul zilelor.

Chiar era vineri şi el uitase să se pregătească pentru cursul pe care trebuia să-l ţină cu clasa lui de la Baconheath. Îmboldit de sarcasmul Evei şi de conştiinţa faptului că vinerea viitoare se va trezi vârât într-un combinezon de modă veche, cu chiloţi lungi şi umplut cu paie sau chiar în chip de Motan încălţat, într-un costum negru, care să se muleze pe corp mult-mult prea strâns, Wilt îşi petrecu întreaga după-amiază studiind nişte însemnări mai vechi despre cultura şi instituţiile britanice. Însemnările purtau titlul „Nevoia de respect, paternalismul şi structura socială” şi urmăreau să fie provocatoare.

La ora şase terminase cu masa şi peste o jumătate de oră era în maşină, îndreptându-se spre baza aeriană pe şoseaua veche şi mergând cu o viteză mai mare decât de obicei. Penisul i se înălţase din nou şi izbutise să se simtă mai în largul lui şi să nu pară indecent în mod provocator doar fixându-şi-l de abdomen cu o apărătoare de crichet peste care înfăşurase un pansament lung.

În spatele lui cele două dubiţe de monitorizare îi urmăreau parcursul, iar inspectorul Hodge exalta

de bucurie.

— Am ştiut eu! Am ştiut că trebuia să plece! îi spuse el sergentului Runk în timp ce ascultau semnalele venite dinspre Fordul Escort. Acum ajungem şi noi undeva!

— Dacă tipul e aşa de deştept cum spuneţi, s-ar putea să ajungem la dracu-n praznic! zise Runk.

Dar Hodge consulta harta. Coasta se întindea undeva în faţă. În afară de asta, mai erau doar câteva sate, întinderea mohorâtă a mlaştinilor şi…

N-o să treacă mult şi-o să cotească spre vest, prezise inspectorul.

Speranţele îi deveniră realitate. Wilt se îndrepta spre baza aeriană americană de la Baconheath, şi astfel filiera americană se confirma.

* * *

În închisoarea din Ipford inspectorul Flint fixa cu privirea chipul Boului.

— Câţi ani mai ai de făcut? întrebă el. Doisprezece?

— Nu şi dacă prind o graţiere, îi spuse Boul. Numai opt. Sunt la cei cu purtare bună.

— Ai fost, îi replică Flint. Ai fost tăiat de pe listă după ce l-ai dat gata pe Mac.

L-am dat eu gata pe Mac? Niciodată! Asta-i o minciună idioată! Nici măcar nu l-am atins. Eu…

— Ursul ne-a spus cu totul altă poveste, îl întrerupse Flint, deschizând un dosar. El zice că ai tot strâns la somnifere din alea ca să poţi să-l omori pe Mac şi să preiei conducerea. Vrei să-i citeşti declaraţia? E totul aici, negru pe alb şi cu o semnătură frumuşică jos. Uite, aruncă un ochi!

Şi inspectorul îi împinse hârtia peste masă. Doar că Boul era acum în picioare.

Să ştii că nu-mi poţi pune mie-n cârcă căcaturi din astea! zbieră el, iar în clipa următoare gardianul-şef îl împinse scurt înapoi pe scaun.

— Pot, spuse inspectorul, aplecându-se în faţă şi uitându-se fix în ochii înspăimântaţi ai Boului. Voiai să preiei conducerea de la Mecullum, nu-i

aşa? Erai gelos pe el, nu? Şi te-ai lăcomit. Te-ai gândit că ai putea să preiei o operaţiune mică şi drăguţă, dirijată de-aici dinăuntru, şi că în opt uni o să ieşi de la zdup cu o pensie mare cât o zi de post, pusă frumuşel deoparte la loc sigur de Văduva ta.

Acum chipul Boului se făcu pământiu.

— Văduva? Cum adică văduva? Ce vrei să spui? Flint zâmbi.

— Exact ceea ce-am spus. Văduva. Fiindcă «cum n-o să mai ieşi niciodată viu de-aici. Cei opt ani se fac iarăşi doisprezece şi mai e şi condangarea pe viaţă pentru uciderea lui Mac, care se adaugă la cei două'şapte de ani ai tăi compleţi, dacă am calculat eu bine, iar ăia două şapte de ani o să ţi-i faci pe toţi la izolator, pentru propria ta siguranţă. Nu prea văd cum ai putea să rezişti atât, ce zici?

Boul îl privi cu jale.

— Acum mă tragi în piept, spuse el.

— Nu am chef să aud cum te aperi, zise Flint şi se ridică în picioare. Păstrează-ţi tâmpeniile pentru tribunal. Poate c-o să dai de un judecător drăguţ, care – cu mult noroc – o să te şi creadă. Mai ales dacă mă gândesc la dosarul tău. A, şi n-aş conta nici pe ajutorul nevestei tale! S-a cuplat de vreo şase luni cu Joe Slavey. Sau nu ştiai asta?

Inspectorul o porni spre uşă, dar Boul cedă.

— N-am făcut-o eu! Să mă bată Dumnezeu dacă am făcut-o eu, domnule Flint! Mac mi-a fost ca un frate! Niciodată nu mi-ar fi…

Flint îl tratã în continuare dur.

— Sfatul meu e să te dai drept nebun, zise el. O să-ţi fie mai bine la Broadmoor. Să mă ia naiba dacă eu, unul, aş avea chef să-i am vecini pe Brady sau pe Spintecător toate zilele câte mi-au mai rămas de trăit.

Se opri o clipă în prag.

— Anunţă-mă dacă îi vine cheful să dea o declaraţie, îi spuse el gardianului-şef. Fiindcă mă

gândesc că ar putea fi de ajutor…

Nu mai era nevoie să continue. Până şi Boul izbuti să priceapă ideea.

— Ce vreţi să ştiţi?

Veni rândul lui Flint să se gândească. Dacă reducea presiunea prea repede, n-o să afle decât prostii. Pe de altă parte, era bine să bată fierul cât era cald.

— Totul! zise el. Cum decurgea operaţiunea. Cine ce făcea. Care sunt legăturile. Orice chestie îţi trece prin cap mă interesează sigur. Orice blestemată de chestie!

Boul înghiţi în sec.

— Nu ştiu tot, zise el, uitându-se amărât la gardianul-şef.

— Nu mă băga în seamă, îi spuse Blaggs. Eu nici nu-s aici. Fac parte din mobilier.

— Începe cu felul în care Mac făcea rost de drog, zise Flint.

Cel mai bine era să înceapă cu ceva ce ştia deja. Boul îi spuse şi Flint îşi notă absolut tot, cuprins de un sentiment de satisfacţie tot mai puternic. Nu ştiuse că gardianul Lane era corupt.

— Pentru asta o să mă vezi cu beregata retezată, spuse Boul când termină povestea cu doamna Jardin, vizitatoarea lui Mecullum.

— Nu văd de ce, îi replică Flint. Domnul Blaggs, aici de faţă, n-o să-şi divulge sursa şi nu-i neapărată nevoie să pomenim de asta la procesul tău.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Boul. Doar nu vrei să-i dai înainte cu procesul, nu?

— Asta o să mi-o spui tu, zise Flint, menţinând presiunea.

Peste trei ore, când părăsi închisoarea, inspectorul Flint era aproape fericit. E drept, Boul nu-i spusese chiar totul, dar la urma urmei inspectorul nici nu se aşteptase s-o facă. După toate probabilităţile, prostănacul nici nu ştia mult mai multe, dar îi dăduse lui Flint suficiente nume

ca să poată continua. Cel mai important era însă că turnase mult prea mult ca să mai poată da înapoi, chiar dacă ameninţarea cu acuzaţia de crimă îşi pierdea efectul. Dacă se întâmpla să răsufle ceva, atunci Boul ar fi fost cu siguranţă tăiat de vreun alt deţinut. Iar Ursul urma să fie următoarea ţintă a lui Flint.

„Uneori meseria asta de copoi e tare slinoasă", îşi zise el în timp ce se îndrepta cu maşina spre secţia de poliţie. Însă drogurile şi violenţa erau şi mai slinoase. Flint urcă la el în birou şi începu să verifice nişte nume.

Numele lui Tod Lingon îi amintea de o chestie ba chiar de două chestii, după ce confruntă cele două liste. Iar Lingon avea un atelier auto. Suna promiţător. Dar cine era Annie Mosgrave?

13

— Cine? întrebă maiorul Glaushof.

Un tip care predă după-amiaza engleza sau ceva de genul ăsta. Îl cheamă Wilt, spuse locotenentul de gardă. H. Wilt.

— Vin imediat, spuse Glaushof.

După aceea puse telefonul în furcă şi se duse direct la soţia lui.

Să nu mă aştepţi, draga mea, zise el. Am o problemă.

— Şi eu, îi răspunse doamna Glaushof şi se aşeză înapoi în faţa televizorului ca să urmărească Dallas pe BBC.

Era cumva liniştitor să ştii că Texasul mai era încă acolo, că în locul ăla nu era umed, nu era frig şi nu ploua tot timpul, ca în afurisitul ăsta de Baconheath, iar oamenii încă mai gândeau la scară mare şi făceau lucrurile la scară mare. Problema era că n-ar fi trebuit să se mărite cu un ofiţer de la Pază şi Protecţie care lucra la o bază aeriană şi avea o pasiune pentru ciobăneştii germani. Şi când te gândeşti ce romantic îi păruse atunci când îl întâlnise, la întoarcerea din Iran! Acolo securitate! Ar fi trebuit să-şi dea seama.

După ce ieşi, Glaushof se urcă în jeepul său împreună cu cei trei câini şi se strecură printre clădiri, îndreptându-se spre porţile ce duceau la cvartalele civililor. Un grup de bărbaţi stătea undeva în parcare, binişor în spatele Fordului lui Wilt. Glaushof frână brusc în mod intenţionat, făcând un viraj, după care coborî din maşină.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el. Vreo bombă?

— Zău că habar n-am, îi răspunse locotenentul de gardă, care asculta ceva într-un receptor. Ar putea fi orice.

— E ca şi cum şi-ar fi lăsat aparatul de emisie-recepţie pornit, numai că sunt două şi amândouă piuie, explică un caporal.

— Ai auzit vreodată de vreun englezoi care să aibă două staţii de emisie-recepţie, iar alea Hă meargă încontinuu şi în acelaşi timp? întrebă locotenentul. În niciun caz. Iar frecvenţa e greşită. E mult prea înaltă.

— Aşadar, ar putea să fie o bombă, decise Glaushof. De ce pizda mă-sii l-aţi lăsat să intre?

În întunericul de-afară şi sub ameninţarea de a fi sfârtecat în bucăţi de cine ştie ce mecanism diabolic ascuns în maşină, Glaushof se trase înapoi. Grupuleţul de oameni îl urmă.

— Gagiul vine aici în fiecare vineri, ne ţine o prelegere, bea o cafea şi se cară acasă fără nicio problemă, îi explică locotenentul.

— Aşa că l-aţi lăsat să intre cu maşina aici, cu toate pârâitorile alea, şi nu l-aţi oprit, zise Glaushof. Am putea avea parte de o bombă care să explodeze în mâinile noastre, ca în Beirut.

— N-am recepţionat piuitul decât mai târziu.

— Prea târziu! tună Glaushof. Nu am chef să risc nimic. Vreau să aduceţi imediat aici camioanele cu nisip! Imediat! Trebuie să izolăm maşina aia! Mişcaţi-vă!

— Nici vorbă de bombă, comentă caporalul. Alea nu funcţionează aşa. Bombele captează semnalele, nu le emit.

Nu contează, spuse Glaushof. E un pericol pentru siguranţa noastră şi trebuie să fie izolată.

Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule maior, încheie caporalul şi, traversând parcarea, dispăru din vedere.

Preţ de o clipă Glaushof şovăi, gândindu-se ce altă acţiune ar putea întreprinde. Cel puţin acţionase prompt ca să-şi protejeze baza şi propria lui carieră. Ca şef al pazei în baza aeriană, fusese întotdeauna împotriva acestor profesori străini, care veneau cu vorbăria lor subversivă. Descoperise deja un geograf care strecurase în prelegerile lui despre evoluţia peisajului britanic o grămadă de porcării despre pericolul pe care-l reprezentau pentru viaţa păsărilor poluarea sonoră şi kerosenul. Glaushof reuşise să-l zboare de-aici, dându-l drept membru al Greenpeace. O maşină cu nişte emiţătoare radio care transmiteau încontinuu sugera ceva mult mai serios. Iar acest ceva mult mai serios putea fi exact lucrul de care avea el nevoie.

Glaushof îşi rulă în minte o întreagă listă cu duşmani ai Lumii Libere: terorişti, spioni ruşi, sabotori, femei din Greenham Common[13]…

Indiferent ce. Nu conta. Esenţial era faptul că echipa de Contrainformaţii de la bază o dăduse în bară, iar el avea posibilitatea să îi bage cu nasul în rahat. Perspectiva îl făcu pe Glaushof nA zâmbească. Dacă exista vreun om pe care îl detesta, acela era ofiţerul de

Contrainformaţii. Nimeni nu auzise de Glaushof, dar colonelul Urwin, cu legătura lui directă cu Pentagonul, locuia împreună cu soţia în aceeaşi clădire cu comandantul bazei, aşa că în fiecare sâmbătă seara erau amândoi invitaţi la partide de bridge, fiindcă, sigur, da, el era mare sculă! Şi absolvent de Yale! Să mă fut în el! Iar Glaushof asta şi intenţiona să facă.

— Gagiul ăsta… cum spuneai că îl cheamă? îl întrebă el pe locotenent.

— Wilt, îi răspunse locotenentul.

— Unde îl ţii?

— Nu-l ţin nicăieri, răspunse iar acesta. V-am chemat imediat ce am interceptat semnalele.

— Şi-atunci el unde-i?

— Presupun că îşi ţine prelegerea pe-aici pe undeva, spuse locotenentul de gardă. Toate amănuntele despre el sunt la camera de gardă. Orarul lui şi toate celelalte.

Au pornit-o amândoi grăbiţi prin parcare, îndreptându-se spre intrarea în cvartalele civililor, iar Glaushof studie însemnarea din dosarul lui Wilt. Era scurtă şi neinformativă.

— Curs în sala 9, spuse locotenentul. Vreţi să mă duc să-l aduc?

— Nu, răspunse Glaushof. Nu încă. Ai numai grijă să nu iasă nimeni. Atâta tot

— Nici n-ar avea cum, altfel decât peste gardul cel nou de sârmă, zise locotenentul. Şi nu-l văd ajungând prea departe. Am dat drumul la curent prin eh

— Bun, spuse Glaushof. Aşadar, când iese, îl opreşti.

— Sigur, domnule! confirmă locotenentul şi se duse să verifice gărzile, timp în care Glaushof puse nuna pe telefon şi-i sună pe cei din patrula bazei aeriene,

— Vreau să-mi înconjuraţi sala de cursuri numărul 9! spuse eh Dar nimeni să nu facă vreo mişcare până nu vin eu acolo

Apoi se aşeză, ho] bându-se neatent (a pagina din mijloc a revistei Playgirly care înfăţişa un nud de bărbat, prinsă pe un zid. Dacă ticălosul ăla de Wilt putea fi convins să vorbească, Glaushof şi-ar vedea cariera aranjata. Prin urmare, cum ar fi putut să-l aducă în starea psihică adecvată? În primul rând trebuia să afle ce avea în maşină, încă mai lucra la elaborarea tacticii când locotenentul tuşi discret în spatele lui. Glaushof reacţiona violent. Nu-i plăceau implicaţiile acelei tuse.

— Tu ai pus asta pe perete? zbieră el la locotenent.

— Negativ, răspunse locotenentul, pe care întrebarea îl viza aproape la fel de mult ca şi pe Glaushof tuşitul lui. Nu, domnule, nu eu. Căpitanul Clodiak a făcut-o.

— Căpitanul Cludiak a făcut-o? se miră Glaushof, întorcându-se ca să se mai uite o dată la fotografie. Eu ştiam că ea… eh.. Probabil că glumeşti, locotenente!

— Ea a pus-o acolo, domnule! îi plac chestiile de genul ăsta.

— Da, OK. Păi, bănuiesc că e o femeie foarte energică, spuse Glaushof.

Voia să evite acuzaţia de discriminare. Din perspectiva ascensiunii în carieră, ar fi fost aproape la fel de periculos ca şi eticheta de poponar. Nu aproape – era chiar mai grav.

— Întâmplător, eu fac parte din Biserica Domnului[14], spuse locotenentul, iar conform dogmelor confesiunii mele, asta e ceva nereligios.

Dar Glaushof n-avea de gând să se lase atras într-o astfel de discuţie.

— S-ar putea, spuse el. Vorbim al'dată, bine?

Apoi ieşi şi se întoarse în parcare, unde caporalul, acum însoţit de un maior şi de câţiva oameni de la secţia de Demolări şi Excavări, înconjurase maşina lui Wilt cu patru camioane gigantice pline cu nisip, măturând de-acolo şi vreo zece-douăsprezece alte maşini în timpul acţiunii. Cum se apropie, pe Glaushof îl orbiră două proiectoare care fuseseră pornite brusc.

— 'Tu-vă mama voastră! urlă el, poticnindu-se în lumina tăioasă. Vreţi să se afle până la Moscova ce facem noi aici?

În întunericul care se produse în urma apostrofării sale, Glaushof se izbi de butucul roţii unuia dintre camioanele gigantice.

— OK, deci o să intru fără lumini, spuse caporalul. Nicio problemă. Dumneata crezi că

acolo e o bombă, iar eu nu cred asta. Bombele nu emit unde radio.

Şi, înainte ca Glaushof să apuce să-i reamintească militarului ca pe viitor să-i spună „domnule, caporalul o porni deja spre maşină.

* * *

— Domnule Wilt, spuse doamna Ofrey, n-aţi vrea să ne lămuriţi dumneavoastră problema rolului jucat de femei în societatea britanică, punând accent în special pe importanţa pe care a avut-o în viaţa profesională britanică prea-onorabila prim-ministru, doamna Thatcher, şi…

Wilt se holbă la femeie şi se întrebă de ce oare doamna Ofrey îşi citea întotdeauna întrebările de pe un cartonaş şi de ce acestea aveau rareori legătură cu lucrurile despre care le vorbea el. Probabil că femeia îşi petrecea tot restul săptămânii elaborându-le. Iar întrebările ei erau întotdeauna legate de regină şi de doamna Thatcher, probabil fiindcă doamna Ofrey cinase odată la Woburn Abbey cu ducele şi ducesa de Bedford, iar ospitalitatea celor doi o afectase profund. Insă cel puţin în seara asta îi acorda atenţia lui neabătută.

Avusese probleme chiar din clipa în care intrase în sala de curs. Pansamentul pe care şi-l înfăşurase în jurul vintrelor se desfăcuse pe drum şi înainte ca el să apuce să rezolve cumva problema, celălalt capăt începuse să i se strecoare în jos pe cracul drept al pantalonilor. De parcă lucrurile n-ar fi stat şi-aşa destul de rău, căpitanul Clodiak întârziase şi se aşezase exact în faţa lui, picior peste picior, silindu-l automat pe Wilt să se proptească zdravăn de catedră pentru a-şi potoli erecţia sau cel puţin să ascundă evenimentul de ochii publicului. Iar faptul că se concentra asupra doamnei Ofrey îi permisese până acum să evite să mai arunce vreo privire înspre căpitanul Clodiak.

Numai că atenţia atât de concentrată şi de vădită acordată doamnei Ofrey avea şi ea dezavantajele

ei. Chiar dacă femeia purta un pulover tricotat cu un model suficient de ciudat ca să-i finanţeze pe mai mulţi păstori din vestul Scoţiei, iar puţinele sale farmece erau destul de atenuate de lână ca să poată constitui un antidot împotriva eleganţei terifiante a căpitanului Clodiak – căci Wilt remarcase deja bluza căpitanului şi ceea ce lui i se păruse a fi o cămaşă militară din mătase shantung – totuşi doamna Ofrey era şi ea femeie. În orice caz, aceasta mai era şi o snoabă din punct de vedere social şi stătea singură undeva în stânga faţă de restul grupei, aşa că în momentul în care ajunse la jumătatea cursului, gâtul îi înţepenise deja de cât îl tot ţinuse întors spre ea.

Prin urmare îşi abătu atenţia spre un vânzător cu coşuri de la magazinele PX[15] care mai urma cursurile de karate şi aerobic şi al cărui interes pentru cultura britanică se mărginea la dezlegarea tainelor crichetului. Numai că nici soluţia asta n-a mers foarte bine, iar după vreo zece minute de contact vizual aproape constant şi după observaţiile dispreţuitoare ale lui Wilt legate de efectele votului femeilor asupra structurii rezultatelor electorale din 1928 încoace, bărbatul începu să se foiască stânjenit în scaun, iar Wilt îşi dădu seama brusc că tipul avea impresia că i se făceau avansuri. Cum nu avea chef să fie bătut măr de un expert în karate, încercă să facă naveta cu privirea între doamna Ofrey şi zidul din spatele restului grupei, dar de fiecare dată avea impresia că doamna căpitan Clodiak zâmbea tot mai sugestiv. Wilt se agăţă de catedră, sperând că o să apuce să reziste întreaga oră fără să ejaculeze în pantaloni. Era atât de îngrijorat de problema respectivă, încât cu greu mai remarcă faptul că doamna Ofrey îşi terminase întrebarea.

Sunteţi de părere că perspectiva aceasta e corectă? îl readuse ea la realitate.

Păi… ăăă… da, bâigui Wilt, încercând să-şi aducă aminte care era totuşi întrebarea.

Era ceva legat de faptul că monarhia e o matriarhie.

Da, presupun că în linii mari sunt cam de aceeaşi părere cu dumneata, spuse el, înfigându-se şi mai tare în catedră. Pe de altă parte, din simplul fapt că o ţară are un conducător de sex feminin nu cred că ar trebui să deducem că nu e o lume patriarhală. La urma urmei, în Britania preromană am avut-o aici pe regina Boadicea şi nu prea îmi vine să cred că pe vremea aceea existau foarte multe membre ale Mişcării de Eliberare a Femeilor, nu?

— Eu nu v-am întrebat despre mişcarea feministă, spuse doamna Ofrey cu o inflexiune uricioasă în glas, ceea ce sugera că ea era o americancă pre-Eisenhower. Întrebarea mea avea ca obiect caracterul matriarhal al monarhiei.

— Exact, spuse Wilt, trăgând de timp.

Se părea că se întâmplase ceva tragic cu apărătoarea de crichet. Wilt pierduse contactul cu obiectul.

— Doar pentru că am avut mai multe regine…

Păi, am impresia că am avut la fel de multe regine ca şi regi… de fapt chiar trebuia să fie mai multe, dacă stăm să ne gândim, nu? N-am dreptate? Vreau să zic că fiecare rege a avut câte o regină…

— Henric al VIII-lea a avut o groază, spuse o specialistă în astronavigaţie, ale cărei gusturi în materie de lectură păreau să sugereze că ar fi preferat să-şi trăiască viaţa într-un soi de Ev Mediu parfumat şi cu aer condiţionat. Trebuie să fi fost un bărbat pe cinste!

— Desigur! spuse Wilt, recunoscător pentru intervenţie.

În ritmul actual, discuţia s-ar fi putut dezvolta şi l-ar fi lăsat să-şi regăsească în linişte afurisita aia de apărătoare.

— De fapt a avut cinci, preciză el. Una a fost Caterina de…

— Îmi cer scuze pentru întrebare, domnule Wilt, îl întrerupse un inginer, dar şi reginele bătrâne sunt socotite regine? Doar ele-s văduve! Atunci văduva unui rege rămâne totuşi regină.

— Ea e regina-mamă, zise Wilt, care în momentul respectiv era cu mâna în buzunar şi scotocea după apărătoarea de crichet. Bineînţeles, e doar o simplă titulatură pentru mamele…

— Aţi spus cumva „titulătură pentru mamele”? întrebă căpitanul Clodiak, înzestrând sintagma cu nişte accente pe care Wilt nu le

Intenţionase şi de care în mod cert nu avea nevoie acum.

Iar intonaţia femeii se potrivea cu chipul ei. Căpitanul Clodiak era din Sudul Statelor Unite.

— N-aţi vrea să dezvoltaţi titulatura pentru mamele?

— S-o dezvolt? spuse gâtuit Wilt.

Dar înainte să poată el să răspundă, inginerul îl întrerupse iar.

— Mă scuzaţi că intervin, domnule Wilt, zise el, dar aveţi un fel de chestie care vă atârnă pe picior.

— Am eu aşa ceva? întrebă Wilt, strângând catedra cu şi mai multă forţă.

Atenţia întregii grupe era acum concentrată asupra piciorului lui drept. Wilt încercă să şi-l ascundă în spatele stângului.

— Şi, din câte se pare, continuă inginerul, aş zice că e ceva important pentru dumneavoastră.

Wilt ştia al naibii de bine ce era. Aplecându-se uşor, dădu drumul catedrei şi se apucă de cracul pantalonului, într-o încercare deşartă de a prinde apărătoarea, dar blestemăţia îi scăpase deja. Atârnă preţ de o clipă, aproape timid, ieşită pe jumătate de sub manşeta pantalonului, după care îi alunecă în pantof. Mâna lui Wilt ţâşni şi înşfăcă porcăria, iar în clipa următoare încercă să şi-o strecoare în buzunar. Dar apărătoarea nu se clinti. Cum era încă agăţată de fâşia de pansament cu leucoplast pe care Wilt II folosise, refuza acum să iasă fără el. Cum

Wilt se străduia să o smulgă de acolo, deveni clar că era în pericol să-şi sfâşie cusătura pantalonilor. De asemenea, era la fel de clar că celălalt capăt al fâşiei de pansament era încă prins în jurul taliei lui şi că n-avea nici cea mai mică intenţie să se desfacă de-acolo în cel mai bun caz, Wilt avea să ajungă să stea în faţa grupei căreia-i preda pe jumătate dezbrăcat ţi cu o hernie strangulată ca bonus în afacere. Pe de altă parte, îi venea tare greu să stea acolo uşa, pe jumătate ghemuit, iar orice încercare de a scoate afurisita aia de apărătoare pe dinăuntrul pantalonilor şi prin partea de sus avea toate şansele să fie interpretată greşit. De fapt, după Cum se prezentau lucrurile, era deja pus într-o situaţie dificilă. Chiar şi din poziţia neobişnuită în care stătea, Wilt izbuti să observe cum căpitanul Clodiak se ridicase în picioare, că undeva începuse să ţiuie ceva şi că ofiţerul de astronavigaţie spunea ceva despre prohaburi.

Doar inginerul se dovedi întru totul constructiv.

— Aveţi cumva o problemă medicală? întrebă el, fără să audă replica chinuită a lui Wilt cum că n-avea aşa ceva. Vreau să spun că, de la Frankfurt încoace, n-o să găsiţi dotări medicale mai bune pentru tratamentul infecţiilor urinare şi genitale şi că aş putea chema un medic ca să…

Wilt eliberă din strânsoare apărătoarea şi se ridică. Poate că era stânjenitor să stea aşa, cu o apărătoare de crichet ieşindu-i de sub pantaloni, dar tot era de o mie de ori mai bine decât să se lase consultat de un medic al bazei aeriene când era în starea în care era. Dumnezeu ştie ce-ar fi făcut omul ăla cu o erecţie rebelă!

— N-am nevoie de niciun medic, chiţăi el. Doar că… ăăă… vedeţi, înainte de a veni aici am jucat crichet şi, cum mă grăbeam, ca nu cumva să întârzii, am uitat… în fine, sunt sigur că înţelegeţi…

Evident că doamna Ofrey nu înţelegea. După o remarcă oarecare despre nevoia acută de

rafinament în viaţa cotidiană, se ridică şi o porni pe coridor, în urma căpitanului Clodiak. Înainte ca Wilt să spună că singurul lucru de care avea nevoie era să meargă până la toaletă, vânzătorul cu coşuri pe faţă interveni:

— Domnule Wilt, n-am ştiut că jucaţi crichet! spuse el. Păi, zău aşa, n-au trecut nici trei săptămâni de când aţi zis că nu-mi puteţi explica ce înţelegeţi voi, englezii, prin aruncare cu efect.

— Vorbim altădată, se repezi Wilt. Acum trebuie să merg… până la… ăăă… baie.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să…

— Absolut sigur, spuse Wilt. Sunt întru totul sănătos. Nu-i decât o… e, nici nu contează.

Îşi târşâi cu greu picioarele până pe coridor şi imediat se instală confortabil într-o cabină de toaletă, unde începu să se lupte cu apărătoarea, cu fâşiile de pansament şi cu pantalonii. În urma lui, cei din grupă discutau despre această ultimă manifestare a culturii britanice cu un grad de interes mult mai ridicat decât îl arătaseră faţă de observaţiile lui Wilt asupra structurii rezultatelor electorale.

— Eu rămân la părerea că habar n-are de crichet, afirmă vânzătorul de la PX, dar se văzu contrazis de astronavigatoare şi de inginer, care erau mai interesaţi de starea sănătăţii lui Wilt.

Am avut eu în Idaho un unchi care trebuia să poarte o centură inghinală, povesti inginerul. Nu-i nimic neobişnuit. A căzut de pe scară într-o primăvară, când zugrăvea casa. Problemele de genul ăsta pot fi foarte serioase.

* * *

V-am spus eu, domnule maior, zise caporalul. Două emiţătoare radio, un aparat de înregistrare audio cu bandă, dar nicio bombă.

— Sigur? întrebă Glaushof, încercând să nu-şi Inse dezamăgirea să-i răzbată în glas.

— Foarte sigur, spuse caporalul şi fu susţinut În afirmaţiile sale de maiorul de la Demolări şi

Excavări, care voia să ştie dacă putea să le dea ordin oamenilor săi să-şi retragă camioanele de-acolo.

În timp ce imensele vehicule se retrăgeau, lăsând Fordul Escort al lui Wilt izolat în mijlocul parcării, Glaushof încercă să tragă oarece foloase din starea de lucruri. La urma urmei colonelul Urwin, şeful Contrainformaţiilor, era plecat pe timpul weekendului, iar o criză apărută în absenţa lui i-ar fi prins foarte bine lui Glaushof.

— Trebuie să fi avut el un motiv ca să intre cu tot echipamentul ăla electronic şi să emită de-aici, spuse el. Ai vreo idee în sensul ăsta, domnule maior?

— Ar putea fi un test orb, ca să verifice dacă ar putea introduce aici o bombă pe care s-o detoneze de la distanţă, replică maiorul, a cărui specializare tindea să-i blocheze mintea pe o singură direcţie.

— Doar că tipul emitea, nu recepţiona, interveni caporalul. Pentru o bombă ar fi avut nevoie de semnale spre interior, nu spre exterior. Şi care-i treaba cu aparatul de înregistrare audio?

— Nu e de competenţa mea, spuse maiorul. Din punct de vedere exploziv e curat. Mă duc să-mi scriu raportul.

Glaushof se decise să rişte.

— Mi-l înaintezi mie, se repezi el. Numai mie, nimănui altcuiva. Trebuie să tratăm cu grijă toată povestea.

— Am mai făcut-o deja o dată, absolut inutil, cu camioanele de protecţie.

— Desigur, insistă Glaushof, dar tot mal trebuie să aflăm ce-i cu toată istoria asta. Eu sunt cel însărcinat cu securitatea aici şi eu îţi spun că nu-mi place deloc că nu ştiu ce javră de englezoi intră aici cu tot echipamentul ăla. Ori e un test orb, aşa cum ziceai tu, ori e altceva.

Trebuie să fie altceva, spuse caporalul. E limpede. Echipamentul pe care-l foloseşte e aşa de al dracului de sensibil, că ar putea înregistra şi

nişte păduchi trăgându-şi-o la treizeci de kilometri depărtare!

Prin urmare nevastă-sa face rost de dovezi pentru divorţ, conchise maiorul.

Ar trebui să fie al naibii de disperată să scape dacă foloseşte două emiţătoare şi un magnetofon cu bandă, spuse iar caporalul. Iar sculele nu-s producţie de serie. N-am văzut niciodată un civil care să folosească locatori atât de sofisticaţi.

Locatori? întrebă Glaushof, care rămăsese blocat asupra conceptului de păduchi trăgându-şi-o. Cum adică locatori?

Mă rog, cum ar veni, indicatori de direcţie. Semnalele sunt emise de-aici, doi tipi le captează pe aparatele lor şi au aflat locul exact unde e individul ăsta.

Iisuse! exclamă Glaushof. Vrei să spui că s-ar putea ca rusnacii să-l fi trimis aici pe tipul ăsta, Wilt, ca agent, ca să poată determina exact poziţia în care ne aflăm?

Ruşii fac deja asta cu infraroşii, prin satelit. N-au ei nevoie de un neică nimeni care să intre aici şi să ne vâre în ochi sculele lui radio, spuse caporalul. Asta dacă nu cumva vor să-l piardă.

Să-l piardă? De ce ar avea ruşii chef să facă aşa ceva?

— Habar n-am, continuă caporalul. Dumneata eşti de la Paza şi Protecţia bazei. Eu nu-s decât de la Transmisiuni şi nu-i treaba mea să ştiu de ce vrea cineva să facă anumite lucruri. Tot ce ştiu este că eu, unul, nu mi-aş trimite nicăieri vreunul din agenţii mei cu toate semnalele alea anunţând că sosesc dacă într-adevăr n-aş vrea să fie prins. E ca şi cum ai pune un blestemat de şoarece în aceeaşi încăpere cu o pisică, iar Ala n-ar fi în stare să se oprească din chiţăit nici de-al dracului.

Dar Glaushof nu era omul care să se lase descurajat.

— Esenţa problemei este că acest Wilt a intrat uici cu echipament de spionaj neautorizat, aşa că

n-o să mai iasă.

— Astfel că, după semnale, ăia or să ştie unde se află, spuse caporalul.

Glaushof îi aruncă o privire de gheaţă. Bunul-simţ al individului devenea din ce în ce mai iritant.

Dar acum apăruse şi ocazia să-l contracareze.

— Doar nu vroi să spui că staţiile alea radio sunt încă operaţionale? zbieră el.

— Bineînţeles, răspunse caporalul. Dumneavoastră ne-aţi spus, mie şi maiorului, să controlăm maşina de bombe. Nu ne-aţi pomenit nimic de defectarea echipamentului de transmisie al lui Wilt. Bombe, aşa aţi spus.

— Exact, zise şi maiorul. Exact asta aţi spus.

Bombe.

— Ştiu că am spus bombe! ţipă Glaushof. Crezi că trebuie să-mi amintiţi voi?

Se opri şi, pălind la faţă, îşi îndreptă atenţia asupra maşinii. Dacă staţiile radio de-acolo încă mai funcţionau, era de presupus că inamicul ştiu deja că ele fuseseră descoperite, caz în care, ® Mintea lui o luă la galop, urmând un raţionament ce ducea la catastrofă. Trebuia să ia o decizie spontană – şi asta acum, pe loc. Şi Glaushof o luă.

— Bun, atunci noi intrăm, iar voi ieşiţi! zise el. Peste cinci minute, în ciuda protestelor salo cum că el nu conduce nicio futută de maşină cu nişte futuţi de spioni pe fututele lor de urme atâta vreme cât n-are cu el o futută de escortă, caporalul ieşi cu maşina în afara bazei. Banda din aparat fusese scoasă şi înlocuită cu una nouă, dar în toate celelalte privinţe nu exista nimic care să sugereze că se umblase cumva la maşină. Instrucţiunile lui Glaushof fuseseră extrem de explicite.

— Te duci cu maşina şi i-o trânteşti în faţa casei, îi spusese el caporalului. Îl ai şi pe maior cu tine ca să te aducă înapoi şi dacă apar ceva probleme, o să se ocupe el. Dacă nemernicii vor să ştie unde-i omul lor, să-l caute mai întâi la el acasă. O să le fie tare greu să-l găsească aici.

— N-o să le fie deloc greu să mă găsească pe mine, răspunse caporalul, care ştia că nu trebuie să contrazică niciodată un ofiţer superior şi că ar fi fost mai bine să adopte o atitudine de revoltă mută.

Glaushof urmări o clipă cum cele două vehicule se pierd în noapte, dispărând în peisajul mohorât. Zona asta nu-i plăcuse niciodată, dar acum dobândise o trăsătură şi mai sinistră. Pe şesurile întinse de-afară bătea vântul dinspre Rusia, avansând fără încetare de la Munţii Urali până aici. În mintea lui Glaushof vântul acesta infectat, care sufla în jurul turlelor şi domurilor de la Kremlin, ameninţa întreg viitorul planetei. Iar „cum acolo, undeva, afară, cineva asculta. Glaushof se răsuci pe călcâie. Avea de gând sa „fie cine erau ascultătorii aceia tenebroşi.

14

— Am blocat toate ieşirile din zonă, domnule maior, iar el e încă înăuntru, spuse locotenentul Harah când Glaushof ajunse în cele din urmă la saia de cursuri numărul 9.

Lui Glaushof informaţia nu-i mai era necesară. Avusese el însuşi destule probleme până să reuşească să treacă de cordonul de soldaţi pe care locotenentul il instalase în jurul sălii şi în orice alte circumstanţe s-ar îi arătat enervat de meticulozitatea locotenentului. Dar situaţia era prea serioasă pentru a face acuzaţii şi, pe lângă asta, respecta profesionalismul adjunctului său. Ca şef al EPPP, Echipa de Protecţie împotriva Penetrării Perimetrului, locotenentul Harah fusese instruit la Fort Knox, în Panama şi avusese parte de ceva acţiune la Greenham Common, unde fusese deghizat în poliţai britanic şi fusese propus pentru decorarea cu Purple Heart după ce suferise de pe urma muşcăturii unei mame cu patru copii, experienţă care îl lăsase cu o foarte utilă antipatie faţă de femei. Glaushof îi aprecia misoginismul. În tot Baconheath-ul exista măcar un bărbat pe care se putea baza că n-o s-o călărească pe Mona

Glaushof, iar Harah n-avea să se apuce sa se frece de niciuna din gagicile din Campania pentru Dezarmare Nucleară în cazul în care vot încerca sau chiar vor reuşi să pătrundă în baza Baconheath.

Pe de altă parte, de data asta locotenentul părea să fi mers prea departe. Undeva, separat de cei şase membri ai echipei de intervenţie rapidă, cu măşti de gaze pe faţă, care se plasaseră în faţa uşii de sticlă ce dădea spre sala de cursuri, şi de alţi câţiva ghemuiţi pe sub ferestrele acesteia, un grupuleţ de femei stătea în picioare cu capetele rezemate de zidul clădirii alăturate.

— Cu alea ce-i? întrebă Glaushof.

Avu o presimţire urâtă: credea că recunoaşte puloverul scoţian împletit al doamnei Ofrey.

— Prezumtive femei, îi răspunse locotenentul Harah.

— Cum adică „prezumtive femei”? Ce vrei să spui? îl chestionă Glaushof. Ori sunt femei, ori nu sunt.

— Au ieşit din sală îmbrăcate ca nişte femei, domnule maior, explică locotenentul, dar asta nu înseamnă că asta şi sunt. S-ar putea ca teroristul să fie îmbrăcat în femeie. Vreţi să le controlez?

— Nu! spuse Glaushof, dorindu-şi din tot sufletul să fi dat ordinul de a se cerceta clădirea înainte de a-şi face apariţia el însuşi.

N-avea cum să iasă ceva bun din faptul că o sileau pe nevasta şefului de la departamentul administrativ să-şi desfacă picioarele şi să stea cu braţele lipite de perete, punându-i un pistol la tâmplă, iar un control sexual venit din partea locotenentului Harah nu putea decât să înrăutăţească şi mai tare lucrurile. Pe de altă parte, nici măcar doamna Ofrey nu putea să se plângă, fiindcă fusese salvată de la o potenţială luare de ostatici.

— Eşti sigur că n-ar fi avut pe unde să iasă de-aici?

Absolut, spuse locotenentul. Am pus şi lunetist! pe clădirea alăturată, în caz că încearcă să ajungă pe acoperiş, iar gurile de canalizare sunt sigilate. Nu trebuie decât să aruncăm înăuntru o butelie cu agent paralizant AP şi n-or să mai fie niciun fel de probleme.

Glaushof aruncă o privire nervoasă la şirul de femei şi se îndoi că aşa era. Probleme sigur or sa mai fie şi poate că ar fi fost mai bine ca problemele acelea să poată părea serioase.

— Eu duc femeile alea la adăpost şi după aceea tu încerci să intri, spuse el. Şi să nu trageţi decât dacă trage el primul. Vreau să punem mâna pe tip şi să-l interoghez. Ai înţeles?

— Desigur, domnule, spuse locotenentul. Dacă trage pe nas numai o boare de AP, n-o să mai poată sa găsească trăgaciul ăla pe care să apese nici dacă o să vrea.

OK Daţi-mi cinci minute şi dup-aia luaţi cu asalt clădirea, spuse Glaushof şi se îndreptă spre doamna Ofrey. Bun. Acum, doamnelor vă rog sa mergeţi după mine pe-aici! începu el.

Le spuse soldaţilor care le supravegheau pe femei ca pot pleca, după care grăbi micul grup de doamne să ia colţul şi să intre în holul unei alte săli de curs. Doamna Ofrey era în mod clar deranjată.

— Ce înseamnă acest… începu ea. Dar Glaushof înălţă o mână.

— Va rog să-mi daţi voie să vă explic, începu el. Îmi dau seama că dumneavoastră, doamnelor, aţi fost inoportunate în mod neplăcut, dar în clipa de faţă ne confruntăm cu o infiltrare din exterior şi nu ne puteam permite riscul de a vă vedea luate ostatice.

Făcu o pauză şi remarcă bucuros că până şi doamna Ofrey înţelesese ideea.

— Ce poveste îngrozitoare! murmură ea. Îl surprinse însă reacţia căpitanului Clodiak.

— O infiltrare din exterior? Dar noi doar ne ţineam cursul obişnuit, fără probleme, spuse ea. N-

am văzut pe nimeni necunoscut. Vreţi să spuneţi că acolo, înăuntru, e cineva de care noi nu ştim nimic?

Glaushof şovăi. Sperase că va putea să păstreze pentru sine chestiunea identităţii de agent Nocret a lui Wilt şi că n-o să vadă cum vestea se împrăştie prin toată baza ca un fulger. Şi în mod sigur n-avea chef să o facă publică până când nu termina cu interogatoriul şi obţinea toate informaţiile de care avea nevoie ca să ateste că cei de la departamentul de Contrainformaţii şi mai ales ticălosul ăla plat de Urwin nu verificaseră aşa cum se cuvine un angajat străin. În felul acesta colonelul va primi un şut şi-atunci celor de sus le va fi greu să evite promovarea lui Glaushof. Dacă-i lăsa pe cei de la Contrainformaţii să adulmece ce se întâmpla, întreg planul se putea întoarce împotriva lui. Glaushof făcu apel la metoda „secretului interzis".

— Nu cred că în acest moment anume ar fi recomandabil să dezvăluim mai multe despre problema aceasta. Avem de-a face cu o chestiune de maximă securitate. Orice scurgere de informaţii ar putea prejudicia în mod grav forţele defensive ale Comandamentului Aerian Strategic din Europa. Trebuie să insist asupra ideii unui blocaj de informaţii absolut.

Preţ de câteva clipe declaraţia sa păru să aibă efectul pe care şi-l dorise. Până şi doamna Ofrey arăta mulţumitor de şocată. Apoi căpitanul Clodiak rupse tăcerea.

Eu tot nu-nţeleg, spuse ea. Acolo nu eram decât noi şi tipul ăla, Wilt. Am dreptate?

Glaushof nu spuse nimic. Căpitanul Clodiak continuă:

— Apoi dumneata aduci trupele de asalt şi ne pui la zid de cum păşim afară din clădire iar acum ne spui că avem de-a face cu o infiltrare din exterior. Nu te cred, maiorule, pur şi simplu nu te cred! Singura infiltrare de care ştiu eu este cea pe care ticălosul ăla de locotenent sexist a făcut-o

asupra fundului meu şi intenţionez să depun o plângere împotriva locotenentului Harah, iar dumneata poţi să scoţi din imaginaţia dumitale de cap pătrat oricâţi agenţi închipuiţi vrei, că tot n-o să poţi să mă împiedici!

Glaushof înghiţi în sec. Acum îşi dădea seama că avusese dreptate când o descrisese pe doamna căpitan ca pe o femeie energică şi că greşise complet atunci când îi dăduse voie locotenentului Harah să acţioneze pe cont propriu. De asemenea, se înşelase binişor şi în evaluarea antipatiei locotenentului faţă de femei, deşi până şi Glaushof era silit să recunoască faptul că doamna căpitan Clodiak era o femeie extraordinar de atrăgătoare. Încercând să mai dreagă lucrurile, el îi adresă un zâmbet înţelegător. Însă îi ieşi strâmb, într-o parte.

Sunt sigur că locotenentul Harah n-avea în niciun caz intenţia să… începu el.

— Şi-atunci ce era cu mâna lui? îi aruncă femeia. Îţi închipui cumva că nu-mi dau seama de intenţii atunci când le simt? Chiar aşa crezi?

— Poate vă căuta de arme, spuse Glaushof, care îşi dădu seama că de-acum trebuia să facă un lucru cu totul şi cu totul surprinzător pentru n putea redobândi controlul asupra situaţiei.

Îl salvă zgomotul de sticlă spartă. Locotenentul Harah aşteptase exact cinci minute înainte de a trece la atac.

* * *

hui Wilt îi trebuiră mai mult de cinci minute ca să-şi desfacă pansamentul, să şi-l treacă iar prin cracul pantalonului şi să amplaseze apărătoarea de crichet într-o poziţie care să-i ofere un oarecare grad de protecţie împotriva giumbuşlucurilor spasmodice ale penisului său. În cele din urmă reuşi şi abia ce îşi fixase înapoi întreg harnaşamentul într-un mod destul de inconfortabil, când auzi cum cineva bate la uşă.

— Sunteţi bine, domnule Wilt? întrebă inginerul.

— Da, mulţumesc, răspunse Wilt pe cât de politicos i-o permise iritarea.

Cu idioţii amabili lucrurile decurgeau întotdeauna în acelaşi fel. Cretinii se ofereau să te ajute exact când nu trebuia. În momentul de faţă singurul lucru pe care şi-l dorea Wilt era să plece dracului odată din baza asta fără să mai păţească vreun alt pocinog. Dar inginerul nu pricepea cum stau lucrurile.

— Tocmai îi spuneam lui Peter că am avut un unchi în Idaho care avea aceeaşi problemă cu susţinerea, spuse inginerul prin uşă.

— Serios? întrebă Wilt, prefăcându-se interesat, când de fapt se lupta să-şi tragă fermoarul ca lumea.

Desigur, o fâşie de pansament se prinsese acolo. Wilt încercă să tragă fermoarul în jos.

— Da. A tot umblat ani în şir cu chestia aia umflată până când mătuşă-mea Annie a auzit de un chirurg din ăsta din Kansas City şi l-a dus pe unchiul Rolf până acolo, dar, desigur, el n-a vrut să meargă, da' după aia nu i-a părut niciodată rău c-a făcut-o. Dacă vreţi, vă spun cum îl cheamă.

— Futu-i! exclamă Wilt.

Una din cusăturile din partea de jos a fermoarului pârâise, de parcă s-ar fi rupt.

— Aţi spus ceva, domnule Wilt? îl întrebă inginerul.

— Nu, răspunse Wilt.

Urmă un moment de tăcere, în care inginerul medita în mod clar la următoarea mişcare, iar Wilt încerca să îşi ţină capătul de jos al fermoarului de la pantaloni, străduindu-se în acelaşi timp să desprindă eticheta de pe ei.

— Din câte înţeleg – deşi vă daţi seama că eu, unul, nu sunt specialist în medicină, sunt inginer, aşa că nu ştiu prea multe despre rupturile structurale –, a apărut o deteriorare musculară în partea inferioară a…

Ascultă! spuse Wilt. În momentul de faţă, singurul loc unde am o ruptură structurală este la fermoarul de la nădragi. Ceva s-a prins în el şi s-a înţepenit acolo.

— Pe care parte? îl întrebă inginerul.

— Pe care parte ce? îl chestionă şi Wilt. Ăăă… chestia care s-a prins în fermoar.

Wilt se uită concentrat la fermoar. În spaţiul îngust al toaletei, îi venea greu să distingă părţile.

— De unde dracu' să ştiu?

— Aţi tras de el în sus sau în jos? continuă inginerul.

— În sus, răspunse Wilt.

— Uneori e de ajutor dacă tragi mai întâi în jOS.

— Dar e deja jos, ce dracu'! protestă Wilt, lăsând iritarea să pună stăpânire pe el. Doar n-aş încerca să trag porcăria asta de chestie în sus dacă n-ar fi jos, nu?

— Socot că nu, răspunse inginerul cu o doză de răbdare îngăduitoare care era şi mai enervantă decât dorinţa lui de a se face util. Totuşi, dacă n-a ajuns chiar până jos, s-ar putea ca şi chestia…

Se opri, apoi reluă:

— Domnule Wilt, ce anume aveţi blocat în fermoar?

În interiorul cabinei de toaletă Wilt fixa cu privirea, scos din minţi, un anunţ care nu numai că îl instruia să se spele pe mâini, ci părea să pornească de la premisa că avea nevoie să i se spună şi cum s-o facă.

— Număr până la zece, mormăi el pentru sine şi descoperi cu surprindere că fermoarul se eliberase singur.

Iar el se eliberase de ajutorul nedorit al inginerului. Un zgomot de geamuri sparte destrămă în mod clar îngăduinţa bărbatului.

— Iisuse Hristoase, ce se întâmplă? zbieră el.

Era o întrebare la care Wilt nu putea răspunde. Iar după cum sunau lucrurile pe-afară, nici nu voia

s-o facă. Undeva o uşă se deschise forţat şi zgomotul de picioare alergând pe coridor se combină când şi când cu ordine înăbuşite de „Stai pe loc!“. Înăuntrul toaletei Wilt stătu pe loc. Cu toate că în ultima vreme se obişnuise cu accidentele, care păreau inerente unei vizite la orice toaletă din afara propriei sale locuinţe, experienţa blocării într-o cabină de WE în timp ce o echipă de intervenţie de la Protecţia împotriva Penetrării Perimetrului dă buzna în clădire era una cu totul nouă pentru el.

Era una nouă şi pentru inginer. În clipa în care buteliile cu agent paralizant izbiră podeaua şi pe uşă năvăliră bărbaţi mascaţi şi înarmaţi cu pistoale automate, el îşi pierdu orice interes faţă de problemele fermoarului lui Wilt şi reveni în sala de cursuri, unde se ciocni de astronavigatoare şi de vânzătorul de la PX, care se retrăgeau în direcţia opusă. În încâlceala care urmă, agentul paralizant se dovedi demn de numele dat. Vânzătorul încercă să se smulgă de lângă inginer, care se străduia cât putu să-l ocolească, iar astronavigatoarea îi îmbrăţişă pe amândoi, având impresia că se deplasează în direcţia opusă.

După ce se prăbuşiră la podea, locotenentul Harah se aplecă deasupra lor, imens şi îngrozitor de sinistru cu masca de gaz pe faţă.

— Care dintre voi e Wilt? zbieră el.

Vocea locotenentului ajunse cu greu până la ei, distorsionată şi de mască, dar şi de efectele gazului asupra sistemelor nervoase ale celor trei. Nici măcar volubilul inginer nu se dovedi capabil să-l ajute.

— Scoateţi-i pe toţi afară! ordonă locotenentul, iar cei trei se văzură târâţi afară din clădire în timp ce emiteau frânturi gâlgâite de propoziţii, ce sunau ca şi cum ar veni dintr-un casetofon portabil cu baterii slabe, care fusese pornit undeva sub apă.

Rămas în cabina lui de toaletă, Wilt ascultă teribilele zgomote cu o spaimă tot mai mare.

Geamurile sparte, strigătele înăbuşite în mod ciudat şi tropăitul bocancilor nu jucaseră niciun rol în vizitele sale anterioare la baza aeriană, iar Henry Wilt nu îşi putea închipui cu niciun preţ ce semnificau ele. Dar, orice ar fi însemnat, el avusese deja destule necazuri pentru o singură seară, aşa că nu mai voia să se trezească şi cu altele noi. Cea mai sigură soluţie^ părea a fi aceea de a rămâne acolo unde era până când, indiferent de ce se întâmpla acolo, lucrurile se linişteau. Wilt stinse lumina şi se aşeză pe scaunul de toaletă.

* * *

Afară, locotenentul Harah raportă cu greutate că sala era curată. Locotenentul îşi dădea seama de asta în ciuda vălătucilor de gaz. Holbându-se prin orificiile măştii sale de gaz, îşi trecu privirea peste scaunele goale cu o senzaţie de dezamăgire. Locotenentul sperase ca individul infiltrat să opună o rezistenţă spectaculoasă, iar uşurinţa cu care puseseră mâna pe ticălos îl dezamăgise. Pe de altă parte, putea totuşi să-şi dea seama că greşise atunci când adusese şi câini de asalt, dar omisese să-i doteze cu măşti de gaze. Agentul paralizant îi afectase în mod evident şi pe ei. Unul dintre câini se târa pe podea, mârâind cu încetinitorul, în timp ce altul, încercând să îşi scarpine urechea dreaptă, îşi flutura unul din picioarele din spate într-un mod extrem de neliniştitor.

— OK, asta este, spuse el şi ieşi să-i interogheze pe prizonieri.

Ca şi câinii de asalt, aceştia fuseseră complet paralizaţi şi locotenentul habar n-avea care dintre ei era agentul străin pe care s-ar fi cuvenit să-l pună sub pază. Toţi erau îmbrăcaţi în haine civile şi nu era niciunul în stare să spună cine sau ce era. Locotenentul Harah îl informă pe Glaushof.

— Cred că ar fi mai bine să-i verificaţi, domnule maior. Nu ştiu care din puii ăştia de curvă e ăla.

— Wilt, spuse^ Glaushof, uitându-se dur la masca de gaze. Îl cheamă Wilt. E un angajat străin.

N-ar trebui să ai nicio problemă să-l recunoşti pe ticălos.

— Mie toţi englezoii mi se par la fel, spuse locotenentul şi se văzu răsplătit pe loc cu o lovitură de karate în gâtlej şi un genunchi în vintre, venite din partea căpitanului Clodiak, care tocmai îl recunoscuse sub masca de gaze pe cel care o agresase sexual.

În timp ce locotenentul se îndoi de mijloc, femeia îl apucă de braţ şi Glaushof văzu cu surprindere cât de uşor îi putea fi unei femei să-l lase lat la podea pe adjunctul său.

— Remarcabil! spuse el. Este un privilegiu rar să fii martor la…

— Lasă tâmpeniile! i-o tăie căpitanul Clodiak, scuturându-şi mâinile şi arătând ca şi cum ar fi avut chef să-şi demonstreze talentul la karate şi pe un alt bărbat. Gunoiul ăsta a făcut o remarcă sexistă, iar tu ai spus Wilt. Corect?

Glaushof păru încurcat. Nu văzuse nimic sexist în remarca „pui de curvă“ şi nu voia să discute despre Wilt în faţa celorlalte femei. Pe de altă parte, nici n-avea habar absolut deloc cum arată Wilt şi trebuia să i-l identifice cineva.

— Căpitane, poate c-ar fi mai bine să ieşim de aici şi să discutăm problema, spuse el, pornind spre uşă.

Căpitanul Clodiak îl urmă precaută.

— Ce avem de discutat? întrebă ea.

— Păi, de exemplu despre Wilt.

— Eşti nebun! Te-am auzit cu urechile mele chiar acum! Wilt, spion?

— Indubitabil, spuse Glaushof, optând pentru laconism.

— Cum? întrebă Clodiak, răspunzând pe măsură.

— S-a infiltrat în perimetru având ascuns în maşină suficient echipament de transmisiune radio ca să poată semnala poziţia noastră direct la Moscova sau chiar pe Lună. Vorbesc serios,

căpitane! Mai mult decât atât: nu e vorba de echipament civil, pe care să-l poţi cumpăra din orice magazin. E echipament oficial, precizează Glaushof şi se simţi uşurat când observă cum neîncrederea se risipeşte de pe chipul femeii. Iar în momentul de faţă o să am nevoie de ajutor pentru a-l identifica.

Cei doi dădură colţul şi se treziră înaintea a trei oameni întinşi la pământ, cu faţa în jos, care erau păziţi de doi câini de asalt paralizaţi şi de Echipa de Protecţie împotriva Penetrării Perimetrului chiar la intrarea în sala de cursuri numărul 9.

— În regulă, băieţi! Căpitanul urmează să-l identifice pe tip, spuse Glaushof şi-l lovi încet cu piciorul pe vânzătorul de la PX. Tu, întoarce-te! îi zise el.

Vânzătorul încercă să se răsucească pe spate, dar nu reuşi decât să se târască pe o parte, urcându-se peste inginer, care fu apucat instantaneu de convulsii. Glaushof se uită cu dezgust la cele două chipuri contorsionate înainte ca atenţia să-i fie abătută – într-un mod chiar şi mai neplăcut de un câine de asalt, care urinase pe pantoful lui fără ca măcar să ridice piciorul.

— Luaţi de pe mine bestia asta jegoasă! strigă el, iar protestelor sale i se alăturară şi cele ale inginerului, care obiecta la fel de decis – chiar dacă mai puţin inteligibil – faţă de aparentele încercări ale vânzătorului de la PX de a i-o trage la buci.

După ce a fost îndepărtat câinele – proces în care a fost nevoie de eforturile a trei oameni care să ţină de capătul lesei – şi s-a restabilit o oarecare ordine în teren, expresia căpitanului Clodiak se schimbă iar.

— Din câte spuneai, am înţeles că voiai să fie identificat Wilt, spuse ea. Ei bine, nu-i aici!

— Nu-i aici? Vrei să spui…?

Glaushof se uită bănuitor la uşa spartă a sălii de cursuri.

Aştia-s oamenii pe care ne-a spus domnul locotenent să-i prindem, declară unul din membrii echipei de intervenţie. În sală n-am mai văzut pe nimeni.

— Trebuie să mai fie! urlă Glaushof. Unde-i Harah?

— Înăuntru, unde i-aţi…

— Ştiu unde e! Trimite-l la mine! Şi repede!

— Am înţeles! spuse bărbatul şi dispăru.

Din câte se pare, ai o problemă, interveni căpitanul Clodiak.

Glaushof încercă să dea impresia că nu e cine ştie ce.

Tipul n-ar fi putut să treacă de cordon şi, chiar dacă ar fi făcut-o, o să se prăjească la gard sau o să fie arestat la poartă, spuse el. Nu-mi fac eu griji.

Cu toate acestea, fără să vrea, se porni să arunce priviri în jur la clădirile monotone şi la drumurile de acces dintre ele, cuprins de un nou val de neliniște, ca şi cum acestea şi-ar fi schimbat cumva caracterul şi ar fi devenit complicii absentului Wilt. Cu o perspicacitate care îi era Îngrijorător de nefamiliară, îşi dădu seama cât de mult însemna pentru el baza de la Baconheath. Era căminul lui, mica lui fortăreaţă din mijlocul unei ţări străine, iar zgomotele familiare ale avioanelor ei cu reacţie îl legau de propriul său oraş natal, Eiderburg, din Michigan, şi de abatorul de la capătul străzii, unde erau tranşaţi porcii, (tind era copil, se trezea dimineaţa cu guiţatul animalelor în urechi, iar geamătul scos de avioanele Fl-11 la decolare avea asupra sa acelaşi efect liniştitor. Dar în primul şi în primul rând baza de la Baconheath, cu gardul ei de sârmă ce încercuia zona şi porţile sale păzite, însemna pentru el America, propria lui ţară, puternică, independentă şi ferită de pericol prin vigilenţa lui neobosită şi prin imensitatea incredibilă a arsenalului ţării. Ghemuită aici, în spatele sârmei gardului şi izolată pe câmpiile întinse din Fens de sătucele vechi, dărăpănate, şi

de târguşoarele din partea locului, cu vânzătorii lor lenţi şi ineficienţi şi cu crâşmele lor jegoase, unde tot felul de indivizi ciudaţi beau bere caldă şi neigienică, Baconheath devenise o oază de eficienţă şi modernitate, dar şi o dovadă a faptului că S.U.A erau în continuare Lumea Nouă şi vor rămâne mereu aşa.

Însă acum viziunea lui Glaushof se modificase şi preţ de o clipă maiorul se simţi cumva înstrăinat de acel loc. Clădirile din jur îl ascundeau pe acel Wilt de el şi până nu punea mâna pe ticălos, Baconheath va rămâne infectat. Glaushof se sili să se elibereze de coşmarul ăsta şi se trezi prins într-altul. Locotenentul Harah apăru de după colţul clădirii. Se vedea limpede că plătea încă pentru atitudinea lui sexistă faţă de căpitanul Clodiak şi trebuia să fie sprijinit de doi dintre oamenii din EPPP. Într-un fel, Glaushof se aştepta la aşa ceva. Pe de altă parte, sunetele întretăiate pe care le emitea locotenentul erau ceva nou şi nu prea puteau fi justificate de un şut în vintre.

— E din cauza agentului paralizant, domnule maior, îi explică unul dintre oamenii din echipa de intervenţie. Bănuiesc că a deschis cumva una din canistre pe hol.

— A deschis una din canistre? Pe hol? chiţăi Glaushof, îngrozit de consecinţele teribile pe care părea aproape sigur că le va provoca o asemenea acţiune nebunească asupra propriei lui cariere. Doar nu asupra femeilor acelora…

— Afirmativ! împroşcă pe neaşteptate locotenentul Harah.

Glaushof se întoarse spre el.

— Cum adică afirmativ?

— Absolut! reluă Harah, iar vocea lui se piţigăie şi mai tare, apoi îşi păstră tonul ascuţit. Absolut, absolut, absolut, absolut…

— Înfundaţi-i gura ticălosului! urlă Glaushof şi se repezi după clădire ca să vadă ce ar putea face să remedieze situaţia.

Nu avea nici cea mai mică şansă. Din cine ştie ce motiv nebunesc – poate într-o încercare de a se apăra în faţa unei noi lovituri ce ar fi venit din partea căpitanului Clodiak –, locotenentul

Harah scosese cuiul unei grenade cu gaz paralizant înainte să-şi dea seama că atunci când se prăbuşise la pământ, îi căzuse şi masca de pe faţă. Uitându-se lung prin geamurile uşii la scenele bizare din hol, Glaushof nici nu-şi mai făcu griji din pricina amestecului doamnei Ofrey.

Întinsă pe spate pe un scaun, cu părul atingându-i podeaua şi ascunzându-i în mod fericit chipul, nevasta şefului departamentului administrativ semăna mai mult ca oricând cu o oaie scoţiană masivă şi incontinentă, care fusese trecută cam prea devreme printr-o maşină de tricotat cu modele pestriţe, ca în Fair Isle. Restul membrilor grupei de studiu nu erau nici ei într-o formă mai bună. Ofiţerul de astronavigaţie stătea întinsă pe spate, reluând în mod clar o experienţă sexuală straniu de pasivă, în timp ce alţi studenţi de la cursul de Cultură şi Instituţii Britanice arătau de parcă ar fi fost nişte figuranţi într-un film având ca subiect sfârşitul lumii. Glaushof trăi încă o dată senzaţia înfiorătoare că se află în disonanţă cu spaţiul din jur şi reuşi să se controleze doar mobilizându-şi resursele de sănătate mintală relativă pe care le mai avea.

— Scoateţi-i pe toţi de-aici! urlă el. Şi chemaţi medicii! Avem un maniac în libertate.

— Avem o problemă, spuse căpitanul Clodiak. Locotenentul ăla, Harah, o să trebuiască să dea o groază de explicaţii. Nu-mi imaginez că generalul Ofrey va fi foarte încântat să se trezească cu o nevastă moartă. O să fie silit să joace bridge la numai trei mâini cu comandantul.

Dar Glaushof se săturase până peste cap de punctul de vedere obiectiv al doamnei căpitan.

— Tu eşti răspunzătoare de asta! spuse el, de data asta cu un ton ameninţător în voce. Vorbeşti

de explicaţii? Şi tu o să ai de dat câteva! De pildă, despre motivul pentru care l-ai atacat în mod intenţionat pe locotenentul Harah în timp ce îşi făcea datoria şi…

— Adică datoria lui include să-şi bage mâinile la mine în… îl întrerupse furioasă căpitanul, după care se opri brusc şi rămase cu ochii ţintă într-un punct. O, Doamne! exclamă ea apoi, iar Glaushof, care se pregătea pentru o nouă demonstraţie de karate, îi urmări privirea.

În cadrul uşii dărâmate de la sala de cursuri numărul 9 o siluetă nenorocită încerca să se ridice în picioare. Căzu însă la pământ chiar sub ochii celor doi.

15

Douăzeci şi cinci de kilometri mai încolo, Fordul lui Wilt transmitea traseul său dezordonat spre Ipford. Din cauză că nimeni nu se gândise să-i furnizeze caporalului indicaţii de direcţie adecvate, iar acesta nu avea încredere în asigurările lui Glaushof cum că va fi protejat eficient de maior şi de oamenii din camionul din spatele lui, acesta îşi luase propriile sale măsuri de precauţie înainte şi după ce părăsise baza. Se dotase cu un automat de calibru mare şi îşi elaborase un traseu care i-ar fi provocat maximum de confuzie oricui ar fi încercat să îi stabilească traiectoria. Îşi atinsese scopul. Pe scurt, într-o perioadă de timp greu de calculat, parcursese cu maşina mai bine de treizeci de kilometri extraordinar de încâlciţi. La jumătate de oră după ce ieşise din baza Baconheath era încă la şapte-opt kilometri de poartă. După aceea ţâşnise spre Ipford şi îşi petrecuse douăzeci de minute prefăcându-se că schimbă un cauciuc într-un tunel de sub autostradă, după care intrase pe un drum secundar care mergea cale de câţiva kilometri într-un mod foarte convenabil – pe lângă stâlpii unei linii de înaltă tensiune. După încă două tuneluri şi alţi vreo douăzeci şi ceva de kilometri pe un drum care şerpuia undeva mai jos de malul

unui râu îndiguit, inspectorul Hodge şi oamenii din cealaltă dubiţa de radiolocaţie îşi transmiteau disperaţi unii altora mesaje în care încercau să descopere unde naiba dispăruse urmăritul. Mai stânjenitor era faptul ca nici ei nu mai puteau fi întru totul siguri unde ajunseseră.

Maiorul le împărtăşea dilema. Nici el nu se aşteptase de la caporal să încerce să dispară în ceaţa sau, atunci când nu se strecura prin tuneluri, să conducă cu viteză excesivă de-a lungul unor şosele pline de viraje, care păreau să fi fost proiectate pentru circulaţia căruţelor cu cai pe un singur sens şi chiar şi atunci tot periculoase au. Numai ca maiorului nu-i păsa. Dacă el, caporalul, voia să gonească precum o pisică opărita, era problema lui.

Dacă vrea 0 escortă armată, ar face bine sa se ţină aproape de noi, îi spuse el şoferului în timp ce derapau într-o curbă de nouăzeci de; grade, pe un drum noroios, fiind cât pe-aci să aterizeze într-un canal de colectare adânc şi plin cu apa. N-am chef să-mi sfârşesc viaţa într un şanţ, aşa ca, pentru numele lui Dumnezeu ia-o mai încet!

— Şi-atunci cum ne mai ţinem după el? întrebă şoferul care de altfel se distrase de minune.

— Nu ne ţinem, dacă o sa ajungă în vreun alt loc decât în iad, atunci locul ăla e Ipford. Am aici adresa. Ia-o pe autostradă cu prima ocazie Şi o să-l aşteptăm pe caporal la destinaţie.

Am înţeles, domnule, spuse şoferul şovăielnic, iar la următoarea intersecţie ieşi iarăşi în şoseaua principală.

* * *

Dacă i s-ar fi oferit ocazia, sergentul Runk ar fi făcut acelaşi lucru, dar tactica adoptată de caporal confirmase cele mai nebuneşti vise ale inspectorului Hodge.

— Încearcă să ne piardă pe drum! strigă el Heurt după ce caporalul părăsi baza aeriană şi

începu să se joace cu moartea. Asta înseamnă în mod sigur că are droguri la el.

— Ori asta, ori, dacă nu, se antrenează pentru raliul de la Monte Carlo, răspunse sergentul Runk.

Hodge nu gustă gluma.

— Prostii! Jăvruţa intră la Baconheath, stă acolo o oră şi jumătate şi după aceea iese şi prinde o sută douăzeci pe oră pe nişte drumuri alunecoase, pe care niciun om sănătos la cap n-ar merge nici cu şaizeci ziua în amiaza mare, şi se mai şi întoarce de cinci ori pe acelaşi drum, cum a făcut el, aşa că trebuie să aibă în maşină ceva de foarte mare preţ.

— Dar ceva-ul ăla nu-i viaţa lui, pun pariu! spuse Runk, care se chinuia să se menţină pe scaun. De ce nu chemăm pur şi simplu o patrulă de poliţie care să-l tragă pe dreapta pentru viteză excesivă? Aşa am putea face să-i fie percheziţionată maşina, indiferent ce are în ea.

— Bună idee! răspunse Hodge şi tocmai se pregătea să transmită instrucţiuni, când caporalul se adăposti de urmăritorii prin radio în tunelul de pe autostradă şi aceştia îl pierdură preţ de douăzeci de minute.

Hodge îşi petrecu acest timp învinovăţindu-l pe Runk pentru că nu reuşise să determine cu precizie ultima poziţie a caporalului american şi cerând ajutor de la a doua dubiţă. Traseul adoptat ulterior de caporal, de-a lungul liniilor de înaltă tensiune şi mai jos de malul râului, încurcă şi mai mult lucrurile. În acel moment inspectorul nu mai ştiu ce ar putea să facă, dar convingerea lui că avea de-a face cu un infractor de elită îi fusese confirmată fără putinţă de tăgadă.

— E limpede că acum îşi plasează marfa la un al treilea, iar dacă încercăm să-l percheziţionăm, va pleda nevinovat, mârâi el.

Până şi Runk se văzu silit să recunoască faptul că toate dovezile duceau spre o asemenea concluzie.

— Printre altele, tipul ştie şi că are aparatură de înregistrare în maşină, spuse el. Trebuie că ştie, altfel n-ar fi luat-o pe un asemenea traseu. Deci încotro ne îndreptăm acum?

Hodge ezită. Se gândi o clipă să ceară un mandat de arestare şi după aceea să facă o percheziţie atât de minuţioasă în casa lui Wilt, încât să iasă la iveală şi cea mai măruntă urmă de heroină sau de fluid de îmbălsămare. Dar dacă nu-i ieşea…

Rămâne totuşi magnetofonul, zise el în cele din urmă. Poate că pe ăsta nu l-a descoperit, caz în care o să punem mâna pe discuţiile pe care le-a avut cu cărăuşul de marfă.

Sergentul Runk avea îndoieli.

— Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, începu el, singurul mod în care o să puteţi obţine dovezi solide împotriva nemernicului ăstuia e să-i trimiteţi pe cei de la Criminalistică să facă o cercetare cu nişte aspiratoare care ar putea să tragă şi un elefant prin tuburile lor. Wilt ăsta poate fi oricât de şmecher cu ei, fiindcă tipii de la laborator îşi ştiu meseria ca pe Tatăl Nostru! Eu socot c-ar fi cea mai normală metodă de acţiune.

Dar Hodge nu putea fi convins. N-avea nici cea mai mică intenţie să dea cazul pe mâna altora când se vedea limpede ca lumina zilei că era pe calea cea bună.

— Să vedem mai întâi ce-i pe bandă, spuse el în timp ce maşina o pornea înapoi spre Ipford. Îl lăsăm o oră, ca să se ducă să se culce, şi după aceea poţi intra s-o iei.

— Şi să-mi iau şi liber pentru restul blestematei ăsteia de zile! adăugă Runk. Poate că dumneata eşti unul dintre insomniacii naturali, dar eu, dacă nu-mi fac cele opt ore de somn, n-o să fiu în formă la…

— Nu-s insomniac! îl repezi inspectorul. Continuară să ruleze într-o tăcere spartă doar de piuiturile ce veneau din maşina lui Wilt. Acum se

auzeau mai tare. Peste numai zece minute dubiţa poliţiei parcă la capătul lui Perry Road, iar maşina lui Wilt îşi anunţă prezenţa dinspre Oakhurst Avenue.

— Trebuie să recunosc că javra aia mică e tare. Ce-i al lui e-al lui! spuse Hodge. Vreau să zic că dacă te uiţi la el, nici prin cap nu ţi-ar trece că e în stare să conducă aşa! Asta dovedeşte că nu poţi fi niciodată sigur de nimic.

* * *

Peste o oră sergentul Runk ieşi poticnit din dubiţa de supraveghere şi o porni pe Perry Road.

— Nu-i acolo, spuse el când reveni.

— Nu-i acolo? Păi, să mă ia dracu', trebuie să fie acolo! sări inspectorul. Doar prindem în continuare semnalul – puternic şi clar.

— Asta se poate, spuse Runk. Din câte-mi dau eu seama, căcăciosul ăla mic ar putea să fie băgat sub cuverturi, cu afurisitele alea de emiţătoare lângă el, dar ce ştiu sigur e că nu-s în afara casei.

— Dar în garaj?

Runk pufni.

— În garaj? Aţi aruncat vreodată o privire în garajul ăla? E un nenorocit de depozit de mobilă aia e garajul! Când l-am văzut eu, era plin până a tavan cu prostii şi dacă vreţi să-mi spuneţi că tipul şi-a pierdut ultimele două zile mutându-le pe toate în grădina din spatele casei ca să poată să-şi bage maşina înăuntru…

— O să vedem imediat care-i toată povestea spuse Hodge şi deodată dubiţa trecu încet pe lângă numărul 45 de pe Oakhurst Avenue.

Se dovedi că sergentul avusese dreptate.

Ce v-am spus? zise el. V-am zis că nu şi-a băgat-o în garaj.

— Ce nu mi-ai spus e că tipul şi-a parcat-o acolo îi replică Hodge, arătând prin parbriz la Fordul Escort plin de noroi pe care caporalul american, cum nu avea chef să-şi piardă vremea

verificând numere de case în toiul nopţii, îl lăsase în faţa la numărul 65.

— Ei, să fiu al dracului! exclamă Runk De ce-o fi făcut aşa ceva?

O să vedem dacă banda ne poate explica ceva, spuse inspectorul. Tu dă-te jos aici, iar noi o să ne ducem după colţ.

Dar cel puţin de data asta sergentul Runk nu putu fi clintit din loc.

— Dacă vreţi blestemata aia de bandă, mergeţi şi luaţi-o singur! zise el. Un gagiu cum e

Wilt asta nu-şi lasă maşina aiurea pe drum fără să aibă un motiv serios şi n-am de gând să aflu un pic prea târziu care-i nenorocitul ăla de motiv! Nici nu discut!

Până la urmă, cel care se apropie precaut de maşină a fost Hodge, dar tocmai se apucase să bâjbâie sub scaunul din faţă, când dogul german al doamnei Willoughby începu să îşi facă auzit glasul din casă.

— Ce v-am spus? zise Runk când inspectorul se aburcă în maşină, lângă el, gâfâind precipitat. Ştiam eu că trebuie să fie o capcană pe undeva, dar n-aţi vrut să mă ascultaţi!

Inspectorul Hodge era mult prea ocupat ca să-l asculte măcar acum. Încă mai auzea în minte urletele prelungi ale câinelui ăluia fioros şi sunetul labelor lui masive pe uşa de la intrarea în casa familiei Willoughby.

Când ajunseră înapoi la secţia de poliţie, inspectorul era în continuare zguduit de experienţa trăită.

— Îl găbjesc eu, îl găbjesc eu, mormăi el în timp ce cobora epuizat scările.

Dar ameninţarea lui era lipsită de substanţă. Fusese păcălit din nou. Şi, pentru prima dată, inspectorul preţui la adevărata valoare nevoia de somn a sergentului Runk. Poate că după câteva ore mintea lui va născoci un nou plan.

* * *

Şi în cazul lui Wilt nevoia de somn devenise stringentă. Efectele agentului paralizant asupra unui corp deja slăbit de administrarea stimulentului sexual al doctoriţei Kores îl făcuseră să cadă într-o stare în care de-abia dacă mai ştia cine e şi era cu totul incapabil să răspundă la întrebări. Îşi amintea vag că scăpase dintr-o cabină sau, mai probabil, că se încuiase într-una, dar în rest mintea lui era doar un amestec de imagini care, luate laolaltă, nu aveau absolut nicio logică. Oameni cu măşti, puşti, el târât şi aruncat într-un jeep, un drum cu maşina, iar târât, nişte lumini într-o încăpere goală şi un bărbat care urlă nebuneşte la el – toate acestea formau nişte modele caleidoscopice care se rearanjau constant în mintea lui Wilt şi nu aveau absolut niciun sens. Doar că s-au petrecut, se petreceau sau – fiindcă bărbatul care urla la el părea încă oarecum îndepărtat – chiar se petrecuseră într-un fel de existenţă anterioară a lui, una pe care ar prefera să n-o mai retrăiască. Şi chiar şi când Wilt încercă să explice că lucrurile – indiferent cum or fi fost – nu erau ceea ce păreau a fi, bărbatul pus pe urlat nu se arătă dispus să asculte.

Dar nu era ceva de mirare. Sunetele ciudate pe care le scotea de fapt Wilt cu greu ar fi putut intra în categoria vorbirii articulate şi în mod sigur nu reprezentau explicaţii.

— E dus, îi spuse doctorul lui Glaushof, care îl chemase pentru a încerca să injecteze ceva raţiune în sistemul comunicaţional al lui Wilt. Uite ce obţii când foloseşti agent paralizant AP II. Dacă mai e în stare să vorbească vreodată, te poţi considera norocos.

— AP II? Noi am folosit agent paralizant AP model standard! se miră Glaushof. Nimeni n-a împroşcat pe-acolo cu AP II. Ăla e rezervat pentru echipele sovietice de atacatori sinucigaşi.

— Sigur! replică medicul. Eu vă spun ce am diagnosticat. Mai bine v-aţi duce şi aţi controla

buteliile cu gaz.

— O să-l controlez neapărat şi pe ticnitul ăla de Harah, spuse Glaushof şi se grăbi să iasă din încăpere.

Când se întoarse, Wilt adoptase o poziţie fetală şi adormise cât ai clipi din ochi.

— AP II, recunoscu pe un ton lugubru Glaushof. Şi-acum ce ne facem?

— Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri, spuse medicul, aruncând la coş două seringi hipodermice. L-am umplut cu cât antidot la AP am putut ca să nu-l las să intre oficial în categoria morţilor cerebrali.

— Categoria morţilor cerebrali? Dar eu trebuie să-l interoghez pe ticălos! Nu pot să-mi permit să rămân cu o legumă pe cap! Nenorocitul e un soi de agent de spionaj infiltrat şi trebuie să aflu de cine-i trimis!

— Domnule maior Glaushof, începu medicul pe un ton obosit, e aproximativ ora trei dimineaţa şi avem aici opt femei, trei bărbaţi, un locotenent şi pe ăsta – arătă el spre Wilt – şi toţi suferă de intoxicare cu gaz paralizant, iar dumneata te aştepţi să-i salvezi pe toţi de psihoza indusă chimic; o s-o fac, dar n-o să mă apuc să pun un suspect de terorism dotat cu o apărătoare scrotală în capul listei mele de priorităţi. Dacă vrei să-l interoghezi, o să trebuiască să aştepţi. Şi să te rogi. O, da! Iar dacă tipul nu iese din comă după opt ore, anunţă-mă, că poate reuşim să-l folosim la chirurgie, pentru transplanturi.

— Stai pe loc, doctore! spuse maiorul. Dacă vreunul dintre oamenii de aici pomeneşte ceva despre faptul că au fost…

— Gazaţi? zise medicul, nevenindu-i să creadă. Domnule maior, am impresia că nu-ţi dai seama ce-ai făcut. Niciunul n-o să-şi amintească absolut nimic.

— Am avut un agent în bază! urlă Glaushof. Bineînţeles că au fost gazaţi. Locotenentul Harah a

făcut-o.

— Dacă zici ’mneata… îi zise medicul. Treaba mea e să mă ocup de sănătatea fizică, nu de securitatea bazei, şi presupun că o să fii în stare să-i explici generalului ce-i cu starea fizică a doamnei Ofrey. Numai să nu mă chemi pe mine să spun că ea şi încă alte şapte femei sunt psihotice în mod natural.

Glaushof cântări în minte implicaţiile acestei cereri şi ajunse la concluzia că erau, fără îndoială, neplăcute. Pe de altă parte, îl avea totuşi şi pe locotenentul Harah…

— Spune-mi, doctore, cât de afectat e Harah? întrebă el.

— Cam cât poate fi de afectat un bărbat care a fost pocnit în vintre şi a inhalat agent paralizant AP II, spuse medicul. Iar asta chiar şi fără a lua în calcul starea sa mentală – ceea ce deocamdată nici nu e posibil. Ar fi fost mai bine să poarte una din asta.

Şi medicul ridică apărătoarea de crichet.

Glaushof se uită gânditor la obiect şi apoi îi aruncă o privire lui Wilt.

— Ce ar putea să facă un terorist cu o chestie ca aceea? întrebă el.

— Poate că se va fi aşteptat la ceea ce a căpătat locotenentul Harah, spuse medicul, după care ieşi din încăpere.

Glaushof îl urmă, ducându-se în biroul alăturat, apoi trimise după căpitanul Clodiak.

— Ia un loc, doamnă căpitan, zise el. Aş dori să-mi faci acum o analiză exactă a ceea ce s-a întâmplat aici în seara aceasta.

— Ce s-a întâmplat aici? Credeţi că eu ştiu? Maniacul ăsta de Harah…

Glaushof înălţă un braţ:

— Cred că ar trebui să te informez că în momentul de faţă locotenentul Harah este extrem de bolnav.

— De unde până unde „în momentul de faţă“? Întrebă Clodiak. A fost întotdeauna bolnav. Are probleme cu capul.

— Nu la cap mă gândeam eu acum.

Căpitanul Clodiak mesteca gumă.

— Adică îşi ţinea coaiele acolo unde ar fi trebuit să-i stea creierul. Ce mă interesează pe mine?

— Eu te sfătuiesc să te intereseze! o anunţă Glaushof. Agresarea unui ofiţer inferior se pedepseşte extrem de dur.

— Mda, ştiu. La fel stau lucrurile şi cu agresarea sexuală a unui ofiţer superior.

— S-ar putea, replică Glaushof, numai că, după părerea mea, o să îţi fie foarte greu s-o dovedeşti.

— Vrei să spui că-s o mincinoasă? îl chestionă căpitanul.

— Nu! în niciun caz! Eu te cred, dar întrebarea mea este: oare şi ceilalţi or să te creadă?

— Am martori.

— Ai avut, precizează Glaushof. Din ceea ce mi-au spus medicii, n-or să mai fie foarte demni de încredere. De fapt aş merge până-ntr-acolo incit să zic că nici măcar n-or să mai poată intra vreodată în categoria martorilor. Agentul paralizant acţionează într-un anume fel asupra memoriei. Cred că ar trebui să ştii asta. Iar rănile locotenentului Harah au fost atestate de medici. Nu prea cred că o să ai vreo posibilitate să le conteşti. Asta nu înseamnă că nu poţi încerca, dar eu te-aş sfătui mai degrabă să cooperezi cu acest departament.

Căpitanul Clodiak studie chipul maiorului. Nu era un chip plăcut, dar femeia nu putea să conteste faptul că situaţia ei nu era tocmai una care să-i ofere prea multe posibilităţi de alegere.

— Ce vreţi de la mine? întrebă ea.

— Vreau să ştiu tot ce-a spus tipul ăla, Wilt, absolut tot. Toate cursurile lui. V-a dat cumva de gândit în vreun fel că ar fi comunist?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse căpitanul. Dacă ar fi făcut-o, aş fi raportat.

— Şi-atunci ce spunea?

— În majoritatea timpului vorbea despre Parlament, despre structura rezultatelor electorale şi despre felul în care văd lucrurile oamenii din Marea Britanie.

— Cum văd lucrurile? repetă Glaushof, încercând să înţeleagă de ce o femeie atrăgătoare cum era căpitanul Clodiak mergea la nişte cursuri de care el, unul, ar fi plătit bani buni ca să scape. Ce fel de lucruri?

— Religia şi căsnicia şi… alte lucruri.

După o oră Glaushof tot nu aflase absolut nimic.

16

Eva se aşează pe scaun în bucătărie şi se uită din nou la ceasul de perete. Era ora cinci dimineaţa, iar ea stătea trează de pe la două şi de atunci se desfăta lăsându-se pradă luxului unui şir lung de emoţii. Când se dusese la culcare, prima ei reacţie fusese una de nemulţumire. „S-a dus iar la crâşmă şi s-a îmbătat", se gândise ea. „Bun, dar să nu se aştepte la înţelegere din partea mea dacă îl apucă mahmureala!" Apoi femeia rămase aşa, întinsă în pat şi enervându-se din ce în ce mai tare cu fiecare clipă, până la ora unu noaptea, când mâniei îi luă locul îngrijorarea. Lui Henry nu îi stătea în obicei să întârzie. Poate că păţise ceva. Eva trecu în revistă diversele posibilităţi, pornind de la accidente de maşină şi ajungând la arestarea lui pentru că se îmbătase şi provocase scandal, iar în cele din urmă îşi făcu atâtea gânduri negre, încât ajunse să fie convinsă că făcuseră ceva îngrozitor cu el la închisoare. La urma urmei, îi preda criminalului ăluia înfiorător de Mecullum şi în fiecare luni seara, când ajungea acasă, Henry arăta foarte ciudat. Desigur că era băut, dar cu toate acestea femeia îşi amintea că-l auzise spunând… Nu, aia nu fusese luni noaptea, fiindcă atunci când el se întorsese, ea dormea deja. Trebuie să fi fost

marţi dimineaţa. Da, aşa era. Eva spusese că arăta ciudat şi, dacă stătea acum să-şi amintească, ho gândise că părea speriat. Şi îi zisese că-şi lăsase maşina într-o parcare, iar seara, când se întorsese acasă, se uitase tot timpul pe fereastra din faţă într-un mod extrem de straniu. Mai avusese şi un accident şi, cu toate că în momentul respectiv Eva pusese întâmplarea pe seama obişnuitei lui neatenţii, acum, dacă stătea să pună cap la cap lucrurile… în momentul acesta Eva aprinse lumina şi se ridică din pat. Se întâmplase ceva teribil, iar ea nici măcar nu avusese habar.

Asta îi stârni iarăşi mânia. Henry ar fi trebuit să-i spună, numai că el nu-i spunea niciodată nimic despre lucrurile cu adevărat importante. Credea că Eva e prea proastă şi poate că, într-adevăr, n-o fi fost chiar foarte deşteaptă când se discuta despre cărţi şi când venea vorba despre ce trebuie să rosteşti la petreceri, dar cel puţin ea avea simţ practic şi nimeni n-ar fi putut susţine că fetiţele nu aveau parte de o educaţie aleasă.

Aşa trecu toată noaptea. Eva a stat pe un scaun în bucătărie, şi-a făcut ceaiuri şi griji şi s-a enervat şi apoi s-a învinovăţit pe sine şi s-a întrebat pe cine să sune, apoi s-a hotărât că ar fi mai bine să nu sune pe nimeni, fiindcă toţi s-ar fi supărat dacă erau sculaţi din pat în miez de noapte şi, oricum, s-ar putea să existe o explicaţie absolut plauzibilă, cum ar fi că lui Henry i se stricase maşina sau că se dusese până acasă la Braintree ca să bea un pahar şi apoi fusese nevoit să rămână acolo peste noapte din cauza poliţiei şi a fiolei alcoolscopice, lucru care ar fi fost întru totul raţional, aşa că poate ar face mai bine să se întoarcă şi ea în pat şi să doarmă puţin… Şi pe lângă busculada asta de gânduri şi sentimente contradictorii pluteau permanent un sentiment de vinovăţie şi conştiinţa faptului că fusese o proastă când o ascultase pe Mavis şi ajunsese să apeleze la doctoriţa Kores. La urma urmei, ce ştia Mavis despre sex? Doar nu-i

povestise niciodată cu adevărat cum mergeau lucrurile între ea şi Patrick în pat – era una din chestiile acelea despre care Eva şi-ar fi dorit din tot sufletul să întrebe, dar chiar dacă ar fi făcut-o, Mavis tot nu i-ar fi spus –, iar singurul lucru pe care Eva îl auzise vreodată în legătură cu asta era acela că Patrick avea relaţii amoroase cu alte femei. S-ar putea să fi avut motive serioase s-o facă. Poate că Mavis era frigidă sau poate că voia să fie prea dominantă ori prea masculină, poate că nu era foarte curată sau cine ştie ce altceva. Indiferent care va fi fost explicaţia, nu era absolut deloc cinstit din partea lui Mavis să-i administreze lui Patrick oribilităţile alea de steroizi ori hormoni şi să-l transforme într-un grăsan somnolent, pe care nu prea-ţi mai venea să-l numeşti bărbat, zău aşa!, unul care stătea toată noaptea în faţa TV-ului şi nu putea să-şi facă treaba cum trebuie. În plus, Henry nu era un soţ rău. Doar că era cu minţile aiurea şi se gândea întotdeauna la o chestie sau alta care n-avea absolut nicio legătură cu ce ar fi trebuit să facă. Cum a fost atunci când curăţa cartofi pentru prânzul de duminică şi a spus brusc că preotul îl făcea pe Polonius să pară un adevărat geniu, deşi n-avea niciun motiv să spună aşa ceva, pentru că ei doi nu mai fuseseră la biserică în ultimele două duminici, iar Eva voise să afle cine era Polonius, numai că nu era absolut nimeni, ci doar nu ştiu ce personaj dintr-o piesă de teatru.

Nu, nu era cazul să pretinzi ca Henry să aibă simţ practic, iar Eva nici nu se aştepta la asta, Şi desigur că mai aveau şi ei ciondănelile şi neînţelegerile lor, mai ales când venea vorba de cvadruplete. De ce nu era el în stare să vadă că fetiţele erau speciale? De fapt vedea, dar nu în sensul potrivit, şi nu ajuta la nimic dacă le numea „clone. Eva îşi amintea şi de alte lucruri deloc drăguţe pe care le rostise Henry. Şi-apoi mai fusese şi povestea aia înfiorătoare de noaptea trecută, cu seringa de glazurat. Dumnezeu ştie ce

efect va fi avut asta asupra concepţiei fetiţelor despre bărbaţi! Iar problema cea mai mare cu Henry era faptul că habar n-avea ce însemna să fii romantic. Eva se ridică de la masa din bucătărie şi începu brusc să cureţe prin cămară, liniştindu-şi astfel nervii. La şase şi jumătate fu întreruptă de Emmeline, apărută acolo în pijamale.

— Ce faci? întrebă fetiţa.

Întrebarea era atât de inutilă, încât Eva muşcă momeala.

— E absolut evident ce fac! bufni ea. Nu-i nevoie să pui întrebări idioate!

— Pentru Einstein n-a fost evident, îi replică Emmeline, utilizând tehnica verificată a atragerii Evei înspre un subiect despre care nu ştia nimic, dar pe care era silită să-l accepte.

— Ce n-a fost evident? întrebă Eva.

— Că distanţa cea mai scurtă dintre două puncte este o linie dreaptă.

Păi, aşa şi este, nu? zise Eva, mutând o conservă cu marmeladă Epicure de pe raftul cu conserve de sardele şi ton la secţiunea de gemuri, unde păru complet nelalocul ei.

— Bineînţeles că nu e aşa. O ştie toată lumea! E o curbă. Unde-i tati?

— Nu văd cum o… Cum adică „Unde-i tati?, sări Eva, dată complet peste cap de acest salt de la incredibil la imediat.

— Te-am întrebat unde e, zise Emmeline. Doar nu-i acasă, nu?

— Nu, nu-i acasă, recunoscu Eva, sfâşiată între impulsul de a-şi descărca nervii şi necesitatea de a rămâne calmă. A ieşit.

— Unde-i plecat? întrebă Emmeline.

— Nu-i plecat nicăieri! zise Eva şi mută marmelada înapoi pe raftul cu sardele.

Conservele nu stăteau bine laolaltă cu borcanele de gem.

— Noaptea asta doarme la familia Braintree, adăugă Eva.

— Bănuiesc că iar s-a îmbătat, comentă Emmeline. Crezi cumva că tati e alcoolic? Eva strânse periculos de tare în mână un borcan de cafea.

— Să nu-ndrăzneşti să vorbeşti aşa despre tatăl tău! izbucni ea. Bineînţeles că mai bea câte-un pahar când vine acasă noaptea. Aproape toţi oamenii o fac. E ceva absolut normal şi nu vreau să vă mai aud că spuneţi asemenea lucruri despre tatăl vostru!

— Tu spui lucruri despre el, insistă Emmeline. Te-am auzit când i-ai zis că e…

— N-are importanţă ce-am spus eu! contracară Eva. Asta-i cu totul altceva!

— Nu e altceva, din moment ce tu i-ai spus că-i alcoolic, insistă Emmeline. Şi, oricum, eu doar te-am întrebat ceva şi chiar tu ne spui mereu că atunci…

— Treci sus, în camera ta, chiar acum! spuse Eva. Mie să nu-mi vorbeşti în felul ăsta!

Nu înghit aşa ceva!

Emmeline se retrase, iar Eva se prăbuşi iarăşi pe scaun, la masa din bucătărie. Faptul că Henry nu le insuflase cvadrupletelor niciun strop de simţ al respectului tot ei îi îngreuna viaţa. Întotdeauna sarcina de pedagog cădea pe capul ei. Henry ar trebui să aibă mai multă autoritate. Eva se întoarse în cămară şi avu grijă ca toate cutiile, borcanele şi conservele să stea exact aşa cum voia ea. În momentul în care termină, se simţi puţin mai bine. Într-un final le grăbi pe fetiţe să se îmbrace.

Dimineaţa asta trebuie să prindem autobuzul, le anunţă ea când cvadrupletele coborâră la micul dejun. Maşina e la tati şi…

— Nu-i la el, comentă Penelope. E la doamna Willoughby. Eva, care tocmai turna ceaiul, îl vărsă pe alături.

— Ce-ai zis?!

Penelope avea un aer încrezut.

— Maşina e la doamna Willoughby.

La doamna Willoughby?! Da, Samantha, ştiu c-am vărsat nişte ceai! Ce vrei să spui, Penelope? Nu poate fi la ea.

— E la ea, întări Penelope, luându-şi un aer şi mai încrezut. Mi-a spus mie lăptarul. Lăptarul? Probabil că s-a înşelat, îi răspunse Eva.

Ba nu. E speriat de moarte de dogul german de pe Oakhurst Avenue, aşa că distribuie laptele numai la poartă şi acolo e şi maşina noastră. M-am dus şi-am văzut-o.

— Şi tatăl tău era acolo?

— Nu, era goală.

Eva puse nesigură ceainicul jos şi încercă să se gândească ce-ar putea însemna asta. Dacă Henry nu era în maşină…

— Poate că tati a fost mâncat de dog, sugeră Josephine.

— Dogul german nu mănâncă oameni. Doar |e sfâşie gâturile şi le lasă cadavrele pe pământul gol, la capătul grădinii, o corectă Emmeline.

— Ba nu, nu-i aşa. Doar latră. E chiar drăguţ dacă-i dai cotlete de miel şi alte chestii, spuse Samantha, distrăgindu-i involuntar atenţia Evei de la posibilitatea terifiantă ca Henry, în starea lui de beţie, să fi greşit casa şi să fi sfârşit sfârtecat mortal de dogul german.

Pe de altă parte insă, dacă poţiunea doctoriţei Kores îi mai circula încă prin vene…

Penelope dădu glas acestei idei.

— Mai degrabă a fost mâncat de doamna Willoughby, zise ea. Domnul Gamer zice de ea că e nebună după sex. L-am auzit cum i-a zis asta doamnei Gamer când ea i-a spus că vrea.

— Că vrea ce? o chestionă Eva, mult prea şocată de această ultimă revelaţie ca să-şi mai bată capul cu cotletele de miel care dispăreau din frigider.

De problema respectivă putea să se ocupe şi mai târziu.

— Chestia obişnuită, explică Penelope cu o privire dezgustată. Ea vorbeşte tot timpul numai despre asta, iar domnul Gamer zice că a ajuns exact ca doamna Willoughby după ce domnul Willoughby a murit făcând chestia asta şi că el n-are chef să dea ortu' popii în acelaşi fel.

— Nu-i adevărat! scăpă Eva, în ciuda voinţei sale.

— Ba e! insistă Penelope. L-a auzit şi Sammy. Nu-i aşa, Sammy?

Samantha dădu din cap că da.

— Domnul Gamer era în garaj şi se juca cu chestia lui aşa cum face Paul de la numărul 3 H şi reuşim să-l auzim aşa de uşor, explică ea. Şi avea acolo o grămadă de reviste Playboy şi de cărţi, iar când ea a intrat şi i-a zis…

— Nu vreau să mai aud! spuse Eva, abătându-şi în cele din urmă atenţia de la un subiect atât de fascinant. E timpul să vă luaţi lucrurile. Eu mă duc să aduc maşina…

Eva se opri. Era limpede că-i venea mai uşor să spună că se duce să aducă maşina de pe peluza din faţa casei unui vecin, dar la fel de limpede era şi că existau unele impedimente. Dacă Henry era înăuntru la doamna Willoughby, Eva n-o să reuşească niciodată să facă uitat scandalul. Cu toate acestea ceva trebuia făcut, căci era deja un motiv suficient de bârfă pentru vecini numai dacă vedeau Fordul Escort acolo. Cu aceeaşi hotărâre cu care acţiona întotdeauna când era pusă în situaţii jenante, Eva îşi luă haina pe ea şi ieşi demnă pe uşa casei. Se trezi apoi brusc că e în maşină şi încearcă s-o pornească. Ca de fiecare dată când se grăbea, demarorul hârâi şi nu se întâmplă nimic. Mai exact, ceva se întâmplă, dar nu ce sperase ea. Uşa de la intrare se deschise şi dogul german ţopăi vesel afară, urmat de doamna Willoughby în capot. După părerea Evei, era exact genul de capot pe care l-ar purta o văduvă nebună după sex. Eva coborî geamul lateral ca să explice că nu făcea

altceva decât să culeagă maşina de-acolo, dar îl ridică repede la loc. Oricare vor fi fost sentimentele blânde pe care le simţea Samantha faţă de câinele acela, Eva nu avea încredere în el.

Mă duc să duc fetele la şcoală, spuse ea, încercând o explicaţie absolut nepotrivită.

Afară dogul german lătră şi doamna Willoughby rosti ceva ce Eva nu auzi. Cobori iarăşi geamul vreo cinci centimetri şi declară:

— Spuneam că merg doar să…

Zece minute mai târziu – după un schimb de vorbe excesiv de tăios, în cursul căruia doamna Willoughby îi refuză Evei dreptul de a parca pe aleile de la intrarea caselor altor oameni, iar pe Eva prezenţa dogului german o împiedică să ceară să i se permită să percheziţioneze casa pentru a-l căuta pe Henry al ei, drept pentru care se văzu silită să se limiteze la o critică moralizatoare a capotului femeii – cele patru cvadruplete au fost în cele din urmă duse cu maşina la şcoală de o mamă furioasă. Abia după ce fetiţele plecară, Eva se întoarse la propriile ei temeri. Dacă Henry nu lăsase maşina la femeia aceea îngrozitoare – şi nu şi-l putea închipui în niciun caz înfruntând dogul ăla german decât dacă era mort de beat, iar atunci n-ar fi avut cum să aibă cine ştie ce interes faţă de doamna Willoughby –, atunci altcineva o făcuse. Eva se duse cu maşina până la soţii Braintree şi se întoarse şi mai îngrijorată. Betty era sigură că Peter zisese că nu-l văzuse pe Henry aproape toată săptămâna. La fel stăteau lucrurile şi la Tehnic. Biroul lui Wilt era gol, iar doamna Bristol susţinea inflexibilă că Henry nu mai venise acolo de miercuri. Ceea ce însemna că mai rămânea închisoarea.

Cuprinsă de nişte presimţiri extrem de rele, Eva folosi telefonul din biroul lui Wilt. În clipa în care puse receptorul în furcă, panica îi revenise. Henry nu mai fusese la închisoare de luni? Dar îi preda ucigaşului ăluia în fiecare vineri… Ba nu. N-o

făcuse niciodată. Iar de-acum n-avea să-i mai predea nici lunea, fiindcă Mac nu mai era – cum ar veni – o povară pentru stat. Dar îi predase lui Mecuilum în fiecare vineri! Ba nu, nu-i predase. Prizonierii din categoria acestuia nu puteau avea parte de conversaţii simpatice în fiecare seară din săptămână, nu-i aşa? Nu, nu, sigur era aşa! Domnul Wilt nu venise niciodată la închisoare vinerea.

Cum stătea singură pe scaun, în biroul lui Wilt, reacţiile Evei oscilau de la panică la furie şi înapoi la panică. Henry o înşelase. O minţise. Mavis avea dreptate: în tot timpul ăsta el o înşelase cu o altă femeie. Dar nu se putea să fie aşa. Şi-ar fi dat ea seama. Henry nu putea să ţină secret aşa ceva. Nu era suficient de pragmatic sau suficient de viclean. Ar fi găsit ceva care ar fi făcut-o să-şi dea seama: nişte fire de păr pe haină, ceva urme de ruj, de pudră sau de altceva… Şi de ce? Dar înainte să apuce să mediteze la întrebarea aceasta, doamna Bristol îşi vârî capul pe uşă şi o întrebă dacă n-ar vrea să bea o ceaşcă de cafea. Eva se îmbătoşă, decisă să înfrunte realitatea. Nimeni n-o să aibă satisfacţia de-a o vedea înfrântă.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. E foarte drăguţ din partea dumitale, dar zău că trebuie să plec.

Şi, fără să-i mai dea doamnei Bristol ocazia să mai întrebe ceva, Eva o luă din loc şi coborî scările cu un aer de dârzenie voită. În drum spre maşină, dârzenia îi pierise aproape cu totul, dar s-a ţinut tare până ce a ajuns înapoi pe Oakhurst Avenue, la numărul 45. Chiar şi atunci, cu toate dovezile trădării adunate în jurul ei sub forma pelerinei lui Henry, a pantofilor pe care-i scosese ca să-i lustruiască, dar nu-i lustruise, şi a servietei rămase pe hol, femeia refuză în continuare să se apuce să-şi plângă de milă. Ceva nu se potrivea. Ceva ce-i dovedea că Henry nu se depărtase de ea. Măcar de-ar putea să-şi dea seama ce…

Era ceva legat de maşină. Henry n-ar fi lăsat-o niciodată pe aleea casei doamnei Willoughby. Ba nu, nu asta era chestia. Era… Eva azvârli cheile maşinii pe masa din bucătărie şi descoperi importanţa lor. Fuseseră în maşină atunci când ea se dusese s-o aducă, iar printre ele, pe acelaşi inel, era şi cheia casei lor de pe Oakhurst Avenue. Henry o părăsise fără veste şi fără să-i lase niciun mesaj, dar îi lăsase totuşi cheia de la casă? Eva nu putea crede una ca asta. Nici măcar o clipă. În cazul de faţă instinctul ei fusese corect, iar lui Henry i se întâmplase ceva îngrozitor. Eva puse ibricul de. Ceai pe foc şi se gândi ce-ar putea să facă.

* * *

— Ascultă-mă, Ted! zise Flint. Facem cum îţi pică ţie mai bine. Eşti om cu mine, sunt om cu tine. Nicio problemă. Eu voiam să zic doar că…

— Dacă eu sunt om cu tine, al dracului să fiu dac-o să mai apuci să fii om cu mine! îi răspunse Lingon. Sau, oricum, n-o să mai ai omul cu care să poţi să fii şi tu om, mai ales dacă o să-l găseşti aruncat pe undeva pe marginea nu ştiu cărei autostrăzi! Şi-acum, dacă nu te superi, ce-ar fi să te cari naibii de-aici?

Inspectorul Flint se aşeză pe scaun şi îşi roti privirea prin minusculul birou din colţul atelierului auto jegos şi uleios. În afară de un fişet, de obişnuitul calendar cu nuduri, de un telefon şi un birou, singura chestie care mai prezenta cât de cât interes pentru el era domnul Lingon. Iar din punctul de vedere al lui Flint, domnul Lingon chiar era o chestie – o chestie destul de urâtă, una slinoasă, nasoală şi coruptă.

— Merge treaba? întrebă el pe cel mai dezinteresat ton cu putinţă.

În exteriorul gheretei de sticlă un mecanic spăla cu furtunul un autobuz al firmei Lingon, care se pretindea a fi de lux.

Domnul Lingon mârâi şi îşi aprinse o ţigară direct de la chiştocul celei dinainte.

— Mergea înainte să apari dumneata, zise el. Acum fă-mi plăcerea şi lasă-mă în pace. Nu ştiu ce urmăreşti ’mneata aici.

— Prafuri, zise Flint.

— Prafuri? Şi cam ce-ar însemna asta?

Flint ignoră întrebarea.

— Câţi ani ai făcut ultima oară? îl chestionă el pe bărbat.

— Of, Doamne! exclamă Lingon. Am fost la bulău. Demult. Numai că voi, nemernicilor, niciodată nu lăsaţi oamenii în pace, aşa-i? Nu, nici gând! Un mic jaf prin efracţie, un tip care o păţeşte pe la vreo trei kilometri de-aici sau orice altceva şi pe cine veniţi voi să căutaţi? Cine are cazier? Ted Lingon. Hai la el să-l strângem cu uşa! La altceva nici nu sunteţi în stare să vă gândiţi, tălâmbi cum sunteţi! N-aveţi imaginaţie.

Flint îşi abătu atenţia de la mecanicul de afară şi se uită la domnul Lingon.

— Ce nevoie ai de imaginaţie? întrebă el. O declaraţie frumoasă, semnată de faţă cu martori, totul limpede, curat şi cinstit, fără niciun fel de târguială, e mult mai bună decât imaginaţia. E acceptată la tribunal.

— Declaraţie? Ce declaraţie?

Domnul Lingon începuse să ezite.

— Nu vrei să ştii mai întâi a cui?

— Bine, a cui?

— A lui Clive Swannell.

— Cine, poponarul ăla bătrân? Probabil că glumeşti. Ăla n-ar face…

Lingon se opri brusc, apoi mai zise:

— Încerci şi ’mneata o fază.

Flint zâmbi sigur pe sine.

— Atunci ce zici de Rocker?

Lingon îşi stinse ţigara şi nu mai zise nimic.

— O am gata scrisă, negru pe alb. Şi de la Rocker. Se cam adună, nu? Vrei să mai continui?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, inspectore, zise Lingon. Şi-acum, dacă nu te superi…

— Şi-apoi, continuă Flint, savurând tensiunea creată, apoi mai avem şi-o bucăţică bună de prin Chingford, una pe nume Annie Mosgrave. Îi cam plac pakistanezii gagicii. Şi partidele în trei cu chinezi. Un soi de cosmopolită, nu? Doar că scrie foarte frumos şi clar şi n-are chef să se trezească în toiul nopţii cu un hăndrălău înarmat cu un satâr la ea în casă.

— Minţi, minţi! Al dracului să fiu dacă nu minţi! Exact asta faci! spuse Lingon, foindu-se pe scaunul lui şi învârtind în mâini pachetul de ţigări.

Flint înălţă din umeri.

— Bineînţeles că mint. Adică n-am cum să nu mint. La copoii bătrâni, aşa ca mine, e ceva obligatoriu. Mai ales atunci când au încuiate în seif declaraţii semnate. Şi să nu te gândeşti cumva, dragă Teddie, că o să mă apuc să-ţi fac o favoare şi să te bag la zdup şi pe tine. Nu. Fiindcă mie nu-mi plac nemernicii care se-ocupă de droguri. Nici măcar un strop.

Inspectorul se aplecă în faţă şi zâmbi:

— Nu. O să încerc doar să iau parte la anchetare. La anchetarea ta, dragă Teddie. S-ar putea chiar să încerc să te identific. Desigur, va fi dificil. Va fi dificil, nu? Fără picioare, fără mâini, cu toţi dinţii smulşi… asta în cazul în care o să se găsească vreun cap şi dacă n-or să-l ardă după ce-or să-ţi facă ceea ce se pregătesc să-ţi facă. Şi ăştia nu fac niciodată în grabă treburile pe care şi le pregătesc. Aminteşte-ţi de istoria cu Chris, în Thurrock. Trebuie să fie îngrozitor să mori aşa, cu sângele scurgându-se din tine… I-au sfârtecat…

— Taci din gură! izbucni Lingon, care se îngălbenise şi tremura. Flint se ridică în picioare.

— Deocamdată, zise el. Dar numai deocamdată. Dacă nu vrei să facem afaceri împreună, pe mine nu mă deranjează absolut deloc. O să ies de-aici şi n-o să mă mai vezi în viaţa ta. Nu. O să vezi un

gagiu despre care nici n-o să ştii când o să pice pe-aici. O să vrea să închirieze un autobuz ca să ducă un grup de turişti la Buxton. Cu banii pe masă, fără niciun fel de târguială… şi, al dracului, în clipa următoare o să vezi că-ţi vei dori din tot sufletul să fiu eu acolo şi nu unul din oamenii lui Mac, cu nişte foarfece de vie în mână.

— Mac e mort, veni răspunsul aproape şoptit al lui Lingon.

— Aşa mi s-a spus şi mie, zise Flint. Dar Roddie Eaton e încă liber ca pasărea cerului şi se ocupă de afacere. Ciudat tip şi Roddie ăsta! Din câte mi-au şoptit sursele mele, îi place să le facă rău oamenilor, mai ales atunci când ştiu destul de multe ca să-l bage la zdup pe viaţă şi el n-are cum să se asigure că ăia or să-şi ţină gura.

— Nu-i cazul meu, răspunse Lingon. Eu nu dau pe goarnă.

— Punem pariu? O să începi să trompeţeşti din toţi bojocii încă înainte să se apuce de tine, aruncă Flint şi deschise uşa.

Dar Lingon îi făcu semn să se întoarcă.

— Am nevoie de nişte garanţii, spuse el. Trebuie să am aşa ceva. Flint clătină din cap:

— Ţi-am zis: nu-s decât un copoi bătrân şi prost. Nu fac tranzacţii cu amnistia reginei. Dacă vrei să vii să mă vezi şi să-mi povesteşti una, alta, mă găseşti acolo. Până la ora unu.

Inspectorul se uită la ceas şi adăugă:

— Mai ai exact o oră şi douăsprezece minute. După aia ai face foarte bine dacă ţi-ai închide dugheana şi ţi-ai cumpăra o puşcă. Şi n-o să te ajute la nimic dacă te apuci să suni, fiindcă o să aflu. La fel o să se-ntâmple şi dacă pleci de-aici şi suni de la un telefon public. Iar până la unu şi cinci o să afle şi Roddie.

Flint ieşi din atelier, trecând pe lângă autobuz. Javra asta ticăloasă o să apară. Inspectorul era convins de acest lucru şi fiecare piesă din puzzle se potrivea frumos – sau mai degrabă urât – la

locul ei. I-o trăsese şi lui Hodge. Totul era extrem de mulţumitor şi nu făcea altceva decât să dovedească ceea ce Flint spusese întotdeauna: că nimic nu te ajută mai mult ca anii de experienţă, îl ajutase şi faptul că avea un fiu închis pentru trafic de droguri, dar inspectorul Flint nu avea intenţia să menţioneze sursele de la care îşi obţinuse informaţiile atunci când avea să-şi scrie raportul pentru comisar.

17

— Un agent infiltrat? bubui generalul comandant al bazei aeriene Baconheath. De ce n-am fost informat imediat?

— Da, domnule, asta-i o întrebare foarte bună, spuse Glaushof.

Nu, maiorule, nu-i! E o întrebare de doi bani. E o întrebare pe care nici măcar n-ar fi trebuit s-o pun. Eu n-ar trebui să pun niciun fel de întrebări. De fapt, eu nici nu sunt numit aici ca să pun întrebări. Eu conduc o unitate eficientă şi mă aştept ca oamenii mei să-şi răspundă singuri la propriile lor întrebări.

Şi aşa am abordat şi eu problema, domnule, interveni Glaushof.

— Ce-ai abordat?

Am abordat problema, domnule, când am văzut că ne confruntăm cu un agent infiltrat. Mi-am zis în sinea mea…

— Maiorule, pe mine nu mă interesează absolut deloc ce ţi-ai zis în sinea ta! Pe mine nu mă interesează decât rezultatele! urlă generalul. Şi vreau să ştiu ce rezultate ai obţinut. După calculele mele, rezultatele la care ai ajuns înseamnă gazarea a zece oameni din personalul bazei aeriene sau din familiile lor.

— Unsprezece, domnule, spuse Glaushof.

— Unsprezece? Asta e şi mai rău!

— Doisprezece împreună cu agentul Wilt, domnule.

— Şi-atunci cum se face că mi-ai spus doar de unsprezece? îl chestionă generalul, jucându-se cu o machetă a unui bombardier B-52.

— Locotenentul Harah a fost gazat în timpul intervenţiei, domnule, şi sunt mândru să vă anunţ că fără curajul lui în faţa rezistenţei hotărâte a inamicului, ne-am fi putut confrunta cu daune umane şi mai mari şi poate chiar cu o luare de ostatici, domnule.

Generalul Belmonte lăsă din mâna macheta bombardierului şi se întinse după o sticlă de scotch, dar îşi aminti imediat că ar fi fost de aşteptat ca el să controleze întreaga situaţie.

— Nimeni nu mi-a pomenit de vreo rezistenţă, spuse el pe un ton mai degrabă prietenos.

— Nu, domnule, spuse Glaushof. Ţinând cont de opiniile curente, am considerat că n-ar fi deloc recomandabil să emitem un comunicat de presă.

De vreme ce reuşise să pareze întrebările generalului, Glaushof era acum pregătit să treacă la presiuni mai directe. Dacă generalul ura vreun lucru, atunci acela era menţionarea publicităţii. Glaushof o făcu:

— După cum văd eu lucrurile, domnule, publicitatea…

— Doamne Dumnezeule! exclamă generalul. Glaushof, de câte ori trebuie să-ţi reamintesc că nu trebuie să existe niciun fel de publicitate? Aceasta e directiva numărul unu şi vine de la cel mai înalt nivel al conducerii. Niciun fel de publicitate, ce naiba! Crezi cumva că am mai putea să apărăm lumea liberă de inamici dacă am avea parte de publicitate? Vreau ca lucrul acesta să fie înţeles foarte limpede! Niciun fel de publicitate, ce Dumnezeu!

— S-a-nţeles, domnule general! răspunse Glaushof. Acesta e şi motivul pentru care le-am impus tuturor serviciilor de informaţii un blocaj complet de circulaţie, o cenzură strictă pe linie de

securitate. Vreau să zic că dacă ar răsufla în afară faptul că am avut o problemă de infiltrare…

Şi Glaushof făcu o pauză, permiţându-i generalului să îşi regrupeze forţele pentru un nou asalt asupra publicităţii. Acesta veni în valuri. Când bombardamentul luă sfârşit, Glaushof îşi dezvălui adevărata ţintă:

— Dacă-mi permiteţi să mă exprim astfel, domnule, eu sunt de părere că urmează să ne confruntăm cu o problemă informaţională legată de Contrainformaţii.

— Aşa crezi tu, nu? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun eu ceva, maiorule – şi ăsta e un ordin, un ordin directivă de prioritate maximă: trebuie să le impunem tuturor serviciilor de informaţii un blocaj complet de circulaţie, o cenzură strictă pe linie de securitate. Acesta e ordinul meu. Pricepi?

— Da, domnule, răspunse Glaushof. Îl voi pune în aplicare urgent la biroul de Contrainformaţii. Vreau să zic că dacă acolo apare vreo scurgere de informaţii către presă…

— Maior Glaushof, acesta e un ordin pe care ţi l-am dat ţie! Vreau să fie pus în aplicare urgent la toate serviciile!

— Inclusiv la Contrainformaţii, domnule?

— Bineînţeles că inclusiv la Contrainformaţii! tună generalul. Serviciile noastre de contrainformaţii sunt cele mai bune din lume şi n-o să le periclitez standardele de excelenţă expunându-le hărţuielilor presei. Am fost clar?

— Da, domnule! spuse Glaushof şi părăsi într-o clipă biroul ca să ordone plasarea unei santinele înarmate la cartierul general al celor de la Contrainformaţii şi să instruiască întreg personalul să pună în practică un blocaj complet de circulaţie.

De vreme ce nimeni nu ştia cu exactitate ce înseamnă un blocaj complet de circulaţie, diversele interpretări în aplicarea ordinului porniră de la interzicerea intrării sau ieşirii tuturor vehiculelor în şi din cvartalele civililor şi ajunseră până la o alertă de securitate pe întregul aeroport, cea din urmă fiind declanşată intermitent pe tot parcursul nopţii, graţie aburilor de agent paralizant AP II, ce sensibilizau zgomotoşii senzori de detectare a armelor chimice. Până spre dimineaţă diversele zvonuri puse în circulaţie se contraziceau în mod atât de evident unele pe altele, încât Glaushof se simţi suficient de sigur ca să critice cu înflăcărare în faţa soţiei sale insubordonarea de ordin sexual a locotenentului Harah, după care maiorul se duse la culcare. Voia să fie în formă, ca să-l poată interoga pe Wilt.

* * *

Dar peste două ore, când ajunse la salonul de spital pus sub pază înarmată, se văzu limpede că Wilt nu era deloc în stare să răspundă la întrebări.

— De ce nu te cari de-aici, ca să mă laşi să dorm un pic? mormăi el greoi şi se întoarse pe partea cealaltă.

Glaushof îi privi furios spinarea.

— Mai daţi-i o doză! îi spuse el medicului.

— Să-i mai dau o doză de ce?

— De indiferent ce i-aţi dat azi-noapte.

Ţii n-am fost în tură azi-noapte, îi replicii medicul. Şi, oricum, cine eşti dumneata ca să-mi spui ce să-i dau?

Glaushof îşi abătu atenţia de la spinarea lui Wilt şi se uită în schimb, furios, înspre medic, Eu sunt Glaushof. Maiorul Glaushof, doctore, în caz că n-ai auzit încă de mine! Şi eu îţi ordon să-i dai ticălosului ăstuia de comunist ceva caro să-l facă să sară afară din pat, ca să îl pot interoga!

Doctorul ridică din umeri.

Dacă zici mneata, maiorule, spuse el şi studie fişa lui Wilt. Ce mi-ai recomanda să-i dau?

Eu? sări Glaushof. De unde dracu' să ştiu?! Doar nu-s doctor, ce naiba!

— Din întâmplare, însă, eu sunt, spuse medicul.] Şi vă anunţ că în momentul de faţă n-o să-i mai administrez pacientului niciun fel de medicament. Individul a fost supus acţiunii unui agent toxic…

Dar nu apucă să mai continue. Cu un mârâit urâcios, Glaushof îl împinse prin cadrul uşii direct pe coridor.

— Acum ascultă-mă cu atenţie! lătră el. N-am chef să înghit căcaturi din alea cu etica medicală! Aici avem de-a face cu un agent duşman periculos, care nici măcar nu intră în categoria pacienţilor. Pricepi ce-ţi zic?

— Sigur, răspunse nervos medicul. Sigur, pricep. Clar şi limpede. Aşa că acum ce-ar fi să-ţi iei mâinile de pe mine?

Glaushof dădu drumul halatului medicului.

Dă-i ceva care să-l facă pe nemernic să vorbească. Şi cât mai repede! insistă el. Avem pe cap o problemă de securitate.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse medicul şi plecă în grabă de lângă el.

Peste douăzeci de minute, din clădirea spitalului apăru un Wilt complet buimac, încotoşmănat Într-o pătură, care se văzu dus în cea mai mare viteză în biroul lui Glaushof, unde fu aşezat pe un scaun. Glaushof dăduse drumul unui aparat de înregistrare.

— În ordine, acum o să ne spui, zise el.

— Ce să vă spun? întrebă Wilt.

— Cine te-a trimis? începu Glaushof.

Wilt cântări întrebarea. Din câte izbuti el să-şi dea seama, nu avea prea mare legătură cu ceea ce i se întâmplase, în afară de faptul că toate astea nu aveau nimic de-a face cu realitatea.

— M-a trimis? făcu el. Asta e ceea ce m-aţi întrebat?

— Exact asta am zis.

— Aşa am crezut şi eu, răspunse Wilt, după care căzu iar într-o tăcere meditativă.

— Deci? reluă Glaushof.

— Deci, ce? îl întrebă Wilt, care încerca să-şi refacă moralul cât de cât combinând insulta cu interogaţia.

— Deci cine te-a trimis?

Wilt îşi căută inspiraţia într-un portret al preşedintelui Eisenhower, plasat în spatele capului lui Glaushof, şi descoperi un gol.

— M-a trimis? zise el şi regretă. Expresia de pe chipul lui Glaushof contrasta în mod neplăcut cu cea a răposatului preşedinte.

— Nu m-a trimis nimeni.

— Ascultă aici! începu Glaushof. Până acum te-am luat cu binişorul. Nu înseamnă că trebuie să şi continuăm tot aşa. Lucrurile pot lua o întorsătură urâtă de tot. Aşadar eşti sau nu oşti gata să vorbeşti?

Sunt pregătit întru totul să vorbesc, răspunse Wilt, deşi trebuie să spun că felul în care defineşti dumneata „cu binişorul“ nu coincide cu al meu Vreau să zic că gazatul şi…

— Vrei să auzi cum definesc eu o întorsătură urâtă? întrebă Glaushof.

— Nu, în niciun caz, se grăbi să răspundă Wilt.

— Atunci vorbeşte!

Wilt înghiţi în sec.

— Aveţi vreun subiect anume de care sunteţi interesat? îl chestionă el pe ofiţer.

— De exemplu, care sunt oamenii tăi de legătură, preciză Glaushof.

— Oamenii de legătură? zise Wilt.

— Pentru cine lucrezi. Şi nu vreau să aud căcaturi din alea cum că lucrezi la Colegiul de Arte şi Tehnologie Fenland. Vreau să ştiu cine a pus la cale toată operaţiunea asta.

Da, spuse Wilt, intrând încă o dată într-un hăţiş mental şi pierzându-se în el. Chestia e că atunci

când spuneţi „operaţiunea asta“, mă întreb dacă v-ar deranja cumva…

Şi se opri brusc. Glaushof îl fixa cu o privire şi mai înfiorătoare decât înainte.

— Vreau să spun că nu ştiu la ce vă referiţi.

— Nu ştii, ai?

— Mă tem că nu. Adică dacă aş şti…

Glaushof îşi plimbă un deget pe sub nasul lui Wilt.

— Aici un om poate să se ducă pe copcă şi nimeni n-ar avea habar de nimic, zise el. Dacă vrei să facem aşa, nu trebuie decât să-mi spui.

— Nu vreau, răspunse Wilt, încercând să-şi concentreze privirea asupra degetului aceluia, ca să evite posibilitatea de a se duce indiferent unde. Dacă mi-aţi pune măcar nişte întrebări la care să pot răspunde…

Glaushof se replie.

— Hai să începem cu locul de unde ai luat emiţătoarele, spuse el.

— Emiţătoarele? se miră Wilt. Aţi spus cumva emiţătoare? Care emiţătoare?

— Alea din maşina ta.

— Alea din maşina mea? întrebă iar Wilt. Sunteţi sigur?

Glaushof strânse în pumni marginea biroului din spatele lui, meditând la posibilitatea de a omorî pe cineva.

— Ai impresia că poţi să intri aici, pe teritoriul Statelor Unite, şi să…

— Anglia, interveni sec Wilt. Ca să fiu mai exact, Regatul Unit al Angliei, Scoţiei…

— Iisuse! exclamă Glaushof. Pui de curvă comunist şi nenorocit, ai cumva tupeul să vorbeşti despre familia regală…?

— Patria mea, declară Wilt, prinzând puteri noi odată cu certitudinea că era britanic. Era ceva la care până acum nu se gândise niciodată foarte mult.

— Şi ţin să vă mai informez că nu sunt comunist. Pui de curvă poate, deşi mie îmi place să cred altceva. Pentru asta ar trebui s-o întrebaţi pe mama, iar ea e moartă de peste zece ani. Dar comunist nu sunt, în niciun caz.

— Şi-atunci ce-i cu emiţătoarele radio de la tine din maşină?

— Aţi mai pomenit de ele şi mai înainte şi eu habar n-am despre ce vorbiţi. Sunteţi sigur că nu mă confundaţi cu altcineva?

— Te cheamă Wilt, nu-i aşa?! urlă Glaushof.

— Da.

— Şi ai un Ford uzat cu numărul de înmatriculare HPR 791N, nu? Wilt dădu din cap că da.

— Presupun că aţi putea spune şi aşa, zise el. Deşi, vă spun sincer, soţia mea…

— Vrei să spui că soţia ta a pus emiţătoarele alea în maşină?

— A, nu, Doamne fereşte! Ea n-are nici cea mai vagă idee despre lucruri de felul ăsta!

Şi, oricum, pentru ce ar fi vrut să facă aşa ceva?

— Tocmai de-aia eşti tu aici, băiete – ca să-mi spui! zise Glaushof. Şi ai face bine să mă crezi că până nu-mi spui, nu pleci din locul ăsta.

Wilt se uită la el şi clătină din cap.

— Trebuie să mărturisesc că mi se pare cam greu, murmură el. Am venit aici ca să ţin un curs despre Cultura Britanică, aşa cum e ea, iar în clipa următoare m-am pomenit în mijlocul a nu ştiu ce raid şi tot locul era plin de gaz şi după aia m-am trezit într-un pat, cu nişte medici care înfigeau ace în mine, şi…

Se opri. Glaushof scosese din sertarul biroului un revolver şi se apucase să-l încarce. Wilt îl urmări cu teamă.

— Vă rog să mă… scuzaţi… începu el, dar… v-aş fi recunoscător dacă aţi lăsa deoparte…

Ăăă… obiectul ăla. Nu ştiu ce-aveţi de gând, dar pot să vă asigur că nu eu sunt persoana cu care ar

trebui să discutaţi.

— Nu? Şi cu cine ar trebui să discut? Cu controlorul tău?

— Controlorul? întrebă Wilt.

— Controlorul, confirmă Glaushof.

— Aşa mi s-a părut şi mie că aţi spus, deşi, ca să fiu absolut sincer, tot nu îmi dau seama cum m-ar putea ajuta asta cât de cât. Nici măcar nu ştiu ce-i ăla un controlor.

— Atunci ai face mai bine să te-apuci să inventezi unul. Cum ar fi tipul din Moscova, ăla care-ţi spune ce să faci.

— Uitaţi ce e, începu Wilt, încercând cu disperare să revină la un soi de realitate care să nu includă şi controlori din Moscova care-i spun ce să facă, mi se pare limpede că aici e vorba de o greşeală îngrozitoare!

— Da, iar tu eşti cel care a făcut-o atunci când ai intrat aici cu echipamentul ăla! Acum o să-ţi dau o ultimă şansă, mai spuse

Glaushof, uitându-se de-a lungul butoiaşului revolverului cu mult înţeles – un înţeles care lui Wilt i se păru extrem de îngrijorător. Fie dai pe goarnă tot ce e de ştiut, fie…

— Absolut, zise Wilt. Punct lovit, ca să folosesc o expresie înfiorătoare. Ce doriţi să vă spun? _Toată povestea. Cum ai fost recrutat, cu cine iei legătura şi unde o faci, ce informaţii ai dat…

Wilt îşi fixă amărât privirea pe fereastra, timp în care lista continua să se deruleze. El nu crezuse niciodată că lumea ar fi un loc foarte raţional şi bazele aeriene i se păruseră cu atât mai lipsite de logică, dar să fie luat drept spion sovietic de către un american ţicnit, care se juca cu revolverele, însemna să intre într-un tărâm al nebuniei complet nou pentru el. Poate că exact aşa ceva se întâmplase. Poate că mintea lui o luase pe arătură. Ba nu, n-o luase. Arma era mărturia unui gen de realitate, una care era luată de bună de milioane de oameni de pe întreaga planetă, dar care, din cine

ştie ce motive, nu ajunsese niciodată în apropiere de Oakhurst Avenue, de Colegiul Tehnic sau de Ipford. Într-un anumit sens, propriul lui univers mărunt, cu credinţa lui în educaţie, în cărţi şi în sensibilitate (din pricina dorului după o lume mai bună), era cel ireal – un vis pe care nimeni nu putea spera că o să-l viseze prea multă vreme. Sau chiar să nu-l viseze deloc dacă nebunul ăsta, cu frazele lui clişeu despre oameni care pot să se ducă pe copcă şi nimeni n-o să aibă habar de nimic, va ajunge să facă ce vrea el. Wilt se întoarse spre individ şi făcu o ultimă încercare de a reveni în lumea pe care o ştia.

— În ordine, spuse el. Dacă vreţi să aflaţi fapte exacte, o să vi le divulg, dar numai dacă sunt de faţă şi tipii de la MI5. Solicit acest drept ca supus britanic.

Glaushof pufni.

— Drepturile tale au încetat în momentul în care ai trecut de corpul de gardă, îi aruncă el. O să-mi spui tot ce ştii! Nu am chef să cochetez cu o grămadă de potenţiali poponari de la Contrainformaţiile britanice. În niciun caz! Şi-acum vorbeşte!

— Dacă pentru dumneata e totuna, cred că ar fi mai bine ca totul să fie notat, spuse

Wilt, trăgând cu disperare de timp şi încercând să se gândească ce ar putea găsi de mărturisit.

Adică vreau să spun că am nevoie doar de un pix şi de câteva coli de hârtie.

Glaushof ezită o clipă înainte de a hotărî că o mărturisire redactată cu scrisul de mână al lui Wilt era ceva ce merita luat în considerare. În felul acesta nimeni n-o să poată spune că i-a smuls-o nemernicului prin forţă.

— În ordine, zise el. Poţi folosi masa.

Peste trei ore, Wilt terminase. Şase pagini erau acoperite complet cu scrisul lui uniform şi practic ilizibil. Glaushof le luă şi încercă să citească.

— Ce naiba ai pus la cale? Nu te-a învăţat nimeni niciodată să scrii ca lumea? Wilt clătină din cap, epuizat.

— Dacă nu le puteţi citi, duceţi-le la cineva care poate. Mie mi-a ajuns, zise el şi îşi lăsă capul pe braţele întinse peste masă.

Glaushof se uită la chipul lui alb ca varul şi se văzu silit să fie de acord. Nici el nu se simţea tocmai bine. Dar cel puţin colonelul Urwin şi idioţii de la Contrainformaţii aveau să se simtă şi mai rău. Cuprins de un val proaspăt de energie, maiorul se duse în biroul de alături, făcu nişte fotocopii ale foilor scrise de Wilt şi trecu repede pe lângă santinela din afara clădirii celor de la Transmisiuni.

— Vreau să mi se facă o transcriere a foilor ăstora, îi spuse el şefului biroului de dactilografie. Şi totul în cel mai strict secret.

După care se aşeză şi aşteptă.

18

Un mandat? Un mandat de percheziţie pentru casa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45? Vreţi să solicitaţi un mandat de percheziţie? întrebă comisarul.

— Da, domnule, spuse inspectorul Hodge, întrebându-se de ce oare o cerere care lui i se părea absolut rezonabilă avea nevoie de o interogaţie atât de repetitivă. Toate dovezile ne indică faptul că soţii Wilt sunt cărăuşii.

— Nu sunt convins că magistratul o să fie de acord, spuse comisarul. Nu aveţi la dosar decât dovezi circumstanţiale.

— Nu-i nimic circumstanţial în felul în care a ieşit Wilt din baza aceea aeriană şi ne-a alergat cu maşina. Şi n-aş zice nici că drumul nevesti-sii la ferma aia de ierburi a fost unul circumstanţial. Totul se găseşte aici, în raportul meu.

— Da, zise comisarul, reuşind să îşi încarce afirmaţia cu o doză de îndoială. Ceea ce nu se găseşte acolo e o urmă de dovadă solidă.

— Tocmai de aceea avem nevoie să facem percheziţia, domnule, zise Hodge. Trebuie să găsim urme de drog prin casă. E absolut logic.

— Dacă tipul e ceea ce zici că e, precizează comisarul.

Uitaţi, insistă Hodge, ştia că e urmărit când a plecat la Baconheath. N-avea cum să nu ştie. A mers cu maşina în cerc jumătate de oră, după care a virat brusc şi ne-a făcut să derapăm…

— Asta e încă o problemă, îl întrerupse comisarul. I-ai pus nenorocitului în maşină aparatură de ascultare fără să ai autorizaţie. Eu sunt de părere că e ceva extrem de condangabil. Vreau să înţelegi asta foarte clar chiar acum! Oricum, tipul ar fi putut să fie băut.

— Băut? zise Hodge, căruia îi veni greu să facă trecerea de la ideea că instalarea aparaturii de ascultare fără autorizaţie ar fi condangabilă ceea ce, după părerea lui, nu era adevărat —

la faptul că Wilt ar fi fost băut.

— Când a ieşit de la Baconheath. Habar n-avea dacă venea sau pleca de-acolo şi de-aia s-a învârtit în cerc. Yankeii ăia beau whiskey de secară. Fileală scârboasă, dar te doboară aşa de repede, că nici n-apuci să bagi de seamă.

Inspectorul Hodge cântări în minte ideea şi o respinse:

— Nu prea văd cum ar putea un om beat să conducă aşa de repede pe asemenea drumuri fără să se omoare. Şi să aleagă un traseu care să-l scoată din zona de contact radio.

Comisarul mai studie o dată raportul. Nu era o lectură plăcută. Pe de altă parte, era ceva în spusele lui Hodge.

— Dacă tipul nu era pilit, atunci de ce-a lăsat maşina în faţa casei altcuiva? întrebă el. Dar Hodge clocise deja un răspuns la întrebare.

— Asta ne arată cât de deştept e nemernicul ăla mic! zise el. Nu se dă de gol cu nimic, gagiul! Ştie că suntem pe urmele lui şi că-i trebuie o explicaţie

pentru toată alergătura aia în cerc la care ne-a pus, aşa că face pe beatul.

— Dacă e aşa de al naibii de deştept, n-o să găseşti nimic la el în casă. Te asigur eu de asta! conchise comisarul şi clătină din cap. Nu, unul ca el n-o să lase niciodată marfa pe pragul propriei sale case. O s-o ţină depozitată undeva la nu ştiu câţi kilometri depărtare!

— Dar tot trebuie s-o mute, interveni Hodge, şi asta înseamnă o maşină. Uitaţi cum stă treaba, domnule! Wilt e omul care se duce la baza aeriană, ia marfa de acolo şi pe traseu o dă unui al treilea om, care o distribuie. Aşa se explică şi de ce s-a chinuit atâta să scape de noi. Au fost douăzeci de minute bune în care n-am prins niciun fel de semnal. S-ar putea ca atunci să fi scăpat de marfă.

— S-ar putea, spuse comisarul, impresionat împotriva voinţei sale. Numai că povestea nu face decât să-mi confirme ideea. Dacă vă apucaţi să luaţi un mandat de percheziţie pentru casa tipului, o să vă treziţi că sfârşiţi cu fundu-n baltă! Mai grav e că aşa o să păţesc şi eu. Deci varianta asta pică. Va trebui să vă gândiţi la altceva.

Hodge se întoarse la el în birou şi îşi descărcă nervii în faţa sergentului Runk:

— După felul în care e organizat totul, să mă ia dracu' dacă nu-i de mirare că am mai arestat vreodată câte un ticălos! Dar şi tu! Chiar trebuia să te duci să semnezi pentru emiţătoarele alea…

— Doar nu vă închipuiţi că le dau aşa, fără să semneze cineva pentru ele, îi răspunse Runk.

— Nu era cazul să mă bagi şi pe mine în căcat scriind acolo „Autorizat de comisarul Wilkinson pentru supraveghere sub acoperire". I-a convenit de minune.

— Păi, nu era aşa? Vreau să spun că eu mi-am închipuit că aveţi permisiunea…

— Ba nu, nu ţi-ai închipuit nimic! Noi am dat lovitura în toiul nopţii şi comisarul era acasă de la cinci. Iar acum trebuie să le înapoiem blestemăţiile

alea. Asta e o treabă pe care poţi s-o faci tu la noapte.

Asigurându-se astfel – spera el – că sergentul îşi va petrece noaptea regretându-şi indiscreţia, inspectorul se ridică în picioare şi se uită lung pe fereastră, în căutarea inspiraţiei. Dacă ar putea obţine cumva un mandat de percheziţie… încă mai cântărea problema în minte, când atenţia îi fu distrasă de o maşină parcată jos, în faţă. Părea oribil de familiară.

Fordul lui Wilt. Ce dracu' căuta aici, în faţa secţiei de poliţie?

* * *

Eva se aşeză în faţa biroului lui Flint şi se strădui să nu izbucnească în plâns.

— Nu ştiam la cine altcineva aş putea să apelez, spuse ea. Am fost la Tehnic şi am sunat şi la închisoare şi nici doamna Braintree nu l-a văzut, că de obicei el acolo se duce dacă e… adică dacă are nevoie de o schimbare. Dar n-a fost acolo şi nici la spital şi în niciun loc în care m-am gândit că ar putea fi şi ştiu că nu vă place de el şi aşa mai departe, dar sunteţi poliţist şi pe vremuri ne-aţi fost… de ajutor. Şi dumneavoastră îl cunoaşteţi bine pe Henry.

Apoi se opri şi îi aruncă inspectorului o privire din cele mai atrăgătoare.

Pe Flint privirea ei nu-l atrase deloc, şi cu atât mai puţin ideea că îl cunoştea pe Wilt. Încercase să-l înţeleagă pe nenorocitul ăla, dar nici măcar în cea mai optimistă dispoziţie a sa nu-şi imaginase fie şi o clipă că va ajunge vreodată să aproximeze dimensiunile oribile ale caracterului extraordinar de care dădea dovadă Wilt. Nemernicul intra în categoria unei enigme ce devenea şi mai greu de înţeles prin alegerea Evei ca soţie a lui. Era o legătură la care Flint preferase întotdeauna să nu se gândească, dar uite-o acum pe femeie aici, o formă la fel de lată pe cât era de înaltă, aşezată pe un scaun din biroul lui şi spunându-i, cu cea mai

evidentă lipsă de înţelegere faţă de sentimentele lui, ba chiar ca şi cum ar fi rostit un soi de compliment, că el îl ştia bine pe Henry al ei.

— A mai dispărut vreodată aşa? întrebă inspectorul, gândindu-se în sinea lui că dacă ar fi fost în locul lui Wilt, ar fi dispărut ca fulgerul înainte de căsătorie.

— Nu, niciodată, îi răspunse Eva. De-aia e ceva atât de îngrijorător. Ştiu că dumneata îl crezi aşa, mai… ciudat, dar e un soţ cu adevărat bun.

— Sunt convins, zise inspectorul, simţind nevoia să rostească ceva liniştitor. Nu îl bănuiţi că suferă de amnezie, nu?

— Amnezie?

— Pierderea memoriei, specifică Flint. Îi loveşte pe oameni când sunt sub presiune. În ultima vreme s-a petrecut ceva care să-l fi putut determina s-o ia pe… să aibă o cădere nervoasă?

— Nu îmi vine în minte nimic special, zise Eva, decisă să nu pomenească în cursul conversaţiei absolut nimic despre doctoriţa Kores şi tonicul ei îngrozitor. Desigur că fetiţele îl mai calcă uneori pe nervi şi zilele trecute a fost şi povestea aia îngrozitoare de la colegiu, aia cu studenta moartă. Henry a fost atât de necăjit! Şi mai preda şi la închisoare…

Femeia se opri din nou, amintindu-şi ce o îngrijorase cu adevărat.

— Îi preda în fiecare luni şi vineri seara unui om înfiorător, pe nume Mecullum. În orice caz, asta îmi spunea mie, numai că atunci când am sunat la închisoare, cei de-acolo mi-au zis că n-o făcea niciodată.

— Ce nu făcea? întrebă Wilt.

— Nu se ducea niciodată acolo vinerea, îi zise Eva, cu lacrimile curgându-i şiroaie din ochi la această dovadă a faptului că Henry, Henry al ei, o minţise.

— Dar pleca de acasă în fiecare vineri şi vă spunea că merge acolo?

Eva dădu mută din cap şi, preţ de o clipă, Flint simţi că îi pare rău pentru ea. O femeie între două vârste, grasă şi cu patru fetiţe al naibii de zvăpăiate, care îi transformau casa într-o groapă cu lei şi care habar n-avea ce punea la cale Wilt? Uite ce înseamnă să fii scundă şi grasă ca o balenă pitică! Ei bine, era momentul să îşi dea seama şi ea.

— Uitaţi ce e, doamnă Wilt, ştiu că nu vă vine uşor să… începu el, dar, spre uimirea lui, Eva i-o luă înainte.

— Ştiu ce aveţi de gând să spuneţi, îl întrerupse ea, dar nu-i adevărat. Dacă ar fi fost vorba de o altă femeie, atunci de ce-a lăsat maşina în faţă la doamna Willoughby?

— A lăsat maşina în faţă la doamna Willoughby? Cine-i doamna Willoughby?

— Locuieşte la numărul 65 şi acolo era maşina azi-dimineaţă. A trebuit să mă duc s-o iau.

De ce-ar fi făcut Henry una ca asta?

Pe Flint îl mânca limba să spună că dacă ar fi fost în locul lui Wilt, ar fi lăsat maşina chiar şi la marginea drumului şi ar fi fugit mâncând pământul, dar tocmai atunci îi răsări în minte o altă idee.

— Aşteptaţi aici, zise el şi părăsi încăperea. Ajuns pe coridor, şovăi o clipă şi încercă să se gândească pe cine să întrebe. Nu-l putea aborda în niciun caz pe inspectorul Hodge, dar îi rămânea întotdeauna varianta cu sergentul Runk. Iar Yates putea să afle ceva pentru el. Flint se întoarse în biroul central, unde sergentul stătea aşezat în faţa unei maşini de scris.

— Am o sarcină pentru tine, Yates, zise el. Schimbă vreo două vorbe cu amicul tău Runk şi află pe unde l-au urmărit pe Wilt azi-noapte. Nevastă-sa e la mine în birou. Dar nu-l lăsa să-şi dea seama că mă interesează, pricepi? Aruncă doar o întrebare aşa, în trecere.

Şi inspectorul se aşeză pe marginea biroului, iar Yates dispăru vreme de cinci minute.

— O bulibăşeală pe cinste! zise sergentul când se întoarse. L-au urmărit pe nemernicul ăla când a ieşit de la baza aeriană Baconheath, cu un emiţător radio vârât sub coadă. A ajuns aici într-o oră şi jumătate şi a condus ca un nebun. Runkie e de părere că, după cum conducea, Wilt ştia că-l urmăresc. Oricum, l-au pierdut pe traseu, iar când i-au găsit maşina, era lăsată în faţa unei case, mai la vale de cea a lui Wilt, iar un câine al dracului de mare a încercat să sfâşie portiera din faţă a maşinii şi să-l înşface pe Hodge. Cam asta ar fi esenţa întregii istorii.

Flint dădu din cap, ascunzându-şi bucuria. Făcuse deja suficient de mult ca să-l determine pe Hodge să pară un idiot jalnic – ceea ce de fapt şi era. Reuşise să-i facă să cedeze pe Bou, pe Clive Swannell şi pe căcăciosul ăla mic de Lingon, cu declaraţii semnate şi tot tacâmul, iar în tot timpul ăsta Hodge îl sâcâise pe Wilt. Aşa că de ce să-l mai lase să se ocupe în continuare de toată povestea?

De ce nu? Cu cât nemernicul se băga mai tare în rahat, cu atât mai greu îi va fi să iasă iar la suprafaţă. Şi nu numai Hodge, ci şi Wilt. Ticălosul ăla fusese cauza iniţială a tuturor ghinioanelor lui Flint şi dacă putea să-l târască în noroi laolaltă cu Hodge, s-ar fi făcut dreptate în cel mai bun mod posibil. În plus, Flint mai trebuia încă să pună la punct şmecheria cu Lingon, aşa că o diversiune îi pica taman la ţanc. Iar dacă exista vreo diversiune la îndemâna lui, ea stătea în mod cert în biroul lui, sub forma doamnei Eva Wilt. Singura lui problemă era acum s-o direcţioneze înspre Hodge fără ca cineva să afle ce făcuse el. Totuşi ar fi mai bine să verifice întâi cum stă treaba. Flint se duse la telefon şi căută numărul de la baza aeriană Baconheath.

— La telefon inspectorul Hodge, spuse el, plescăind numele propriu, astfel încât să se

înţeleagă la fel de bine ceva gen Squash sau Hedge. Vă sun de la secţia de poliţie din Ipford, în legătură cu domnul Wilt… Un anume domn Henry Wilt, cu domiciliul pe Oakhurst Avenue, numărul 45, Ipford. Din câte am înţeles, a fost la dumneavoastră ieri seară.

Inspectorul aşteptă până verifică cineva prin acte.

Trecu destul de multă vreme şi apoi la telefon veni un alt american.

— Aţi întrebat despre cineva pe nume Wilt? spuse acesta.

— Exact, replică Flint.

— Şi spuneţi că sunteţi de la poliţie?

— Da, zise Flint, remarcând cu un interes crescând ezitarea din glasul celui ce întreba.

— Dacă îmi lăsaţi numele şi un număr de telefon la care vă pot găsi, o să vă sun eu, spuse americanul.

Flint puse încet receptorul în furcă. Aflase ceea ce voia şi nu avea chef ca nu ştiu ce yankeu să-i verifice identitatea.

Se întoarse la el în birou şi se aşeză cu un oftat premeditat.

— Doamnă Wilt, mă tem că n-o să vă placă ce-o să vă spun acum, începu el.

Evei nu-i plăcu. Plecă din secţia de poliţie cu faţa albă de furie. Nu numai că Henry o minţise, dar o mai şi înşela de nu ştiu câte luni, iar ea nu avusese nici cea mai vagă idee.

În urma ei, Flint rămase pe scaun în biroul lui şi se holbă aproape extatic la o hartă a Ipfordului, plasată pe un perete. De data asta Henry Wilt, Henry Nemernicul Wilt urma să o ia pe coajă aşa cum merita. Şi el era undeva afară, undeva pe străduţele de-acolo, cuplat cu o porumbiţă care trebuia să aibă ceva bani, altfel Wilt era nevoit să se întoarcă la slujba lui de la Tehnic.

Ba nu, n-o să se întoarcă. Nu cu Eva pe urmele lui. Nu era de mirare că ticălosul îşi lăsase maşina

la întâmplare pe stradă. Dacă avea cât de cât ceva în cap, la ora asta trebuie să fi părăsit oraşul. Afurisita aia de muiere ar fi în stare să-l omoare. Gândindu-se la asta, Flint zâmbi. Uite, o asemenea chestie ar fi în mod clar o adevărată justiţie poetică.

* * *

— Aş vrea din tot sufletul să pot, spuse domnul Gamer. Adică aş face-o, aş face-o cu mare plăcere, dar dacă o să se afle?

— N-o să se afle, îi răspunse Hodge. Vă asigur solemn de asta. Nici măcar n-o să vă daţi seama că sunt şi ei aici.

Domnul Gamer aruncă o privire tristă prin restaurant. De obicei comanda la prânz nişte sandvişuri cu o ceaşcă de cafea şi nu ştia sigur cât de bine urma să-i pice un curry cu carne de pui dezosat, udat cu o sticlă de vin nemţesc de masă Blue Nun. Numai că totuşi inspectorul era cel care plătea şi mai ştia că putea să ia oricând o pastilă de Solvol când se întorcea la magazin.

— Nu-i vorba numai de mine, ci şi de soţia mea. Dacă v-aş spune prin câte a fost nevoită să treacă biata femeie în ultimele douăsprezece luni, nu v-ar veni să credeţi. Zău că nu.

— Ba aş crede, răspunse Hodge.

Dacă semăna cât de cât cu cele prin care trecuse el în ultimele patru zile, atunci doamna Gamer trebuia să fie o femeie cu o constituţie de fier.

— În timpul vacanţelor e şi mai rău, continuă domnul Gamer. Blestematele alea de fetiţe…

Eu de obicei nu vorbesc urât, dar ajungi într-un punct în care nu te mai poţi abţine să nu… Vreau să spun că nici n-aţi apucat să vă daţi seama cât de îngrozitoare sunt.

Se opri şi fixă îndeaproape chipul lui Hodge.

— Într-una din zilele astea or să ucidă pe cineva, şopti el. Aproape că au făcut asta cu mine marţi. Aş fi fost mort şi-ngropat dacă n-aş fi purtat pantofi cu talpă de cauciuc. Mi-au furat statuia din

grădină şi când m-am dus acolo ca să mi-o iau înapoi…

Hodge îl ascultă plin de înţelegere.

— Criminale! spuse el. Ar fi trebuit să ne anunţaţi imediat. Chiar şi acum, dacă vreţi să depuneţi o plângere oficială…

— Credeţi c-aş îndrăzni? în niciun caz! Dacă aşa aş reuşi să le văd pe toate duse cu duba direct la închisoare, poate aş face-o, dar treaba nu merge aşa. Or să se întoarcă acasă de la tribunal şi… mi-e şi frică să mă gândesc! Uitaţi-vă numai la bietul nenorocit de-acolo, de pe stradă, consilierul Birkenshaw. S-a trezit cu numele lui scris cu litere mari pe un prezervativ umflat, cu un fel de prepuţ pe el, care a plutit peste toată strada şi după aceea au venit şi l-au acuzat că îşi arată părţile ruşinoase în faţa lor. A tras din greu până să dovedească totuşi că n-a făcut aşa ceva. Şi uite unde-i acum. La spital. Nu, nu. Merită să risc.

— Înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi, îl asigură Hodge. Dar în felul ăsta nimeni n-o să afle niciodată nimic. Nu avem nevoie decât de permisiunea dumneavoastră ca să…

— Eu zic că de vină e afurisita aia de mamă a lor, continuă domnul Gamer, îmbărbătat de conţinutul sticlei de Blue Nun şi de aparenta înţelegere a inspectorului. Dacă ea nu le-ar încuraja pe javrele alea mici să se poarte ca băieţii şi să se ocupe de tot felul de chestii de mecanică, ar fi mai uşor. Dar nu, ele trebuie să fie inventatori şi genii! Vorba e că trebuie să fii un fel de geniu ca să faci ce-au făcut ele cu maşina de tuns iarba a lui Dickens. Nou-nouţă, aşa era, şi Dumnezeu ştie ce anume i-au făcut. Au supraîncărcat-o cu o butelie de gaz micuţă, pentru excursii, şi i-au modificat turaţia în aşa fel încât mergea cu o viteză trăsnet. Şi nu-i vorba că el ar fi un om ca lumea. Oricum, şi-a pornit blestemăţia şi până să apuce s-o oprească, ieşise deja de pe gazon cu vreo optzeci

de kilometri pe oră şi se apucase să-i tundă covorul cel nou de pe hol.

Dacă stau să mă gândesc bine, şi-a distrus şi pianul. Au fost nevoiţi să cheme pompierii ca să oprească maşinăria.

— De ce nu i-a dat în judecată pe părinţii fetelor? întrebă Hodge, fascinat împotriva voinţei sale.

Domnul Gamer oftă.

— Nu înţelegeţi, spuse el. Trebuie să treceţi prin aşa ceva ca să înţelegeţi. Vă imaginaţi cumva că alea recunosc ce-au făcut? Desigur că nu recunosc. Şi cine o să-l creadă pe bătrânul Dickens când o să spună că patru afurisite de fetiţe sunt în stare să modifice zimţii roţii dinţate şi să blocheze ambreiajul cu superglue? Nimeni. Nu vă supăraţi, dar aş mai servi puţin.

Hodge îi mai turnă un pahar. Era clar că domnul Gamer era un om înfrânt.

— În regulă, spuse el. Acum hai să presupunem că dumneata nu ştii nimic despre asta. Să zicem că vine cineva de la gaz să vă citească contorul şi…

— A, asta e încă o chestie! se dezlănţui domnul Gamer, aproape înnebunit. Gazul. Nota de plată! Patru sute cincizeci de fututе de lire sterline pentru perioada de vară! Aşa-i că nu vă vine să credeţi? Nici mie nu mi-a venit să cred. Mi-am schimbat contorul, l-am verificat, dar tot atâta a arătat. Încă nu pot să pricep cum au făcut-o. Trebuie să-l fi aranjat când eram plecaţi în vacanţă. Dacă aş putea să-mi dau seama!

— Uite, interveni Hodge, lasă-l pe omul meu să instaleze sculele şi-o să vezi că-s şanse foarte mari să scapi de-alde Wilt pentru totdeauna. Vorbesc foarte serios. Pentru totdeauna.

Domnul Gamer fixă cu privirea paharul din faţa lui şi medită la această perspectivă glorioasă.

— Pentru totdeauna?

— Pentru totdeauna.

— S-a făcut, spuse domnul Gamer.

În aceeaşi după-amiază, un pic mai târziu, sergentul Runk, care se simţea extrem de inconfortabil în uniforma lui de angajat al companiei de gaz, urmat de doamna Gamer, care îl întreba cu un glas jalnic ce-ar putea fi în neregulă cu hornul, pentru că ei îl înfundaseră atunci când fusese instalată încălzirea centrală, urcă în zona de sub acoperiş. Când plecă, sergentul reuşise să plaseze microfoanele printr-un gol dintre cărămizi, astfel încât acum ele stăteau ascunse printre ţiglele termoizolante de deasupra dormitoarelor familiei Wilt. Casa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, fusese împănată cu microfoane.

19

— Cred că avem o problemă a naibii de mare, domnule, spuse caporalul. Maiorul Glaushof mi-a ordonat să duc maşina înapoi la casa tipului ăluia, Wilt, şi s-o las acolo, şi am făcut întocmai. Tot ce pot să spun e că emiţătoarele alea nu erau echipament civil. M-am uitat foarte bine la ele şi erau înaltă tehnologie britanică.

Colonelul Urwin, ofiţer superior de Contrainformaţii în Forţele Aeriene Americane de la Baconheath, cântări problema uitându-se calm la un desen de pe perete, ce reprezenta o scenă de vânătoare. Nu era o lucrare foarte reuşită, dar imaginea vulpii undeva, la mare distanţă, urmărită de o gloată pestriţă de englezi slabi, graşi, palizi sau roşii la faţă, toţi călare, îl ajuta întotdeauna să-şi amintească faptul că ar fi greşit dacă i-ar fi subestimat pe britanici. Chiar mai mult, merita să pari că eşti unul de-al lor. În acest scop, colonelul juca golf cu un set străvechi de crose şi îşi petrecea momentele sale cele mai tihnite căutându-şi strămoşii în arhivele mai multor universităţi şi în cimitirele bisericilor din Lincolnshire. Pe scurt, îşi menţinea o imagine aproape clandestină şi era mândru de faptul că fusese luat de câteva ori drept director al unora dintre cele mai bune şcoli particulare engleze. Era o mască ce i se potrivea

perfect şi care rima cu deviza lui profesională, conform căreia discreţia era cel mai valoros aspect al curajului.

— Britanică? rosti el meditativ. Asta ar putea însemna totul sau nimic. Şi zici că maiorul Glaushof a impus o cenzură strictă pe linie de securitate?

— La ordinul generalului Belmonte, domnule.

Colonelul nu spuse nimic. După părerea lui, coeficientul de inteligenţă al comandantului bazei era doar cu puţin mai mare decât acela al enervantului ăluia de Glaushof. Oricine pretindea că face patru levate fără niciun atu în mână şi fără niciun caro nu putea să nu fie cretin.

— Aşadar, lucrurile stau astfel: Glaushof îl are sub pază pe tipul ăla, Wilt, probabil că îl torturează, şi nimeni nu trebuie să ştie că individul e aici. Cuvântul de ordine este „presupus”. E limpede că, indiferent cine îl va fi trimis, ştie că n-o să se mai întoarcă niciodată la Ipford.

— Da, domnule, zise caporalul. Iar maiorul încearcă să trimită un mesaj direct la Washington.

— Vezi dacă-i vreo porcărie de-aia cifrată şi adu-mi şi mie o copie, spuse colonelul.

— Da, domnule, răspunse caporalul şi dispăru.

Colonelul Urwin se uită cruciş la adjunctul său.

— S-ar părea că avem de-a face cu un cuib de viespi, zise el. Cum te descurci cu el?

Căpitanul Fortune înălţă din umeri.

— Am avea o mulţime de opţiuni, răspunse el. Nu-mi place cum sună povestea cu aparatura aia.

— Kamikaze, spuse colonelul. Nimeni n-ar intra aici în timp ce emite.

— Libienii sau Khomeini ar face-o.

Colonelul Urwin clătină din cap.

— În niciun caz. Atunci când lovesc, indivizii nu-şi semnalizează loviturile. Vin încărcaţi cu exploziv încă de la început. Prin urmare cine ce câştigă de-aici?

— Britanicii?

— Ăsta e şi raţionamentul meu, spuse colonelul şi porni să se plimbe prin încăpere, ca să se uite mai atent la imaginea cu vânătoarea. Singura problemă ar fi care e ţinta vânătorii lor: domnul Henry Wilt sau noi?

— Am căutat prin dosarele noastre şi n-am dat de nimic despre Wilt. În anii ’60 a fost implicat în campania pentru dezarmare nucleară, dar altfel e apolitic.

— Absolvent de universitate?

— Da, răspunse căpitanul.

— Care?

Căpitanul consultă dosarul lui Wilt din computer.

— Cambridge. Specializare pe Engleză.

— Şi altceva nimic?

— Nimic de care să ştim noi. S-ar putea să ştie cei de la Contrainformaţiile britanice.

— Iar noi n-o să-i întrebăm, conchise colonelul, ajungând să ia o hotărâre. Dacă Glaushof vrea să facă pe călăreţul singuratic, cu acordul generalului, atunci e bine-venit la împroşcarea cu căcat. Noi o să stăm deoparte şi o să venim cu soluţia corectă atunci când va fi cazul.

— Mie tot nu-mi place chestia cu aparatura aia din maşină, zise căpitanul.

— Iar mie nu-mi place de Glaushof, îi răspunse colonelul. Am impresia că nici soţilor Ofrey nu le prea place de el. Lasă-l să-şi sape singur groapa.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— În afară de caporalul de mai înainte, mai există pe-aici cineva suficient de inteligent care să ştie ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Căpitanul Clodiak a înaintat o plângere împotriva lui Harah, pe motiv de hărţuire sexuală. Iar ea e pe lista cu studenţii ce asistau la prelegerile lui Wilt.

— Perfect. O să începem să investigăm dezastrul ăsta de-acolo, decise colonelul.

* * *

— Hai să revenim la Radek ăla, spuse Glaushof. Vreau să ştiu cine e.

— V-am spus cine e: un scriitor ceh. Şi e mort de Dumnezeu ştie când, aşa că în niciun caz n-aş fi avut cum să-l întâlnesc! explică Wilt.

— Dacă mă minţi, o să-l întâlneşti. Foarte repede! îl anunţă Glaushof.

După ce citise transcrierea confesiunii lui Wilt, în care acesta spunea că a fost recrutat de un agent KGB pe nume Iuri Orlov şi a avut un om de legătură numit Karl Radek, Glaushof era hotărât să afle ce informaţii anume le transmisese Wilt ruşilor. Bineînţeles, asta s-a dovedit în mod clar mai greu decât să-l facă pe Wilt să recunoască faptul că era agent secret. Glaushof se folosi de două ori de ameninţarea cu moartea pe loc, dar nu obţinu niciun rezultat semnificativ. Wilt îi ceruse un timp de gândire şi apoi pomenise de bombele cu hidrogen.

— Bombele cu hidrogen? I-ai spus nemernicului ăluia de Radek că avem depozitate aici bombe cu hidrogen?

— Da, răspunse Wilt.

— Ei ştiu deja de ele.

— Aşa mi-a zis şi Radek. Mi-a mai zis că vrea mai mult decât atât.

— Şi-atunci ce i-ai dat? Datele despre Bebe?

— B.B.? întrebă Wilt. Adică Brigitte Bardot?

— Bombele binare!

— N-am auzit în viaţa mea de ele!

— Cele mai sigure bombe chimice din lume, spuse Glaushof. Cu Bebe-urile am putea ucide fiecare blestemată de creatură vie, de la Moscova până la Beijing, şi nimeni nu şi-ar da seama de nimic.

— Serios? se miră Wilt. Trebuie să vă spun că definiţia pe care o daţi termenului „sigur“ mi se pare ciudată. De ce sunt atunci în stare armele cărora le ziceţi „periculoase”?

— Căcat! izbucni Glaushof, dorindu-şi să fie acum într-o ţară subdezvoltată, cum era Salvadorul, unde să poată folosi metode mai dure. Dacă nu vorbeşti, o să-ţi pară rău că m-ai cunoscut!

Wilt îl studie pe maior cu un ochi critic. Cu fiecare ameninţare nedusă la îndeplinire, căpăta tot mai multă încredere, dar încă nu i se părea recomandabil să evidenţieze faptul că deja regreta că-l cunoscuse pe bărbatul ăsta afurisit. Era mai bine să nu înrăutăţească lucrurile.

— Eu nu vă spun decât ceea ce vreţi să aflaţi, spuse el.

— Şi nu le-ai dat ălora şi alte informaţii, de orice fel?

— Nu ştiu de nicio informaţie de niciun fel. Întrebaţi-i pe cei care vin la cursurile mele. Or să vă spună că nu-s în stare nici măcar să deosebesc o bombă de o banană.

— Aşa zici, deci, mormăi Glaushof.

Îi interogase deja pe cursanţii lui Wilt, iar în cazul doamnei Ofrey aflase mai multe despre părerea ei despre Wilt decât despre Wilt însuşi. Şi nici căpitanul Clodiak nu-i fusese de vreun ajutor. Singura dovadă pe care femeia putuse s-o ofere în favoarea ideii că Wilt era comunist fusese insistenţa profesorului lor asupra faptului că Serviciul de Sănătate Publică era un lucru bun. Şi tot aşa, în grade diferite de absurditate, se întorseseră iar la acel tip de la KGB pe nume Radek, despre care Wilt pretinsese că era omul lui de legătură, iar acum zicea că e un scriitor ceh, şi încă unul mort. Iar cu fiecare oră care trecea şansele lui Glaushof de a obţine o promovare se îndepărtau. Trebuia să existe vreo metodă prin care să obţină informaţiile de care avea nevoie. Tocmai se întreba dacă nu exista cumva vreun drog al adevărului pe care să-l folosească, când privirea i se opri pe apărătoarea scrotală de pe biroul său.

— Cum se face că porţi aşa ceva? întrebă el. Wilt se uită cu amărăciune la apărătoarea de crichet. În aceste circumstanţe inedite şi mult mai înfricoşătoare, întâmplările din seara trecută păreau ciudat de îndepărtate, dar existase un moment în care bănuise că apărătoarea aceea era responsabilă într-un fel oarecare pentru încurcătura în care nimerise. Dacă nu s-ar fi desfăcut, el nu s-ar fi dus la toaletă şi…

— Am probleme cu o hernie, răspunse el. Părea o explicaţie sigură.

Dar nu era. Mintea lui Glaushof se îndreptă bădărăneşte spre sex.

* * *

Mintea Evei ajunsese deja acolo. Era obsedată de asta încă din momentul în care plecase de la inspectorul Flint. Henry, Henry al ei, o părăsise pentru o altă femeie – şi încă pentru o curvă de la o bază aeriană americană! Iar în privinţa asta nu mai încăpea nici cea mai mică umbră de îndoială! Inspectorul Flint nu i-o spusese în vreun fel neplăcut. Îi zisese pur şi simplu că Henry se dusese la Baconheath. Nici nu trebuia să spună mai mult. Henry ieşea în oraş în fiecare vineri seara şi îi spunea că se duce la închisoare, însă în tot acest timp… Nu, ea n-avea de gând să renunţe! Cuprinsă de o senzaţie de hotărâre înfricoşătoare, Eva se duse cu maşina pe Canton Street. Până la urmă Mavis avusese totuşi dreptate şi Mavis ştiuse cum să abordeze accesele de infidelitate ale lui Patrick. Dar mai ales, în calitatea ei de secretară a organizaţiei Mamele împotriva Bombei Atomice, îi ura pe americanii de la Baconheath. Mavis avea să ştie ce trebuia să facă.

Şi Mavis ştia. Dar mai întâi a trebuit să-şi savureze din plin victoria.

— Vezi, Eva, n-ai vrut să mă asculţi! îi spuse ea. Eu am spus întotdeauna că Henry are ceva mizerabil şi ascuns, dar tu o tot ţineai înainte că e un soţ bun şi credincios! Cu toate că după ce-a

încercat să-mi facă ieri-dimineaţă, nu pricep de ce…

— Îmi pare rău, spuse Eva, dar m-am gândit că e vina mea, pentru că m-am dus la doctoriţa Kores şi i-am dat să ia acea… O, Doamne, doar nu crezi că de-aia l-a apucat să-ţi facă aşa ceva?

— Nu, nu cred, răspunse Mavis. Nici măcar o clipă. Dacă de şase luni încoace te înşală cu femeia aia, fiertura de ierburi a doctoriţei Kores nu are nicio legătură cu asta. Bineînţeles că o să încerce să folosească toată povestea ca să se justifice atunci când o să înceapă divorţul.

— Dar eu nu vreau niciun divorţ! sări Eva. Nu vreau decât să pun mina pe femeia aia!

— În cazul ăsta, dacă ai de gând să fii un ilot sexual…

— Un ce? se repezi Eva, îngrozită de cuvântul auzit.

— O sclavă, dragă! spuse Mavis, dându-şi seama de greşeală. O slugă, o fată-n casă, care-i ţinută doar pentru gătit şi curăţenie!

Eva se pleoşti. Ea nu voise decât să fie o nevastă bună, o mamă bună şi să le crească pe fetiţe în aşa fel încât să ocupe locul ce li se cuvenea în lumea tehnologiei. Adică în elita ei.

— Dar nici măcar nu ştiu cum o cheamă pe netrebnica aia de femeie! spuse ea, revenind la lucruri mai concrete.

Mavis îşi concentră mintea asupra problemei.

— Bill Paisley ar putea să ştie, zise ea în cele din urmă. El predă acolo şi e şi profesor la Open University, unde-i şi Patrick. O să-i dau un telefon.

Eva se aşeză pe un scaun din bucătărie, căzând într-o aparentă letargie. Dar în străfundul ei îşi aduna puterile pentru confruntare. Indiferent ce zicea Mavis, nimeni n-avea să îl despartă pe Henry de ea. Cvadrupletele urmau să aibă un tată, un cămin cum se cade şi cea mai bună educaţie care se putea obţine din salariul lui Wilt, indiferent ce spuneau cei din jur sau cât de tare îi va fi rănită

mândria ei de femeie. Mândria era un păcat şi, oricum, Henry avea să plătească pentru asta.

Tocmai recapitula în minte ce urma să-i spună, când Mavis se întoarse triumfătoare.

— Bill Paisley ştie totul despre povestea asta, zise ea. Din câte se pare, Henry ţinea nişte prelegeri de Cultură Britanică la o grupă de cursante şi nu îţi trebuie cine ştie ce imaginaţie ca să-ţi dai seama ce s-a întâmplat.

Aruncă o privire pe o bucată de hârtie.

— Dezvoltarea Culturii şi a Instituţiilor Britanice, sala de cursuri numărul 9. Iar persoana de contact este ofiţerul de la Educaţie. Bill mi-a dat şi un număr de telefon. Dacă vrei, sun eu pentru tine.

Eva dădu din cap recunoscătoare.

— Eu mi-aş pierde cumpătul şi aş deveni agitată, iar tu te pricepi aşa de bine să organizezi lucrurile! spuse ea.

Mavis se întoarse pe coridor. În următoarele zece minute Eva o auzi cum vorbeşte cu o îndârjire din ce în ce mai mare. Apoi se auzi cum se trânteşte telefonul în furcă.

— Ce tupeu pe individ! zise Mavis, întorcându-se valvârtej în bucătărie, cu chipul palid de mânie. Mai întâi n-au vrut să-mi facă legătura cu el. Abia după ce le-am spus că îi sun de la reţeaua de biblioteci şi că vreau să vorbesc cu ofiţerul de la Educaţie în legătură cu o livrare de cărţi gratuite, am reuşit să ajung la el. Şi după aia tipul m-a luat cu „Nu comentez, doamnă. Îmi pare rău, dar nu comentez”.

— Dar l-ai întrebat totuşi despre Henry? spuse Eva care nu reuşea să înţeleagă ce legătură putea să aibă reţeaua de biblioteci sau livrarea de cărţi gratuite cu problema ei.

— Sigur că l-am întrebat, izbucni Mavis. I-am spus că domnul Wilt mi-a sugerat să iau legătura cu dumneavoastră în legătură cu o livrare din partea reţelei de biblioteci publice a unor cărţi

despre cultura engleză şi în momentul ăla individul n-a mai vrut să vorbească.

Tăcu câteva clipe, rămânând pe gânduri.

— Ştii ceva? Aş putea să jur că avea o voce speriată.

— Speriată? De ce ar fi fost speriată?

— Nu ştiu. S-a întâmplat când am rostit numele „Wilt“, spuse Mavis. Dar o să mergem acolo cu maşina chiar acum şi-o să aflăm.

* * *

Căpitanul Clodiak stătea pe un scaun din biroul colonelului Urwin. Spre deosebire de alte clădiri de la Baconheath, care fuseseră moştenite de la Forţele Aeriene Regale sau care semănau cu construcţiile ieftine din prefabricate, cartierul general al Contrainformaţiilor contrasta în mod ciudat cu specificul militar al bazei. Era de fapt un conac masiv, construit din cărămidă roşie la începutul secolului de către un inginer minier pensionat ce avea o pasiune pentru stilul Tudor teatral, preţuia pământul negru, gras, şi îi displăceau vânturile îngheţate ce suflau dinspre Siberia. Prin urmare, casa avea un hol grandios, pereţi cu lambriuri de stejar şi un sistem de încălzire extrem de eficient şi în perfectă concordanţă cu simţul ironiei specific colonelului Urwin. În egală măsură, acest simţ al ironiei îl diferenţia de restul bazei aeriene şi dădea mai multă greutate convingerii sale că militarii erau nişte idioţi periculoşi, incapabili să vorbească engleza lui E.B. White[16]. Ceea ce le lipsea era inteligenţa, creierul, dar şi musculatura. Căpitanul Clodiak părea înzestrată cu amândouă. Colonelul Urwin ascultă cu foarte mare interes relatarea ei despre capturarea lui Wilt. Povestea îl obligă să reevalueze situaţia.

— Prin urmare, dumneata spui că în mod sigur nu se simţea în largul lui în timpul cursului? întrebă el.

— În mod cert, zise Clodiak. Se tot zbătea în spatele catedrei, de parcă l-ar fi durut ceva. Iar prelegerea lui era toată otova. Incoerentă. De obicei mai decolează el pe nişte tangente, dar apoi se întoarce la tema principală. De data asta a bătut câmpii şi-apoi i-a căzut pansamentul ăla pe cracul pantalonului şi s-a pierdut complet.

Colonelul îi aruncă o privire piezişă căpitanului Fortune.

— Ştii ceva despre nevoia de a purta pansamente?

— Am discutat cu medicii şi ei nu ştiu nimic. Tipul a venit la ei gazat şi fără nici un alt semn de vreo rană.

— Hai să ne întoarcem acum la comportamentul lui anterior. Avea ceva neobişnuit? Căpitanul Clodiak clătină din cap.

— Din câte am putut observa eu, nimic. E hetero, e bine-crescut, nu se dă la femei şi probabil are nişte căderi emoţionale, adică ar putea fi depresiv. Nimic din ce-aş putea considera neobişnuit la un englez.

— Şi totuşi sunteţi sigură că nu se simţea în largul lui? Şi n-aveţi nicio îndoială în legătură cu pansamentul?

— Niciuna, răspunse Clodiak.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, spuse colonelul. Dacă vă mai amintiţi ceva, reveniţi pe la noi.

După ce o conduse până pe coridor, Urwin se întoarse şi, ca sursă de inspiraţie, îşi fixă privirea la imaginea cu vânătoarea.

— Începe să sune ca şi cum cineva s-a pus să-l terorizeze, zise el în cele din urmă.

— Pun pariu pe orice vreţi că Glaushof a făcut-o, spuse Fortune. Un tip care mărturiseşte aşa de repede trebuie să fi avut parte de vreun tratament oarecare.

— Ce-a mărturisit? Nimic! Zero absolut.

— A recunoscut că a fost recrutat de acel Orlov şi că omul lui de legătură se numeşte Karl Radek.

Eu n-aş zice că asta-i chiar nimic.

— Unul dintre ei fiind un disident care a fost condangat la exil în Siberia, spuse Urwin.

Iar Karl Radek a fost un scriitor ceh care a murit într-un lagăr în 1940. Nu-i chiar cea mai bună legătură pe care poţi s-o ai.

— Ar putea să fie nume de cod.

— Ar putea să fie. Doar ar putea. Eu, unul, aş alege ceva care n-ar fi un fals atât de evident. Şi de ce ruşii? Dacă ăştia sunt de la ambasadă… da, presupun că merge. Dacă nu cumva l-a întâlnit pe acest presupus Orlov într-o staţie de autobuz în Ipford, care este în afara razei de circulaţie permisă pentru personalul Ambasadei Sovietice. Şi unde se întâlneşte cu amicul Radek? în fiecare miercuri după-amiaza, la terenul de bowling din Midway Park. În fiecare miercuri, la aceeaşi oră şi în acelaşi loc? Nici nu se pune problema! Prietenii noştri kaghebişti pot face accidental câte-o prostie, dar nu una atât de mare! Lui Glaushof i s-a servit cartea pe care o cerea şi aşa ceva nu se întâmplă accidental.

— Îl vâră pe Glaushof în rahat până-n gât, spuse Fortune.

Dar colonelul Urwin nu era mulţumit.

— Ne vâră pe toţi cei de-aici dacă nu rezolvăm problema, spuse el. Hai să mai recapitulăm odată opţiunile existente. Să fie Wilt o cârtiţă sovietică veritabilă? Din motivele amintite, varianta pică. Să fie cineva care face o verificare a sistemului nostru de securitate? S-ar putea ca vreun tălâmb de la Washington să fi sărit cu o asemenea idee. Ăia au în cap numai echipe de sinucigaşi şiiţi. De ce să folosească un englez? Nu-i spun individului că se folosesc de maşina lui, pentru ca testul să fie cât mai eficient. Dar atunci de ce omul s-a speriat în timpul prelegerii? Aici trebuie să ne întoarcem, la comportamentul lui din sala aceea de cursuri. Aici e locul unde încep să simt că dăm într-adevăr de o urmă. Dacă plecăm de acolo şi ajungem la

„mărturisirea” asta pe care numai un analfabet ca Glaushof ar fi în stare s-o creadă, atunci Danemarca începe într-adevăr să pută până în înaltul cerului. Şi să-l las pe Glaushof să se ocupe de aşa ceva? în niciun caz, Ed. A fost de-ajuns. Invoc ierarhia militară.

— Dar cum? Glaushof a fost însărcinat de general să se ocupe de toată securitatea bazei.

— Păi exact aici invoc ierarhia militară, spuse colonelul. Bătrânul B-52 poate să creadă că el conduce baza asta, dar am de gând să-i distrug iluziile boşorogului războinic. În foarte multe privinţe.

Şi apăsă pe un buton al telefonului.

— Fă-mi legătura cu Contrainformaţiile, sediul central, spuse el.

20

— Am ordin să nu las pe nimeni să intre, spuse santinela de la poartă. Îmi pare rău, dar asta-i situaţia.

— Uite ce e, începu Mavis, noi am venit aici doar ca să stăm de vorbă cu ofiţerul care se ocupă de sectorul educativ. Se numeşte Bluejohn şi e un…

— Regula rămâne aceeaşi: nu intră nimeni.

Mavis trase adânc aer în piept şi încercă să-şi păstreze calmul.

— În cazul acesta aş vrea să vorbesc cu el aici, zise ea. Dacă noi nu putem intra, poate că el o să fie destul de drăguţ ca să iasă.

— Pot verifica, spuse santinela şi intră în corpul de gardă.

— N-are niciun rost, comentă Eva, uitându-se la barieră şi la gardul înalt de sârmă ghimpată.

În spatele barierei, de-a lungul drumului pentru maşini, erau plasate o serie de blocuri de ciment ce formau un zigzag, astfel încât vehiculele nu puteau să se deplaseze pe-acolo decât şerpuind foarte lent printre ele.

— N-or să ne spună nimic, adăugă ea.

— Şi eu vreau să ştiu de ce, îi răspunse Mavis.

— Poate că ne-ar fi mai uşor dacă n-ai purta insigna aia cu Mamele împotriva Bombei Atomice, sugeră Eva.

Mavis şi-o scoase cam fără tragere de inimă.

— E absolut dezgustător, zise ea. S-ar zice că trăim într-o ţară liberă şi uite…

O întrerupse apariţia unui locotenent. Acesta stătea în cadrul uşii de la corpul de gardă şi le privi o clipă pe cele două femei înainte să se îndrepte spre ele.

— Îmi pare foarte rău, doamnelor, dar suntem în mijlocul unui exerciţiu de verificare a securităţii bazei. E doar ceva temporar, aşa că dacă aţi putea să reveniţi cumva mâine…

— Mâine nu-i bine, spuse Mavis. Vrem să-l vedem pe domnul Bluejohn azi. Acum dacă aţi fi atât de drăguţ şi l-aţi suna sau i-aţi transmite un mesaj, v-am rămâne foarte recunoscătoare.

— Sigur, asta pot s-o fac, zise locotenentul. Ce doriţi să-i spun?

— Doar că aici e doamna Wilt şi că ar vrea să-i pună câteva întrebări legate de soţul ei, domnul Henry Wilt. El predă aici un curs despre cultura britanică.

— A, el, domnul Wilt? Am auzit de el de la căpitanul Clodiak, spuse entuziast locotenentul. Ea merge la prelegerile lui şi zice că e într-adevăr bun. Nicio problemă. Iau imediat legătura cu ofiţerul de la Educaţie.

— Ce ţi-am zis eu? îi spuse Mavis Evei când militarul se întoarse în corpul de gardă. Ea merge la prelegeri şi tot ea zice că e într-adevăr bun! Mă întreb la ce-o fi aşa de bun în clipa asta Henry al tău.

Eva abia dacă o auzi. Dacă în ea mai stăruia vreo urmă de îndoială că Henry al ei o înşelase, acum acea urmă dispăruse şi femeia se uita prin gardul de sârmă la casele mohorâte şi clădirile de prefabricate, cu senzaţia că se uita în viitor, spre

anii mohorâţi şi pustii ai vieţii ei. Henry fugise cu cine ştie ce femeie, poate chiar cu acea tipă căpitan, Clodiak, iar ea avea să fie lăsată să crească singură cvadrupletele, va rămâne săracă şi cunoscută drept… drept o familie monoparentală? Dar nu exista familie dacă nu era şi un tată! Şi-apoi de unde avea să ia banii cu care să le ţină pe fetiţe la şcoală? Va trebui să se înscrie la ajutor social şi să stea la coadă cu toate femeile alea… Ba nu, n-avea s-o facă! O să se ducă şi-o să se angajeze. O să facă orice ca să compenseze… Imaginile din mintea ei, imagini ale vieţii goale şi ale propriei sale tării, au fost retezate de întoarcerea locotenentului.

Atitudinea lui se schimbase.

— Îmi pare rău, spuse el. S-a făcut o greşeală. Trebuie să vă spun asta. Acum v-aş ruga să plecaţi. Avem exerciţiul ăsta de securitate.

— Greşeală? Ce greşeală? sări Mavis, reacţionând la băţoşenia militarului cu toată ura pe care o strânsese în ea. Ai spus că soţul doamnei Wilt…

— Eu n-am spus nimic, spuse locotenentul şi, întorcându-se pe călcâie, dădu ordin să fie ridicată bariera ca să lase să treacă un camion.

— Ei, da! spuse furioasă Mavis. Ia te uită cât tupeu! în viaţa mea n-am mai auzit o minciună atât de sfruntată! Doar ai auzit ce ne-a spus abia cu câteva clipe mai înainte şi acum…

Dar Eva o pornise înainte, minată de o hotărâre abia trezită în ea. Henry era înăuntrul bazei. Acum o ştia. Văzuse privirea de pe chipul locotenentului, felul cum se schimbase, răceala atât de opusă atitudinii sale de la început, şi îşi dăduse seama. Fără să mai judece, se îndreptă spre mohoreala vieţii fără Henry, în deşertul de dincolo de barieră. Avea să-şi găsească soţul şi avea să scape de el. O siluetă i se vârî în faţă şi încercă să o oprească. Se văzu o fluturare scurtă de braţe şi silueta căzu. Apărură încă trei bărbaţi, care în mintea ei erau

doar siluete, şi Eva se văzu imobilizată şi târâtă înapoi. De undeva, de la o distanţă oarecare, Mavis striga „Lasă-te jos! Lasă-te jos!“. Eva se lăsă jos şi în secunda următoare zăcea la pământ, cu doi bărbaţi lângă ea şi un al treilea care o trăgea de un braţ.

Peste trei minute, acoperită de praf, cu călcâiele pantofilor zgâriate şi cu ciorapii rupţi, Eva se văzu târâtă până dincolo de barieră şi apoi aruncată în drum. Şi în tot acest timp nu scoase niciun sunet, în afară de gâfâielile pricinuite de efort. Rămase acolo, jos, câteva clipe, după care se ridică în genunchi şi se uită în urmă, spre tabăra militară, cu o intensitate ce avea implicaţii mult mai periculoase decât scurta ei înfruntare cu santinelele.

— Doamnă, nu aveţi dreptul să intraţi aici. Vă faceţi singură probleme, îi zise locotenentul. Eva nu spuse nimic. Se strădui să se ridice din genunchi şi se întoarse la maşină.

— Eva, draga mea, te simţi bine? întrebă Mavis.

Eva dădu din cap că da.

— Du-mă numai înapoi acasă, zise ea.

De data asta Mavis nu mai găsi nimic de spus. Hotărârea îndârjită a Evei nu mai avea nevoie de cuvinte.

* * *

Dar Wilt avea. Cum intra în criză de timp, Glaushof apelase la o nouă formă de interogare. Fiindcă nu era în stare să folosească metode mai dure, optase pentru ceea ce el considera a fi o abordare subtilă. Deoarece aceasta implica şi colaborarea doamnei Glaushof, îmbrăcată într-o ţinută pe care Glaushof şi, poate, şi locotenentul Harah o găsiseră ca fiind extrem de atractivă – cizmele milităreşti, de piele, ciorapii cu portjartier şi sutienul decupat la sfârcuri ocupau o poziţie privilegiată în manualul de erotism al lui Glaushof –, Wilt, care fusese înghesuit iarăşi într-o maşină şi dus până acasă la Glaushof, se trezi brusc întins pe

un pat în formă de inimă, îmbrăcat doar în halatul de spital şi confruntat cu o apariţie în veşminte cu negru, roşu şi câteva nuanţe de roz. Cizmele erau negre, portjartierul şi chiloţeii erau roşii, iar sutienul era negru cu tiv roz. Restul doamnei Glaushof, graţie folosirii frecvente a lămpii cu ultraviolete, era în mare parte maroniu şi în mod evident pulbere de beat. Femeia se apucase să se dedea fără reţineri la sticla de scotch de pe vremea când Glausie cum îi spusese ea odată soţului ei – o muştruluise fără milă pentru că îşi împărţea feluritele-i farmece cu cele ale locotenentului Harah. Se dăduse fără reţineri şi la sticla cu Chanel no. 5 sau se împroşcase peste tot cu lichidul respectiv. Wilt nu reuşi să-şi dea seama care variantă era corectă. Şi nici nu voia s-o facă. Îi ajungea cu asupra de măsură că se trezise în sihăstrie (deşi cuvântul părea incredibil de nepotrivit în circumstanţele date) într-o cameră cu o prostituată alcoolică, ce pretindea să-i spună Mona.

— Ce? întrebă Wilt.

— Mona, puiule, zise doamna Glaushof, trimiţându-i în faţă un damf de whisky şi mângâindu-l pe obraz.

— Nu-s puiul tău! răspunse Wilt.

— O, ba da, cum să nu, dragule! Eşti exact ceea ce-i trebuia mămicuţei!

— Şi tu nu eşti mama mea! spuse Wilt, dorindu-şi din adâncul sufletului ca femeia să fi fost maică-sa, fiindcă atunci ar fi fost moartă de zece ani.

Mina doamnei Glaushof se plimbă pe trupul lui, luând-o în jos.

— Căcat! exclamă Wilt.

Afurisita aia de otravă începuse să acţioneze iar.

— Aşa-i mai bine, puiule, îi şopti doamna Glaushof, căci între timp Wilt se întărise. Tu şi eu o să ne distrăm de minune!

— Tu şi cu mine, o corectă Wilt, încercând cu disperare să se elibereze întru câtva corectându-i

gramatica. Şi ai putea să iei în calcul şi… auu!

— Acum are de gând puiuţul să se poarte frumos cu mămicuţa? întrebă doamna

Glaushof, strecurându-şi limba între buzele lui Wilt.

Wilt încercă să-şi fixeze privirea în ochii femeii şi descoperi că era imposibil. Mai descoperi că îi era imposibil şi să răspundă fără să-şi descleştеze dinţii, iar limba reptiliană a doamnei Glaushof, care avea gust de tutun şi alcool, era atât de preocupată de explorarea gingiilor lui, încât orice mişcare ce i-ar fi permis să se strecoare şi mai departe părea absolut nerecomandabilă. Preţ de o clipă de nebunie bărbatului îi trecu prin minte să muşte mizeria aia, dar când simţi ce ţinea acum femeia în mână, nici nu îndrăzni să se gândească la consecinţe. Încercă în schimb să se concentreze pe lucruri mai puţin tangibile. Ce naiba făcea el aici, întins pe un pat cu o cuvertură în carouri alături de o femeie care îi strângea testiculele în mână, când abia cu o jumătate de oră în urmă un maniac cu tendinţe criminale îl ameninţase c-o să-i lipească creierii de tavan cu un pistol calibrul 38 dacă nu vorbea despre bombele binare? Faza n-avea nici cea mai vagă urmă de logică. Numai că înainte ca Wilt să poată ajunge la vreo concluzie raţională, doamna Glaushof se opri din explorările ei.

— Puiuţul mă înfierbântă, gemu ea şi, brusc, îl muşcă de gât.

— Asta-i cam puţin probabil, zise Wilt, notându-şi în minte să se spele pe dinţi cât mai curând posibil. Lucrurile stau de fapt cam aşa: eu…

Doamna Glaushof îl ciupi de obraji.

— Bobocel de trandafir! seinei ea.

— Vovocel de trandafir? rosti cu greutate Wilt.

— Guriţa ta e ca un vovocel de trandafir, spuse doamna Glaushof, înfigându-şi unghiile şi mai tare în obrajii lui. Un vovocel minunat!

— N-are gust de-aşa ceva, zise Wilt şi în aceeaşi clipă şi regretă.

Doamna Glaushof se căţărase cu totul peste el şi bărbatul avea acum în faţă un sfârc cu franjuri de dantelă rozalie.

— Suge la mama, îi zise doamna Glaushof.

— ’u-te ’acului! spuse Wilt.

Dar orice alt comentariu îi fu înăbuşit de sfârc şi de sânul doamnei Glaushof, care îi mişuna pe obraz. Cum doamna Glaushof se lăsa tot mai mult peste el, Wilt abia mai putea să respire.

În baia de alături Glaushof se confrunta cu aceeaşi problemă. În timp ce se holba prin oglinda bidirecţională pe care o instalase ca să o urmărească pe doamna Glaushof cum îşi pune însemnele măreţe ale fanteziilor sale în timp ce el se îmbăiază, începu să regrete adoptarea acestei tactici noi. Subtilă nu prea era. Afurisita aia de muiere sărise calul fără nicio reţinere.

Patriotismul personal al lui Glaushof îl făcuse să presupună că nevastă-sa îşi va face datoria şi îl va fermeca pe spionul ruşilor, dar nu se aşteptase să-l şi fută pe nemernic. Mai grav era însă faptul că acţiunea îi făcea în mod clar plăcere femeii.

Nu şi lui Glaushof. Scrâşni din dinţi şi se uită livid prin oglindă, încercând să nu se gândească la locotenentul Harah. Nu-l ajuta cu nimic. În cele din urmă, stârnit de gândul că locotenentul stătuse întins pe acelaşi pat, în timp ce Mona îi aplica acelaşi tratament la care era martor acum, maiorul ţâşni afară din baie.

— Pentru numele lui Dumnezeu! urlă el de pe palier. Ţi-am spus să-l mai înmoi pe ticălosul ăla, nu să i-o întăreşti!

— Şi ce-i greşit aici? întrebă doamna Glaushof în timp ce schimba sfârcurile în gura lui Wilt. Ai impresia că nu ştiu ce fac?

— Să mă ia dracu’ dacă ştiu! chirăi Wilt, profitând de ocazie ca să ia o gură de aer.

Doamna Glaushof coborî de pe el şi se îndreptă spre uşă.

— Nu, zău că nu, zise Glaushof. Cred că eşti…

— Du-te naibii de-aici! zbieră doamna Glaushof. Tipului i s-a făcut tare. De la mine i se trage.

— Pot să-mi dau şi eu seama, spuse morocănos Glaushof. Iar dacă tu crezi că asta înseamnă să-l înmoi, atunci eşti al dracului de ţicnită!

Doamna Glaushof se dispensă de o cizmă.

— Ţicnită, ai? ţipă ea şi aruncă cizma spre capul bărbatului ei cu o precizie surprinzătoare. Şi ce ştie un boşorog ca tine despre ţicneală?

Nici măcar să ţi-o scoli n-ai putea dacă nu mi-aş pune fututele astea de cizme naziste!

A doua cizmă vâjâi şi ea prin cadrul uşii.

— Trebuie să mă îmbrac de parcă aş fi fututul de Hitler deghizat în femeie, pentru că tu numai pari bărbat, dar ţi-e tare greu să fii aşa. Iar asta nu înseamnă mare lucru! Păi, gagiul ăsta are o sulă cât obeliscul lui Washington dacă e s-o compar cu a ta!

— Ascultă aici! urlă Glaushof. Lasă acum sula mea! Ala de-acolo e un agent comunist! E periculos!

— Aşa mi se pare şi mie, spuse doamna Glaushof, eliberându-se acum de sutien. Zău că aşa şi e.

— Nu, nu sunt, spuse Wilt, îndepărtându-se cu greu de pat.

Doamna Glaushof îşi scoase, ţopăind, şi ciorapii cu portjartier.

— Io-ţi zic că s-ar putea să intri într-o mare încurcătură! o strigă Glaushof. Între timp se refugiase după colţ, de teama unor alte proiectile.

— Chiar o să intru în ceva mare! îi strigă şi doamna Glaushof, după care trânti uşa şi o încuie. Înainte ca Wilt să apuce să facă vreo mişcare, azvârli cheia pe fereastră şi se repezi la el.

— Piaţă Roşie, vezi că vin!

— Eu nu-s Piaţa Roşie. Nu ştiu de ce toată lumea continuă să se gândească la mine ca… începu el.

Dar doamna Glaushof n-avea treabă cu gânditul. Cu o agilitate care îl luă cu totul prin surprindere, îl aruncă înapoi pe pat şi îngenunche lângă el.

— Tu-tu, puiuţ! gemu ea, iar de data asta nu mai încăpea nicio îndoială în privinţa intenţiilor ei.

Confruntat cu o asemenea perspectivă oribilă, Wilt puse în practică avertismentul lui

Glaushof cum că era un tip periculos şi îşi înfundă dinţii în coapsa femeii. Aflat în baie, Glaushof aproape că îl ovaţionă.

* * *

— Să-mi contramandez ordinele? Să-mi contramandez ordinele?! îmi spui tu mie să îmi contramandez ordinele?! rosti generalul Belmonte, marcându-şi neîncrederea prin câţiva decibeli în plus. Avem o situaţie de infiltrare a unui agent inamic, cu posibile implicaţii în zona bombelor, iar dumneata îmi spui să-mi contramandez ordinele?

— Vă rog, domnule general, spuse cu blândeţe colonelul. Eu nu zic decât că ar putea exista nişte consecinţe politice dezastruoase.

— Să văd că baza mea e aruncată în aer de un afurisit de fanatic e la fel de dezastruos şi eu n-am de gând să accept aşa ceva! răspunse generalul. Nu, domnule, nu vreau să am pe conştiinţă o listă lungă cu cadavrele a mii de angajaţi americani nevinovaţi şi ale rudelor lor! Felul în care a tratat problema maiorul Glaushof a fost unul absolut corect. Nimeni nu ştie că nemernicul ăla e în mâinile noastre şi, în ceea ce mă priveşte, poate să-l bată până se cacă pe el! Eu n-am să…

— Doar o rectificare, domnule, îl întrerupse colonelul. Există câteva persoane care ştiu că acest bărbat e reţinut de noi. Cei de la poliţia britanică au sunat şi au întrebat de el. Iar mai înainte o femeie care pretindea că e soţia lui a trebuit să fie

dată afară cu forţa pe poarta principală. Dacă vreţi cumva ca presa să pună mina…

— Presa? bubui generalul. Să nu pomeneşti cuvântul ăla nenorocit în prezenţa mea! I-am dat lui Glaushof o directivă de gradul întâi, de prioritate zero: nu trebuie să existe niciun fel de intervenţie a presei. Şi ordinul ăsta eu nu mi-l contramandez!

— Nici nu vă sugerez s-o faceţi. Nu zic decât că după felul în care a tratat problema maiorul Glaushof, ne-am putea trezi că suntem ţinta unui atac de presă teribil, care ar capta atenţia întregii planete.

— Căcat! scăpă generalul, cocoşându-se la această idee.

Cu ochii minţii, putea vedea deja camerele de televiziune urcate pe nişte camioane din afara bazei aeriene. S-ar putea să fie chiar şi femei, îşi retrase din minte acea viziune de iad.

— Ce-i greşit în felul în care a tratat Glaushof problema?

— A fost prea dur, spuse colonelul. Blocajul de securitate a atras atenţia asupra faptului că avem într-adevăr o problemă. Asta-i una la mână. Am putea linişti complet lucrurile comportându-ne normal. A doua la mână: în momentul de faţă la noi este reţinut un supus britanic şi dacă i-aţi dat maiorului permisiunea să-l bată până se cacă pe el, îmi închipui că exact asta a şi…

— Eu nu i-am dat permisiunea să facă aşa ceva… mde, cred că i-am zis că-l poate interoga şi…

Generalul făcu o pauză şi încercă o abordare camaraderească:

— La naiba, Joe, poate că Glaushof e un căcat cu ochi, dar l-a făcut pe tip să recunoască faptul că e agent comunist. Asta trebuie să admiţi!

— Confesiunea aia e o păcăleală. Am verificat-o şi are afirmaţia negativă, spuse colonelul, adoptând

jargonul generalului pentru a mai îndulci pilula amară.

— Afirmaţie negativă, spuse generalul, vizibil impresionat. Asta-i ceva serios! Habar n-am avut.

— Exact, domnule. De aceea vă rog să lansaţi o descaladare urgentă a directivei de securitate pe linie de Contrainformaţii. Mai vreau şi ca individul ăla, Wilt, să fie predat autorităţii mele pentru a fi interogat în mod adecvat.

Generalul Belmonte consideră că cererea colonelului era aproape raţională.

— Şi dacă nu e subordonat Moscovei, atunci ce e tipul?

— Asta e ceea ce vor să afle cei de la sediul central, răspunse colonelul.

Peste zece minute colonelul Urwin părăsi centrul de control al bazei aeriene complet satisfăcut. Generalul ordonase o încetare a alarmei de securitate, iar lui Glaushof i se luase dreptul de deţinere a prizonierului.

Asta teoretic.

* * *

Practic se dovedi că era un pic cam problematic să-l scoţi pe Wilt din casa familiei

Glaushof. După ce vizită clădirea serviciului de pază şi securitate şi află că Wilt fusese luat de acolo, aparent încă nevătămat, pentru a fi interogat acasă la Glaushof, colonelul se duse acolo împreună cu doi sergenţi ca să afle imediat că termenul „nevătămat” nu mai era valabil. De la etaj se propagau nişte sunete terifiante.

— Sună ca şi cum unii ar avea parte de o distracţie cum nu se poate mai ca lumea, spuse unul dintre sergenţi în timp ce doamna Glaushof ameninţa că o să castreze nu ştiu ce ticălos în călduri imediat ce o să înceteze să mai sângereze în halul ăla şi că de ce nu deschide odată fututa aia de uşă nu ştiu ce muist, ca să poată ieşi ea afară.

Undeva pe fundal se putea auzi şi Glaushof, care îi spunea cu glas rugător să stea calmă, că o să

rezolve el problema cu uşa, că ea nu trebuia să tragă cu arma în încuietoare şi să înceteze odată să mai încarce fututul ăla de revolver.

Doamna Glasuhof îi răspunse că nu intenţionase să tragă şi să distrugă fututa aia de încuietoare, fiindcă avea ea alte fututе de obiecte în fututa ei de minte, cum ar fi chiar el şi fututul ăla de agent comunist, care o muşcase, şi că n-or să apuce să trăiască şi să le povestească şi altora istoria asta, nu atâta timp cât ea a încărcat fututa aia de magazie a revolverului şi de ce gloanţele nu intrau în felul futut în care trebuiau să intre acolo? Preţ de o clipă apăru şi faţa lui Wilt la fereastră, dar dispăru imediat, iar o lampă de noapte, laolaltă cu un abajur imens, făcu bucăţi fereastra, trecând prin ea, şi rămase atârnată de cordonul de alimentare, cu susu-n jos.

Colonelul Urwin studie cu groază obiectul. Limbajul doamnei Glaushof era destul de vulgar, dar abajurul – acoperit cu un colaj de imagini sado-masochiste tăiate din reviste, poze cu pisoi în coşuleţe şi cu căţeluşi liberi, ca să nu mai spunem de cele câteva flori şi inimi purpurii era atât de dezgustător din punct de vedere estetic, încât aproape că îl secătui de vlagă.

Asupra lui Glaushof acţiunea avu un efect cu totul opus. Mai puţin preocupat de şansele ca soţia lui beată să reuşească să ucidă un spion de-al ruşilor cu un pistol calibrul 38, pe care încercase să îl încarce cu ceea ce el spera să fie muniţie de 9 milimetri, şi mai interesat de posibilitatea ca întreaga locuinţă să-i fie făcută bucăţi, iar conţinutul ei mai excentric să fie scos la iveală în faţa vecinilor, maiorul renunţă la siguranţa relativă oferită de baie şi porni asaltul asupra uşii de la dormitor. Se sincroniză însă prost. Pierzându-şi orice speranţă că Wilt ar putea fi împiedicat să scape pe fereastră, doamna Glaushof reuşi în cele din urmă să încarce revolverul şi apăsă pe trăgaci. Glontele trecu prin uşă, prin umărul lui Glaushof şi

printr-unul din tuburile încâlcitului tunel al hamsterului de pe peretele scării, înfigându-se în cele din urmă în covorul gros.

— Iisuse Hristoase! gemu Glaushof. Ai vorbit serios! Tu chiar ai vorbit serios!

— Cum? întrebă doamna Glaushof, aproape la fel de uimită – deşi în mod clar mult mai puţin îngrijorată – de consecinţele unei simple apăsări pe un trăgaci. Ce zici acolo?

— O, Doamne! gemu Glaushof, prăbuşit pe covor.

— Crezi că nu pot să zbor încuietoarea cu-n glonte? îl chestionă doamna Glaushof. Crezi asta? Chiar crezi asta?

— Nu! urlă Glaushof. Nu, nu cred asta! Iisuse, o să mor!

— Ipohondrule! îi zbieră drept răspuns doamna Glaushof, plătindu-i în mod evident o poliţă casnică mai veche. Fereşte-te din cale! Ies acum!

— Futu-i ’mnezeii mă-sii! schelălăi Glaushof, fixând cu privirea gaura pe care nevastă-sa o făcuse deja în uşă, aproape de una dintre ţâţâni. Nu ţinti încuietoarea!

— De ce nu? întrebă doamna Glaushof. Fusese o întrebare la care Glaushof nu era pregătit să răspundă. Într-o ultimă încercare de a scăpa de consecinţele următoarei canonade a femeii, se rostogoli pe o parte şi o porni pe scări în jos. În momentul în care se prăvăli la capătul lor, până şi doamna Glaushof se îngrijoră.

— Te simţi bine, Glausie? întrebă ea şi, concomitent, apăsă pe trăgaci.

Când al doilea glonte făcu o gaură într-un săculeţ tricotat, viu colorat, Wilt acţionă. Pe deplin conştient de faptul că următoarea împuşcătură a femeii ar putea să-i facă şi lui ceea ce-i făcuse deja lui Glaushof şi săculeţului tricotat, puse mâna pe un taburet cu o împletitură roz pe el şi îl aruncă înspre capul ei.

— Tipi macho, mârâi doamna Glaushof, inconsecventă până la sfârşit, şi alunecă la podea.

Wilt ezită o clipă. Dacă Glaushof mai trăia – iar după zgomotul de sticlă spartă ce se auzea de la parter s-ar fi zis că da –, atunci nu avea niciun rost să încerce să spargă uşa. Aşa că încălecă fereastra.

— Stai pe loc! urlă un bărbat de undeva de jos.

Wilt încremeni. Privirea i se opri pe cinci bărbaţi în uniformă, care stăteau ghemuiţi în spatele unor puşti. În momentul acela nu mai încăpea nicio îndoială spre cine ţinteau.

21

— Logica ne impune să abordăm această problemă în mod raţional, spuse domnul Gosdyke. Ştiu că e dificil, dar până nu avem nicio dovadă clară că soţul dumitale e reţinut la Baconheath împotriva voinţei lui, nu putem să pornim absolut niciun fel de acţiune în justiţie. Mă înţelegeţi?

Eva se holbă la chipul avocatului şi văzu doar că îşi pierdea vremea cu el. Mavis fusese cu ideea să-l consulte pe domnul Gosdyke înainte să încerce să facă ceva nechibzuit. Eva ştia ce însemna „nechibzuit”. Însemna să-ţi fie teamă să-ţi asumi riscuri veritabile şi să faci într-adevăr ceva.

— La urma urmei, îi spusese Mavis în maşină pe când se întorceau, s-ar putea să poţi depune o cerere pentru un ordin judecătoresc, un habeas corpus sau ceva asemănător. Cel mai bine e să afli cum stau lucrurile.

Dar Eva n-avea nevoie să afle. Ştiuse de la început că domnul Gosdyke n-avea s-o creadă şi că-i va vorbi despre dovezi şi logică. Ca şi cum viaţa ar fi logică! Eva nici măcar nu ştia ce înseamnă cuvântul ăla, ci doar că în mintea ei acesta năştea imaginea unei linii de tren cu un tren care mergea pe ea fără să poată să se abată niciun pic din drum şi care străbătea câmpii şi spaţii întinse, ca un cal. Şi, oricum, atunci când ajungeai totuşi într-o gară, tot trebuia să mergi acolo unde voiai să ajungi. Nu aşa mergeau lucrurile în viaţă

şi nu aşa se comportau oamenii când erau disperaţi. Nici măcar Legea nu funcţiona aşa, căci trimitea oameni la închisoare când erau bătrâni şi cu minţile duse, cum păţise doamna Reeman, care ieşise dintr-un supermarket fără să plătească pentru un borcan de cepe murate, deşi nici măcar nu punea gura pe murături. Eva ştia asta fiindcă lucrase ca voluntară la Mese pe Roţi şi bătrâna îi spusese că nu se atinsese de oţet în viaţa ei. Nu, adevăratul motiv era acela că femeia avusese un pechinez pe nume Murătură şi câinele murise cu o lună în urmă. Dar Legea nu pricepuse asta, aşa cum nici domnul Gosdyke nu era în stare să priceapă că ea avea deja dovada că Henry era înăuntrul bazei aeriene, fiindcă avocatul nu fusese acolo când atitudinea ofiţerului de la poartă se schimbase atât de brusc.

— Prin urmare nu puteţi să faceţi nimic? îl întrebă ea, ridicându-se.

— Nu, atâta timp cât nu obţineţi o dovadă că soţul dumneavoastră este într-adevăr reţinut împotriva voinţei…

Dar Eva ieşise deja pe uşă şi se desprinsese de sunetul acelor vorbe ineficiente. Coborî scările şi ieşi în stradă, unde o găsi pe Mavis aşteptând-o în cafeneaua Mombasa.

— Ei, cum e? Ţi-a dat vreun sfat? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Eva. Mi-a spus doar că nu se poate face nimic dacă nu există dovezi.

— Poate că Henry o să te sune diseară. Doar acum ştie că ai fost acolo, la bază şi cei de-acolo trebuie să-i fi spus…

— De ce să-i fi spus?

— Uite ce e, Eva! se porni Mavis. M-am gândit bine la asta. Henry te înşală de şase luni încoace.

— Henry nu m-a înşelat în felul în care spui tu, replică Eva. Ştiu sigur.

Mavis oftă. Era aşa de dificil s-o faci pe Eva să înţeleagă că toţi bărbaţii erau la fel şi asta se aplica până şi la un subdezvoltat sexual ca Wilt.

— Mergea la Baconheath în fiecare vineri seara şi în tot timpul ăsta ţi-a spus că are slujba aceea la închisoare. Trebuie să recunoşti că aşa e, nu?

— Presupun că da, spuse Eva şi comandă ceai.

Nu avea dispoziţia necesară pentru nimic străin, cum ar fi cafeaua. Americanii beau cafea.

— Întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui e de ce nu ţi-a spus şi ţie unde se duce.

— Pentru că n-a vrut ca eu să ştiu, răspunse Eva.

— Şi de ce n-a vrut ca tu să ştii?

— Pentru că făcea ceva ce nu ţi-ar fi plăcut. Şi ştim toate ce cred bărbaţii că nu le-ar plăcea să afle nevestele lor, nu-i aşa?

— Eu îl ştiu pe Henry, răspunse Eva.

— Sigur că-l ştii, dar niciunul dintre noi nu are habar cum sunt cu adevărat nici măcar persoanele cele mai apropiate.

— Tu ştii totul despre faptul că Patrick aleargă după alte femei, spuse Eva, contraatacând. Vorbeşti mereu despre cât îţi e de necredincios. De-aia ai şi luat pastilele alea cu steroizi de la afurisita aia de doctoriţă Kores şi-acum el nu mai face altceva decât să stea în faţa TV-ului.

— Da, spuse Mavis, blestemându-se în sinea ei pentru faptul că-i pomenise acel fapt. În regulă. Dar tu ziceai că Henry e suberotizat. Şi, în orice caz, nu faci decât să-mi confirmi ideea. Nu ştiu ce-a pus doctoriţa Kores în poţiunea pe care ţi-a dat-o…

— Muşte, îi zise Eva.

— Muşte?

— Muşte spaniole. Cantaridă. Aşa le-a zis Henry. A zis că ar fi putut să-l omoare.

— Dar nu l-au omorât, conchise Mavis. Ce vreau eu să-ţi explic e că motivul pentru care el nu performa în mod adecvat ar fi putut să fie…

— Henry nu-i un câine, să ştii! interveni Eva.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Chestia cu „performa”. Vorbeşti de el de parcă ar fi nu ştiu ce la un circ.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Apariţia ceaiului le întrerupse pe cele două femei.

— Ce vreau eu să-ţi spun, îşi reluă Mavis ideea după ce chelneriţa se îndepărtă, e că de fapt ceea ce te-a făcut să ai impresia că Henry e suberotizat…

— Eu am zis că nu e foarte activ. Aşa am zis! precizează Eva.

Mavis mestecă în cafea şi încercă să-şi păstreze calmul.

— S-ar putea să nu fi avut chef de tine, draga mea, spuse ea în cele din urmă, pentru că în ultimele şase luni şi-a petrecut fiecare seară de vineri în patul nu ştiu cărei angajate americane de la baza aia aeriană. Asta încerc eu să-ţi spun.

— Dacă lucrurile ar fi stat aşa, spuse Eva, încercând să-şi păstreze calmul, nu-mi dau seama cum ar fi putut să ajungă acasă la zece şi jumătate – asta dacă nu cumva şi preda în acelaşi timp. Nu pleca niciodată de acasă înainte de şapte şi până acolo faci cu maşina cel puţin trei sferturi de oră. De două ori trei sferturi de oră înseamnă…

— O oră şi jumătate! izbucni Mavis. Dar asta nu dovedeşte nimic. Cursul putea să fie doar de una.

— De una?

— De o persoană, Eva dragă!

— Nu au voie să aibă doar o singură persoană la cursuri, zise Eva. Nu la Tehnic. Dacă nu au zece…

— Ei, da, dar la Baconheath s-ar putea să fie altfel, insistă Mavis. Şi, oricum, ei mai măsluiesc lucrurile astea. Eu bănuiesc că predatul lui Henry consta în despuierea de haine şi apoi…

— Ceea ce arată cât de puţin îl cunoşti! o întrerupse Eva. Henry să se despoaie de haine în faţa altei femei?! Aş vrea s-ajung s-o văd şi pe asta! E prea timid.

— Timid? sări Mavis.

Tocmai se pregătea să spună că în dimineaţa aceea, acum câteva zile, nu fusese chiar aşa de timid cu ea. Dar pe chipul Evei apăruse din nou privirea aceea prevestitoare de pericole, aşa că Mavis se răzgândi. Iar privirea era încă acolo şi zece minute mai târziu, când cele două femei se îndreptară spre parcare şi plecară să le ia pe cvadruplete de la şcoală.

* * *

— În ordine, hai să începem de-aici, spuse colonelul Urwin. Zici că nu dumneata l-ai împuşcat pe maiorul Glaushof.

— Bineînţeles că nu eu! răspunse Wilt. De ce aş face aşa ceva? Femeia aia încerca să distrugă încuietoarea uşii.

— Eu am aici o cu totul altă versiune, îi spuse colonelul, arătând spre un dosar de pe biroul din faţa lui, una conform căreia dumneata ai încercat să o violezi oral pe doamna Glaushof şi când ea a refuzat că colaboreze, ai muşcat-o de picior. Maiorul Glaushof a încercat să intervină, spărgând uşa încăperii, iar dumneata ai tras direct în el.

— Să o violez oral? întrebă Wilt. Ce dracu' înseamnă asta?

— Prefer nici să nu mă gândesc, spuse colonelul, străbătut de un fior.

— Ascultă, domnule, începu Wilt, dacă a fost cineva violat oral, atunci doar eu puteam fi acela. Nu ştiu dacă dumneata ai fost vreodată în imediata apropiere a pizdei femeii ăleia, dar eu am fost şi pot să-ţi spun că singura cale de scăpare era să o muşc pe nemernică.

Colonelul Urwin încercă să-şi şteargă imaginea din minte. În dosarul personal de la Contrainformaţii era categorisit drept „extrem de heterosexual", dar existau şi anumite limite, iar pizda doamnei Glaushof era indiscutabil în afara lor.

— Doar că asta nu se potriveşte exact cu declaraţia dumitale cum că a încercat să scape din

încăpere distrugând încuietoarea uşii cu un revolver calibrul 38, nu ţi se pare? Dacă nu te superi, încearcă, te rog, să-mi explici de ce a făcut-o?

— Ţi-am spus că încerca… în fine, ţi-am spus ce încerca să facă şi că am muşcat-o, ca să pot scăpa. Atunci s-a înfuriat şi a pus mâna pe pistol.

— Asta tot nu explică de ce uşa era încuiată, ca să trebuiască să distrugă încuietoarea. Vrei să spui că maiorul Glaushof v-a încuiat înăuntru?

— Muierea a aruncat fututa aia de cheie pe fereastră, spuse Wilt, epuizat, iar dacă nu mă credeţi, mergeţi şi căutaţi-o pe-acolo pe-afară.

— Pentru că te găsea atât de atrăgător din punct de vedere sexual, încât voia să te violeze… oral? întrebă iar colonelul.

— Pentru că era beată.

Colonelul Urwin se ridică şi consultă iar imaginea cu vânătoarea, ca să-l inspire în găsirea soluţiei. Nu era o treabă uşoară. Cam singurul lucru care suna veridic era faptul că îngrozitoarea nevastă a lui Glaushof fusese beată.

— Ceea ce nu pot totuşi să pricep nici acum e, mai înainte de toate, ce căutai dumneata acolo.

— Dumneata crezi că eu pot? întrebă Wilt. Am venit aici vineri seara ca să ţin o prelegere la un curs şi, până să apuc să mă dezmeticesc, am fost gazat, injectat, îmbrăcat ca unul pe care-l aşteaptă o operaţie, plimbat prin tot felul de locuri cu o afurisită de pătură pe cap şi întrebat o droaie de chestii cretine despre nu ştiu ce imitatori radio din maşina mea…

— Emiţători, preciză colonelul.

— Totuna, aruncă Wilt. Şi mi s-a spus că dacă nu mărturisesc că sunt un spion de-al ruşilor sau un ţicnit de musulman şiit fanatic, o să mă trezesc cu creierii împrăştiaţi pe tot tavanul. Iar ăsta n-a fost decât începutul. După aia mă pomenesc într-un dormitor oribil, cu o femeie îmbrăcată ca o prostituată, care aruncă cheile camerei pe fereastră

şi îşi freacă sfârcurile de gura mea, după care mă ameninţă că mă sufocă cu pizda ei. Iar dumneata îmi ceri acum o explicaţie?

Wilt se cufundă iar în fotoliul lui şi oftă deznădăjduit.

— Asta tot nu…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! răbufni Wilt. Dacă vreţi să vă explicaţi nebunia, duce-ţi-vă şi întrebaţi-l pe ucigaşul ăla de maior! Mie mi-a ajuns până peste cap!

Colonelul se ridică şi ieşi pe uşă.

— Ce ne facem cu el? îl întrebă pe căpitanul Fortune, care stătea cu un operator de sunet ce înregistra interogatoriul.

— Trebuie să recunosc că pe mine m-a convins, spuse Fortune. Mona Glaushof aia i-ar trage-o şi unui afurisit de sconcs dacă n-ar avea altceva mai bun la îndemână.

— Aşa zic şi eu, interveni operatorul. L-a călărit pe locotenentul Harah de parcă tipul ar fi fost un vibrator uman. Gagiul ia supervitamine ca să-i facă faţă.

— Doamne Dumnezeule! exclamă colonelul. Şi Glaushof e responsabil cu securitatea bazei! De ce naiba o lasă pe Mona Messalina să-şi facă de cap în halul ăsta?

— Are un geam cu oglindă în baie, interveni căpitanul. Ticălosul trebuie să fie dus tare cu pluta dacă stă să se uite cum nevastă-sa i-o trage unui gagiu despre care el crede că e agent de-al ruşilor.

— Poate credea cumva că rusnacii au vreo tehnică diferită. Ceva ce-ar putea învăţa şi el, spuse operatorul.

— Aş vrea să faceţi o investigaţie pe lângă casă, pentru cheia aia, conchise colonelul şi ieşi pe coridor.

— Ei? întrebă el.

— Nu se leagă nimic, îi spuse căpitanul. Caporalul de la Transmisiuni nu-i un prostănac. El e sigur că tehnica pe care a văzut-o în maşină e

britanică şi e militară. În mod cert nu e rusească. N-avem nicio informaţie c-ar fi fost folosită vreodată de cineva.

— Sugerezi cumva că tipul era pus sub supraveghere de serviciile de informaţii britanice?

— E o posibilitate.

— Ar fi dacă individul n-ar fi cerut sprijinul biroului MI5 în momentul în care Glaushof a început să îl preseze, spuse Urwin. Ai auzit vreodată de vreun agent rusesc care să cheme în ajutor serviciile de informaţii britanice atunci când e dat de gol? Eu nu.

— Păi, atunci ne întoarcem la teoria dumneavoastră, cum că britanicii au făcut un test al sistemului de securitate al bazei. E cam singurul lucru care se leagă.

— Mie mi se pare că nimic nu se leagă. Dacă ar fi fost o verificare de rutină, până acum ăia ar fi venit să-şi salveze omul. Şi de ce tipul nu spune nimic? N-avea niciun rost să îndure toate astea. Ca argument contrar, avem emiţătoarele alea şi faptul că, după spusele lui Clodiak, gagiul a fost nervos şi agitat pe tot parcursul prelegerii. Asta sugerează că nu e un profesionist şi eu cred că nici măcar nu ştia că maşina îi e urmărită. Unde-i logica aici?

— Vreţi să mă duc să-l interoghez eu? întrebă căpitanul.

— Nu, continui eu. Tu vezi să înregistrezi în continuare. Aici o să ne trebuiască un pic de ajutor.

Colonelul se întoarse în birou şi îl găsi pe Wilt întins pe canapea, deja adormit.

— Mai am doar câteva întrebări, domnule Wilt, spuse el. Wilt îl fixă cu o privire înceţoşată şi se ridică de pe canapea.

— Ce întrebări?

Colonelul scoase o sticlă din dulap.

— Doreşti un scotch?

— Doresc să mă duc acasă, răspunse Wilt.

22

La secţia de poliţie Ipford inspectorul Flint îşi savura victoria.

— Aveţi totul aici, domnule, îi spuse el comisarului, arătând înspre un teanc de dosare de pe birou. Şi e ceva pe plan local. Swannell l-a cunoscut pe furnizor într-o vacanţă la schi, în Elveţia. Frumos loc Elveţia, şi curăţel, şi desigur că Swannell zice că italianul ăla a fost cel care l-a abordat pe el. L-a ameninţat, zice el, şi desigur că gagiul nostru, Clive, e cam sperios de felul lui, după cum bine ştiţi.

— Pe mine mai că m-a dus, spuse comisarul. Acum trei ani am fost cât pe ce să-l înfundăm pe nemernic pentru tentativă de crimă. A scăpat fiindcă tipul pe care l-a înţepat n-a depus plângere.

— Eram ironic, domnule, preciză Flint. Vorbeam ca şi cum aş fi fost în locul lui.

— Continuă. Cum a mers?

— Adevărul e c-a fost simplu, continuă Flint. Nici nu era ceva prea complicat. Mai întâi le trebuia un curier care să nu ştie ce face. Aşa că au băgat spaima în Ted Lingon. L-au ameninţat c-or să-i facă o spălătură facială cu acid azotic dacă nu vrea să îi ajute cu autobuzele lui, care fac tot felul de trasee pe continent. Sau cel puţin aşa susţine el. În orice caz, individul a organizat o cursă regulată până la Pădurea Neagră, cu opriri peste noapte. Marfa era încărcată la Heidelberg fără ca şoferul să aibă habar, vine încoace prin Ostende şi cu feribotul de noapte până la Dover, iar la jumătatea drumului unul din membrii echipajului aruncă drogurile peste bord. Întotdeauna la cursa de noapte, ca să nu vadă nimeni nimic. Pe-astea le ia un prieten de-al lui Annie Mosgrave, care, accidental, trece exact pe-acolo cu iahtul lui de lux şi…

— Stai o clipă! interveni comisarul. Cum naiba ar putea să găsească cineva în toiul nopţii un pachet de heroină aruncat în mijlocul Canalului Mânecii?

— În acelaşi fel în care Hodge a stat cu ochii pe Wilt. Marfa e într-o valiză al dracului de mare, cu o baliză plutitoare, şi emite un semnal radio care începe în momentul în care valiza atinge apa. Gagiul o reperează, o ridică la bord, o aduce lângă o baliză temporară din estuar şi o lasă acolo, iar un scafandru vine şi o preia atunci când iahtul a ajuns înapoi în port.

— Mi se pare o metodă de lucru cam riscantă, spuse comisarul. La câţi bani sunt în joc aici, eu nu m-aş juca cu fluxurile şi curenţii.

— O, tipii au făcut destule verificări pe teren ca să fie siguri de ei, iar faptul că leagă valiza de baliza aia temporară le uşurează munca, explică Flint. Iar după asta marfa e împărţită în trei cu Hong Kong Charlie, care controlează capătul Londrei, şi Roddie Eaton, care se ocupă de zona noastră şi de Edinburgh.

Comisarul îşi studie unghiile şi medită la implicaţiile descoperirilor lui Flint. Pe ansamblu păreau absolut satisfăcătoare, dar avea el senzaţia neplăcută că metodele inspectorului ar putea să nu fie prea bine primite la tribunal. Putea să garanteze că apărarea le va dezvălui în cele mai mici amănunte în faţa juraţilor. Ameninţări la adresa deţinuţilor din închisoare, acuzaţii de crime care n-au fost judecate niciodată… Pe de altă parte, dacă Flint izbutea, idiotul ăla de Hodge avea să fie băgat în cofă. Pentru aşa ceva merita să-ţi asumi multe riscuri.

— Eşti absolut sigur că Swannell şi cu restul găştii nu te-au dus cu preşul? întrebă el. Nu vreau să spun că n-aş avea încredere în tine sau ceva de genul ăsta, dar dacă îi dăm acum înainte şi după aia ăştia îşi retractează declaraţiile în faţa tribunalului, ceea ce vor face în mod sigur…

— Nu mă bazez eu pe declaraţiile lor, spuse Flint. Există dovezi concrete. Cred că atunci când o să avem mandatele de percheziţie, o să găsim destulă heroină şi fluid de îmbălsămare la ei acasă

şi pe hainele lor ca să-i mulţumească pe cei de la Judiciar. Trebuie să fi vărsat ceva atunci când au deschis pachetele, nu?

Comisarul nu-i răspunse. Existau unele lucruri pe care prefera să nu le afle, iar acţiunile lui Flint erau prea ciudate ca să poată sta liniştit. Totuşi, dacă inspectorul reuşise să distrugă o reţea de traficanţi de droguri, şeful poliţiei şi ministrul de Interne vor fi foarte mulţumiţi, iar cu felul în care funcţiona azi crima organizată, n-avea niciun rost să fie prea scrupulos.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. O să depun cerere pentru mandate.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse el şi se întoarse să plece.

Dar comisarul îl opri.

— În privinţa inspectorului Hodge… spuse el. Am impresia că el a pornit pe o direcţie de cercetare diferită.

— Bazele aeriene americane, confirmă Flint, I-a intrat lui în cap că de acolo vin toate drogurile.

— În cazul ăsta ar fi mai bine să-i spunem să se oprească.

Dar Flint avea alte planuri în cap.

— Dacă-mi permiteţi să vă fac o sugestie, domnule… spuse el. Vedeţi, faptul că cei de la Antidrog s-au concentrat într-o direcţie greşită are avantajele lui. Mă gândesc că Hodge abate atenţia de la investigaţiile noastre şi ar fi păcat să lansăm un semnal de avertisment înainte să facem arestările necesare. De fapt, ne-ar putea ajuta dacă l-am încuraja puţin.

Comisarul se uită cu îndoială la Flint. Încurajarea era ultimul lucru de care avea nevoie şeful Brigăzii Antidrog. Era deja destul de ţicnit. Pe de altă parte însă…

— Şi cum anume ar putea fi încurajat? întrebă el.

— Mă gândesc că i-aţi putea spune cum că şeful poliţiei se aşteaptă să se facă o arestare cât de

repede, sugeră Flint. La urma urmei, e şi adevărat.

— Presupun că exact aşa stau lucrurile, spuse obosit comisarul. În ordine. Dar ai face bine să ai dreptate în privinţa propriilor tale cazuri.

— O să am, domnule, spuse Flint şi părăsi încăperea.

Se duse direct în parcarea poliţiei, unde era aşteptat de sergentul Yates.

— Cu mandatele s-a rezolvat, spuse el. Ai găsit ceva marfă?

Sergentul Yates dădu din cap şi îi arătă o pungă de plastic aruncată pe bancheta din spate.

— N-am putut să iau prea multă. Runkie s-a gândit că n-avem niciun drept. A trebuit să-i spun că e nevoie de ea pentru un test la laborator.

— Cum, de altfel, se va şi întâmpla, spuse Flint. Şi e din aceeaşi sursă?

— E absolut în regulă.

— Atunci nu-mi mai fac griji, spuse Flint şi porniră cu maşina.

Inspectorul zise:

— O să percheziţionăm mai întâi autobuzul lui Lingon, după aceea iahtul lui Swannell şi curtea din spatele casei şi o să lăsăm destul ca să găsească şi cei de la Judiciar ceva.

— Şi Roddie Eaton?

Flint scoase din buzunar o pereche de mănuşi de bumbac.

— Mă gândesc să las astea în tomberonul lui de gunoi, spuse el. Dar mai întâi le folosim la el în autobuz. N-are rost să ne deranjăm să mergem la Annie acasă. Acolo o să se găsească oricum ceva şi, în plus, ceilalţi or să încerce să capete pedepse mai uşoare şi or să arunce toată vina pe ea. Nu trebuie decât să-i scoatem pe trei dintre ei vinovaţi ca moartea şi cu perspectiva a douăzeci de ani de închisoare şi-or să tragă după ei în căcat pe oricine le pică la mână.

— Al dracului de nenorocit fel de a face munca de poliţist mai e şi ăsta! spuse Yates după o clipă

de tăcere. Să aranjezi dovezi şi alte chestii din astea…

— Ei, nu ştiu ce să zic, îi răspunse Flint. Noi ştim că sunt traficanţi, o ştiu şi ei foarte bine, aşa că nu facem altceva decât să-i servim cu ceva din propriile lor medicamente. Homeopatie, aşa-i zic eu.

* * *

Nu la fel şi-ar fi descris munca inspectorul Hodge. Interesul lui obsesiv faţă de extraordinarele activităţi casnice ale lui Wilt era agravat în mod îngrijorător de zgomotele care veneau din dispozitivele de ascultare amplasate sub acoperişul casei. Cvadrupletele erau de vină. Duse sus, în camerele lor, de Eva, care voia să nu-i mai stea în cale, astfel încât ea să se poată gândi ce să facă cu Henry, fetele se răzbunaseră punând discuri de heavy metal la o sută de waţi pe fiecare canal. Din locul unde stăteau cu dubiţa Hodge şi Runk se auzea ca şi cum locuinţa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, era făcută bucăţi de o serie interminabilă de explozii ritmice.

— Ce dracu' se întâmplă cu microfoanele alea? gemu Hodge, smulgându-şi căştile de pe cap.

— Nimic! zbieră operatorul. Sunt extrem de sensibile la…

— Şi eu! urlă Hodge, înfigându-şi degetul mic în ureche, într-o încercare de a-şi recăpăta auzul. Şi-aici e clar că ceva nu merge cum trebuie!

— Pur şi simplu recepţionează al dracului de multe interferenţe. Există o grămadă de lucruri care pot produce un asemenea efect.

— Cum ar fi un concert rock de cincizeci de megatone, sugeră Runk. Afurisita aia de muiere trebuie să fie surdă ca un butuc!

— Ca dracu'! exclamă Hodge. O face intenţionat! Probabil că au controlat zona şi au descoperit că sunt ascultaţi. Şi-opreşte dracului odată porcăria asta! Nici nu pot să mă aud cum gândesc.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva care să poată aşa ceva, comentă Runk. Gândirea nu scoate sunete. E un…

— Ţine-ţi gura! urlă Hodge, care tocmai de o prelegere despre funcţionarea creierului n-avea nevoie acum.

Următoarele douăzeci de minute rămase într-o tăcere absolută, prin comparaţie cu ce auzise mai înainte, şi încercă să se gândească la pasul următor. Fusese contracarat în fiecare fază a campaniei sale şi toate se întâmplaseră fiindcă nu i se dăduseră autoritatea şi susţinerea de care avusese nevoie. Iar acum comisarul îi trimisese un mesaj în care îi cerea să facă urgent o arestare. Hodge parase cu o cerere pentru un mandat de percheziţie şi i se răspunsese cu o remarcă vagă, cum că problema va fi luată în discuţie. Ceea ce însemna, bineînţeles, că nu o să obţină niciodată acel mandat. Tocmai era pe punctul de a se întoarce la secţie să ceară dreptul de a pătrunde în casă, când sergentul Runk îi întrerupse şirul gândurilor.

— Spectacolul ăla s-a terminat, spuse el. Acum se aude. E linişte şi pace.

Hodge se repezi la căşti şi ascultă. În afară de un zornăit pe care nu reuşi să-l identifice (dar care venea de fapt de la hamsteriţa Emmelinei, Percival, ce se pornise să facă nişte exerciţii la roata ei), casa de pe Oakhurst Avenue era tăcută. Ciudat. Până acum locul ăla nu fusese niciodată tăcut cât timp familia Wilt era acasă.

— Maşina e tot afară? îl întrebă el pe tehnician. Bărbatul porni monitorul maşinii.

— Nu se vede nimic, spuse el. Probabil că s-au folosit de hărmălaia de mai-nainte ca să decupleze emiţătoarele.

În spatele lui inspectorul Hodge era pe cale să facă apoplexie.

— Iisuse, urlă el, cum poţi fi aşa de idiot?! Vrei să spui că n-ai supravegheat permanent nenorocita aia de maşină?

— Da’ ce credeţi că sunt eu aici? O afurisită de caracatiţă cu urechi? ţipă ca răspuns operatorul radio. În primul rând trebuie să fac să funcţioneze toate blestematele alea de microfoane cu care aţi decorat casa şi în acelaşi timp mai trebuie să ascult şi în doi indicatori de direcţie. Şi, în afară de asta, nu-s idiot.

Însă sergentul Runk interveni înainte ca Hodge să înceapă o bătaie de-adevăratelea.

— Prind un semnal slab dinspre maşină, spuse el. Cred că e la vreo şapte kilometri de noi.

— În ce direcţie? zbieră Hodge.

— Est, ca şi înainte, răspunse Runk. Se întorc la Baconheath.

— Atunci porneşte-o după ei! urlă Hodge. De data asta căcatul ăla mic n-o să mai apuce să se întoarcă acasă înainte să-l asurzesc eu pe el! O să blochez orice ieşire din fututa aia de bază, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care mai apuc să-l fac!

* * *

Fără să aibă habar de duşmănia pe care o provoca în spatele ei, Eva se îndrepta decisă cu maşina spre baza aeriană. Nu avea niciun plan conştient, ci doar hotărârea să smulgă adevărul – şi pe Wilt – de la cineva, chiar dacă asta ar fi însemnat să dea foc maşinii sau să se întindă goală pe drum, în faţa intrării în bază. Orice, numai să obţină ceva publicitate. Cel puţin de data asta Mavis fusese de acord cu ea şi îi dăduse şi o mână de ajutor. Convocase un grup de membre ale organizaţiei Mamele împotriva Bombei Atomice, dintre care câteva erau de fapt bunici, închinase un autobuz şi dăduse telefon la toate ziarele din Londra, la BBC şi la postul de televiziune din Fenland, ca să se asigure că demonstraţia avea să se bucure de o audienţă maximă.

— Ne oferă o ocazie de a atrage atenţia planetei asupra caracterului seducător al dominaţiei capitaliste militarist-industriale la nivel global, spusese ea, lăsând-o pe Eva doar cu o idee vagă

asupra sensului celor spuse, dar cu senzaţia clară că Wilt era subiectul frazei, acela care „oferă ocazia” de la începutul ei.

Nu că Evei i-ar fi păsat de ce ar fi spus alţii. Ceea ce făceau acum conta. Iar demonstraţia organizată de Mavis va distrage atenţia de la propriile sale eforturi de a pătrunde în tabără. Sau, dacă dădea greş, o să aibă grijă ca numele lui Henry Wilt să ajungă la milioanele de telespectatori care urmăreau ştirile de seară.

— Acum vreau să vă purtaţi toate frumos, le spuse ea cvadrupletelor în timp ce se apropiau de intrarea bazei. Faceţi doar ce vă spune mami şi totul o să fie în regulă.

— N-o să fie totul în regulă dacă tati stă acolo cu o doamnă din America, obiectă Josephine.

— Se fute cu ea, nu stă cu ea, preciză Penelope.

Eva puse o frână bruscă.

— Cine-a zis asta? întrebă ea, întorcând un chip palid către fetiţele aşezate pe bancheta din spate.

— Mavis Motty, spuse Penelope. Ea vorbeşte tot timpul numai despre futut.

Eva trase adânc aer în piept. Erau momente în care limbajul cvadrupletelor, educat cu atât de multă atenţie pentru exprimarea îngrijită la Şcoala pentru Copii Supradotaţi, părea înfiorător de inadecvat. Iar ăsta era unul din acele momente.

— Nu mă interesează ce zice Mavis, declara ea. Şi, oricum, lucrurile nu stau aşa. Pur şi simplu tatăl vostru a fost iarăşi un tăntălău. Nu ştim co s-a întâmplat cu el. De-aia am venit până aici. Acum purtaţi-vă frumos şi…

— Dacă nu ştim ce s-a întâmplat cu el, atunci de unde ştii că a fost tăntălău? întrebă Samantha, care avusese întotdeauna o pasiune pentru logică.

— Ţine-ţi gura! îi răspunse Eva şi porni iarăşi maşina.

În spatele ei cvadrupletele adoptară tăcute postura a patru fetiţe drăguţe. Era înşelătoare. Ca de obicei, fetele se pregătiseră pentru expediţie cu

o inventivitate îngrijorătoare. Emmeline se înarmase cu câteva ace de pălărie care îi aparţinuseră cândva bunicii Wilt, Penelope umpluse două pompe de bicicletă cu amoniac şi le sigilase la capăt cu gumă de mestecat, Samantha îşi spărsese toate puşculiţele şi apoi cumpărase toate cutiile de piper pe care le găsise de la o băcăniţă buimăcită, în vreme ce Josephine adusese cu ea câteva dintre cele mai mari şi mai tăioase cuţite Sabatier ale Evei, luate de pe placa magnetică din bucătărie. Pe scurt, cvadrupletele aşteptau pline de veselie să scoată din luptă cât de multe santinele ale bazei aeriene vor putea şi singurul lucru de care se temeau era că întreaga poveste se va stinge paşnic. Până la urmă, temerile lor au fost cât pe ce să devină realitate.

Când se opriră la poarta bazei şi de ele se apropie o santinelă, nu se mai vedea nicăieri niciunul din semnele de alertă care fuseseră atât de evidente cu o zi în urmă. Străduindu-se să creeze aparenţa că totul merge normal şi că nu există nicio situaţie de urgenţă, colonelul Urwin ordonase scoaterea blocurilor de ciment de pe drumul din interiorul bazei şi îl instruise pe ofiţerul însărcinat cu accesul în cvartalele civililor să adopte o atitudine mult mai politicoasă decât de obicei. O englezoaică masivă, cu părul făcut permanent şi maşina plină cu fetiţe nu părea să reprezinte niciun fel de pericol pentru securitatea Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

— V-aş ruga să trageţi maşina aici, iar eu o să-l chem la dumneavoastră pe ofiţerul de la departamentul de Educaţie, îi spuse el Evei, care se hotărâse ca de data asta să nu pomenească numele căpitanului Clodiak.

Eva trecu cu maşina de barieră şi parcă. Partea asta se dovedise mult mai simplă decât se aştepta. De fapt, preţ de o clipă, femeia se îndoi de raţionamentul făcut. Poate că până la urmă Henry nu era acolo şi ea făcuse cine ştie ce greşeală

teribilă. Dar gândul respectiv nu persistă prea mult. Fordul Escort al familiei Wilt îşi semnalizase iarăşi prezenţa, iar Eva tocmai le spunea cvadrupletelor că totul o să fie în ordine, când locotenentul apăru din corpul de gardă, însoţit de două santinele înarmate.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar mi-ar face plăcere să veniţi cu noi până la oficiu, spuse el.

— De ce? întrebă Eva.

— O problemă de rutină.

Eva se uită o clipă fix la chipul lui, după care încercă să judece. Se înarmase cu curaj pentru o confruntare, iar cuvinte de tipul „veniţi cu noi până la oficiu" şi „problemă de rutină" sunau cumva a ameninţare benignă. Cu toate acestea deschise portiera şi ieşi din maşină.

— Şi fetiţele, vă rog, spuse locotenentul. Toată lumea afară din maşină!

— Să nu te atingi de fiicele mele! spuse Eva, acum alarmată de-a binelea.

Era evident că fusese ademenită înăuntrul bazei. Dar aceasta era şi ocazia pe care o aşteptaseră cvadrupletele. În momentul în care locotenentul întinse mâna spre minerul portierei, Penelope scoase capătul uneia din pompele de bicicletă prin fereastră, iar Josephine dădu la iveală un cuţit de tăiat carnea. Intervenţia Evei a fost cea care l-a salvat pe om să nu fie spintecat. Ea îi răsuci braţul şi în aceeaşi secundă locotenentul fu izbit de jetul de amoniac. În timp ce substanţa i se scurgea din vestonul ud leoarcă, iar cele două santinele se repeziră la Eva, locotenentul încercă disperat să respire şi se repezi spre corpul de gardă, vag conştient de râsul fetişcanelor din spatele lui. I se păru ceva demonic. Pe jumătate sufocat, intră poticnindu-se în oficiul de-acolo şi apăsă butonul de alertă.

— S-ar părea că avem altă problemă, spuse colonelul Urwin când sirenele începură să vuiască pe deasupra bazei.

— Nu mă amestecaţi şi pe mine, îi răspunse Wilt. Am şi-aşa destule probleme de-ale mele pe cap, cum ar fi să-i explic nevesti-mii ce naiba s-a întâmplat cu mine în ultimele Dumnezeu ştie câte zile.

Dar colonelul vorbea la telefon cu corpul de gardă. Ascultă câteva secunde şi după aceea se întoarse spre Wilt:

— Nevastă-ta-i o muiere grasă, cu patru fete?

— Presupun că aţi putea spune şi-aşa, zise Wilt, deşi, sincer să fiu, aş lăsa deoparte partea cu „grasă“ dacă aş fi faţă în faţă cu ea. De ce?

— Pentru că aşa ceva a dat buzna la intrarea principală, spuse colonelul şi reveni la telefon.

Reţineţi-le pe toate… Cum adică nu puteţi? Doar nu-i o… Iisuse Hristoase!… Bine, bine… Şi-opriţi sirenele alea afurisite!

Urmă un moment de tăcere, timp în care colonelul ţinu telefonul la distanţă de ureche şi se holbă la Wilt. Acum, că sirenele fuseseră oprite, cererile urlate ale Evei se auzeau foarte clar.

— Daţi-mi-l înapoi pe soţul meu! zbiera ea. Şi luaţi-vă labele voastre murdare de pe mine… Dacă vă apropiaţi cumva de fetiţele alea…

Colonelul puse telefonul în furcă.

— O femeie foarte hotărâtă. Aşa-i Eva, rosti Wilt pe post de explicaţie.

— Mi-am dat seama, îi răspunse colonelul, dar ce vreau să ştiu acum e ce caută ea aici.

— După cum par să stea lucrurile, mă caută pe mine.

— Numai că dumneata ne-ai spus că nu ştie unde eşti. Prin urmare, cum se face că e acolo, afară, unde se luptă ca o nebună şi…

Se opri brusc. În încăpere intrase căpitanul Fortune.

— Cred că ar fi bine să ştiţi că generalul e la telefon, anunţă el. Vrea să afle ce se întâmplă.

— Şi crede că eu ştiu? spuse colonelul.

— Păi, cineva trebuie să ştie.

— Cum ar fi el, zise colonelul, arătând spre Wilt. Iar el nu ne spune.

— Numai fiindcă n-am nici cea mai vagă idee, spuse Wilt, tot mai sigur pe el. Şi fără să încerc să fiu inutil de didactic, aş spune că nimeni din toată lumea asta mare habar n-are ce naiba se petrece nicăieri. Jumătate din populaţia planetei moare de foame, iar jumătatea supraalimentată are o blestemată de poftă de moarte, iar…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă colonelul şi, brusc, luă o decizie. II ducem pe ticălosul ăsta afară! Acum!

Dar Wilt era deja în picioare. Văzuse prea multe filme americane ca să nu aibă sentimente contradictorii legate de faptul că era „dus afară”.

— Ba nu, nu mă duceţi! spuse el, plasându-se cu spatele la un perete. Şi mai slăbiţi-mă cu apelativele astea – ticălos, nemernic… Eu n-am făcut nimic ca să stârnesc toată fututa asta de casă de nebuni şi mai trebuie să mă gândesc şi la familia mea!

Colonelul Urwin se uită deznădăjduit la imaginea cu vânătoarea de pe perete. Avusese dreptate când bănuise că britanicii ascund în adâncul lor taine pe care el n-o să le priceapă niciodată. Nu-i de mirare că francezii vorbeau de „perfidul Albion”. Ticăloşii ăştia se comportau întotdeauna aşa cum te-ai fi aşteptat mai puţin. Între timp trebuia să mai ofere şi o explicaţie care să-l mulţumească pe general.

— Spune-i pur şi simplu că ne ocupăm de fapt de o problemă pur casnică şi bagă-l la înaintare pe Glaushof, îi spuse el căpitanului. Securitatea bazei aeriene e jucăria lui.

Dar înainte să apuce căpitanul să părăsească încăperea, Wilt reacţionă iar.

— Dacă-l lăsaţi pe maniacul ăla să se apropie cumva de fetiţele mele, cineva o s-o păţească urât! zbieră el. N-o să le las să fie gazate, aşa cum am păţit eu!

— În cazul ăsta ai face mai bine să îţi pui la treabă controlul parental, îi spuse cu cruzime colonelul, îndreptându-se apoi spre uşă.

23

în momentul în care ajunseră în parcarea de la poarta bazei, era deja limpede că situaţia se deteriorase. În încercarea lor absolut inutilă de a o salva pe mama lor de santinele – Eva îl doborâse deja pe unul dintre militari cu un genunchi înfipt brusc în vintrele lui, mişcare pe care o învăţase la cursurile serale de Opoziţie la Viol –, cvadrupletele părăsiseră maşina lui Wilt şi scoseseră din luptă cea de-a doua santinelă, împroşcând-o cu piper măcinat. După aceea ocupaseră chiar clădirea corpului de gardă şi îl luaseră ostatic pe locotenent, ţinându-l în interiorul ei. După ce acesta îşi smulsese uniforma de pe el, ca să scape de vaporii de amoniac, iar fetiţele se înarmaseră cu propriul lui revolver şi cel al santinelei care se zvârcolea afară, întinsă pe jos, cele patru fiice ale lui Wilt reuşiseră să izoleze şi mai eficient corpul de gardă, ameninţându-l pe şoferul unei cisterne cu benzină care făcuse greşeala să apară tocmai atunci la barieră şi silindu-l să descarce o mie şi ceva de litri de combustibil lichid pe şosea înainte de a intra şovăielnic cu maşina înăuntrul bazei.

Până şi Eva se arătă îngrozită de rezultat. În timp ce lichidul se împrăştia încet pe asfalt, locotenentul Harah venise cu un jeep cam în viteză şi încercase să frâneze. Jeepul era acum în gardul de protecţie, iar locotenentul Harah, care reuşise să se smulgă din maşină, cerea întăriri.

— Avem de-a face cu o situaţie de pătrundere ilegală veritabilă! vociferă el în walkie-talkie. O bandă de terorişti de stângă au ocupat clădirea corpului de gardă!

— Nu-s terorişti, sunt doar nişte fetiţe! strigă Eva dinăuntru, însă cuvintele i-au fost acoperite

imediat de sirena de alarmă, pe care Samantha tocmai o declanşase.

Afară, pe şosea, membrele organizaţiei Mamele împotriva Bombei Atomice, înghesuite până atunci într-un autobuz, se înşiraseră de-a lungul gardului bazei şi se legaseră unele de altele cu cătuşe, după care legaseră cu lacăte capetele lanţului uman de gard pe ambele părţi ale intrării, iar acum dansau ceva ce semăna oarecum cu can-can-ul şi cântau „Jos cursa înarmării, salvaţi rasa umană", urmărite cu nesaţ de trei camere de televiziune şi de o duzină de fotografi. Deasupra capetelor femeilor se înălţa un balon enorm şi imposibil de ignorat, cu o formă şi o reţea de vinişoare identice cu cele ale unui penis în erecţie, care plutea uşor în vânt şi lăsa să se vadă nişte mesaje destul de confuze: „Pântece, nu scâncete" sau, pe partea cealaltă, „Futeţi baza, pe noi nu!". În timp ce Wilt şi colonelul Urwin priveau înspre el, balonul – supraalimentat în mod evident de un tub cu hidrogen – îşi pierdu puţinele sale legături cu înfăţişarea umană, luând forma unui prepuţ enorm, iar după aceea transformându-se într-o rachetă gigantică.

— Asta o să-l damblagească pe bătrânul B-52, murmură colonelul, care până atunci urmărise cu plăcere spectacolul oferit de locotenentul Harah, care, mânjit peste tot cu benzină, încerca să se ridice în picioare. Şi bănuiesc că nici preşedintelui n-o să-i placă cine ştie ce. După câte camere de filmat sunt acolo, fututul ăla de falus o să fie prima ştire a zilei.

O maşină de pompieri ţâşni de după colţ, depăşindu-i, iar într-un jeep din spatele ei apăru şi maiorul Glaushof, cu braţul drept prins într-o eşarfă şi obrazul de culoarea gipsului.

— Iisuse! exclamă căpitanul Fortune. Dacă maşina aia de pompieri ajunge la combustibil, o să avem cel puţin treizeci de victime printre Mamele alea!

Dar maşina se opri şi pompierii începură să întindă furtunuri. În spatele lor şi al lanţului uman apăru o maşină cu inspectorul Hodge şi sergentul Runk, care îşi roteau înnebuniţi privirile în jur. Sub ochii femeilor, care încă mai dădeau din craci şi cântau, pompierii începură să împroaşte cu spumă peste combustibilul vărsat şi peste locotenentul Harah, iar Glaushof făcea gesturi cu o singură mână către Echipa de Protecţie împotriva Penetrării Perimetrului, ai cărei membri se grupaseră cât mai aproape de Mamele împotriva Bombei Atomice şi se pregăteau să lanseze asupra lor butelii cu agent paralizant.

— Opriţi-vă, futu-i mama mă-sii! zbieră Glaushof, dar cuvintele îi erau acoperite de sirena de alarmă.

Când buteliile căzură pe şosea, la picioarele lanţului uman, colonelul Urwin închise ochii. Ştia de-acum că maiorul Glaushof era un om pierdut, dar şi cariera lui personală era în pericol.

— Trebuie să le scoatem pe afurisitele alea de fetiţe de-acolo înainte ca ăia de la televiziuni să se apuce să le filmeze! zbieră el la căpitanul Fortune. Intră acolo şi adu-le aici!

Căpitanul se uită la spumă, la combustibilul vărsat şi la norul de gaz. Câteva dintre MIBA din lanţul uman căzuseră deja la pământ, iar Samantha spori riscurile apropierii de clădirea corpului de gardă trăgând accidental ori intenţionat un foc de revolver prin una din ferestre, o acţiune care atrase o serie de focuri de armă, ca răspuns din partea EPPP-ului lui Glaushof.

— Nu vă gândiţi că-mi risc viaţa… începu căpitanul.

Dar cel care a preluat iniţiativa a fost Wilt. Înotând greoi prin spumă şi benzină, reuşi să ajungă până la corpul de gardă şi în scurt timp ieşi de-acolo împreună cu patru fetiţe mici şi o femeie foarte mare. Hodge nu-i văzu. Atenţia lui, ca şi cea a cameramanilor, era îndreptată în altă parte, dar,

spre deosebire de cameramani, el nu mai era interesat de dezastrul aflat în desfăşurare la poarta bazei. O butelie de AP îl făcuse să iasă din scenă cât de repede putea. De asemenea, îl determinase să piardă controlul maşinii. După ce dubiţa poliţiei se izbi cu spatele de autobuz, apoi, proiectată brusc în faţă, ricoşă din maşina unui cameraman, după care derapă, ieşi de pe şosea şi se răsturnă pe o parte, inspectorul Hodge avu un moment de revelaţie. Până la urmă, inspectorul Flint nu fusese tocmai un boşorog prost. Oricine se lua de familia Wilt o păţea urât de tot.

Colonelul Urwin îi împărtăşea sentimentele.

— O să vă scoatem de aici cu un elicopter, îi spuse el lui Wilt, în timp ce tot mai multe femei se prăbuşeau peste poarta de la intrare.

— Dar maşina mea? întrebă Wilt. Dacă vă închipuiţi că o să-mi las…

Dar protestul lui a fost înăbuşit de cvadruplete. Şi de Eva.

— Vrem să zburăm cu un elicopter! chiţăiră ele la unison.

— Orice, numai să scap din toată chestia asta, spuse Eva.

* * *

Zece minute mai târziu Wilt privea în jos de la o înălţime de trei sute de metri spre reţeaua de drumuri şi şosele, spre clădiri, buncăre şi grupuleţele de femei cărate de la poartă către o ambulanţă ce aştepta. Pentru prima oară în viaţă simţi o oarecare simpatie pentru Mavis Mottram. În ciuda tuturor defectelor ei, avusese dreptate când se pornise să înfrunte enormitatea banală a bazei aeriene. Locul avea toate caracteristicile unui potenţial lagăr de exterminare. E drept, nimeni nu fusese dus la grămadă în camere de gazare şi nicăieri nu se ridica vreun fum dinspre crematorii. Dar supunerea oarbă la ordine exista, îi fusese inculcată lui Glaushof şi chiar şi colonelului Urwin. De fapt tuturor, cu excepţia lui Mavis

Mottram şi a lanţului uman de femei de la poartă. Ceilalţi, dacă ar veni astfel de vremuri şi ar începe un holocaust veritabil, s-ar supune cu toţii ordinelor. Iar de data asta nu vor mai exista eliberatori şi nici generaţii viitoare care să înalţe memoriale pentru cei morţi sau să înveţe din ororile trecutului. Va fi doar tăcere. Vântul şi marea ar fi singurele voci rămase. Şi la fel stăteau lucrurile şi în Rusia, şi în ţările ocupate din Europa de Est. Chiar mai rău. Acolo Mavis Mottram ar fi fost deja redusă la tăcere, închisă între zidurile unei puşcării sau într-un azil psihiatric, pentru că era nepotrivit de sănătoasă la minte. Niciun fel de fotografi sau cameramani de televiziune nu prezentau noile lagăre ale morţii. Iar douăzeci de milioane de ruşi muriseră, salvându-şi ţara de genocid, numai ca oamenii să vadă după aceea că urmaşii lui Stalin se temeau prea tare de propriul lor popor ca să-i permită să discute despre alternativele existente la construirea mai multor maşinării ce puteau şterge viaţa de pe faţa pământului.

Totul era nebunesc, copilăresc şi bestial! Dar, mai înainte de toate, era banal. La fel de banal ca şi Colegiul Tehnic, monopolul spre care ţintea dr. Mayfield şi grija directorului colegiului de a-şi păstra slujba şi de a evita publicitatea negativă, indiferent ce credeau profesorii sau ce ar fi preferat să înveţe elevii şi studenţii. Iar acela era locul în care se întorcea. De fapt nu se schimbase nimic. Eva urma să continue cu puseurile ei de entuziasm ţicnit, iar cvadrupletele, pe măsură ce vor creşte, ar putea să devină nişte fiinţe umane civilizate. Deşi Wilt se cam îndoia. Fiinţele umane civilizate erau un mit, erau nişte creaturi legendare care existau numai în imaginaţia scriitorilor, cu slăbiciunile şi defectele eliminate, iar rarele lor manifestări de sacrificiu de sine, hiperbolizate. În cazul cvadrupletelor aşa ceva era imposibil. Putea spera cel mult că vor rămâne la fel de independente şi de

neplăcut de nonconformiste cum erau şi acum. Şi că măcar se bucurau din plin de zbor.

La opt kilometri de baza aeriană elicopterul ateriză lângă o şosea pustie.

— Puteţi să vă daţi jos aici, spuse colonelul. O să încerc să vă fac rost de o maşină.

— Dar noi vrem să mergem cu elicopterul tot drumul până acasă! zbieră Samantha, acoperind huruitul rotoarelor, iar Penelope i se alătură, insistând că ea voia să se paraşuteze direct pe Oakhurst Avenue.

A fost prea mult pentru Eva. Le înşfăcă pe fetiţe, una câte una, le aruncă grămadă pe iarba veştedă şi sări şi ea după ele. Wilt o urmă. Preţ de o clipă aerul din jurul lor se îngroşă de la suflul elicelor, după care elicopterul se înălţă şi se îndepărtă, balansându-se. Când aparatul dispăru din vedere, Eva îşi regăsise deja vocea.

— Uitaţi-vă numai unde-aţi fost şi ce-aţi făcut! le spuse ea.

Wilt dădu roată cu privirea peisajului pustiu. După interogatoriile pe care le îndurase, nu mai avea dispoziţia necesară să o audă pe Eva văicărindu-se.

— Hai s-o pornim pe jos, spuse el. N-o să vină nimeni să ne ia cu maşina, aşa că ar fi mai bine să găsim o staţie de autobuz.

Apoi se cocoţă pe marginea şoselei şi o porni de-a lungul ei. Undeva în depărtare se văzu o străfulgerare scurtă şi un mic ghem de foc. Maiorul Glaushof trăsese cu un glonţ trasor în penisul umflat al lui Mavis Mottram. Ghemul de foc şi micul nor de fum în formă de ciupercă de deasupra lui urmau să apară la ştirile de seară de la televizor în toată splendoarea lor. Poate că până la urmă se reuşise totuşi ceva.

24

La Tehnic venise sfârşitul trimestrului şi toţi profesorii erau strânşi în aula mare, vizibil plictisiţi, în aceeaşi măsură ca şi studenţii cărora ei

înşişi le ţinuseră în trecut prelegeri aici. Acum venise şi rândul directorului. Petrecu zece minute chinuitoare străduindu-se din toate puterile să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de domnul Spirey, de la catedra de Construcţii, care ieşea în fine la pensie, şi alte douăzeci de minute încercând să explice de ce reducerile bugetare retezaseră orice speranţă de a reconstrui corpul de clădiri al catedrei de Inginerie exact în momentul în care colegiul primise din partea unui donator anonim cutremurătoarea sumă de un sfert de milion de lire sterline pentru achiziţia de cărţi. Wilt stătea în rândul din faţă, printre toţi ceilalţi şefi de catedră, cu un chip perfect imobil şi simulând indiferenţa. Doar el şi directorul cunoşteau sursa acelei donaţii şi niciunul din ei n-avea s-o dezvăluie vreodată. Decretul referitor la secretul de stat avea grijă de asta. Banii fuseseră preţul plătit pentru tăcerea lui Wilt. Înţelegerea fusese negociată de doi funcţionari nervoşi de la Ambasada Statelor Unite şi în prezenţa a doi indivizi chiar şi mai ameninţători, care se vedea clar că ţineau de secţia juridică a Ministerului de Interne. Nu că pe Wilt l-ar fi îngrijorat atitudinea lor. Pe tot parcursul discuţiei savurase îmbătătoarea senzaţie a nevinovăţiei sale, iar Eva fusese şi ea amuţită de respect şi apoi impresionată de promisiunea unei maşini noi. Dar Wilt refuzase oferta. Îi ajungea să ştie că, deşi n-o să priceapă niciodată de ce şi cum, directorul va fi amarnic de conştient toată viaţa că întreg Colegiul Fenland de Arte şi Tehnologie îi era iarăşi îndatorat unui ins pe care el, directorul, l-ar fi dat cu mare plăcere afară. Acum se procopsise definitiv cu Wilt şi trebuia să-i înghită prezenţa până când o să se pensioneze.

* * *

Gemenele au fost cel mai greu de redus la tăcere. Le făcuse mult prea multă plăcere să pompeze amoniac peste locotenent şi să anihileze

santinelele cu piper ca să nu vrea să-şi popularizeze aventurile.

— N-am făcut altceva decât să-l salvăm pe tati de la femeia aia sexy, spuse Samantha când Eva făcu nechibzuinţa de a le pune să promită că n-or să povestească niciodată ce se întâmplase.

— Şi-o să trebuiască să ne salvaţi şi pe noi, pe mama voastră şi pe mine, de la Dartmoor dacă nu vă ţineţi naibii fleanca aia! izbucnise Wilt. Şi ştiţi şi voi ce înseamnă asta!

— Ce? întrebă Emmeline, care dădea impresia că abia aşteaptă ocazia să pătrundă într-o închisoare.

— Înseamnă că o să fiţi luate în grijă de nişte părinţi vitregi oribili şi, la dracu', nu laolaltă! O să fiţi separate şi n-o să aveţi voie să vă vizitaţi una pe alta şi-apoi…

Wilt se lansă într-o descriere absolut dickensiană a căminelor cu părinţi vitregi şi a agresiunilor oribile asupra copiilor. Când termină, cvadrupletele erau complet spăşite, iar Eva era înlăcrimată. Până acum nu se mai întâmplase aşa ceva, deci a fost şi ăsta un triumf mărunt. Desigur că nu va dura, dar în momentul în care vor descoperi că au fost duse de nas, pericolele imediate vor fi trecut şi, oricum, nimeni nu ar crede ce spun.

Numai că discuţia stârni iarăşi bănuielile Evei.

— Eu totuşi vreau să ştiu de ce m-ai minţit toate lunile alea în legătură cu predatul la închisoare, îi zise ea în seara aceea în timp ce se dezbrăcau.

Dar Wilt avea un răspuns pregătit şi la asta.

— Ai auzit ce-au zis oamenii aceia de la MI5 despre decretul legat de secretul de stat?

— MI5? întrebă Eva. Aia erau de la Ministerul de Interne! Ce treabă au aici cei de la MI5?

— Pe dracu' Ministerul de Interne! Erau de la Military Intelligence, de la Contrainformaţii! spuse Wilt. Iar dacă ai de gând să le trimiţi pe fetiţe la

cea mai costisitoare şcoală pentru pseudogenii şi vrei totuşi să nu murim nici de foame…

Polemica celor doi continuă furtunos în noapte, dar Evei nu-i trebui foarte mult ca să se lase convinsă. Funcţionarii de la ambasadă o impresionaseră prea puternic cu scuzele lor şi-apoi nici nu se pomenise nicăieri de vreo femeie. În plus, îl avea iarăşi pe Henry al ei acasă şi era evident că ar fi făcut mai bine să uite tot ce se întâmplase la Baconheath.

* * *

Aşa se face că Wilt stătea alături de dr. Board şi simţea o uşoară senzaţie de victorie. Dacă tot era sortit să o încaseze sistematic din pricina prostiei altora sau din pricina neînţelegerilor de tot felul, avea măcar satisfacţia că nu era calul de bătaie al nimănui. Sau era doar temporar. Până la urmă tot el iese învingător în faţa lor şi a circumstanţelor. Era mai bine decât să fii o pacoste de succes, ca dr. Mayfield, sau mai rău, un ratat resentimentar.

— Minunile nu se mai termină, spuse dr. Board când directorul se aşeză în cele din urmă pe scaun şi oamenii începură să părăsească sala. Un sfert de milion pentru cărţi adevărate? Probabil că e un eveniment unic în învăţământul britanic! De obicei milionarii care fac donaţii oferă clădiri mai bune pentru elevi mai proşti. Individul ăsta pare a fi un geniu.

Wilt nu spuse nimic. Poate că un strop de bun-simţ era o formă de genialitate.

* * *

La secţia de poliţie din Ipford fostul inspector Hodge – devenit acum doar sergentul Hodge – stătea la terminalul unui computer de la Controlul Traficului şi încerca să-şi limiteze gândurile la problemele legate de fluxurile de circulaţie şi sistemele de parcare din afara orelor de vârf. Nu era deloc uşor. Încă nu se refăcuse în urma efectelor agentului paralizant sau – mai grav – a

anchetei asupra acţiunilor sale, declanşată de comisar şi coordonată de şeful poliţiei din ţară.

Şi nici sergentul Runk nu-i fusese tocmai de ajutor. În mărturia sa, spusese următoarele:

— Inspectorul Hodge m-a lăsat să înţeleg că plantarea echipamentului de supraveghere în maşina lui Wilt a fost aprobată de comisar. Eu am acţionat la ordinele sale. La fel s-a întâmplat şi cu casa familiei Wilt.

— Casa? Vrei să spui că şi casa a fost supravegheată astfel?

— Da, domnule. Şi încă mai este, din câte ştiu eu, spusese Runk. Am obţinut sprijinul vecinilor lor, domnul Gamer şi soţia sa…

— Doamne Dumnezeule! mormăise şeful poliţiei. Dacă asta ajunge vreodată la urechile presei de scandal…

— Nu cred că va ajunge, domnule, precizase Runk. Domnul Gamer a plecat de-acolo, iar nevastă-sa a scos casa la vânzare.

— Atunci scoateţi dracului aparatura aia de-acolo înainte să vină cineva să verifice locul! răbufnise şeful poliţiei înainte de a se răfui cu Hodge.

Când termină cu acesta din urmă, inspectorul era el însuşi în pragul unei crize de nervi şi fusese degradat la funcţia de sergent de circulaţie, cu avertismentul că dacă mai călca strâmb măcar o singură dată, o să fie transferat la şcoala de antrenament pentru câini poliţişti.

De parcă o asemenea ofensă nu era de ajuns, a mai avut parte şi de o insultă: Flint a fost avansat în funcţia de şef al Brigăzii Antidrog.

— Tipul pare să aibă un talent natural pentru genul ăsta de muncă, spuse şeful poliţiei. A făcut o treabă remarcabilă.

Comisarul avea rezervele sale, dar şi le păstră pentru sine.

— Cred că e ceva ereditar, spuse el – şi pe bună dreptate.

Iar în cele două săptămâni cât a durat procesul, numele lui Flint a apărut aproape zilnic în Ipford Chronicle şi chiar în câteva din cotidienele naţionale. Cantina poliţiei zumzăia şi ea de laude la adresa inspectorului. Flint, Vânătorul de Traficanţi. Ba chiar Flint, Spaima Tribunalelor, în ciuda tuturor eforturilor făcute de avocaţii apărării, la fiecare justificare, la fiecare dubiu asupra legalităţii metodelor sale de anchetă, Flint contraatacase cu fapte, cifre – date, zile, locuri şi cu dovezi materiale, toate autentice. Ieşise din boxa martorilor menţinându-şi intactă imaginea de poliţai de şcoală veche, a cărui integritate era de fapt sporită de sugestiile răutăcioase. Asistenţei îi era de-ajuns să-şi mute privirea de la el la şirul de indivizi dubioşi din boxa acuzaţilor ca să-şi dea seama cine apăra interesele justiţiei. Judecătorul şi juriul au fost în mod cert convinşi. Acuzaţii au intrat la pârnaie, cu condangări între nouă şi doisprezece ani, iar Flint fusese avansat la gradul de comisar.

Dar reuşita lui Flint ajunse dincolo de sala de judecată, în zone în care discreţia era încă la ea acasă.

— A adus marfa de la verişorii ei din California? bolborosi lordul Lynchknowle când primi vizita şefului poliţiei. Nu cred nicio iotă din ce-mi spui! E o minciună sfruntată!

— Mă tem că nu, bătrâne. E absolut sigur. A strecurat marfa în ţară într-o sticlă de whisky luată de la duty-free.

— Doamne Dumnezeule! Eu credeam că a căpătat-o la afurisitul ăla de colegiu! N-am fost niciodată de acord cu plecarea ei acolo. E numai vina maică-sii.

Lordul tăcu câteva clipe şi privirea îi rătăci fără ţintă peste pajiştile de pe dealuri.

— Cum ziceai că se numea drogul ăla?

— Fluid de îmbălsămare, răspunse şeful poliţiei. Sau „praful îngerilor”. De obicei se fumează.

— Nu-mi dau seama cum ai putea să fumezi fluid de îmbălsămare, spuse lordul Lynchknowle. Vezi, n-ai nicio şansă să înţelegi femeile, aşa-i?

— Niciuna, îl aprobă şeful poliţiei şi, după ce îl asigură pe lord că verdictul medicului legist va fi acela de moarte accidentală, plecă să discute cu alte femei al căror comportament îi depăşea puterea de înţelegere.

* * *

De fapt efectele obsesiei pe care o căpătase Hodge faţă de familia Wilt s-au simţit cel mai acut la Baconheath. În jurul bazei aeriene au venit femei din toată ţara, care s-au alăturat grupului Mamelor împotriva Bombei Atomice, condus de Mavis Mottram, şi au transformat totul într-o demonstraţie mult mai mare. De-a lungul gardului unităţii militare s-a ridicat un şir de barăci şi corturi improvizate, iar relaţiile dintre americani şi forţele de poliţie din Fenland nu s-au îmbunătăţit deloc în urma difuzării la televizor a unor scene cu femei britanice de vârstă mijlocie şi în marea lor majoritate respectabile, care erau gazate şi târâte în cătuşe spre nişte ambulanţe camuflate.

Parcă pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, tactica lui Mavis de a supune cvartalele civililor unei blocade a dus la câteva incidente grave între femeile americane, care voiau să scape de plictiseala din bază şi să meargă să-şi cumpere suveniruri din Ipford şi Norwich, şi Mamele împotriva Bombei Atomice, care refuzau să le lase să iasă sau – ceea ce era şi mai enervant – le permiteau să iasă, dar le opreau atunci când se întorceau. Astfel de scandaluri apăreau la televizor cu o regularitate destul de mare ca să işte un conflict între ministrul de Interne şi ministrul Apărării, fiecare din ei susţinând că de fapt celălalt era răspunzător de menţinerea ordinii şi a disciplinei.

Singurul care a avut de câştigat a fost Patrick Mottram. În lipsa lui Mavis, el a renunţat la

tratamentul cu hormoni al doctoriţei Kores şi şi-a reluat obiceiurile sale de dinainte cu studentele de la Open University.

* * *

Şi în interiorul bazei aeriene lucrurile s-au schimbat complet. Generalul Belmonte, care încă mai suferea de pe urma faptului că văzuse cum un gigantic penis circumcis s-a transformat într-o rachetă şi apoi a explodat, a fost pensionat şi internat într-un azil pentru veterani alienaţi din Arizona, unde era menţinut într-o confortabilă stare de calm, indusă de sedative, şi putea să stea la soare şi să viseze la vremurile aurite când bombardierele sale B-52 nimiceau jungla pustie din Vietnam. Colonelul Urwin s-a întors la Washington şi la grădina lui helioport, unde creştea narcise parfumate, ca să-şi dezvolte şi mai mult considerabila sa inteligenţă şi ca s-o utilizeze în vederea îmbunătăţirii relaţiilor anglo-americane.

Glaushof a fost cel care a avut cel mai mult de suferit. A fost aruncat în cea mai izolată şi mai radioactivă zonă de testare din Nevada şi i s-au încredinţat sarcini în care propria lui securitate era permanent în pericol şi, în acelaşi timp, singura lui responsabilitate. Iar „singur” e aici cuvântul potrivit. Mona Glaushof s-a repezit până la Reno ca să divorţeze, târându-l după ea şi pe locotenentul Harah, iar acum trăieşte confortabil în Texas cu pensia alimentară pe care o primeşte. După jilavul Fenland, asta era o schimbare semnificativă, căci în Texas soarele strălucea fără încetare.

* * *

Soarele strălucea şi pentru Eva în casa de pe Oakhurst Avenue, numărul 45, când a dat năvală înăuntru şi s-a întrebat ce să pregătească pentru cină. Era plăcut că Henry era iarăşi acasă şi că era cumva mai autoritar decât fusese înainte. „Poate că vara asta ar trebui să plecăm undeva o săptămână, două. Doar noi doi“, medită ea în timp ce aspira

scările. Iar gândurile ei se îndreptară spre Costa Brava.

***

Dar asta era o problemă pe care Henry Wilt o rezolvase deja. Stătea cu Peter Braintree la o masă de la Porcul la Frigare şi mai comandă două halbe de bere.

— După câte am avut de suferit semestrul ăsta, n-am de gând să-mi transform şi vara într-un iad prin nu ştiu ce camping, laolaltă cu cvadrupletele, zise el plin de veselie. Am făcut pregătiri pentru altceva. În Ţara Galilor există o tabără de aventuri în care pot să se caţere pe stânci şi să facă excursii pe ponei. Să-şi descarce toată energia pe spinarea lor şi a instructorilor din tabără. Eu am închiriat o căbănuţă în Dorset şi o să mă duc acolo ca să recitesc Jude neştiutul.

— Pare o carte cam prea mohorâtă ca s-o iei cu tine în concediu, comentă Braintree.

— Extrem de bine-venită, preciză Wilt. Numai bună ca să-ţi reamintească faptul că lumea a fost întotdeauna o casă de nebuni şi că să predai la Tehnic nu e lucrul cel mai rău din ea. În plus, e şi un antidot la ideea că aspiraţiile intelectuale te-ar putea duce undeva.

— Fiindcă veni vorba de aspiraţii, interveni Braintree, ce Dumnezeu ai de gând să faci cu cele treizeci de mii de lire pe care filantropul ăla ţăcănit le-a alocat catedrei tale pentru cărţi?

Wilt zâmbi în halba lui plină cu bere blondă. „Filantropi ţăcăniţi” era exact cuvântul potrivit pentru americani, cu bazele lor aeriene, cu armele lor nucleare şi cu cretinii cu diplomă din Departamentul de Stat, care presupuneau că până şi cel mai liberal şi ineficient idealist trebuia să fie un stalinist criminal şi un angajat al KGB-ului şi care după aceea aruncau dolarii cu miliardele, încercând să repare răul pe care l-au făcut.

— Ei bine, în primul rând am de gând să-i donez inspectorului Flint două sute de exemplare

din împăratul muştelor, spuse el în cele din urmă.

— Lui Flint? De ce tocmai lui, dintre toţi oamenii de pe lume? Ce să facă el cu blestemăţiile alea?

— El este cel care i-a spus Evei că am plecat să…

Wilt se opri. N-avea niciun sens să încalce legea secretului de stat.

— E un premiu, reluă el. Un premiu pentru primul copoi care a izbutit să-l aresteze pe Exhibiţionistul Fantomă. Pare un titlu cum nu se poate mai potrivit.

— Aşa aş zice şi eu, zise Braintree. Totuşi două sute de exemplare e o cifră cam exagerată. Nici măcar pe cei mai instruiţi dintre poliţai nu mi-i pot închipui dornici să citească două sute de exemplare ale aceleiaşi cărţi.

— Flint poate să le ofere oricând liniştit nenorociţilor ălora de la baza aeriană. Viaţa trebuie să fie un iad când trebuie să-i faci faţă lui Mavis Mottram. Nu că n-aş fi de acord cu convingerile ei, dar afurisita aia de muiere e dusă rău cu pluta.

— Dar tot îţi rămân bani să cumperi al naibii de multe cărţi noi, spuse Braintree. Vreau să zic că la mine e în ordine, fiindcă la catedra de engleză e mereu nevoie de cărţi, dar nu m-am gândit niciodată că la Aptitudini Comunicaţionale şi…

— Nu mai rosti vorbele astea! O să revin la numele de Studii Liberale şi dau dracului tot jargonul ăla idiot! Iar dacă lui Mayfield şi tot restului negustorimii din structura socio-economică n-o să le placă, or s-o înghită şi-or să tacă. De-acum înainte o să fac lucrurile cum vreau eu!

— Pari foarte sigur pe tine, spuse Braintree.

— Da, îi răspunse Wilt, zâmbind.

Şi chiar aşa şi era.

SFÂRŞIT

[1] Royal Institute of British Architects – Institutul Regal Britanic de Arhitectură.
[2] Cu cât se schimbă mai mult, cu atât mai neschimbată rămâne (în fr. În original).
[3] Trimitere la un roman poliţist faimos al lui P.D. James, The Skull Beneath the Skin (Ţeasta de sub piele), ce o are în centru pe actriţa Clarissa Lisle. În roman ea ar urma să joace rolul titular în piesa Ducesa de Malfi a dramaturgului eli-zabetan John Webster.
[4] în original, By Love Possessed, bestseller publicat de prozatorul american James Gould Cozzens în 1957 şi transpus pe marele ecran în 1961, cu Lana Turner într-unul din rolurile principale.
[5] Prânzul dezgolit – celebru roman al lui William S. Burroughs, cu scene de o duritate şi o sexualitate exacerbate. Ultima ieşire spre Brooklyn – roman publicat de Hubert Selby jr. În 1964, al cărui stil aminteşte de scrierile lui Henry Miller.
[6] Peter Gary Tatchell (n. 1952): politician laburist britanic şi cunoscut activist pentru drepturile omului; campania sa împotriva discriminării homosexualilor a stârnit controverse puternice în Marea Britanie.
[7] Faimoasă ucigaşă în serie din Marea Britanie, cunoscută şi sub numele de „Ucigaşa din mlaştini”, în anii 1963-1965, Myra Hindley şi Ian Brady au ucis cinci copii şi adolescenţi, iar cazul lor a făcut vâlvă în întreaga Anglie. În cele din urmă, cei doi au fost condangaţi la închisoare pe viaţă.
[8] William Burke şi William Hare, cuplu de ucigaşi în serie din Edinburgh de la începutul secolului al XIX-lea.
[9] Deşi numele de Wilberforce e destul de des întâlnit la persoane şi locuri, e de presupus că Mecullum face aluzie la o pisică de la reşedinţa oficială a primului-ministru britanic, care a trăit

acolo între 1983 şi 1997, pe timpul mandatului a patru premieri britanici.
[10] Aluzie la un episod din romanul Alternativa Wilt.
[11] Aluzie la un episod din romanul Wilt.
[12] Portret faimos, pictat în 1624 de artistul baroc olandez Frans Hals (1582-1666). Numele i-a fost dat ulterior, din pricina râsului – de fapt a zâmbetului – de pe chipul personajului din tablou.
[13] Greenham Common este un teritoriu din sudul Angliei, lângă Newbury. A fost transformat într-o bază aeriană a RAF în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar ulterior, pe timpul Războiului Rece, a adăpostit forţe aeriene americane. Ca urmare a amplasării în zonă a unor rachete de croazieră americane, în anul 1981 s-au constituit aşa-numi-tele „tabere pentru pace ale femeilor“ (women's peace camps). Participantele la protestul civil, cunoscute sub numele de Greenham Women („Femeile din Greenham") sau „femeile păcii", au pătruns adesea pe teritoriul bazei, provocând confruntări cu forţele militare. Protestul lor a durat 19 ani, adică până în anul 2000, chiar dacă ultima rachetă de croazieră a fost retrasă de la Greenham Common în 1991, militantele pacifiste vrând să se asigure că terenul va fi înapoiat domeniului public şi utilizat în scopuri civile.
[14] Cult creştin creat de Herbert W. Armstrong în 1933, cu puternice influenţe adventiste. Membrii congregaţiei respectau foarte strict regulile din Vechiul Testament în privinţa sărbătorilor şi a restricţiilor alimentare. Într-o primă etapă, Biserica Domnului a respins dogma Sfintei Treimi, dar după moartea fondatorului ei, în 1986, înlocuitorii săi au apropiat dogmele cultului de cele ale creştinismului tradiţional, provocând câteva schisme şi crearea unor culte „puritane" separate.
[15] Magazine din bazele militare americane, de unde se puteau cumpăra produse alimentare, haine

etc. Doar cu o cartelă specială pe care o aveau militarii şi civilii angajaţi acolo. PX este o prescurtare de la post exchange.

[16] Elwyn Brooks White (1899-1985), eseist şi prozator, cunoscut ca unul dintre cei mai mari stilişti ai literaturii americane. A scris, printre altele, cărţi pentru copii, cum ar fi bine-cunoscuta Stuart Little.

În 1959 reeditează şi aduce la zi o lucrare de popularizare despre scrierea corectă în limba engleză, Elements of Style, publicată prima dată în 1918 de prof. Dr. William Strunk jr., fost profesor al eseistului la universitatea Corneli. Acest volume şi astăzi pe lista de bestselleruri din Statele Unite. În 1978 E.B. White primeşte premiul Pulitzer pentru întreaga sa activitate.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

Table of Contents

1	2
2	20
3	39
4	52
5	61
6	78
7	96
8	112
9	133
10	149
11	162
12	173
13	187
14	201
15	215
16	225
17	238
18	248
19	259
20	270
21	283
22	290
23	303
24	308